Petru C. Baciu

Răstigniri ascunse

Motto: „Vor trimite să ne prindă şi să ne omoare. Vom fugi, ne vom ascunde, vom lupta, iar la urmă vom fi, desigur, răpuşi. Căci noi vom fi puţini, urmăriţi de batalioane şi de regimente româneşti. Atunci vom primi moartea. Sângele nostru, al tuturor, va curge. Acest moment va fi cel mai mare discurs al nostru adresat neamului românesc şi cel din urmă”.

Corneliu Zelea Codreanu

În loc de cuvânt înainte

Legionarii au fost robii unei credinţe care a guvernat faptele lor şi pentru care şi-au asumat răspunderea până la capăt, adică până la mormânt.

Ei au crezut, de aceea nu s-au lepădat!

Purtăm povara atâtor tristeţi trecute, de mutilări de suflete, de schingiuiri şi ucideri de trupuri, din partea unei lumi halucinante, care a vrut să stingă în noi orice licărire de Dumnezeire.

Am fost aruncaţi în „mlaştina deznădejdii”, dar nu părăsiţi. Am fost sfârtecaţi, dar nu biruiţi! Când totul părea descompus, oasele noastre strivite, credinţa îngenunchiată, atunci Dumnezeu ne-a ridicat deasupra infernului, îmbrăcându-ne sufletele iarăşi cu lumina Lui cea neapusă.

Refuzând întunericul vulgar al unui confort de viaţă pentru sine, legionarii au îndrăznit să deszăvorască adevărul cu lumina lui, care este una singură şi care vine de la Dumnezeu.

Trecând paharul atâtor dureri, căderi şi înălţări, înfrângeri şi biruinţe, rămânem legaţi de eternitatea crezului nostru, alături de morţii sfinţi ai neamului românesc.

Lupta noastră ostăşească a fost dreaptă!

Ideile pentru care am luptat şi pentru care am murit sunt de esenţă divină.

Mâine, când ele se vor împlini, când va străluci ţara cea nouă, se va auzi din adâncimi refrenul cântecelor noastre de luptă, de biruinţă, de moarte.

Martirii noştri nu s-au bucurat aici pe pământ de biruinţa Mişcării Legionare, ei se vor bucura dincolo, în eternitate, împreună cu Neamul Românesc, când fiecărui popor i se va da locul meritat în faţa tronului divin.

Dumnezeu ne aşteaptă pe toţi la El, în grădina Raiului veşnic.

Prigonitorii noştri nu vor putea ascunde la infinit sângele nostru vărsat între zidurile temniţelor, sângele care a înroşit caldarâmurile pe tot cuprinsul ţării, sângele vărsat în rezistenţa din munţi şi pe atâtea alte fronturi.

Ceea ce au clădit legionarii nu va mai putea

dărâma nimeni!

Tăria faptelor lor a fost Iisus Hristos!

El va scoate din întuneric toate cele ascunse de prigonitori.

Voi, cei de mâine, nu vă temeţi de ocara oamenilor, de cuvântul lor prost sau de mişelia lor, căci lumina va birui întunericul!

Autorul

Răstigniri ascunse

Cartea aceasta

„Scopul omului nu-i viaţa, ci învierea”.

Corneliu Z. Codreanu.

Această carte este un omagiu adus camarazilor mei ucişi în temniţele carliste, antonesciene şi comuniste, precum şi supravieţuitorilor, care, în ceasul greu al istoriei româneşti, nu s-au lepădat de crezul lor.

De-a lungul a şase decenii, mi-am slujit idealul sfânt legionar şi creştin cu loialitate, necondiţionat, responsabil, cu sinceritate, cu toată convingerea, cu toată puterea sufletului. Sunt fericit!

Am fost soldat în cea mai frumoasă armată a lumii, armata invincibilă a Crucii lui Hristos, într-un moment când Biserica Sa era atacată cu violenţa cuvântului dar şi a armelor.

Războiul civil din Spania, urgia bolşevică din URSS şi din toate ţările cotropite de nebunia comunistă sunt mărturii indubitabile.

Legionarii, care au trecut prin focul şi vămile satanice a trei prigoane şi nu au îngenunchiat în faţa antihristului, rămân o filă de istorie încă nescrisă, o pildă mereu mustrătoare împotriva inchizitorilor care au vrut şi vor să impună altă ordine decât cea a lui Dumnezeu.

Principalul nostru adversar a fost şi rămâne comunismul, care ne-a umplut ţara de sânge şi de

morminte prin organele lui represive.

În timpul guvernării bolşevice, românul ajunsese să-şi urască ţara şi neamul mai cumplit decât străinii şi să adore pe tirani mai mult decât pe părinţii lui. Nu mai aveam istorie.

Dar nu comuniştii au introdus la noi crima de stat şi genocidul între cele două războaie. Comunismul a fost doar unul dintre instrumente. Priviţi în urmă mormintele noastre şi veţi descoperi pe ucigaşi.

O camarilă ascunsă, nevăzută acţionează şi azi la nivel mondial. Ea vrea să distrugă Creatul. Se va vedea! Eu zic că a sosit timpul!

Doamne, îndură-te, de fiii Tăi, lucrul mâinilor Tale! Nu ne părăsi!

Cunoaştem Adevărul?!

„Dacă veţi rămâne în cuvintele Mele sunteţi cu adevărat ucenicii mei; şi veţi cunoaşte adevărul, iar adevărul vă va face liberi” (Ioan 8.31,32). Acestea sunt cuvintele Domnului şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Cunoaşterea adevărului şi împlinirea voii lui Dumnezeu eliberează omul din patimi şi din orice robie.

Cunoaştem noi adevărul creştin şi adevărul despre evenimentele social-politice, istorice, naţionale de la noi de la Marea Unire până azi? Nu, nu-l cunoaştem. Ştim numai o istorie deformată, adaptată să slujească tezele şi scopurile celor care domină viaţa românească. Această tactică de adormire a conştiinţelor româneşti a căpătat în zilele noastre dimensiuni tulburătoare, dramatice.

Marionete, agenţi vopsiţi în culori naţionale, atacă furibund, manevraţi de oculta mondială, care, substituindu-se intereselor noastre, ne vrea pieirea, negând adevărul, inclusiv memoria morţilor şi istoria Neamului nostru creştin. Din 193 8 încoace mai ales, am trăit o perioadă de răsturnare a adevărului, de minciuni şi fărădelegi, de mistificare a situaţiei noastre, a istoriei.

Când adevărul se ascunde, suferă toţi, pentru că toţi au nevoie de lumina adevărului. Iar când asupra

noastră se aruncă insulta, minciuna, fărădelegea, spre a ne umple de ocară şi a ne murdări, suferim cu mult mai mult. Este trist când într-o societate adevărul e acoperit, iar minciuna stă deasupra, triumfătoare.

În societatea românească, asupra legionarilor lui Corneliu Zelea Codreanu s-au aruncat valuri peste valuri de minciuni şi nedreptăţi şi fărădelegi, încât cu greu se poate reconstitui azi ceea ce a fost. Cu atât mai mult cu cât şi azi oamenii interesaţi şi de rea credinţă se străduiesc cu o îndârjire fanatică să ascundă adevărul şi să-i deruteze pe cei ce îl caută.

Ceea ce a făcut Corneliu Z. Codreanu, crearea Mişcării Legionare şi lupta pe care a dus-o până la capătul vieţii sale, (în 29/30 noiembrie 1938 când a fost asasinat) este un fapt atât de sfânt, atât de măreţ, atât de vrednic de laudă în secolul nostru, încât trebuie un talent deosebit pentru a-l descrie.

Nicăieri în lume, în timpul nostru, nu a imaginat şi nu a conceput cineva un ţel atât de înalt în lupta politică

aşa cum a făcut el, gânditorul erou, omul de cea mai înaltă moralitate, un sfânt cu un acut simţ al realităţii.

Cu sufletul înalt şi cu privirile spre Cer el era cu picioarele împlântate în pământul Patriei şi în Istoria ei.

Geniu înnăscut, la 19 ani, Corneliu Zelea Codreanu a văzut drumul pe care trebuia să meargă neamul românesc spre a se feri de primejdiile ce-i stăteau în faţă. A identificat adversarul cel mai mare a poporului român URSS-ul şi comunismul pe care-l propaga şi a numit acest adversar „Imperiul răului”.

Codreanu a observat că acolo unde ruşii n-au întâlnit obstacole în calea lor, au ocupat toate popoarele până la Vladivostok şi acum, spre vest, erau la graniţele noastre. Şi a luat o hotărâre eroică: în cazul unui atac să lupte împotriva comunizării ţării. Dar cum? Singur? Nu! El a creat un instrument de luptă, care să se opună: Mişcarea Legionară.

Cu greu, printr-un spirit de organizare excepţional, a creat-o, pas cu pas, prin lupte şi împotriviri

neaşteptate.

Partidele politice nu vedeau scopul acestei Mişcări, întrucât erau corupte şi influenţate de străini, iar Mişcarea lua un caracter naţionalist de recuperare a bunurilor ţării ajunse pe mâini străine. Nu voiau să piardă puterea, să aibă un adversar atât de mult dedicat binelui public. Ele se temeau că vor fi trase la răspundere pentru nedreptăţile comise, pentru corupţie, pentru fărădelegile făcute împotriva românilor. De aceea, pe măsură ce Mişcarea creştea, sporea şi împotrivirea, mai ales la instigarea Masoneriei. În Mişcarea Legionară au intrat cei mai distinşi şi mai curaţi intelectuali şi cei mai destoinici fii ai poporului român. În 1937 Mişcarea Legionară avea un grup de intelectuali devotaţi salvării neamului atât de mare şi de puternic încât celelalte partide laolaltă nu puteau propune o echipă de guvernare de acelaşi nivel.

Cu toate acestea, Corneliu Z. Codreanu a afirmat că încă nu e pregătit de guvernare pentru că Poporul nu

ajunsese la o conştiinţă naţională mai înaltă şi la înţelegerea treburilor Mişcării Legionare.

Pentru a salva neamul românesc, Mişcarea se orienta spre dreapta, deoarece comunismul care-i năpădise pe vecinii din răsărit era o mişcare de stânga.

Contextul politic internaţional.

Mişcarea Legionară ar fi încheiat cu oricine o înţelegere pentru a asigura viitorul liniştit al României. Cum Franţa şi Anglia, care ne ajutaseră în trecut, se orientau spre Rusia şi făcuseră un pact de asistenţă mutuală cu ea, era firesc ca România să nu mai poată merge alături de ele. Intuiţia aceasta s-a dovedit corectă în cele din urmă, dar prea târziu, după ce marile puteri occidentale ne vânduseră ruşilor.

La acea dată, cu sprijinul lui Roosevelt, Rusia ieşise din izolarea în care fusese ţinută, intrând în Liga Naţiunilor. Atunci, Rusia manifesta o atitudine blândă şi de pace, ca un miel nevinovat, ascunzându-şi cu subtilitate perfidele planuri. A reuşit să-l convingă pe

Nicolae Titulescu, ministrul român de externe, să încheie o înţelegere cu Rusia, prin care România să deschidă un coridor spre vest Rusiei, dacă aceasta, la un moment dat, cere acest lucru, dar n-a specificat că România păstrează Basarabia. În felul acesta, urmează că Basarabia, cu peste trei milioane de români, era sacrificată. A fost un act de trădare a României! El a stârnit protestele Mişcării Legionare, prin glasul Căpitanului, dar înţelegerea a rămas în vigoare.

Germania dorea încă din 1935 o înţelegere cu Statul Român, fără sacrificarea prieteniilor cu Franţa şi Anglia, garantând în schimb toate graniţele României Mari. Nu i-a convins pe politicienii români aflaţi atunci la putere. Cum pactul româno-rus era îndreptat împotriva Germaniei, nemţii şi-au îndreptat privirile spre Bulgaria şi Ungaria. Şi pentru că au considerat că nu e de-ajuns, la 23 august 1939, au încheiat un pact secret cu ruşii. De acum eram pierduţi. Cum anglo-francezii nu mai puteau garanta graniţele noastre,

eram la discreţia Germaniei, Rusiei, Ungariei şi Bulgariei şi a oricărui vecin.

Imensa greşeală a politicii româneşti filo-anglo-franceză era plătită acum. În iunie 1940 pierdeam Basarabia şi Bucovina de Nord, iar prin Dictatul de la Viena, din 30 august 1940, pierdeam Ardealul de Nord, apoi alte două judeţe din Dobrogea. Cine erau vinovaţii?

Întâi, regele trădător, Carol al II-lea, apoi guvernele formate după dictatura regală începută în februarie 1938, care a avut în componenţă opt foşti prim-miniştri. Dar erau vinovaţi şi cei care deţinuseră puterea înainte de dictatură, pentru că nu s-au orientat corect în politica externă spre a putea păstra graniţele intacte, care ar fi fost şi azi neschimbate.

În 1939, când România s-a trezit că este imperios necesitat să se alieze cu Germania era deja târziu. Germania lucra acum pe direcţia sancţionării României şi nu mai avea de ce să dea înapoi.

Pentru a nu fi împiedicaţi în planurile nesăbuite de a opta pentru orientarea spre vest a politicii externe româneşti, conducătorii ţării l-au sacrificat pe Corneliu Z. Codreanu în chipul cel mai infam. El era cel mai mare oponent faţă de acesta direcţie greşită şi păgubitoare pentru România şi văzuse just cum trebuie apărată şi salvată România.

Scurte date biografice.

M-am născut în Bacău la 12 iulie 1922, într-o familie de români ortodocşi. Toată viaţă am trăit în oraş.

Tatăl meu fiu de ţăran din Ruginoasa-Iaşi, a fost şef de tren, iar mama casnică. La bunici mi-am petrecut o parte din copilărie şi port în suflet, nestinse, cele mai frumoase amintiri. De la părinţi şi bunici am învăţat munca şi rugăciunea, cinstea şi omenia. Frumoasele întâmplări din copilărie îmi vor influenţa mai târziu destinul şi nu o dată, în zile de mari dureri sufleteşti, voi regreta dezrădăcinarea din brazda străbunilor mei.

Am absolvit Liceului Comercial, devenind contabil. Am fost şapte copii. Două fete şi cinci băieţi. Doi fraţi, Ioan mai mare şi Emil mai mic decât mine şi eu suntem veterani de război. Eu şi cu doi fraţi mai mici, Aurel şi Vasile, am fost deţinuţi politici. Eu am executat peste 15 ani de temniţă, Aurel şase, şi Vasile cinci.

M-am căsătorit cu Aurica Munteanu, o fostă studentă, ca şi mine eliminată din facultate pe motivul că părinţii erau „chiaburi”. Aurica s-a născut în satul Băimac din judeţul Bacău. Tatăl ei a fost învăţător, iar mama casnică. Din păcate, nu avem copii, ca o consecinţă a anilor de închisoare cruntă pe care i-am îndurat din pricina celor care s-au luptat cu Dumnezeu. Cei mai frumoşi ani ai tinereţii şi cele mai pure bucurii ale vârstei mi-au fost înecate în chinuri pe lângă care moartea ar fi fost o izbăvire.

După legea creştinească, ne-am fost aproape unul altuia până când moartea ne-a despărţit. Ea a plecat la

cele veşnice în urmă cu câţiva ani, după o viaţă exemplară.

În timpul guvernării antonesciene am fost arestat în mai multe rânduri de către Siguranţa Statului şi judecat pentru activitate în cadrul „Frăţiilor de Cruce" Bacău. Două perioade trăite în temniţe au fost mai lungi şi deosebite: la Galaţi 3 noiembrie 1941 – 28 februarie 1942 şi Văcăreşti aprilie 1942 – iunie 1942.

Sub regimul comunist am fost arestat judecat, condamnat şi întemniţat tot de două ori: 30 noiembrie 1948 – 28 iunie 1961 şi octombrie 1975 – august 1977, pentru activitate legionară în cadrul judeţului Bacău.

Am ispăşit peste 15 ani de închisoare şi am trecut prin temniţele M.A.I., arestul I şi II, Văcăreşti, Galaţi, Suceava, Iaşi închisoarea militară şi securitate, Jilava, Piteşti, Bacău, Rahova, Craiova, Aiud (celular şi zarca), Canal Poarta-Albă, Peninsula, Capul Midia, Grindu, Periprava, Constanţa, pe Bac la stuf, Borzeşti şi Oneşti.

Cum am cunoscut Legiunea

În toamna anului 1937, s-a înfiinţat în Bacău un magazin de coloniale numit „Consumul Legionar”, condus de Viorel Trifa, licenţiat al Facultăţii de Teologie din Chişinău şi doctor în teologie, mai târziu devenit episcop al românilor din America. În Bacău nu era urmă de comerţ românesc. Tot comerţul îl stăpâneau evreii. Era, de fapt, ca şi în restul ţării: o minoritate de 5% stăpânea economia ţării în proporţie de 65%.

La acest magazin pe care îl vizitam des mi-a plăcut ţinuta vestimentară a legionarilor (toţi în halate vernil, curate şi călcate) şi atitudinea lor plini de amabilitate, atenţie şi politeţe. Mă duceam des la acest magazin, în general pentru cumpărături mici. Când intram, eram salutat „Trăiască Legiunea şi Căpitanul!” cu braţul întins către cer. Eram foarte încântat că un adolescent ca mine, de numai 15 ani, era astfel onorat. O icoană mare cu chipul lui Hristos cu cununa de spini pe cap şi fruntea însângerată, aşezată în colţul de răsărit

al magazinului sub care ardea permanent o candelă, dădea un aer de solemnitate localului şi-ţi strecura în suflet o tulburare plăcută. Am cunoscut acolo pe neuitatul Iordan Măgureanu, unul din cei mai talentaţi în arta comerţului, care îi încânta şi îi vrăjea pe clienţi. Se duceau oamenii să cumpere doar câteva kilograme de zahăr sau ulei şi plecau cu braţele pline de pachete, satisfăcuţi şi cu multă plăcere făceau haz că nu mai au bani în buzunar pentru a mai putea cumpăra din cele prezentate de vânzătorul Măgureanu. El cunoştea ce-şi doreau gospodinele, ştia ce şi cum să le ofere.

Oamenii plecau bine dispuşi şi cu zâmbetul pe buze. M-am împrietenit cu Măgureanu, iar mai târziu am devenit camarazi în Mişcarea Legionară. L-am văzut pentru ultima dată la 21/22 septembrie 1939, în Piaţa Florescu, unde erau expuşi cei trei legionari asasinaţi din ordinul lui Carol al II-lea.

Ne-am îmbrăţişat cutremuraţi de groază şi de mişelia unui rege dement, ajutat şi încurajat de o clică

guvernamentală trădătoare, la fel de ieşită din minţi.

Ultima dată ne-am întâlnit pe frontul Moldovei, amândoi sub arme. El concentrat, eu elev la şcoala Militară. Cred că el s-a prăpădit în lupte, fiindcă de atunci nu l-am mai văzut şi nici nu am mai auzit de el; nici în mulţii ani de temniţă nu l-am mai întâlnit.

A fost un om de o credinţă desăvârşită, tenace şi de mare dăruire.

Tot la acest magazin l-am cunoscut pe Pricopie, un ins mai în vârstă, şi pe vărul său, care se numea tot Pricopie, mai tânăr. Ei mi-au fost de folos în a mă apropia de Mişcarea Legionară. Uciderea celor trei legionari în noaptea de 21/22 septembrie 1939 la Bacău m-a impresionat până la lacrimi şi m-a neliniştit timp îndelungat. Îl cunoşteam pe unul dintre cei asasinaţi, Mircea Condopol, mai mare decât mine cu trei ani, care învăţa la acelaşi liceu. Am copilărit cu el pe Câmpul Poştei, unde vara se adunau tinerii şi jucau fotbal. Locuiam în acelaşi cartier.

Am cunoscut-o şi pe mama lui Mircea, profesoară de limba franceză. Soţul ei, Prim-Pretor, murise. Un alt vlăstar al familiei Condopol, Mihai, fratele mai mare al lui Mircea, a murit la puţin timp după asasinarea acestuia.

Spaimele crude, singurătatea şi greul chin din nopţile de veghe au doborât-o şi pe mama lui Mircea înainte de vreme.

Revenind la felul în care am cunoscut Mişcarea Legionară, m-a cucerit de asemenea cântecul legionar. Cântecul înflăcăra sufletul şi făcea să bată mai tare inima, te îndemna să înalţi ochii spre cer. Te făcea mai uşor, iar pasul nu cunoştea oprelişti. Stăpâneai toate înălţimile şi căleai parcă de pe un vârf de munte pe altul. Te îmbrăca în haina bărbăţiei şi te făcea mai puternic, neînfricat în faţa primejdiilor, iar duhul morţilor plutea peste tine. M-au atras şi am învăţat multe cântece legionare.

În vara lui 1937, când s-a deschis o tabără de

muncă în comuna Traian, din judeţul Bacău, pentru ridicarea unei biserici şi a unei şcoli, m-am simţit şi mai mult atras de Mişcare. De altfel, astfel de iniţiative ale legionarilor au trezit şi au cucerit multe inimi româneşti. Oamenii din împrejurimi, iubitori de Dumnezeu şi de neam, tineri şi bătrâni, femei şi copii au alergat să dea ajutor ziditorilor de altare. Toţi erau un suflet şi se bucurau, fiind mândri că mâinile lor au zidit lăcaşe pentru ei şi pentru urmaşi.

Toate acestea m-au fermecat şi m-au îndemnat să intru în Mişcarea Legionară, ca o chemare a vremii unde îmi voi găsi rostul vieţii şi voi înţelege că scopul omului pe pământ nu-i viaţa, ci învierea.

Comerţul legionar în Bacău „Marfă bună, cântar drept, preţ ieftin”. Cu acest îndemn, legionarii lui Codreanu vor porni la marea bătălie a comerţului creştin răpus de evrei. Cu acest îndemn şi în ordinea economică, Căpitanul voia să înalţe societatea românească spre strălucire şi măreţie. Voia să smulgă

din mâna străinului această putere, comerţul, şi să o aşeze în mâini româneşti. În acest scop a înfiinţat un batalion legionar al comerţului, al cărui şef era el, a luat în întreţinere şi instruire 70 de băieţi de prăvălie, viitori comercianţi români.

Rodul muncii poporului român încăpuse pe mâini străine. Erau jefuiţi codrii, era prădat belşugul pământului, era secătuit subsolul, se pervertea şi otrăvea sufletul românului, era spulberat respectul pentru muncă şi slăbea substanţa vitală a neamului nostru.

Bătrânii noştri, bunicii, care nu ştiau de politică, nici de antisemitism, nu ştiau să urască omul, din contră, miluiau pe oricine, învăţaseră de la părinţi să-şi iubească patria cape cel mai scump odor. Ei îi îndemnau pe copii la învăţătură cu următoarele cuvinte: „Învăţaţi, copii căci altfel veţi ajunge să căraţi apă la jidani!”. Aceasta era starea românului atunci, mai ales în Moldova. Umilinţă, sărăcie, înstrăinare. Aşadar în aceste împrejurări, în septembrie 1937, s-a deschis în Bacău un

mare magazin de coloniale numit „Consumul legionar”.

Sediul acestui magazin era în Piaţa Florescu, în localul oferit gratuit de către doamna Florescu, simpatizantă legionară şi bună română. „Consumul” avea 12 băieţi de prăvălie, îmbrăcaţi în costume naţionale şi vânzători voluntari dintre maturi.

Conducerea magazinului a fost încredinţată lui Viorel Trifa, comandant legionar, tânăr înzestrat cu calităţi deosebite.

Comerţul de coloniale din Bacău era stăpânit de evrei: Gutman, Hirschumbein, Edelstein şi Craiter, mari capitalişti, şi alţi câţiva mai mărunţi.

Comerţul românesc a început frumos. Doamnele care veneau să cumpere erau uimite când auzeau că serveau tineri cu studii universitare, care munceau fără plată, doar din dragostea pentru neam şi ţară.

Românul devenea comerciant de factură nouă: corectitudine desăvârşită şi respect pentru client. Aşa încât comerţul legionar a început repede să se impună în

oraş. Românii se bucurau. Se crea o mare speranţă, se descoperea că şi românul are calităţi de comerciant, nu numai evreul. Cu deosebirea că românul făcea un comerţ onest.

Când totul promitea o dezvoltare frumoasă a venit dezastrul! Prin instalarea dictaturii lui Carol al II-lea (februarie 1938), omul cel mai nefast pentru România secolului XX a fost distrus comerţul legionar, dispunând închiderea magazinelor şi confiscarea mărfurilor. A urmat întemniţarea Căpitanului şi a principalilor şefi legionari şi uciderea lor.

Comerţul legionar a rămas doar o plăcută amintire, precum şi o mărturie de faptă legionară.

Genocidul legionar din 21/22 septembrie 1939

La 21 septembrie 1939, o echipă de nouă legionari condusă de avocatul Miti Dumitrescu, îl suprima pe Armand Călinescu, preşedintele Consiliului de Miniştri, pedepsindu-l astfel pentru uciderea întemeietorului

Legiunii „Arhanghelul Mihail”, Corneliu Z. Codreanu, a Nicadorilor şi @Decemvirilor şi pentru schingiuirea şi omorârea altor nenumăraţi legionari.

Eram lângă aparatul de radio. Aşteptam ora 14.00 când se dădeau ştirile. Mă interesa mersul ostilităţilor din Polonia. Până atunci, muzică. Aud mişcări, busculade. O voce alarmantă a răbufnit puternic: „Armand Călinescu a fost ucis de către o echipă legionară”. Apoi linişte! O linişte grea, care mi-a încrâncenat carnea şi mi-a răvăşit mintea. „Răzbunătorii” au pătruns în postul de radio, şi-au anunţat public fapta, apoi s-au predat poliţiei. Au fost chinuiţi sălbatic şi ucişi pe locul unde îl asasinaseră pe Armand Călinescu. Represaliile, însă, au continuat. În acea noapte, de 21/22 septembrie, au fost împuşcaţi: 13 comandanţi legionari aflaţi închişi în lagărul de la Râmnicu-Sărat, şapte legionari internaţi la Spitalul Militar Braşov, 44 de legionari din lagărul de la Miercurea Ciuc, alţi 33 de legionari din lagărul de la

Vaslui, trei legionari care erau deţinuţi la Jilava, un comandant legionar internat în Spitalul Văcăreşti, precum şi alţi 148 de legionari din toată ţara, câte trei din fiecare judeţ. La Constanţa au fost împuşcaţi cinci din care doi preoţi. În total, în acea noapte a „cuţitelor lungi" au fost asasinaţi 256 de legionari, cu precădere intelectuali şi conducători ai Mişcării. Trupurile lor au fost expuse trei zile în pieţele publice, păzite de jandarmi, expuse pentru a îngrozi populaţia, în special tineretul deoarece toate şcolile au fost obligate să-şi ducă elevii la acel barbar spectacol. Represaliile au fost ordonate de odiosul rege Carol al II-lea şi executate şi supravegheate de noul premier, generalul Gheorghe Argeşanu.

Închid ochii şi văd

Caut cuvinte şi nu găsesc. Vreau să uit, „dar nu am voie. 22 septembrie 1939. Zăbranic negru îmbracă în doliu sufletul neamului românesc. Un rege

dezechilibrat, apăsat de orgolii şi împovărat de orgii, înconjurat de către o clică politicianistă trădătoare, înroşeşte cu sânge nevinovat caldarâmurile pe tot cuprinsul ţării şi ucide între zidurile temniţelor cele mai alese şi curate suflete româneşti, nimicind viitorul unui tineret viteaz până dincolo de graniţele timpului său.

Bacăul nu e mai prejos! Răspunde şi el, prin administraţia de atunci, cu orori la actul de terorism statal demenţial. În Piaţa Florescu, din centrul oraşului, trei cadavre cu tâmplele ciuruite de gloanţe, erau expuse spre groaza pelerinilor muţi. Deasupra capetelor lor era aşezată o mare pancartă pe care se citea: „Aceasta va fi soarta asasinilor şi a trădătorilor de ţară”. Cutremură-te suflet românesc şi plângi durerea fiilor tăi! răcniţi, voi străbuni, din adâncul mormintelor şi voi, mucenici şi ctitori de ţară, din gropniţele voastre! Asasinaţii erau numiţi asasini! Criminalii carlişti îi numesc pe români trădători!

Soldaţii români, fii nevinovaţi şi neştiutori, cu

baioneta la armă, se învârteau în cerc în jurul trupurilor năclăite în sânge. Închid ochii şi văd cum mama lui Mircea Condopol, profesoară de limba franceză, printre sentinele se aruncă în genunchi la picioarele lui, îi scoate încălţămintea şi-i sărută picioarele. Este ridicată între baionete şi scoasă în afara cordonului.

Am plecat spre locul unde cei trei au fost ucişi, la 300 metri distanţă, în strada Vasile Alecsandri (aşa se numea atunci strada). Acolo, în faţa fostei băi orăşeneşti, unde au fost târâţi şi executaţi, o baltă de sânge stătea mărturie. Oamenii şopteau că Mircea, mai dârz, s-a luptat cu plutonierul de jandarmi Pelivan, care după ce l-a doborât cu gloanţe, i-a pisat capul cu potcoava cazonă a bocancului, până victima a încetat a se mai zvârcoli.

Cei trei legionari expuşi în Piaţa Florescu sunt: Mircea Condopol, 23 de ani, absolvent al Liceului Comercial din Bacău; Constantin Antonovici, 26 de ani, muncitor din Şerbăneşti – Bacău; Alexandru Mandache,

41 de ani, contabil la Fabrica de Hârtie „Letea” Bacău. Avea doi copii: Viorica, de 19 ani şi Aurelian (Puiu), de 12 ani.

Prefectul judeţului Bacău, colonelul Minescu, după o şedinţă ţinută cu Chestorul Poliţiei, Mihalcea, cu şeful Siguranţei, Constantin Gagione, şi Comandantul Jandarmeriei Judeţului Bacău, hotărâse înfăptuirea ordinului regal pentru ucidere. Constantin Gagione a întocmit lista şi prefectul a dat liber „hingherilor”, care au pornit în căutarea victimelor.

Mircea Condopol a fost luat de la o petrecere tinerească.

Constantin Antonovici, care nu era legionar, a fost confundat cu legionarul Groapă, cel trecut pe listă pentru a fi executat. Alexandru Mandache a fost ridicat în miez de noapte din căminul său de către poliţistul Tomozei. Copiii povesteau că ei şi-au ajutat tatăl ia înjghebarea unui bagaj sumar, convinşi că se va întoarce în scurt timp.

Ucigaşul care i-a împuşcat pe cei trei a fost plutonierul de jandarmi Pelivan. Doctorul legist care a constatat moartea, Ion Năstase, a întocmit actul de deces cu diagnosticul: „sincopă cardiacă”! Procuratura a acceptat falsul şi a autorizat înhumarea cadavrelor. Iată cum sunt tăinuite şi acoperite crimele împotriva legionarilor. Niciun protest de nicăieri, nici dinspre Biserică, nici dinspre justiţie, nici dinspre partidele democratice.

Acestea sunt grozăviile, descrise succint, ale crimelor de la Bacău, din noaptea de 22 septembrie 1939, crime care au fost continuate şi după 21 ianuarie 1941, cu aceiaşi nepotolită ură de către turbaţii „câinelui roşu”.

Constantin Gagione, mândria Siguranţei din Bacău, cum i se spunea de către brigada specială (Curelea – Oproiu – Atanasiu), a trimis în temniţe sute de legionari şi sute de Fraţi de Cruce, dintre care mulţi nu s-au mai întors.

Ororile precomuniste ale dictaturii carliste şi antonesciene vor apăsa greu viitorul României.

Ţara, rămasă descoperită în faţa cotropitorilor bolşevici, se va apăra cu greu. Cei pregătiţi timp de aproape 20 de ani la şcoala legionară a eroismului şi a jertfei de către Căpitan (el însuşi strangulat şi aruncat în groapa cu vitriol, sub beton) au fost măcelăriţi. O nouă generaţie în devenire a fost şi ea asasinată în temniţele comuniste sau decimată în rezistenţa din munţi. Ţara a fost iarăşi lăsată descoperită, fără elitele care puteau să pună părticica lor de muncă necondiţionat la temelia României. Generaţia actuală tânără, dornică de muncă şi adevăr, moştenitoarea unui capital moral neîntâlnit la multe popoare, la adăpostul frământărilor şi supliciilor de ieri, va trebui să cunoască adevărul fără de care nu se poate clădi nimic trainic în viitor. Să cunoască pe cei care au sfâşiat ţara, au schingiuit şi au ucis, au mutilat suflete, văduvind-o de cele mai frumoase talente pe care le-a dat vreodată pământul românesc.

Un rege a ucis un monarhist, iar un Patriarh şef de guvern a asistat pasiv la omorârea aceluiaşi om care a întors la Biserică o generaţie. O generaţie care va cunoaşte marile masacre din 21 – 23 septembrie 1939, care nu au fost săvârşite de un singur scelerat, ci cu complicitatea acelor rechini care au guvernat ţara între cele două războaie mondiale, străini de interesele româneşti, care au făcut din Statul Român un instrument de îmbogăţire personală, slăbindu-i vitalitatea prin jaf şi subminându-i rezistenţa prin nimicirea elementului autohton, rechini care, în anul 1940, au consimţit la ciuntirea hotarelor ţării şi la jertfa celor 800.000 de eroi, cu mâinile pătate de cea mai mare crimă istorică: omorârea Căpitanului.

În noaptea de 29/30 noiembrie 1938, când gâtul Căpitanului a fost sugrumat, prin mâna plutonierului Gheorghe Sârbu, laţul ucigaş a fost a strâns şi de acei politicieni.

Tabăra legionară de la Traian – Bacău

„Cu braţele suim în soare
Catapetesme peste veac;
Le zidim din foc, din stânci, din mare
şi, dârz, le tencuim cu sânge dac”.
Radu Gyr.

Iată aşezământul care a ocrotit şi a statornicit dăinuirea noastră ca neam, pe acest pământ, aşezământ care a plămădit tăria sufletului românesc pe drumul veşniciei; iată lucrare care luminează veacurile: Biserica întemeiată de Domnul nostru Iisus Hristos.

Asemenea Voievodului Ştefan cel Mare şi Sfânt, asemenea atâtor vrednici înaintaşi ziditori de biserici şi de mănăstiri, Căpitanul, socotind trăirea creştină ca unica formă de viaţă care îl aşază pe om în matca lui firească, unde îşi va descoperi obârşia lui divină, se va alătura „adevărului etern” şi, captând îndemnurile

creatoare ale planului divin, îi va îndruma pe legionari, camarazii săi de luptă, de suferinţă şi de moarte, să dăruiască lui Dumnezeu toate energiile ascunse, nevăzute, care sălăşluiesc în om, şi să consteleze pământul românesc cu sfinte altare.

Mergând pe urmele de virtute şi martiriu ale primilor creştini, sângerând sub cununa de spini a Mântuitorului răstignit pe cruce, legionarii au făcut din munca lor un crez şi din jertfă o nouă naştere a omului; au făcut din moarte, înviere. „Cine renunţă la mormânt, renunţă la înviere” ne spunea Căpitanul.

Munca în tabere, aşezată sub scutul credinţei şi vitejiei strămoşeşti, va fi una din marile constante ale Mişcării Legionare. Căpitanul o va transforma încă din primele începuturi ale luptei sale în „şcoală”, instrument de educaţie cu care va realiza omul nou, credincios, iubitor de neam şi de ţară, harnic, viteaz şi disciplinat, care, plasat în mijlocul colectivităţii româneşti, îi va schimba moravurile din rele în bune şi va aduce

transformări în viaţa spirituală a neamului, înălţându-l pe trepte de strălucire şi împlinire a destinului său, având ca scop final învierea în împărăţia lui Dumnezeu.

Neclintiţi în credinţă şi hotărâţi în luptă, în spiritul de muncă şi de jertfă, legionarii – cruciaţii verzi ai creştinătăţii veacului nostru în acest colţ al Europei porniţi într-o bătălie care angajează destinul neamului, aduc în luptă cea mai puternică dinamită: măreţia şi mărturia faptelor.

Astfel, în vara anului 1937, lunile iunie, iulie, august şi septembrie, în comuna Traian din judeţul Bacău, a fost organizată pentru înălţarea unei biserici, cu hramul Sf. Gheorghe, şi pentru construirea unei şcoli. Planul Bisericii a fost realizat de către inginerul arhitect Alexandru Avram din Bacău, şcolit în Germania, astăzi decedat (dar i-a rămas opera, spre cinstire şi veşnică pomenire).

Puţini cunosc despre această tabără şi despre tragedia unor camarazi participanţi. Chiar literatura

legionară consemnează puţin.

Comuna Traian este aşezată într-un peisaj dominat de întinse terenuri agricole, pajişti, zăvoaie, terase cu livezi şi vii, precum şi cu versanţi cu păduri de stejar şi fagi, la 12 kilometri de oraşul Bacău, peste apa Siretului. Aici, pe partea stângă a şoselei asfaltate care duce spre Vaslui, la mijlocul comunei, avocatul Alexandru Ciulei, comandant legionar şi şef al organizaţiei din judeţul Bacău, a fixat o tabără pe care a condus-o personal şi care a durat peste 100 de zile.

S-au construit mai întâi colibe pentru cazare, numai cu acoperiş, dotate cu saltele cu paie. Au participat tineri şi tinere. Se lucra în grupe succesive de câte 30 de oameni, timp de 21 de zile. Aceste grupe erau organizate în echipe mici: unii săpau lutul şi încărcau roabele, alţii le cărau la aria de lucru, alţii frământau lutul cu picioarele; feţele cărau apă şi turnau în tipare lutul; apoi alţii zideau cuptorul şi ardeau cărămizile. Zilnic se lucrau cel puţin 3.000 de cărămizi.

Programul începea la ora 5.00 dimineaţa, când se dădea deşteptarea; urma spălarea, adunarea în front şi rugăciunea, se cânta „Tatăl nostru”. După micul dejun, la ora 6.00, se trecea la lucru până la ora 12.00. Între 12.00 şi 14.00 era un interval pentru prânz şi odihnă. Iar de la ora 14.00 până la ora 20.00 se lucra iarăşi, intens. Urma cina şi la ora 21.00 se cânta „Cu noi este Dumnezeu” şi se dădea stingerea.

În zilele de post nu se mânca de dulce. Duminica se mergea la biserica vecină. Masa era pregătită de locuitorii comunei Traian. Fiecare familie avea fixată o zi în acest scop. Cu organizarea mesei se ocupa învăţătorul din comună, Ioan Bocăneală.

Era o frumuseţe care se trăia numai cu sufletul; să vezi gospodine, mame cu copii, bunice şi bunici cu nepoţi, aducând masa. Cu câtă pioşenie şi dragoste creştină dezgoleau de sub ştergarele albe bucatele pentru cei care, ca şi ei, cu aceeaşi dragoste creştină, lucrau cărămizi pentru biserica lui Hristos, lăcaş prin

care omul preamăreşte pe Dumnezeu.

Brigadierul silvic Ion Velescu din comună împreună cu familia sa, a dat un ajutor deosebit, după cum ne-a povestit supravieţuitorul participant la tabără avocatul Gheorghe Filimon (86 de ani), fost ajutor de primar al municipiului Bacău (septembrie 1940 – 21 ianuarie 1941). Acesta îşi aminteşte cu drag şi de fiica sa, Angela, o copilă de 13 ani, care aducea zilnic mâncare şi căra apă cu ulciorul în tabără. De asemenea, îşi aminteşte de tabără inginerul Virgil Velescu, doctor în Economie Politică (87 de ani), supravieţuitor al prigoanelor carliste, antonesciene şi comuniste care, departe de ţară, lângă Horia Sima, Comandantul Mişcării Legionare, şi de alţi camarazi – fruntaşi legionari, au ţinut sus speranţele şi drapelul luptei creştine. El ne spune că legionarii, pretutindeni, au îndurat suferinţele primilor creştini; şi aşa cum a biruit creştinismul după secole de prigoniri, aşa va birui şi legionarul.

Mi-a vorbit despre tabăra de la Traian şi alte tabere din ţară.

Redau câteva nume ale camarazilor participanţi la tabără: Gheorghe Proca, unul dintre primii organizatori la Bacău, ucis în noaptea de 21 /22 septembrie 193 9, la Braşov. Era internat în spital cu mai mulţi camarazi; toţi au fost împuşcaţi. Apoi, Alexandru Mandache şi Mircea Condopol, ucişi în aceeaşi noapte (21/22 septembrie 1939) la Bacău şi expuşi spre îngrozire în Piaţa Florescu; avocatul Nicolae Pâslaru, Comandant-ajutor ucis în temniţa Aiud (1961); avocatul Costică Bontaş, Comandant-ajutor căzut în Războiul Sfânt în faţa Odessei, fost casier al organizaţiei legionare a judeţului Bacău; Gh. Salomeia, ucis în închisoarea Suceava (1925); Toma Bontaş, învăţător în comuna Răcătău, ucis în temniţa Aiud (1952). Au mai participat: avocatul Ghiţă Tofan, mai târziu luat prizonier în URSS şi întemniţat în România până în anul 1964; Gică Bejan, cumnat cu „Nicadorul” Neculai Constantinescu;

avocatul Eugen Dragomir, comandant legionar; preotul Holban din Hertioana; preotul Mihai Ţarălungă; preotul Boatcă; preotul Crişan comandant-ajutor, fraţii Niculescu din cartierul C.F.R. Bacău; fraţii Bibire din comuna Traian; avocatul Costică Gheorghiu, plecat în America; Emil Cucu din comuna Ghilăveşti – Bacău.

Din organizaţia de „Cetăţui" au participat: Ioana Jurjea, surorile Elena şi Maria Popa, Maria Niculescu, surorile Giulia şi Norica Celanti din cartierul C.F.R. Bacău, Elena Pintilie şi mulţi alţi camarazi.

Toţi cei care au participat la Tabăra din comuna Traian-Bacău şi au putut fi identificaţi de comunişti după 23 august 1944, au fost întemniţaţi, îndurând bătăile, frigul, foamea şi moartea.

„Şi ne ostenim, lucrând cu mâinile noastre. Ocărâţi fiind, binecuvântăm. Prigoniţi fiind, răbdăm. Huliţi fiind, ne rugăm". (1 Cor. 4; 12 – 13).

Nu ca să ne ruşinăm am scris toate acestea, ci ca să ne cuminecăm!

6 septembrie 1940, moment de izbândă

În vara lui 1940 România pierdea o treime din teritoriul ei naţional în numai 60 de zile. O parte din populaţia românească din teritoriile cedate se refugiase în patrie, fără casă, fără masă. Datorită secetei din vară, ţara a avut o recoltă deficitară. Iarna se anunţa a fi grea. Ochi lacomi, nevăzuţi, ne pândeau în continuare şi ne doreau pieirea.

Românul, iubitor de Dumnezeu, cu ochii stinşi de osânda zilei, nu mai spera la vreo bucurie.

În această situaţie de lipsuri, de deznădejde, de dezorientare politică, iară niciun aliat, a revenit din adâncuri Mişcarea Legionară, considerată până atunci nimicită. Sângerosul Carol al II-lea a fost alungat.

Din bejenie, din închisori, din ascunzători, legionarii lui Codreanu s-au regrupat sub comanda lui Horia Sima şi au început marea luptă şi opera de redresare a ţării, trezită ca din moarte de entuziasmul

neînfrânt, alături de nefericitul Antonescu.

Mişcarea Legionară va reface sufletul românului, rănit şi umilit, de o conducere netrebnică pârdalnică şi criminală.

S-a refăcut unitatea Mişcării, s-a ridicat o nouă ierarhie şi tineretul a împrospătat rândurile tineret care va trebui să păşească peste morţi şi morminte, ducând mai departe steagurile triumfătoare ale românilor.

A fost proclamat Statul Naţional Legionar, cu generalul Antonescu conducător, omul nefast care, la 21 ianuarie 1941, prin violenţe şi crime, va desfiinţa acest stat spre a-şi instaura dictatura personală.

În aceste condiţii mi-am îndreptat paşii către Frăţiile de Cruce.

Despre Frăţiile de Cruce „Frăţiile de Cruce" (F.D.C.) erau organizaţiile de tineret ale Mişcării Legionare. Prima „Frăţie de cruce" a înfiinţat-o Ion Moţa, în anul 1924, cu scopul de a educa în spiritul naţional-creştin tineretul român.

Din „Frăţie” puteau face parte de la 8 la 35 de elevi de liceu.

„Frăţia de Cruce” era o şcoală de educaţie patriotică, pentru cunoaşterea ţării, a trecutului şi a eroilor ei. Fedecistul trebuia să cugete şi să se străduiască să facă în fiecare zi o faptă bună, creştinească.

Trebuia să fie mereu voios „cu zâmbetul pe buze, silitor la şcoală, curat în gând şi în inimă, iubitor de ţară şi de Dumnezeu”. În viaţă să se roage pentru el şi pentru neam, pentru biruinţa Mişcării Legionare şi, prin ea, a neamului românesc.

Trebuia să se ferească de rău şi să rămână neîntinat. Era educat să vorbească puţin, să făptuiască, să nu umble pe căi piezişe, adică să nu folosească, de exemplu, minciuna sau infamia pentru a învinge. Fratele de Cruce, ca şi legionarul, trebuia să rămână numai pe drumul onoarei. Trebuia să-i cunoască pe duşmanii ţării şi să fie gata pentru a-i combate.

Cu timpul, el trebuia să devină un om nou, un viteaz fără prihană, un erou. Temeiul pe care să se ridice o Românie nouă, creştină, puternică şi frumoasă ca soarele sfânt de pe cer. Să lupte pentru a pune în valoare geniul românesc naţional şi creştin.

Frăţiile de Cruce din Bacău

Bacăul avea patru licee şi toate aveau unităţi F.D.C.

Fiecare unitate purta o literă în ordinea în care ele au fost constituite. Toate unităţile formau un singur grup şi purta un număr şi un nume istoric. De asemenea fratele de cruce primea un număr de ordine în cadrul unităţii. Eu am primit numărul 29.

Grupul F.D.C. „Ştefan-Vodă" Bacău avea următoarele unităţi: Liceul Ferdinand I, unitatea A; şcoala Normală de băieţi, unitatea B; Liceul Comercial, unitatea C; Liceul Industrial, unitatea D.

În timpul prigoanei carliste, grupul F.D.C. a fost condus de Costache Oprişan un mare talent care, dacă

nu ar fi fost ucis de comunişti, ar fi ocupat un loc de frunte în Panteonul marilor oameni ai culturii româneşti.

În perioada 6 septembrie 1940 – 21 ianuarie 1941, Grupul F.D.C. a fost condus de Vasile Moldoveanu. În perioada antonesciană a fost condus în ordine de următorii: Roman Popa, Ernest Maftei, Eugen Măgirescu, Ion Cotfaş (care va muri în vara lui 1943, la închisoarea Vaslui, condamnat la 10 ani muncă silnică).

Unitatea C a Liceului Comercial, în perioada 6 septembrie 1940 ianuarie 1941, a fost condusă de Constantin Bucur, apoi, în timpul prigoanei lui Antonescu, în ordine de: Constantin Velescu, Andrei Bontaş, Petru Baciu şi Eugen Berza. Toţi viitori deţinuţi politici, cu pedepse grele.

Organizaţiile de femei, „Cetăţuile”, au fost conduse de distinsa doamnă Ioana Jurgea, din comuna Poieni-Bacău, cumnată a lui Mircea Cancicov, fost ministru de finanţe în trei guvernări: liberală cu Guţă Tătărăscu, carlistă şi antonesciană. În timpul cât a

condus Mircea Cancicov Ministerul de Finanţe, România a avut monedă foarte puternică, acoperită în aur.

Ca să fii „frate de cruce” nu era uşor. Trebuia să parcurgi un drum lung pe calea spre desăvârşire, la capătul căruia depuneai legământul de „frate” pe săcuşorul cu pământ (pământ adunat de pe locul marilor bătălii istorice). Puţini, foarte puţini au ajuns pe această treaptă a vredniciei, aceasta şi pentru faptul că, fiind mereu în prigoană, pregătirea tinerilor se făcea greu.

Majoritatea activau în Mănunchiul de Prieteni fără legământ de frate de cruce. Tânărul chiar dacă îndeplinea condiţiile pentru a deveni frate de cruce, ceremonia pentru luarea legământului era riscantă, Siguranţa Statului fiind mereu pe urmele noastre.

Sub vârsta de 16 ani tinerii se numeau „Pui de şoimi” şi participau la activitate la fel ca şi „mănuncherii” membri ai Mănunchiului de Prieteni.

În perioada 6 septembrie 1940 – ianuarie 1941, au

fost înscrişi în „Frăţiile de Cruce” foarte mulţi tineri. După dezlănţuirea prigoanei antonesciene, cei mai mulţi s-au lepădat de Mişcare, din teamă; alţii şi-au văzut de viaţă liniştiţi, dar pe ici-colea, din foştii „frăţiori” Siguranţa a recrutat informatori.

Încercările şi lupta i-au selecţionat, pe toţi, fără greş, i-au cernut la modul cel mai sever.

Cei rămaşi, biruindu-se pe sine, au promovat examenul suferinţei, al durerilor şi al credinţei, au biruit examenul morţii.

Şefii legionarilor băcăuani

Bacăul are un trecut bogat de luptă legionară! Nu mi-am propus să fac un istoric al activităţii legionare din Bacău, fiindcă nu am toate datele necesare. Cei care au trăit multe din episoadele frumoase sau tragice, au dus amintirea acestora cu ei în mormânt. Eu mă voi referi doar la ceea ce am cunoscut direct sau prin oameni care încă trăiesc. Şi redau aici informaţiile doar în măsura în

care mă ajută memoria, căci timpul nu iartă pe nimeni. Nu am putut ţine un jurnal al activităţii noastre, deoarece permanent am fost filaţi pas cu pas şi expuşi percheziţiilor Siguranţei şi ale Securităţii.

În perioada 6 septembrie 1940 – 21 ianuarie 1941, şefii organizaţiei judeţene a Mişcării Legionare au fost, în timpul când m-am încadrat eu, mai întâi Andrei Costin, urmat de inginerul Nicolau din Moineşti.

Până la ei, şeful organizaţiei judeţene a fost avocatul Alexandru Ciulei, comandant legionar, unul dintre primii organizatori ai activităţii legionare la Bacău, pentru care căpitanul avea o consideraţie deosebită. Pentru meritele sale, numele său e citat în cartea „Pentru Legionari”. Nu a luat parte la guvernarea legionară, fiind bătrân şi obosit. L-am văzut ultima dată la 21 ianuarie 1941, în Statul Major al Mişcării pe judeţul Bacău, în localul fostei cantine pentru săraci condusă de Mişcarea Legionară. Calm şi blând, aşa cum îl cunoşteam, era acum trist, abătut, vorbea puţin şi era

ascultat de toţi. Se bucura de mare autoritate! El spunea: „Când, în februarie 1920, ocupam Regia Monopolurilor Statului Iaşi şi Corneliu Codreanu înfigea tricolorul deasupra Atelierelor de la Nicolina, în cadrul Gărzii Conştiinţei Naţionale condusă de muncitorul Constantin Pancu, atunci armata era de partea noastră şi ne ajuta, era aliata noastră. Acum armata trage în noi nesăbuită din ordinul unui general român. Va veni timpul când toate se vor întoarce împotriva lui Antonescu”.

Şi s-a întors, iar mareşalul Antonescu a regretat că ne-a prigonit, dar această căinţă a venit târziu. Ţara era ocupată de ruşi, noi întemniţaţi, iar el prizonier în mâinile duşmanului, vândut de colaboratorii săi şi de Regele pe care l-a servit.

Prefectul judeţului, în septembrie 1940 – ianuarie 1941, a fost distinsul profesor Vasile Stoian. L-am cunoscut direct, am lucrat împreună între 1947 şi 1948, am stat în temniţă împreună.

Primarul oraşului a fost preotul Teodor Fecioru,

om de mare cultură şi vechi luptător legionar. Ajutor de primar a fost avocatul Gheorghe Filimon, de asemenea un om cu un onorant trecut de luptă şi care a rămas acelaşi soldat credincios al Legiunii „Arhanghelul Mihail" până la final. L-am cunoscut, am avut multe întrevederi cu el şi m-am bucurat de îndemnurile şi sfaturile sale, precum şi de prietenia sa. Mi-a fost de mare ajutor la culegerea unor date din activitatea judeţului Bacău.

Secretarul organizaţiei judeţene din timpul aşa-numitei guvernări legionare (zic asta fiindcă ţara era îmbrăcată în „verde" dar conducea Ion Antonescu cu clica lui) a fost Nicolae Grebenea, teolog, care mai târziu s-a preoţit. Om de o înaltă ţinută morală şi culturală, de o inteligenţă rară, cu o dicţie frumoasă, era o plăcere să-i fie partener de conversaţii. Originar din Răşinari, Sibiu, era de o dârzenie pe care o întâlnim la moţii lui Iancu când coborau din stânci şi din copaci înfruntând batalioanele de honvezi ale asupritorului. Cât

a condus, a fost omul disciplinei şi al ordinii.

Şeful Poliţiei municipiului Bacău a fost avocatul Gheorghiu, iar şeful Poliţiei Legionare a fost Nicolau (a nu se confunda cu inginerul Nicolau). Acesta nu s-a ridicat la nivelul calitativ cerut unui legionar, nu a fost ce trebuia să fie. Părintele N. Grebenea s-a luptat mult cu el pentru a-l ţine în limitele normalităţii. Sub teroarea antonesciană şi apoi sub cea comunistă, părintele Grebenea a ispăşit 23 de ani de temniţă.

„Rebeliunea legionară", în Bacău

La Bacău, datorită autorităţii profesorului Vasile Stoian, prefectul judeţului omul cu cea mai mare răspundere, a ştiut să fie la înălţimea momentului 21 ianuarie 1941 atunci când a izbucnit conflictul pe faţă dintre Antonescu şi Mişcare.

Iată ce spune profesorul Vasile Stoian în câteva pagini dăruite mie de soţia sa, învăţătoarea Maria Stoian: „În timpul guvernării legionare, septembrie

1940 – ianuarie 1941, am fost numit prefectul judeţului Bacău. În această calitate am aplicat strict legea, fără niciun fel de discriminare. Antisemitismul sau abuzurile nu s-au manifestat în niciun fel în Bacău! M-am opus luării prăvăliilor evreieşti!

M-am opus la închiderea cabinetelor medicilor evrei! Niciun membru al vechilor partide nu a fost urmărit. Niciun comunist evreu nu a fost urmărit sau vexat, deşi erau cunoscuţi. Ei reprezentau o cantitate neglijabilă.

La 21 ianuarie, la Bacău nu au fost tulburări! Nu am primit ordin de pregătire, nici eu, nici şeful judeţului, inginerul Nicolau. Nu am primit ordin de rezistenţă.

Predarea armamentului Poliţiei Legionare s-a făcut din ordinul lui Horia Sima! Antonescu a pregătit luarea puterii şi chiar i-a cerut comanda Mişcării Legionare.

La Bacău, pe 21 ianuarie s-au făcut doar

demonstraţii de stradă, cântece, marşuri. Nu au fost ocupate de către legionari instituţii.

Soarta Mişcării Legionare se hotăra la Bucureşti şi toată lumea privea către acolo. Când trupele germane au primit ordin de la Hitler să tragă în legionari, atunci Horia Sima a dat ordin tuturor să nu opună nicio rezistenţă şi să se retragă în linişte la căminele lor. Şansa legionarilor în această luptă cu Antonescu şi cu nemţii ar fi fost păguboasă pentru noi".

Prigoana declanşată de Antonescu

Antonescu a reconstruit regimul carlist cu aceeaşi oameni încărcaţi de crime, sub firmă fascistă, şi a adus dezastrul asupra ţării.

După eliminarea legionarilor de la putere, Antonescu nu a mai putut fi împiedicat să-şi instaureze regimul său despotic, în care avea puteri nelimitate, deşi regele Mihai I era capul de jure al statului.

Cu o furie sălbatică, Antonescu a ordonat arestări

în masă.

Legionarii au fost internaţi în Lagărul de la Tg. Jiu, alţii au fost condamnaţi şi întemniţaţi. O parte din cei care se aşteptau să fie închişi s-au refugiat în Germania. În aceste condiţii, au plecat din ţară şi profesorul Vasile Stoian, fost prefect al judeţului, Andrei Costin, fostul şef al organizaţiei judeţene al Mişcării Legionare şi Costache Oprişan, şeful F.D.C.

Părintele Grebenea, fostul secretar de judeţ, nu a reuşit să fugă şi a fost arestat de Siguranţă. După mai multe zile de detenţie, a prins un moment prielnic şi, într-o noapte, printr-un geam mic, coborându-se pe burlanele de scurgere ale apei, de la etajul I, a evadat din arestul Siguranţei şi s-a refugiat la Gherăieşti, la patru kilometri de Bacău. Acolo, germanii aveau trupe şi un aeroport, iar Nicolae Grebenea spera că va fi ajutat să plece din ţară. Numai că tot acolo s-a pripăşit un oarecare Constantin Mănescu, din Burdujeni Suceava, care se dădea tot urmărit şi scăpat din mâinile

Siguranţei. Acesta a lucrat cu Siguranţa şi a făcut multe victime.

Frăţiile de Cruce activau ca în timpurile bune. Se făceau şedinţe în câmp, după îndreptarul F.D.C., se căutau şi se făceau noi membri. Se cotiza, se trimiteau pachete la cei arestaţi.

Eu locuiam în partea de nord a oraşului Bacău, iar Gherăieşti era o prelungire a oraşului. Cunoşteam bine locurile. Am fost pus în contact cu Părintele Nicolae Grebenea şi, de mai multe ori, în nopţi întunecate, l-am condus până acasă.

Părintele locuia pe strada Negel, astăzi Trotuş. Avea o fetiţă, Mariana, de numai câteva luni. În luna noiembrie 1941, când am fost arestat, Părintele Grebenea s-a temut că nu voi rezista în anchetă şi a fugit la Iaşi, la o familie pe strada Rocus nr. 3, de unde a fost la rându-i arestat în vara anului 1942 de către Brigada Curelea-Oproiu, trădat de acel Constantin Mănescu.

În anchetă, eu nu am avut nicio greutate. Am fost

interogat pentru activitate în Frăţiile de Cruce. Nici măcar nu am fost întrebat de Părintele N. Grebenea. Am plecat de unul singur la Curtea Marţială Galaţi. Abia aici lucrurile s-au complicat.

La Liceul Industrial din Bacău s-au făcut o serie de arestări pentru activitate F.D.C., iar Ion Sărăcuţu, elev al acestui liceu, a declarat în mod neadevărat că aş fi participat la rebeliune.

Pe 21 ianuarie, unitatea lor a ocupat depozitul de benzină din oraşul Bacău, iar eu am fost trimis de şeful judeţului să le comunic să părăsească depozitul, lucru pe care ei l-au făcut. Pentru asta am fost judecat la Curtea Marţială Galaţi ca participant activ la aşa-zisa rebeliune. După trei luni de detenţie la închisoarea Galaţi am fost achitat şi pus în libertate.

Prima arestare

Locuiam pe strada Martir Crişan nr. 16 din Bacău, în casa părintească, alături de părinţii şi fraţii mei. Fraţii

cei mai mici aveau zece ani. Era în zori de zi, pe 6 septembrie 1941. Soarele abia se ridica pe un cer mai puţin senin. Ziua încă nu-şi începuse tumultul. Deodată câinii au început să latre, iar la poartă am auzit zarvă mare. Mama a strigat la mine să ies din casă să văd ce este.

La poartă o grupă de soldaţi cu baionetele la armă şi agenţi în civil aşteptau. Am deschis. În faţă era un comisar în uniformă, care bolborosea cuvinte pe care nu le înţelegeam. Alături de el un locotenent de jandarmi. Cu toţii au dat buzna înăuntru şi au înconjurat casa ca pe o cazemată. Noi am rămas închişi în cercul lor, prizonieri. Mama, înfricoşată de ceea ce nu a văzut niciodată, l-a întrebat pe comisar ce doreşte. În curte, nebunie şi spaimă. Comisarul a răspuns că are ordin de percheziţie.

— Pentru ce? întreabă mama.

— Aveţi un băiat legionar.

Au cotrobăit prin pod, prin beci, prin grajd, prin

grădină. Comisarul şi ofiţerul de jandarmi, care comandau trupa, au intrat în casă. Au răscolit totul, au căutat prin sobă, sub pat. Apoi s-au oprit la mica mea etajeră cu cărţi şi au cercetat foaie cu foaie. Nu au găsit nimic. În final, totuşi, m-au arestat. M-au dus la Siguranţă. Acolo am întâlnit alţi arestaţi, cunoscuţi şi necunoscuţi. Erau şi femei arestate. După trei zile, am semnat un proces-verbal de percheziţie în care se arăta că nu s-a găsit nimic. Apoi am fost eliberat. Nu am priceput niciodată pentru ce am fost a arestat. A rămas doar spaima părinţilor şi a fraţilor, iar mie mi s-au luat amprentele pentru cazier.

În celula umedă şi întunecoasă, zăvorâtă cu lacăte grele, m-au chinuit trei zile nu numai trupeşte, dar şi sufleteşte. Şiruri de gânduri se luptau între ele pe seama neliniştei mele. Neadormit, întins pe duşumeaua umedă şi rece, îmi cercetam faptele căutând acel sprijin care să mă înalţe deasupra acelor valuri de regrete pentru acceptarea entuziastă a unui crez curat, plin de

strălucire, care a dat neamului atâţia martiri. Cădeam şi mă ridicam cu mai mult curaj în clipele de uitare de sine şi mă avântam cu mai multă bărbăţie împotriva oricărei clipe de groază.

Omul care îmbrăcase cu făţărnicie cămaşa verde numai pentru spectacol, ordona acum nimicirea noastră.

Inima mi se zbătea ca un pui de vrabie în colivie, dar, înăbuşindu-mi tulburarea cu nădejdi, am reuşit să înving descumpănirile.

Căile pe care ne conduce destinul sunt greu de cercetat.

Din nou în cătuşe

3 noiembrie 1941. Eram elev la Liceul Comercial din Bacău. În recreaţie se prezintă la mine un agent din Siguranţă, Gheorghe Prodea, care, după 23 august 1944, va participa şi el la acţiunile noastre şi va fi condamnat cu ani mulţi de pedeapsă. Prodea îmi spune că sunt invitat la Poliţie, pentru a da o declaraţie.

Am fost arestat. Şeful Siguranţei, Constantin Gagione, mare duşman al legionarilor, cel care a întocmit lista cu cei trei legionari împuşcaţi în noaptea de 21/22 septembrie 1939, m-a luat în primire. Gagione lucra cu brigada specială antilegionară condusă de Aurică Curelea, Oproiu şi Atanasiu. I-am cunoscut pe toţi trei. Această brigadă reuşise să recruteze un trădător de la maturi care le-a dat şi organizaţiile F.D.C.

„Frăţiile de Cruce" erau singurele care desfăşurau o activitate în timpul guvernării lui Ion Antonescu şi comuniste până în anul 1948, luna mai.

Am fost anchetat pentru aşa-zisa rebeliune, care de fapt nici nu a fost la Bacău. Am fost trimis în judecată pentru înaltă crimă de trădare şi judecat de către Curtea Marţială Galaţi.

Da! Adolescentul de numai 19 ani, care peste 2 ani va fi prezent pe câmpul de luptă, pentru apărarea pământului strămoşesc şi a credinţei străbune, era judecat pentru trădare, tocmai de cei care mai târziu, la

23 august 1944, vor trăda. Vina mea? Pe 21 – 23 ianuarie 1941, toţi F.D.C.-iştii, timp de 3 zile, am manifestat prin oraş, în faţa casei Germaniei şi a Italiei, iar la Catedrala Sf. Nicolae am îngenunchiat, am făcut apelul morţilor şi am cântat imnul celor căzuţi.

Conducea inginerul Nicolau, şeful judeţului.

Nu s-a produs nicio violenţă, nu a fost vexat nimeni, nicio injurie la adresa cuiva. Nu s-a strigat contra lui Ion Antonescu, căci noi nu ştiam ce se petrece la Bucureşti.

Profesorul Vasile Stoian, prefectul legionar, s-a înţeles cu noul prefect numit de Antonescu, colonel Minea, să păstreze ordinea şi liniştea împreună, să urmărească situaţia de la Bucureşti şi, în funcţie de cine câştigă puterea, să procedeze în consecinţă tot împreună. Hotărâri înţelepte.

În anchetă am fost pus în faţa aceluiaşi copoi, duşman de moarte al legionarilor, Constantin Gagione, şeful Siguranţei. Am trecut prin focul anchetei fără să

divulg niciun nume. După zile întregi de anchetă, am fost depus la garnizoana militară Bacău, deoarece, ţara fiind în război, garnizoana era aceea care îi trimitea în judecată pe arestaţi la Curtea Marţială a Diviziei 21 Infanterie Galaţi.

Mai întâi, am fost duşi la Tribunal şi înfăţişaţi Primului Procuror, cel care semna actul de trimitere în judecată. Aici însă nu am fost de unul singur. Eram un lot de F.D.C.-işti şi îi mai reţin pe următorii: Roman Popa, student la medicină, şeful Grupului F.D.C.-ist „Ştefan Vodă" Bacău, Mircea Nourescu, elev la Liceul Ferdinand I, fiul preotului din Bibireşti-Bacău, Ion Sărăcuţu, Constantin Chelaru, Ion Mihăilă, elevi la Liceul Industrial; Vasile Andone – croitor din comuna Săuceşti-Bacău, Ion Gurău Liceul Industrial.

Eram singurul rătăcit printre cei de la alt liceu.

Primul Procuror ne ia în primire:

- Cei cu voi, derbedeilor?!

- Noi nu suntem derbedei! Suntem elevi! răspunde

unul din grup.

- Nu vă e ruşine? Ce aţi făcut voi pentru ţară? De ce nu vă căutaţi de treabă, de cartea voastră? Noi, oamenii de bine, am făcut România Mare! Eu port în spatele meu două războaie şi am încărunţit în naţionalism. Ieşiţi afară, rătăciţilor!

Am ieşit.

Primul contact cu justiţia lui Antonescu s-a consumat. Nu am înţeles nimic. Pentru ce am fost înfăţişat Primului Procuror? Ne aşteptam la un interogatoriu, să ne întrebe ce am făcut, ce rele am săvârşit şi dacă am făcut faptele care ni se pun în sarcină!

Ne-a administrat doar mustrări şi, cu un vocabular nu prea demn de un magistrat. Escorta militară ne-a luat în primire şi, între baionete, ne-a condus pe străzi întortochiate, lăturalnice, la garnizoană, feriţi de ochii lumii. De aici, peste câteva zile, tot între baionete, vom fi trimişi la Curtea Marţială Galaţi.

Temniţa Galaţilor

9 noiembrie 1941. După ce am stat jumătate de zi în beciul Curţii Marţiale, unde am îndurat un frig de ne clănţăneau dinţii, seara, o escortă de gardieni de penitenciar ne ia în primire şi pornim cu ei la drum. Încolonaţi, o luăm pe jos. După un marş de o oră, iată-ne ajunşi în faţa temniţei.

Ziduri groase şi înalte, porţi grele de fier. Zang, zang se deschid porţile. Intrăm. Zang, zang, se închid porţile. Se face apelul nostru. Pornim înăuntrul puşcăriei, conduşi de primul gardian. Totul este cufundat în semiîntuneric. Camuflaj obligatoriu în stare de război, becuri albastre peste tot. Arcade, ziduri înalte, stâlpi de beton, porţi uriaşe şi gratii, gratii care închid zările noastre şi ne surghiunesc sufletele.

Trăiam sentimentul că ne aflam într-o cetate.

Suntem opriţi la primul corp de celule. Aici va trebui să ne pregătim de aşa-zisă carantină. Becurile

albastre cu lumină mică aruncau umbre stranii, sinistre pe feţele noastre.

Primul gardian face iar apelul şi, în ordinea în care răspundem „prezent”, suntem introduşi în celulă.

Era târziu, aproape de miezul nopţii. Înăuntru frig, frig de te răzbea până la oase şi parcă ne sfredeleau mii de cuţite. Paturi de fier şi o scândură goală. Nu puteai dormi.

Mi-am adus atunci aminte de versurile lui Coşbuc[1], „Ucigaşul fără voie”:

O temniță-adâncă îmi e locuința:
Prin dese, prin negre zăbrele de fier
O rază pierdută îmi spune ființa
Cerescului soare, seninului cer.

Și frigul mă-ngheață; e umed pământul;
De ziduri, de lanțuri eu sunt ocolit:
Aici suferința așteaptă mormântul,
Căci legile lumii așa au voit.

Frigul îmi scormonea toate încheieturile. El e mai tare uneori decât frica morţii, pe care parcă ţi-o doreai. Mă rog. În suferinţă, pe Dumnezeu îl simţi mai aproape

[1] Eroare, nu Coşbuc este autorul, ci Grigore Alexandrescu.

şi trăieşti rugăciunea şi o simţi în toate fibrele inimii şi ale sufletului.

Umbrele albastre ale becurilor aşază măşti cadaverice peste feţele noastre palide, supte. Ne aşezăm câte doi spate în spate ca doi ostaşi când sunt încolţiţi de haite de lupi, pentru a ne încălzi, cu genunchii strânşi la piept. Mă dor oasele toate; din tălpi şi până în creştet, acelaşi fior rece, acelaşi tăiş de cuţit. Nu pot dormi. Prin faţa ochilor mi se succed unul după altul tablouri care merg, până la panică, până la deznădejde. Ce-i cu mine? Unde sunt şi ce rău, ce fărădelegi am săvârşit? mă întrebam nedumerit şi chiar mustrător. În venele mele nu mai curge nicio picătură de sânge? şi iarăşi îmi administram mustrări că nu puteam să fiu eu cel care doream să fiu.

Mă muncea gândul şi la cei de acasă. Încă eram sub grija şi ocrotirea părinţilor. Ce vor spune şi cum vor primi această nouă şi grea povară sufletească pe care le-o pricinuiesc ştiindu-mă în puşcărie? Mai ales că

puşcăria era un blam fiindcă acolo intrau numai răufăcătorii.

Nu mai eram sigur pe mine.

Deodată îmi spun: Nu! Nu! Nu mai vreau nimic, niciun pat cald, nici măcar un braţ de paie sub coaste. Viaţa nu se opreşte aici şi în sufletul meu încă nu s-a stins şi ultima licărire a nădejdii, a voinţei. Trebuie să lupt, aşa cum m-am legat cu jurământ în faţa morţilor noştri. Îngerii Domnului vor culege această picătură de sânge şi o vor depune în faţa Tronului Divin. Mi-e sufletul curat ca un bob de rouă!

Mă rog iarăşi pentru vii, pentru morţi, pentru mine!

Aţipesc puţin, când fluierul primului gardian sparge liniştea temniţei:

— Numărul 1!

Se trage zăvorul la celula noastră.

Primul gardian, însoţit de o întreagă armată apare în uşă:

— Bună dimineaţa! rosteşte el. Răspundem cu toţii: Bună dimineaţa!

Din acel moment am fost liberi să circulăm de la o celulă la alta.

Peste o oră, gardianul şef de secţie, apare cu un hârdău de terci, cărat de doi deţinuţi de drept comun îmbrăcaţi în zeghe. Primim câte un polonic de terci în nişte străchini de lut. Era fierbinte şi ne mai dezmorţea puţin.

În sufletele noastre trăia acum un alt om. Suntem la începutul caznelor şi uşile temniţelor se vor încuia peste tinereţea noastră de acum ani mulţi. Trebuie să îndrăznim a ne măsura vitejia cu aceea a înaintaşilor noştri, care nu şi-au dezminţit crezul.

Timpul s-a scurs repede şi iată-ne la ceasul amiezii. Acelaşi gardian vine la noi cu un hârdău de ciorbă purtat pe umeri de doi deţinuţi. Îl lasă jos, în faţa uşii noastre. Alţi doi, cu o tavă mare din lemn, cu mămăliga tăiată în porţii dreptunghiulare cât palma, se

opresc lângă hârdău.

Ciorbă de mazăre uscată!

Primim câte un polonic şi câte o bucată de mămăligă, pe care Ion Mihăilă, cel care îşi păstrase cel mai mult umorul, o numea „chirpic”.

Ciorba deşi se numea de mazăre, nu mai avea niciun bob de mazăre prin ea, ci numai gândaci. Încercam să-i pescuim pe cei care pluteau la suprafaţă. Cei rămaşi în interiorul bobului crănţăneau în măselele noastre de parcă mestecam sticlă.

Aruncam ciorba la tinetă. Bucata de mămăligă era numai urluială încinsă şi i se potrivea de minune numele de „chirpic”, aşa cum o botezase hâtrul Ion Mihăilă, şi chirpic îi vom spune de aici înainte, denumire care se va răspândi în lumea deţinuţilor.

După trei zile de carantină, vom fi mutaţi în a doua curte, la camera nr. 8, de lângă Biserică.

Aici îi vom întâlni pe macedonenii Caporani şi Mitrenca, pe Fota – student teolog.

Începem viaţa de puşcărie.

Temniţa întăreşte, temniţa oţeleşte, temniţa înarmează.

După ce mai înainte am fost duşi în poartă, adică la administraţie, unde din nou am fost legitimaţi la grefa cu date de stare civilă am trecut apoi la biroul directorului, care a vrut să ne vadă şi el să cunoască noii întemniţaţi pentru a se bucura că i-a sosit pradă nouă. Directorul se numea Constantinescu. Despre el se spunea că vine de la Satu Mare, care era cedat ungurilor. A fost tot director de Penitenciar şi că în noaptea de 21 /22 septembrie 1939 el personal ar fi executat doi legionari. Şi nu-i de mirare. Acum avea un comportament relativ legalist, dar făcea efort mare, fiindcă în realitate era un mare duşman al nostru.

Am revenit apoi în camera noastră care era cu mult mai mare decât efectivele noastre. Avea paturi de lemn etajate şi aşezate pe două rânduri. Un rând sub fereastră şi altul lipit de celălalt perete. La mijloc culoar

pentru circulat. Aici aveau un mic godin improvizat dintr-un butoi cu smoală, care dădea mai mult fum decât căldură. Geamurile erau sparte şi ramele nu se închideau bine. Viscolul, şi, slavă Domnului, iarna lui 1941 – 1942 a fost bogată în nămeţi şi viscole. Vântul spulbera zăpada peste noi. Dimineaţa când ne sculam, eram acoperiţi de zăpadă, ca în Doina Nicadorilor:

Iarăşi noaptea s-a lăsat,
Ca-ntr-un trist mormânt
Printre gratii mai răzbat
Fulgi aduşi de vânt.

Dormeam îmbrăcaţi pe scândura goală. Aici aveam ploşniţe şi ne năpădiseră şi păduchii. Aveam două ocupaţii: noaptea vânam ploşniţe, iar ziua păduchi. Programul din partea administraţiei era foarte lejer. De la deschidere până la închidere eram liberi în cameră şi afară. Studentul Fota era şeful camerei, iar pe închisoare

aveam alt şef de la maturi care trata cu administraţia doleanţele noastre şi tot el ţinea legătura cu viaţa noastră zilnică.

Noi de el ascultam şi prin el administraţia, ne făcea cunoscute anumite reglementări care privea viaţa noastră. Directorul împreună cu şeful nostru supravegheau ca şi de o parte şi de alta să nu se lasă din regulament.

În curtea mare, în alt corp de clădire se afla camera nr. 5 ocupată de maturi. Am cunoscut aici pe Gh. Ene, licenţiat al Academiei Comerciale, Alexandru Mazilu, fostul prefect de Brăila, Părintele Ionel Florea care a scris „Cântece din închisoare" culese şi notate de sfinţia sa cu următoarea dedicaţie cutremurătoare: „Închin această culegere de „Cântece din închisoare" tuturor acelora – vii şi morţi – care în lupta lor împotriva hidrei comuniste, au sorbit din ele curaj şi forţă spre biruinţă, iar în anii de cumplită suferinţă în „hăul temniţelor, lagărelor şi minelor", mângâiere şi

îmbărbătare – suportul sufletesc – spre supravieţuire.

Izvorâte din adâncuri de suflet, străbătute de fiorul unor aprige hotărâri sacre delicate şi suave sentimente omeneşti departe – de a fi singurele realizări ale genului – aceste cântece se vor alătura altora, culese de alţi ostenitori, spre a fi lăsate „urmaşilor şi urmaşilor noştri" drept mărturie a „simţămintelor, credinţei, gândurilor şi faptelor" închinate lui Dumnezeu şi Neamului, ale celui mai crunt prigonite şi martirizate generaţii din întreaga noastră istorie".

Am mai cunoscut aici pe Vasile Andor, ajutor comandant, şeful deţinuţilor politici pe închisoare, un judecător al cărui nume nu-l mai reţin.

Mai erau în această cameră doi tineri, fraţii Bădărău, unul student şi altul elev. Aceştia lucrau în os cruciuliţe, troiţe, medalioane de toată frumuseţea. De la ei am învăţat să lucrez şi să sculptez şi eu în os, căci aveam voie oficial.

Nu aveam restricţii la cărţi, la bani, la

îmbrăcăminte groasă sau pachete cu hrană. Totul era permis şi legal. De la fraţii Bădărău am aflat că, cu câteva zile înainte de venirea noastră au fost executaţi doi „fraţi de cruce" între zidurile temniţei, în spatele celularului în formă de potcoavă. Numele lor îmi scapă.

În temniţa Galaţilor mi-am făcut severa şcoală legionară. Aici se trăia după cărticica şefului de cuib şi după îndreptarul F.D.C. a lui Gh. Istrate pe care de fapt le şi aveam introduse înăuntru. Aveam program zilnic de toată frumuseţea şi încântarea. Pentru aceasta îţi trebuia suflet şi voinţă mare. „Frăţia de Cruce" a noastră purta „Numărul zero". Era o lege ca „Frăţiile de Cruce" din închisoare pentru a nu se confunda cu cele dinafară, purtau toate numărul zero şi denumirea temniţei.

Făceam şedinţe, cântam cântece legionare, fără a ne deranja administraţia temniţei. Prin curte ne salutam cu braţul întins: „salutul cerului, adică al înălţimilor şi al soarelui, simbolul biruinţei, luminii şi al binelui".

Făceam acte de voinţă, meditam la ceea ce a fost

greşit în viaţa noastră şi la ceea ce trebuia să facem în viitor bine.

Ziua o începeam cu rugăciune, apoi urma programul cu educaţie fizică o jumătate de oră sau o oră în funcţie de vremea de afară căci eram în plină iarnă. Programul zilei era foarte încărcat. Seara cântam „Cu noi este Dumnezeu”.

În temniţa Galaţilor se scotea şi o revistă lunar „Rebeliunea” scrisă de mână. Am lucrat şi eu două luni la această revistă la transcrierea articolelor. Timpul trecea repede în râvnă şi nădejde.

Crăciun, în spatele gratiilor

Pentru cei închişi rugăciunea şi ardoarea de a-l înţelege şi trăi în Dumnezeu sunt mai puternice ca în libertate. Sufletul e pătruns de mai mult extaz, iar pătimirea cu cât e mai grea ea învie în tine măreţia Slavei Sale primordiale. Cel bun devine mai bun în temniţă, iar cel slab se pierde.

Seara sfântă a naşterii Domnului Iisus Hristos mă găseşte după gratii.

După trecerea „numărului” (apelul de seară) ne adunam cu toţi în jurul godinului, cu frunţile plecate, nu de restrişte, nici de resemnare, ci pentru rugăciune.

Prezentul hâd va trece ca un nor!

Se dă tonul: „Cu noi este Dumnezeu înţelegeţi neamuri/şi vă plecaţi, căci cu noi este Dumnezeu, auziţi toate neamurile”.

O undă caldă trece parcă peste frunţile noastre şi ne mângâie inimile. Izolaţi de lume, de după gratii, începem colindele:

A venit şi-aici Crăciunul
să ne mângâie surghiunul
Cade alba nea
Peste viaţa mea
Peste suflet ninge
Cade alba nea

Peste viaţa mea

Care-aici se stinge.

Am cântat până noaptea târziu toate colindele din copilăria noastră – râvnită acum – plecată pe nesimţite şi pentru totdeauna către cer. Cu ele am umplut văzduhul sufletelor noastre surghiunite, şi am adus osanale nemuririi lor.

După acest ospăţ sufletesc admirabil am cântat, „Cu noi este Dumnezeu” şi ne-am aşezat fiecare pe scândura lui.

Dimineaţa, prima zi de Crăciun după rugăciune am dat onorul Căpitanului: şeful camerei comandă gardă drepţi, pentru onor înainte apoi rosteşte cu glas tare şi după el repetam toţi: „Trăiască Legiunea, să trăieşti Căpitane! Legionarii din temniţa Galaţi te salută!”

Anul Nou 1942

1 ianuarie 1942. Viscol şi troiene mari. „Numărul” se face cu puţină întârziere. La fluierul „Primului” ne încolonăm. Intră „Primul” cu armata lui de însoţitori. Şeful camerei comandă: „Gardă, drepţi, pentru onor înainte”. Executăm. Ducem mâna la piept şi apoi ridicăm braţul sus!

Şeful camerei rosteşte: „Domnule „Prim”, legionarii din camera numărul 8, vă urează la mulţi ani!” „Primul” răspunde: Vă mulţumesc şi vă urăm şi noi dumneavoastră „La mulţi ani!”

Am trecut apoi la programul zilei. Seara, ne-am strâns iarăşi cu toţii în jurul godinului ca şi în ajun. Viscolul furios lovea puternic în gratii, care dârdâiau, iar uşa clănţănea ca un om cuprins de friguri. Zăpada spulberată printre dreve dădea năvală până la noi. Fulgii străluceau o clipă, apoi se transformau în picuri mici pe frunţile noastre.

S-a povestit, s-a urat, s-au cântat de toate inclusiv cântece legionare, s-a jucat. Ion Mihăilă era

protagonistul tuturor ghiduşiilor. Timpul a trecut pe nesimţite.

Cântăm în încheiere „Cu noi este Dumnezeu” şi fiecare pleacă la locul lui. Aşa am început anul 1942.

Ce ne aşteaptă, nu ştim! Nimeni nu poate discerne fatidicul vremurilor de mâine. Vor trebui multe jertfe, multă suferinţă, va curge mult sânge. Ion Antonescu a declarat „război sfânt” pe drept şi în asentimentul tuturor românilor împotriva bolşevismului rusesc care ne-a luat pământul sfânt la Basarabiei şi Bucovinei de Nord, iar altul nesăbuit împotriva legionarilor. Le va câştiga oare pe amândouă? Sau mai curând le va pierde pe amândouă?

Am vorbitor

După Anul Nou, cam a treia zi, gardianul de serviciu mă anunţă că sunt chemat la poartă. Fără însoţitor mă strecor printre cele două porţi uriaşe şi ajung la administraţie. Sunt dirijat la vorbitor (sală unde

deţinuţii se văd cu familiile lor).

Surpriză! Fratele meu Aurel, în vârstă de cincisprezece ani, a luat viscolul şi omăturile în piept şi a venit la Galaţi să-şi vadă fratele întemniţat. Bucurie neaşteptată!

El era tulburat şi făcea efort mare ca să păstreze o imagine liniştită. Ziduri înalte, porţi uriaşe, zăvoare, lacăte, la prima vedere desigur te clatină. Acest fior l-am simţit şi eu în primele zile. Acum totul făcea parte din viaţa mea de parcă m-am născut după gratii. De asemeni şi pentru faptul că eram încarcerat, sângele frăţesc îşi trăia durerea.

După ce primesc veşti de acasă, micul pachet cu rufe şi alimente, întrerup vorbitorul şi fug în cameră şi îi aduc mai multe cruciuliţe din os lucrate de mine pentru cei de acasă. După ce s-a consumat timpul de vorbitor ne despărţim, eu în bună dispoziţie, iar el trist că mă lăsa după gratii.

Procesul

Ziua aşteptată a judecăţii timp de peste trei luni a sosit! 28 februarie 1942.

Încolonaţi pornim pe jos spre Curtea Marţială. După o oră ajungem. Suntem introduşi direct în sala de şedinţă, în care domnea o linişte de mormânt. Părinţii ne aşteptau. Erau trişti, obosiţi şi neliniştiţi. Trăiau clipe de mare cumpănă. Stăteau grupaţi şi vorbeau pe şoptite. Agenţii Siguranţei erau şi ei prezenţi. Zăresc pe tata. Un fior îmi străpunge inima. Fără vină mă simţeam vinovat faţă de părinţi, pentru că le-am pricinuit atâta durere. Se apropie de mine şi-mi şopteşte: „ţi-am pus apărător”.

M-am simţit mai puţin apăsat, mai liber parcă.

Se depărtează, apoi se aşază lângă Părintele Nourescu, tatăl lui Mircea.

Din grupul părinţilor Preotul Nourescu era cel mai remarcabil, vrednic de luat în seamă. Figură distinsă. Înalt, cu barba Căruntă şi îmbrăcat cu haina preoţească impunea respect şi stimă tuturor.

După aproximativ o oră timp în care ne-am consultat cu apărarea, intră în sală completul de judecată.

Preşedinte, colonel magistrat Enăchescu.

Se dă citire actului de acuzare. Ţi se făcea părul măciucă în cap. După aceea Preşedintele întreabă pe fiecare dacă recunoaştem acuzaţiile ce ni se aduc. Pe rând răspundem la fel: „Nu recunoaştem acuzaţiile aduse!”

Declaraţiile date la Siguranţă ne-au fost smulse prin ameninţări şi violenţe.

Preşedintele dictează grefierului: „Nu recunosc declaraţiile date la Siguranţă ele fiind rezultatul unor cercetări abuzive”.

Dezbaterile au durat până noaptea târziu. După terminare Tribunalul se retrage pentru deliberare şi revine după o oră. Se dă citire sentinţei:

Ion Sărăcuţu condamnat la 15 ani muncă silnică;

Gheorghe Grigoraş condamnat la 15 ani muncă silnică în lipsă;

Ion Mihăilă condamnat la 3 ani corecţie;

Constantin Sărăcuţu condamnat la 3 ani corecţie.

Ion Gurău achitat;

Roman Popa condamnat la 3 ani de închisoare corecţie;

Petru Baciu achitat;

Constantin Chelaru achitat;

Mircea Nourescu achitat;

Vasile Andone achitat.

După 120 de zile de încarcerare, împreună cu ceilalţi camarazi achitaţi am fost puşi în libertate. Înainte de a părăsi camera, în colţul dinspre Bisericuţă, am îngenunchiat, ne-am rugat pentru cei morţi, pentru cei vii şi am mulţumit lui Dumnezeu pentru toate, apoi m-am îmbrăţişat cu cei rămaşi şi lăsând în urmă o linişte de parcă între acele ziduri nu mai vieţuia nimeni, am

dispărut în noapte. Nu ne venea să credem că suntem liberi.

În temniţa Galaţilor am cunoscut adevărata viaţă legionară şi am trăit-o în toată măreţia ei. Aici mi-am făcut cea mai înaltă şi severă şcoală. Plec senin şi voios, înarmat cu cea mai dramatică experienţă care pe parcursul vieţii mă va ajuta.

În libertate

Am venit acasă! Mama s-a bucurat mult când l-a văzut pe tata intrând pe poartă cu mine alături.

Ne-am bucurat cu toţii.

Mi-am reluat activitatea F.D.C., dar pentru puţin timp. La jumătatea lunii martie 1942 sunt invitat la Siguranţă de acelaşi Gagione şi anchetat pentru activitate legionară. Totul se ia de la capăt. Seara dormeam acasă şi ziua eram invitat la anchetă.

Ce se întâmplase nou în viaţa noastră?!

Eugen Măgirescu, şeful Grupului F.D.C., fusese

arestat în gara Bacău, în momentul în care voia să urce în tren spre Bucureşti, pentru a prezenta raportul de activitate.

Avea asupra lui raportul scris cu efectivele grupului. Imprudenţă din partea lui din partea celor care ne conduceau. În prigoană nu se lucrează scris, ci numai pe bază de memorie. Un fost legionar de la maturi al cărui nume vreau să-l duc în mormânt, devenit informator care lucra cu brigada lui Aurică Curelea reuşeşte să se lipească de Măgirescu să-i capete încrederea şi să-i cunoască activitatea pas cu pas precum şi data plecării lui la Bucureşti.

Copoii Siguranţei îl aşteptau în gară pe Eugen Măgirescu să pună mâna pe el. La percheziţie i-au găsit raportul ascuns în pantof, desigur divulgat de informator.

Fără să fie supus la cazne şi printr-o interpretare greşită a demnităţii legionare, aceea că legionarul trebuie să-şi asume răspunderea faptelor sale, el a pus pe

masa Siguranţei numele şefilor de unităţi şi efectivele. La fel şi şefii de unităţi nu au opus nicio rezistenţă.

Noi nu eram urmăriţi pentru fapte infamante şi vinovaţi erau acei care au pus în afara legii dreptul omului de avea o credinţă, declarându-l delincvent.

Din nou arestat

Era la începutul lunii aprilie 1942. Sunt invitat la Siguranţă şi reţinut. Rând pe rând suntem culeşi şi aduşi sub escortă o serie de colegi de la Liceul Comercial şi Liceul Ferdinand I. Se umple cu noi tot subsolul Siguranţei. Nu ne mai întreabă nimeni nimic. Totul era definitivat. Peste o zi sau două suntem transportaţi la gară. În ce direcţie vom pleca nu ştim, abia la gară vom afla că mergem la Bucureşti.

Ce-o fi având Bucureştiul cu noi? ne întrebam unul pe altul. Suntem atât de periculoşi?!

O linişte forţată se aşează pe frunţile noastre şi domina suverană. Sub razele soarelui calde şi plăpânde,

trenul pleacă spre Bucureşti.

În tren

Siguranţa ne comandase un vagon special, în care am fost îmbarcaţi, însoţiţi de comisari şi de agenţi.

Abia în tren ne-am văzut care şi câţi suntem.

Eram peste treizeci. Nu mai reţin numele tuturor. E timp mult de-atunci şi mai fac confuzie şi cu alte loturi din alte perioade. De la Liceul Ferdinand I îmi amintesc pe următorii: V. Arhip, Ion Coftaş, Petru Cunoscu, Iancu Carabaş, Mircea Hălmageanu, Claudiu Lăzărescu, Emil Leahu, Eugen Măgirescu, Florin Miuc, Mircea Nourescu, Cornel Nechita, Iancu Perifan, Emil Popa, Vasile Palade. De la şcoala Normală următorii Ernest Maftei – viitorul artist, Dionisie Bibire, Vasile Batin, Vasile Sava, Vasile Clipa, Eremia Ciobanu.

De la Liceul Comercial reţin pe următorii: Andrei Bontaş, Petru Baciu, Eugen Berza, Gheorghe Berza, Aurel Ciubotaru, Constantin Popovici, Constantin

Ciubotaru.

În tren aflăm şi locul de detenţie: Siguranţa Generală. Eram liniştit. Eram numai F.D.C.-işti toţi. Sudura sufletească între noi s-a făcut imediat. Era şi firesc.

O zi frumoasă de primăvară, cu un soare cald îndemna la bună dispoziţie şi veselie.

Se glumea, se cânta şi nu se ţinea seama de ticăloşia momentului, că de fapt noi suntem arestaţi, oameni lipsiţi de liberate. Petrică Cunoscu, care era cel mai stăpân pe el şi degajat până la sfidare, improvizează nişte versuri pe melodia de cârciumă: „Cu comisarii după mine" şi îşi dă drumul la voce „Cu comisarii după mine, iar mă-mbăt şi iar mă mut, iar o iau de la-nceput.

Comisarii au râs şi ei de năstruşnicia prizonierului.

Una peste alta, aşa am ajuns la Bucureşti.

Sosim în Gara de Nord

Aici ne aştepta o armată de comisari şi agenţi

alertaţi şi alarmaţi de numărul mare al „complotiştilor” ce eram şi care pregăteau aruncarea în aer a statului român. Când au văzut cine suntem şopteau între ei comisarii: „Nimicuri, nişte copii”.

Noi eram toţi în uniformă de elevi cu şepci pe cap, cu matricolă pe mâneca hainei. S-au potolit!

Ne-au preluat în condiţiuni destul de bune de civilizaţie, fără a ne brusca, sau a ne arăta ostilitate. Probabil unii ne compătimeau şi pe noi, şi pe cei ce ne-au arestat.

Ne-au îmbarcat în mai multe maşini şi ne-au depus la sediul Siguranţei Generale a Statului.

La Siguranţa Generală

Ce am căutat aici nu ştim, ca şi în alte împrejurări. Nu ne-a întrebat nimeni nimic, pe niciunul. Am dormit în mai multe birouri la duşumea şi eram liberi să comunicăm între noi.

Aici l-am întâlnit pe Părintele Nicolae Grebenea,

de a cărui arestare eram informat, dar nu ştiam unde se află.

Era foarte slăbit. Abia ieşise din greva foamei, de la celula cu apă. Ce era această celulă? Era o cămăruţă de beton, mică cât un W.C. Jos în loc de pardoseală avea un grătar de fier pe sub care curgea permanent apă.

Aici a fost ţinut Părintele Grebenea mai multe zile şi nopţi pentru a i se smulge declaraţii pe placul comisarului, vinovăţii inventate.

În această situaţie, Părintele s-a hotărât să intre în greva foamei singura armă eficace a deţinutului când împotriva lui şi a adevărului, anchetatorul se comportă samavolnic sau când nu i se acordă un drept. Părintele a ieşit cu bine şi onorabil din această situaţie.

Nu am stat prea mult timp cu el ci doar câteva ore. A fost izolat în continuare pentru anchetă. Ne vom întâlni iarăşi la Galaţi la Curtea Marţială în sala de judecată la proces. Ne-am bucurat mult de această revedere şi ne-am povestit multe şi dureroase

întâmplări.

Aici la Siguranţa Statului am stat doar câteva zile apoi am fost depuşi la închisoarea Văcăreşti.

La închisoarea Văcăreşti

Uriaşa poartă de fier de sub turnul cu boltă care străjuieşte intrarea în mănăstire, se trage înapoi.

Păşim înăuntru!

Nu ştim ce să deosebim. Mireasma de tămâie care mai fumegă în văzduh şi încălzeşte inimile noastre, ziduri înalte şi vrăjmaşe care vor împrejmui de acum libertatea noastră, lanţuri, zăvoare sau ţintirimuri fără cruci, fără morminte.

Aici, între şi sub aceste ziduri, doarme vremea marilor glorii răpuse cu doruri şi cântece, care nu se vor mai stinge nicicând!

Călcăm pe urmele nevăzute ale paşilor Văcăreştenilor – Corneliu Zelea Codreanu, Ion Moţa, Ilie Gârneaţă, Corneliu Georgescu, Radu Mironovici şi

Tudor Popescu. Suntem fericiţi că ne putem purta duhul şi făpturile prin furtuni care vor plămădi măreţia de mâine a Neamului Românesc.

Ne îndreptăm paşii către Biserică însoţiţi de primul gardian, în faţa noastră se deschide altă poartă. Intrăm într-o curte mai mică în care se află Biserica. O luăm către stânga şi ne oprim în faţa unei uşi zăvorâte.

Se deschide!

O cameră, nu mare, fostă chilie, cu trei rânduri de paturi metalice ne este destinată pentru a locui.

Ne instalăm fiecare după dorinţă şi prietenii. Uşa a rămas deschisă. Se putea ieşi în curte, căci eram izolaţi aici de restul deţinuţilor care erau în majoritate din cei de drept comun. Ei aveau alt regim.

De la deschidere de dimineaţă şi până seara la închidere eram liberi în curte.

Într-una din zile l-am zărit în curtea vecină pe Părintele Vasile Boldeanu îmbrăcat în zeghe de vieţaş – carouri maro şi roşii, căci uniforma, pedeapsa şi

executarea ei erau diferite.

„Corecţionalul” cea mai uşoară pedeapsă, purta zeghe cu dungi albe şi maro! Temniţa grea purta zeghe în carouri albe şi maro, iar vieţaşii – carouri maro şi roşii.

„Corecţionalul” nu avea regim de celulă. Temniţa grea executa câteva luni pe an la celulă, iar vieţaşii numai la celulă.

Pe Părintele Boldeanu l-am zărit o singură dată, când îl scoteau din celulă şi pleca la Tribunal pentru aşa-zisa instrucţie pentru proces. El a reuşit să evadeze şi bun evadat a fost. A ajuns la Paris, unde va primi o parohie. Aici va fi hărţuit de presa iudaică şi i se va face proces, având martor acuzator rabinul Rozen Mozes proces pe care părintele îl va câştiga.

După câteva zile au sosit şi au fost „cazaţi” în aceeaşi cameră cu noi Grupul F.D.C. Roman şi Piatra Neamţ, vânaţi de aceeaşi brigadă a lui Aurică Curelea. Familia noastră s-a mărit şi viaţa noastră a căpătat noi

dimensiuni. Legăm noi prietenii. Din Roman îmi amintesc pe următorii: Octavian Socoliuc – şeful Grupului F.D.C., Mihai Buda, Constantin Doina, Gheorghe Dănceanu, Ion Crăciun, Titi Bogza, Nicolae Trifoiu, Dumitru Horodniceanu, Bârsan, Vasile Alucăi, Ştefan Mihalache, Constantin Pascu, Nicolae Stupu, Jan Cling.

Din Piatra Neamţ, Eugen Poli – şeful Grupului F.D.C., Chirilă Valeriu, Văideanu, Galan, Cară Mihai, Popa Dima, Ghermanschi, Virgil Bordeianu, Constantin Paragină.

Învierea Domnului, în temniţă

După ce Crăciunul şi Anul Nou le-am petrecut în temniţa Galaţilor, iată că mă prinde Sfântul Paşte în închisoarea Văcăreşti. Destin nou mi-a scris cu dăruire înalta stea! Bucurii şi veşnicii care vor însoţi de-acuma somnul negru şi crâncen, iar aducerile aminte vor mângâia măririle tinereţii aprige şi neînvinse.

Prima zi de Paşte, ziua înaltelor trăiri!

După „număr” ne încolonăm şi plecăm spre Biserică pentru a participa la slujba de înviere. Pe terasa din faţa Bisericii de-o parte şi de alta a intrării aşteptăm.

Soseşte Părintele.

Un camarad dă tonul.

Din zecile de piepturi răsună spre cer:

„Hristos a înviat din morţi

cu moartea pe moarte călcând

şi celor din morminte,

Viaţă dăruindu-le”.

Părintele ne salută cu creştinescul „Hristos a înviat”!

Răspundem în cor: „Adevărat a înviat”.

Intrăm în Biserică.

Începe serviciul religios. Noi dăm răspunsurile. Trecute cântări coboară în piepturile noastre şi urcă înapoi la Cer, prin glasurile noastre.

Pe drumurile vremii rugăciunile celor de acum se

întâlnesc cu sufletele celor plecaţi din scundele lor chilii, cu sufletele morţilor noştri chinuiţi aici pentru cauza şi dreptatea lui Dumnezeu şi, împreună, închinăm osanale, preamărind pe cel ce s-a dat răstignirii pentru păcatele noastre şi a înviat pentru a fi în veşnicie vii.

Aici la icoana Arhanghelului Mihail am îngenunchiat, ne-am rugat şi am găsit alinare, şi am găsit îmbărbătare! Am îngenunchiat lângă lespedea de marmură care acoperă osemintele lui Nicolae Mavrocordat, ctitorul Mănăstirii. Ne-am rugat pentru sufletul lui şi am meditat la nimicnicia celor de azi.

Pe lespede săpate cu litere aurite, citim cuvinte pentru veac pentru urmaşi; „Am ridicat acest sfânt lăcaş pentru închinăciune şi înaltă trăire şi cultură”.

Aceste cuvinte rămân neiertătoare pentru oamenii zilelor noastre, care se numesc creştini, mari cărturari, oameni de bine sau maiestăţi, au transformat acel lăcaş sfânt şi monumental în temniţă pentru surghiun.

La sfârşitul serviciului religios Părintele a urcat în

amvon şi a ţinut o cutremurătoare predică prin care a preamărit evenimentul creştin. Ne-a încurajat prin cuvinte potrivite, urându-ne tărie sufletească şi fermitate morală în încercările vieţii. Am primit apoi Sfânta împărtăşanie.

La ieşirea din Biserică, în curte ne aşteptau mai multe doamne de la Consiliul de Patronaj, cu daruri pentru Sfintele Paşti! Erau din familia princiară a Cantacuzinilor. Ne-au privit cu multă dragoste şi vedeai totuşi în gesturile şi ochii lor o suferinţă pe care nu o puteau şi nu voiau să o mărturisească pentru a nu ne întuneca şi nouă inimile şi speranţele.

Alexandru Cantacuzino, eroul care a luptat în Spania pentru apărarea Bisericii şi Crucii lui Hristos, care a fost ucis în noaptea de 21/22 septembrie 1939 de sângerosul Carol al II-lea, era prinţ din familia lor.

Am primit ouă roşii, cozonac, prăjituri, fructe, conserve şi alte multe bunătăţi. Unii fumători mai îndrăzneţi şi totuşi cu timiditate au primit şi ţigări.

Doamnele au zâmbit înţelegător şi le-au oferit cu dragoste. Cu braţele încărcate ne-am despărţit apoi şi veseli şi trişti, răscoliţi de amintiri.

Dincolo de zidurile vrăjmaşe şi reci, părinţii noştri, fraţii, surorile plâng şi ne doresc în mijlocul lor.

Ajutăm pe comunişti

În ajunul Paştelui soseşte de la Gherla sau Dej un grup de comunişti. Sunt băgaţi la dreptul comun şi nu s-a greşit. Aveau şi un şef de grup, dar nu-i mai ţin minte numele, pentru că erau oameni pe care nu-i băga nimeni în seamă, însă, a şi trecut mult timp de atunci.

Printr-un deţinut de drept comun care ne aducea nouă hârdăul cu mâncare, ne trimite vorbă că sunt bolnavi şi flămânzi şi dacă putem să-i ajutăm. Nu ştim pentru ce fapte erau închişi şi nici nu ne interesa. Pentru noi erau oameni care sufereau. Noi aveam lumea noastră, morala noastră. Ei erau captivi ca şi noi şi erau bolnavi şi flămânzi.

Am sărit imediat în ajutorul lor. Toate zilele Paştelui, personal, duceam hârdăul cu mâncarea noastră şi-l aşezam la poarta curţii lor, de unde hoţii veneau şi-l ridicau. În puşcărie toată lumea era flămândă. Noi trăiam din ceea ce am primit de la părinţi şi aveam suficient. Am avut ocazia să stau de vorbă, în câteva rânduri, cu acei comunişti, care nici ei nu ştiau ce vor. Simple victime. Noi nu am mai stat multe zile la Văcăreşti, am fost transferaţi la Galaţi pentru proces. Oricum, cât am putut, i-am ai utat.

Al doilea lot

Bea, stăpâne, bea sânge nevinovat şi te linişteşte!;

Va veni ziua tiranului! Vei vedea curând cum toate ţi se vor întoarce în „răsplată”! Sunt sigur!

Brigada lui Aurică Curelea nu are odihnă, nici Siguranţa lui Gagione, iar Ion Antonescu nu mai pridideşte nici el cu demenţialele lui discursuri: „Zilnic Siguranţa Statului descoperă echipe ale morţii care vor

să mă asasineze. Trădătorii de ţară nu ştiu că prin pieirea generalului Ion Antonescu, piere ţara”.

Atât era de orbit şi de vanitos, încât el se confunda cu viaţa şi veşnicia neamului, care este deasupra individului. Dar această nebunie este întreţinută de aleşii lui. El era înconjurat de o gardă de cenzură care îl alimenta cu tot felul de minciuni şi tot ce se întâmpla în ţară i se raporta pe dos. Aşa a şi terminat-o. I se pregătea ştreangul şi el habar nu avea.

La Bacău se construieşte un nou lot de legionari pentru temniţă. Prin informatorul pe care îl aveau aruncat în rândurile noastre se puneau la cale o serie de stratageme şi curse împotriva noastră.

Cum se proceda?

Informatorul se invita în casa victimei şi, la plecare lăsa un obiect compromiţător undeva unde îi venea lui bine. Siguranţa aştepta afară. Când informatorul ieşea, copoii dădeau buzna în casă cu ordin de percheziţie şi găseau obiectul delict.

La fel şi pe stradă. Informatorul te lua la braţ. Siguranţa era în urmă şi îi supraveghea. Când vedea că ţi-a strecurat obiectul în buzunar sau ţi se înmâna din spate erai somat: „Stai”.

Apoi erai buzunărit şi invitat la Siguranţă de unde nu te mai întorceai.

Aşa erau vânaţi legionarii şi pentru strălucitele „victorii” copoii erau răsplătiţi cu premii şi avansări în grade şi funcţii pe seama sângelui nevinovat al fiilor cei mai devotaţi ai ţării.

Vor fi arestaţi de Siguranţă şi chinuiţi ca să recunoască fapte nefăptuite şi trimişi în temniţa Galaţilor şi judecaţi pentru trădare de Curtea Marţială următorii: Ioan Baciu, condamnat la 25 ani muncă silnică; Constantin Bucur, condamnat la 25 ani muncă silnică; Mihai Bucătaru achitat; Nicolae Ciolacu condamnat la 3 ani corecţie; Tănase Carataş condamnat la 3 ani corecţie; Gheorghe Dumăchiţă condamnat la 10 ani temniţă grea; Gheorghe Hanganu, achitat; Dumitru

Lungu achitat; Constantin Mărculescu achitat; Ioan Micu achitat; Gheorghe Mântulescu condamnat la moarte, comutată apoi cu pedeapsa în 25 ani muncă silnică; Mihai Niţă, condamnat pe viaţă şi va muri la Aiud; Ioan Perifan, achitat; Alexandru Solomon, achitat. Cei condamnaţi la 25 ani, se vor elibera abia în anul 1964. Vor executa peste 22 de ani de pedeapsă.

Gheorghe Dumăchiţă va muri în închisoarea Suceava în august 1944; iar Mihai Niţă, întors de la minele de plumb de la Baia Sprie, moare în anul 1952, în închisoarea Aiud, bolnav de T.B.C., fără asistenţă medicală şi fără hrană.

Nicolae Ciolacu se va călugări şi va publica, după 1990, cartea „Haiducii Dobrogei", despre rezistenţa armată anticomunistă din munţii Babadagului, Dobrogea. Iată cum este prezentat: „Ca luptător în rezistenţa anticomunistă Nicolae Ciolacu şi-a servit ţara şi neamul. În prezent, ca monah călugăr la mănăstirea Constantin Brâncoveanu din Sâmbăta Braşov sub

numele de Nectarie Ciolacu, serveşte lui Dumnezeu şi Bisericii Creştine”. A plecat la cele veşnice în urmă cu câţiva ani.

Al treilea lot

Tot în luna aprilie 1942 Siguranţa Bacău fabrică al treilea lot de complotişti legionari, care vor fi trimişi tot la Curtea Marţială Galaţi – via temniţa Galaţilor. În acea perioadă eram în închisoarea Văcăreşti şi nu am avut contact cu ei.

Nu ştiu câţi au fost şi ce pedepse au primit.

Din relatările altor camarazi mai reţin pe următorii: Mihai Erguveanu, Traian Bordeianu, Ioan Hăineală, Ioan Ciocoiu, Constantin Maftei.

Destrucţia, interesele străine şi jaful au supt vlaga poporului român până la descompunere şi au slăbit substanţa vitală. Acum nebunia unui om complexat de aceiaşi „tăuni” care au supt şi au secătuit ţara moral şi material reciclaţi în oameni de bine guvernează

despotic, smulgându-i pe copii de lângă părinţi, întemniţându-i şi ucigându-i.

În urma asasinării Căpitanului (30 noiembrie 1939) şi a prăpădului din 21/22 septembrie 1939, Ţara a rămas descoperită. Altă generaţie în devenire este decimată acum!

Ţara a rămas iar fără elitele care ar fi putut să pună părticica lor de muncă necondiţionat la temelia României de mâine!

Iarăşi la închisoarea Galaţi

Se trag zăvoarele. Porţi mari şi grele de fier scrâşnesc ca şi altă dată de-ţi fulgera şi-ţi înfioară oasele. Se deschid dar mai ales se închid. Pentru cât timp?!

Găsesc acelaşi director Constantinescu, acelaşi prim gardian Iacobuţă. Din legionarii pe care i-am lăsat acum trei luni nu mai găsesc pe nimeni. Au fost transferaţi la alte închisori.

După ce grefa şi-a făcut formalităţile, primul gardian ne ia în primire.

Spre nedumerirea noastră ne bagă la celule pe „potcoava” (celularul era în formă de potcoavă). În celulă paturi de fier, neetajate cu o scândură pe ele.

Aici singurul locatar era badea Gheorghe Ene pe care îl cunoşteam. El era condamnat la temniţă grea şi trebuia să execute un număr de zile pe an la celulă. Dar noi ca preventivi ce căutăm aici?

La plimbare ne scoate cu ţârâita.

Regim de temniţă grea, de muncă silnică.

De ce?

Protestăm! noi eram în prevenţie şi nu aveam ce căuta la celulă.

Nicio schimbare.

Protestăm din nou şi ameninţăm cu greva foamei! Administraţia era în culpă, dar din ordinul cui, ne aplică un tratament abuziv?

Am cerut să vină procurorul.

Administraţia se pune la adăpost, a anunţat Direcţia Generală a Penitenciarelor al cărei şef era colonelul magistrat Petrescu, omul nefast care după 23 august 1944 va trece în rândurile comuniştilor va fi avansat general şi în calitate de Preşedinte al Tribunalului Militar Bucureşti în vara anului 1947 va judeca pe Iuliu Maniu şi lotul său aplicându-le pedepse grele. Va da 11 condamnări la muncă silnică pe viaţă.

Iată, într-o zi huruie zăvoarele la celule. Suntem scoşi pe sală şi apare colonelul Petrescu.

Un om înalt, slab, încărunţit, la faţă spălăcit şi ipocrit.

Ne ascultă nemulţumirea „cu mult calm" şi din când în când, rânjea în batjocură – satisfăcut – când noi protestam că suntem în prevenţie şi aveam dreptul la alt regim, la plimbare pentru aer, la pachete, cărţi etc.

A plecat scoţând iar un rânjet sarcastic în colţul gurii, fără a ne da vreun răspuns la protestele noastre.

Noi, la fel, nu ne-am făcut nicio iluzie. Răul şi

prigoana noastră venea din altă parte, iar el era omul potrivit care executa.

Ne dam seama că a început perioada de canibalism. Ion Antonescu nu mai vrea să existăm nici ferecaţi şi de aceea ne loveşte cu cruzime, pentru a ne strivi voinţa, uitând de moralitatea creştină şi de judecata divină. Ţara era angajată într-un război sfânt şi el omora tocmai pe cei mai buni fii, pe ostaşii de mâine.

Procesul

Dorinţa noastră de a trăi în spiritul şi în duhul strămunilor noştri e o culpă pentru care va trebui să plătim cu multă suferinţă şi cu mult sânge, cu ani mulţi de pedeapsă, suferinţe fizice şi morale grele cu moartea: Ceea ce se va petrece la acest proces nu va mai avea seamăn cu nimic din ceea ce am văzut şi trăit şi am ascultat tot cu propriile mele urechi, faţă de primul proces tot în această sală judecat şi de acelaşi Tribunal Militar.

Sala de judecată acum era neîncăpătoare, plină până la refuz. Noi peste treizeci de inşi, escortaţi de gardieni şi de ostaşi cu baioneta la armă, dând un aspect sinistru, de emoţii, de spaime.

Familiile noastre, apărători, auditori; la care se mai adaugă şi Procesul Părintelui Nicolae Grebenea care contura imaginea ajunului unei mari bătălii.

Din partea noastră nicio panică. Eram siguri pe noi. Cei ce ne aşteptau, aruncau priviri temătoare şi pline de compasiune. Atmosfera era deosebită.

Apărarea intră în contact cu clienţii lor. Şoapte cu avocaţii. Comunicări între noi, semne cu părinţii, toate adaugă nelinişte în piepturile tuturor.

Eram captivii unei cetăţi asediate şi aşteptam să dăm bătălia ultimei rezistenţe. Cuvintele îmi sunt sărace; nu pot cuprinde dimensiunile acestor stări sufleteşti! Numai cel ce ar fi trăit împreună cu noi ar putea să-şi dea seama de greutatea momentului şi de apăsarea necunoscutului.

Intră completul de judecată. Preşedinte, acelaşi magistrat colonelul Enăchescu. Alături în mod cu totul nou, şi nu ştiu de ce, procurorul Radu Ionescu delegat din partea Ministerului Justiţiei, omul nefast, care a întocmit rechizitoriul Căpitanului prin care a fost condamnat la 10 ani muncă silnică.

Ministerul Justiţiei, sesizat probabil de masivele arestări din Moldova şi mai ales de tineret, şi-a trimis delegat propriu pentru informare, poate şi pentru a influenţa sentinţa.

Primul pe rol, dosarul Părintelui Nicolae Grebenea.

Se dă citire actului de acuzare. El cuprinde modalităţile de denigrare a Mişcării Legionare.

Faptele incriminate sunt enormităţi. Un om nu numai că nu are puterea materială de a le săvârşi, dar şi timpul vieţii sale este scurt pentru a cuprinde dimensiunea lor. Nu a lipsit nici coloratura cuvintelor, care în justiţie nu pot fi piese pe care să se sprijine o

sentinţă.

La un moment dat procurorul se ridică şi plin de emfază rosteşte pe dinafară: „Am văzut Domnule Preşedinte, tineri mărşăluind pe străzi dirijaţi de aceşti cloncani, pe care unul îl aveţi în faţa dumneavoastră. cântând moartea, moartea Domnule Preşedinte!”

Declama atât de sinistru de parcă căzuse în transă în braţele zeilor.

Mi-am spus atunci cu scârbă: „Zdrenţe omeneşti!”

Noi eram tinerii, acei vizaţi, şi nu ne-a învăţat şi nu ne-a îndemnat nimeni să cântăm moartea pe străzi. Noi, tineretul, am cântat! într-adevăr, iată o mostră:

„Un gând sfânt pe noi ne strânge
în a jertfelor echipă
Pentru-acel, acel flămând ce plânge
Ne jertfim în orice clipă!”

Părintele Grebenea s-a apărat cu toată demnitatea şi cu o pledoarie de o frumuseţe rară! A fost prompt în replici şi de tot curajul! Apărarea, la fel, a fost demnă.

Noi ascultam parcă temători. Nu ne aşteaptă o soartă mai fericită. Judecătorii pun patimă de parcă ne judecăm cu ei. Patima le întunecă mintea.

Completul de judecată se retrage pentru deliberare.

Revin după o jumătate de oră.

Se citeşte sentinţa:

„Cu unanimitate de voturi Tribunalul condamnă pe Nicoale Grebenea la 25 de ani muncă silnică".

Părintele Grebenea este calm! Nici într-un caz nu se aştepta la achitarea cauzei sale. Din contră acesta e abia începutul.

Consternare pe feţele tuturor. Părinţii noştri înspăimântaţi.

Între baionete

Părintele Grebenea părăseşte sala de judecată a Curţii Marţiale Galaţi.

Urmează Procesul nostru. Se citeşte actul de

acuzare. Nu recunoaştem.

Preşedintele dictează grefierului.

Nu recunoaştem declaraţiile aflate la dosar. Încep dezbaterile. Apărarea are cuvântul. Avocaţii nu ţin seama de clienţii lor. Ei apără în bloc cauza „tuturor”.

Urmează la cuvânt avocatul Radu Budişteanu, comandant legionar, fost Ministru. Acesta începe apărarea printr-o discretă dojana la adresa noastră pentru faptul că ne-am aşezat toţi pe această poziţie de „Nu recunosc”.

Mi-ar fi plăcut ca aceşti tineri, spune avocatul Radu Budişteanu, să arate Tribunalului care sunt acele „Frăţii de Cruce” şi scopul lor. Tăria unei societăţi este spiritul. Fără forţa sufletului nicio orânduire socială nu va izbândi.

Sufletul trebuie să guverneze materia.

Preşedintelui nu prea i-a convenit! aruncă o ironie.

Radu Budişteanu iese din bancă şi se dezlănţuie. Iese din bancă şi ajunge până la catedra completul de

judecată puţin congestionat la faţă şi rosteşte: „şi acuzaţi pe aceşti tineri că au înfiinţat Frăţii de Cruce”?

Eu îi cunosc pe cei care le-au înfiinţat. Le-au înfiinţat Corneliu Zelea Codreanu, Ion Moţa, Gheorghe Istrate, a căror oseminte zac la temelia statului de mâine.

Vă cunoaştem, Domnule Preşedinte, activitatea dumneavoastră din trecut. Ştim cum condamnaţi din ordin.

Procurorul Radu Ionescu care l-a condamnat pe Căpitan se simţea puternic vizat şi privea în jos.

Radu Budişteanu continuă: „O sentinţă se poate da în trei feluri. Mă condamni că sunt culpabil, mă condamni fiindcă ai ordin şi mă condamni fiindcă vrei dumneata.

Libertatea omului de a gândi, libertatea de conştiinţă nu poate fi sugrumată: nici prin legi abuzive, nici prin violenţă în zilele urâte şi de tristă memorie am trăit şi eu abuzurile justiţiei şi am simţit pe propriul trup

paloşul tiraniei. Eu nu voi renunţa niciodată la crezul meu chiar dacă îmi va sta capul la picioare!”

Noi făceam feţe-feţe şi ne aşteptam la o sentinţă grea. Dar nu a fost aşa! Din contră!

După terminarea dezbaterilor completul se retrage pentru puţin timp spre a delibera. Toată lumea aştepta cu sufletul la gură. Tribunalul revine.

Se reia şedinţa apoi se dă citire sentinţei: Eugen Măgirescu condamnat la 10 ani muncă silnică;

Ion Cotfaş condamnat la 10 ani muncă silnică;

Andrei Bontaş condamnat la 10 ani muncă silnică;

Constantin Popovici condamnat la 10 ani muncă silnică;

Restul au fost achitaţi. A fost una din cele mai blânde sentinţe. Dintr-un lot de peste treizeci de oameni câţiva trebuiau sacrificaţi. Cel mai nemulţumit de sentinţă a fost directorul închisorii Constantinesu, prezent în sală.

Agitat, scuipa printre dinţi şi rostea mai ales

numele meu şi al lui Mircea Nourescu.

„Cum?” Se mira, aceşti oameni să ne scape din mâini pentru a doua oară? El făcuse un raport către Curtea Marţială împotriva noastră, că suntem cei mai recalcitranţi, nu ne supunem regulamentului; am mai fost judecaţi şi cere tribunalului agravante.

Ce avea directorul cu noi? Eu cu Mircea Nourescu eram în aceiaşi celulă. Într-o dimineaţă la deschidere când făceam numărul nu m-am ridicat în picioare pentru că-mi era rău.

Primul se răsteşte grav: „De ce nu te scoli la număr”?

„Sunt bolnav! îi răspund eu. Culcat nu mă poţi număra, sunt în prevenţie, încă nu sunt condamnat”.

Atunci „Primul” a intrat în celulă ca să mă lovească.

Eu pun mâna pe o scândură ca să mă apăr.

„Primul” a fugit atunci afară. Mi-a făcut raport la director.

Era dreptul şi datoria mea să-mi apăr demnitatea. Nu puteam accepta umilinţa de a fi lovit de un paznic!

Eliberat pentru a doua oară

Din aceeaşi temniţă mă eliberez pentru a doua oară, achitat de acelaşi Tribunal.

Duc cu mine dincolo de ziduri dureri şi bucurii, duc dincolo de ziduri mireasma atâtor privegheri la gratii, când luceferi se strecurau printre zăbrele, luminau bezna celulei şi-mi alungau din suflet singurătatea şi tristeţea. Duc eternităţii, peste timp amintiri, care nu se vor stinge nicicând.

Ajuns la Bacău mi-am reluat iarăşi activitatea în „Frăţiile de Cruce”, ca şef al unităţii „C”. Cei patru rămaşi în temniţă – condamnaţi – au fost transferaţi la închisoarea Vaslui. Aici vor lucra la o cărămidărie. Am fost şi i-am vizitat în acea vară şi eu şi Eugen Berza, dar pe rând. L-am întâlnit aici pentru ultima oară pe Ion Cotfaş, secretarul Grupului F.D.C. Bacău. Cu el am

lucrat împreună afară şi ne legasem mult sufleteşte.

Era senin, plin de voie bună şi încrezător. Nicio tristeţe, niciun regret în sufletul său. Peste câteva luni sau poate un an, el va coborî sub ţărâna pe care a frământat-o cu picioarele lui şi a aşezat-o în tipare cu mâinile lui din care va ieşi cărămida cu care se vor zidi poate altare.

Mi-a fost unul din cei mai apropiaţi prieteni din timpul activităţii noastre. Ne armonizam perfect în toate situaţiile. Am lucrat, am înfruntat şi trăit multe primejdii împreună. A murit se spune de tifos. Era un suflet mare şi de o inteligenţă deosebită. S-a stins înainte de vreme dispărând în trecut. Fără el avutul nostru spiritual a rămas mai sărac.

Siguranţa lui Gagione lucra. La fel şi serviciul secret. Mă urmăreau pas cu pas. Ion Antonescu, afară de Siguranţă şi brigada antilegionară condusă de Aurică Curelea, îşi mai construise şi un serviciu secret tot pentru probleme legionare.

La Bacău era şef avocatul Mihai Crăciun, la Roman avocatul Albu, iar la Iaşi avocatul Ion Liveanu, care era şef pe Moldova:

Aceste date le-am căpătat de la colegul meu de liceu Dumitru Adam care în anul 1940 bâjbâise şi el pe lângă mănunchiul de prieteni F.D.C. fără a putea fi încadrat, iar acum împins de tatăl lui. mecanic C.F.R. Şi el agent secret era informatorul lui Mihai Crăciun.

Acesta s-a ţinut mult de capul meu trimis de şefi ca să mă înfunde în puşcărie. Îmi dădea întâlniri în fiecare seară, mă ducea la cinema, la cofetărie, bineînţeles pe banii lui şi-mi propunea mereu să ne organizăm.

De la început mi-am dat seama că acest om nu-i curat la suflet şi are un interes. E trimis de cineva. Eram sigur pe mine şi am acceptat jocul, pentru a mă convinge, dacă mai era nevoie că ceva se pune la cale împotriva mea. Toată această ţesătură se derula în luna septembrie – octombrie 1942 şi nu voiau să mă scape

din mâini. La armată le era mai greu. În noiembrie trebuia să fiu încorporat.

Siguranţa nu putea dispune direct de libertatea celui aflat sub arme.

De fiecare dată când îmi propunea organizare (deşi eram organizat) eu îi răspundeam teatral cu o mimică de om terminat: „Nu vreau să mai aud de F.D.C. nici în vis. Ştii cât am tras-o pe nedrept!

El mă încurajează şi insistă, că eu am experienţa temniţei şi a activităţii (subversive) în prigoană şi sunt cel mai indicat.

Din partea mea mereu acelaşi răspuns de om descurajat. M-am săturat de arestări şi de puşcărie şi nu vreau să mai aud de nimic. Într-o seară târziu pe la jumătatea lunii octombrie 1942 la o întâlnire ce am avut-o în oraş i-am propus să-l conduc la gară unde el locuia căci am şi eu puţină treabă la gară, îl aştept pe tatăl meu care era şef de tren, dar să ne abatem puţin pe la mine pe acasă. Dumitru Adam a primit propunerea

mea. De-acasă mi-am luat dintr-un stog de coceni ceea ce îmi trebuia şi am plecat spre gară.

Când am ajuns în dreptul unei grădini mari, cu stradă neluminată, aşa dintr-odată am scos din buzunar brovnicul şi simulez că îl încarc, îl pun în piept şi îl somez: „Măi ce-i cu tine? Cine te trimite la mine şi ce urmăreşti?”

La ameninţarea mea violentă bietul Adam s-a pierdut mă roagă să pun pistolul în buzunar că spune totul. Şi a început să mărturisească: „Lucrez în serviciul secret condus de avocatul Mihai Crăciun şi sunt trimis de el pentru a te îndemna la activitate legionară, ca să fii arestat. Tu ai respins de fiecare dată îndemnurile mele şi când raportam lui Crăciun că nu vrei să te prinzi la activitate legionară, el îmi spunea că trebuie să recurgem la altă stratagemă, până când vei cădea în cursa noastră. Nu voia să te scape la armată”.

Iată care erau practicile regimului antonescian prin care legionarii erau întemniţaţi şi terminaţi!

Iarăşi arestat – octombrie 1942

După o lună de zile de filaj drăcesc, zi de zi, pas cu pas, cu o săptămână înainte de a fi încorporat – 1 noiembrie 1942 – sunt arestat. Aşa era „modelul”. Întâi te arestau, pentru că – vezi Doamne – eşti legionar, apoi umblau să vadă ce vină îţi pot găsi pentru a te priponi definitiv la ţăruş.

Iată-mă pentru a nu ştiu câta oară faţă în faţă cu şeful Siguranţei, C. Gagione.

Acesta începe pentru a mă intimida, ca să-mi citească din raportul filaj: „În ziua de ora 8 ai plecat de-acasă, ai mers pe strada Ardealului, Neagoe Vodă. După o jumătate de oră ai ajuns în Grădina Publică. Aici te-ai întâlnit cu X şi Y. De aici ai plecat pe stradă”. Şi aşa mi-a derulat pas cu pas toate mişcările mele în afara casei timp de aproape o lună, desigur pentru a mă impresiona şi a-mi proba că ei ştiu tot ce fac.

Lovitură năprasnică! în primele clipe m-a

zdruncinat. Totuşi aştept. Nu-mi pierd firea.

El mă priveşte numai în ochi pentru a surprinde eventuale gesturi de vinovăţie.

Eu nu mă impacientez, în continuare. Devin din contră tot mai sigur pe mine, căci din filajul lor nu reieşise nimic că ar cunoaşte din activitatea mea.

Din ceea ce caută ei nimic până acum nu reiese din filajul lor. Totul era banal şi fără nicio importanţă.

În sfârşit, după ce parcurgem un drum lung, cu multe întortocheri şi abateri de la subiect, nu-mi găseşte nimic de care să se agaţe. Aş fi vrut să aflu mai devreme ce se ascunde în spatele acestei mascarade.

Prima zi de anchetă se termină. Sunt coborât la beci. Aici borfaşi de drept comun. Altă dată mă culcau în birourile lor. Probabil, mi-am zis, trebuie să fie între ei şi vreun informator şi vrea să mă tragă de limbă. Mai înţeleg că vor să mă ţină mai mult arestat şi vor să-mi aplice un tratament descurajant. A doua zi sunt dat în primirea ajutorului de comisar Paraschiv, considerat

„mândria Siguranţei”. Astă apreciere la adresa lui am auzit-o chiar din gura lui Gagione. Era un mare bătăuş, şi probabil prin asta se afirmase. Acesta îmi întinde mâna, îşi fixează privirea asupra mea şi rosteşte grav: „şeful te-a dat pe mâna mea! ai fost arestat de atâtea ori şi ai scăpat. He-he, noi ştim totul”.

„Da! Răspund grăbit eu, am scăpat fiindcă am fost nevinovat”!

„Îmi place răspunsul tău! Ai posibilitatea să scapi şi acum, cu o singură condiţie: să ne spui cine te trimite mereu la Iaşi şi în ce scop”?

Această întrebare mă uşurează mult. E bine, mi-am zis! „Da! Răspund iarăşi scurt şi sigur pe mine. Am fost de mai multe ori la Iaşi pentru control medical. Pot proba cu acte”!

Răspunsul meu era corect, cel adevărat. Eram bolnav (o congestie pulmonară) şi pus în supravegherea serviciului medical al regionalei C.F.R. Iaşi, fiind fiu de ceferist, aveam acces la acel serviciu.

Comisarul rămâne încurcat pentru moment, apoi revine: „Aşa cum ţi-am promis, noi vrem să-ţi redăm libertatea! rosti el fără mult control”.

„Am înţeles, răspund eu, şi care e preţul pe care trebuie să-l plătesc pentru a fi liber, dacă eu nu am nicio vină”?

Uite că rolurile, se pare că s-au inversat, şi începe să-mi aducă el fapte în favoarea mea de astă dată.

Crezând că argumentează în favoarea sa îşi dă drumul calm şi cu mult patos.

„Într-una din zile am primit telefon de la directorul vostru, Gheorghe Manolescu, că tu ai fi creierul organizaţiei Frăţiilor de Cruce, şi că la o săptămână sau două, te-ai dus la Iaşi cu rapoartele de activitate. Eu m-am deplasat atunci la liceul tău. Clasa ta era la etajul I. Directorul Gh. Manolescu a trimis un elev la tine sus invitându-te la cancelarie. Eu te aşteptam la parter după paravanul de sticlă de la intrarea în şcoală – ca să cobori la cancelarie pentru a te putea întipări din faţă şi a te lua

în urmărire. Ai coborât, ai trecut pe lângă mine, apoi directorul te-a trimis la liceul Ferdinand I (care era peste drum), la directorul Jorj Ionescu, ah Jorj Ionescu, altă lichea masonică! Mult rău a făcut şi acesta tineretului, pentru a cere buletinul oficial.

Totul era improvizat de noi pentru a te scoate afară, ca să mi se imprime mai bine figura şi mersul etc".

Am rămas uluit de cele relatate de comisar. Gheorghe Manolescu, director şi dascăl, agentul Siguranţei, care îmi pregătea distrugerea. Acest director recrutase şi o serie de elevi în Serviciul Siguranţei. Era ocult şi abil. Ştia să-şi mascheze activitatea masonică cu mult tact. El a fost şeful masoneriei la Bacău. Aceasta e şi bănuiala profesorului Vasile Stoian şi mă sprijin pe cea mai grea piesă. În 1952, când s-au făcut mari arestări de masoni, l-a arestat şi pe Manolescu, omul care nu deţinuse în trecut nicio funcţie politică. A stat camuflat. L-am întâlnit la Canal la colonia Peninsula, la

Brigada „Magilor”. Aşa le spuneau deţinuţii mai vechi: că ei au venit întru căutarea stelei!

După o săptămână de încarcerare am fost pus iarăşi în libertate. Ultima încercare de a mă întemniţa s-a consumat. Vor urma altele sunt sigur. La 1 noiembrie 1942 voi pleca la armată repartizat la Batalionul 18 Vânători de Munte Tg. Ocna, iar de acolo voi fi trimis la Şcoala Militară - Odobeşti Putna.

Sub arme

La 1 noiembrie 1942 am fost încorporat la Batalionul 18 Vânători de Munte. Tg. Ocna Bacău care mă va trimite la Şcoala Militară Odobeşti Putna.

Erau peste 2.000 de candidaţi pentru 128 de locuri. M-am străduit să iau examenul şi l-am luat!

Eram satisfăcut. Nu mi-a fost greu să mă încadrez în noul spirit de viaţă, deoarece aveam antecedente până aici de trăire aspră şi severă. În suflet fierbea avântul tinereţii. Visam ziua cea mare a biruinţelor armelor

româneşti şi refacerea graniţelor României Mari.

În şcoală liniştea mea a fost de scurtă durată. Într-o zi sunt chemat la cancelarie de ajutorul de comandant al şcolii. Mă prezint.

— Din ce pluton eşti?

- Plutonul I! răspund.

- Hai cu mine la dormitor!

Însoţiţi de un sublocotenent, plecăm la dormitor.

- Care ţi-e valiza?!

- Aceasta, zic, şi scot valiza de sub pat.

— Descui-o!

O descui. Începe controlul la cărţi, foaie cu foaie, la corespondenţă.

Eram obişnuit cu amestecul lor în viaţa noastră intimă şi eram sigur pe mine. Nu aveam în valiză nimic din ceea ce înfumuratul ofiţer ar fi dorit să găsească. Dă peste o carte: Doctrine economice în care era trecut şi marxismul (noi legionarii eram consideraţi comunişti în propaganda lui Antonescu).

— Ce-i asta?

— O carte! Am Liceul Comercial şi în cadrul şcolii se predă această materie.

Se opresc amândoi la această carte şi o răsfoiesc foaie cu foaie. Oamenii se informau căci erau „tămâie” în cultură, însă, plini de sine şi „orbiţi”.

Controlul se termină însă fără a găsi ceva compromiţător. Sunt invitat în continuare la cancelarie.

Începe interogatoriul. După câteva întrebări scurte şi răspunsul meu la fel de scurt se ajunge la întrebarea pentru care s-a pierdut atâta timp cu pregătirea ei.

— Ai fost legionar?!

— Nu!

— Cum nu ai fost? Atunci de ce te urmăreşte Siguranţa?

— Nu ştiu!

— Bine o să vedem noi! mai stăm de vorbă.

Mă trimite la pluton după ce a completat o fişă cu o serie de date. De-acum voi fi aici oaia neagră. Am fişă

de suspect, am cazier. Am plecat. Totul părea isprăvit.

După o lună sunt chemat la cancelaria Companiei de către căpitanul Platon – Comandantul plutonului din care făcea parte slt. Ion Negrea. Era seara aproape de stingere. Începe interogatoriul: de unde sunt, ce pregătire am, fraţi, surori şi tot aşa, până ce ajungem la ţinta urmărită.

— Ai fost legionar?!

— Nu!

— Atunci de ce eşti urmărit? Uite, Siguranţa a trimis la noi un dosar prin care arată că eşti legionar şi desfăşori activitate legionară şi în prezent!

Omul a luat-o pe direct. Frumos!

Răspund cu acelaşi: „Nu!”

Ancheta şi bâlbâială a durat până noaptea târziu. În final, căpitanul schimbă tonul şi metoda: „Ascultă elev! Dacă mie îmi răspundeai cinstit, da, domnule, am fost, dar acum nu mai sunt”, era bine.

Câtă naivitate!

„Domnule căpitan, răspund eu, dacă eu aş declara aşa cum mă îndemnaţi dumneavoastră, că am fost legionar şi acum nu mai sunt înseamnă că mă dispensez de un angajament avut! Dar cum eu nu am avut niciun angajament nu mă pot angaja în felul în care dumneavoastră îmi cereţi; pentru ca la un moment dat, să-mi spuneţi: „Minţi, ai fost şi mai eşti în continuare!”

Căpitanul se înfurie: „Ia uite cum îmi documentează, ca la Tribunal, parcă ar fi jurist!”

Era de-acum ora 23.30. Discuţiile se mai îndepărtaseră de subiect şi eram toţi obosiţi. În final se lasă păgubaş şi-mi spune: „Du-te la dormitor şi dormi liniştit! Vom mai vedea care-i situaţia!”

M-am dus la dormitor, calm şi totuşi necăjit. Ce-ar mai fi avut cu mine mă întreb? Ce necunoscute se vor mai naşte oare? Voi fi trimis urgent pe front, poate! Oricum nu mă poate trimite în batalioanele de la Sărata-Bolgrad, fiindcă nu am avut condamnare. Dar să aşteptăm în pace viitorul.

Ca urmare a acestui episod, de fiecare dată când se făceau învoiri acasă, căpitanul aduna compania în careu, întreba pe fiecare de unde este şi dădea ordin plutonierului major, care se ocupa cu administraţia, să le elibereze bilete de învoire pentru garnizoana respectivă. Când ajungea la mine spunea pe faţă cu glas tare: „Dumneata rămâi în cazarmă! Ştii cine te consemnează! Siguranţa, nu eu!” îmi plăcea cavalerismul său, de a da lucrurile pe faţă şi consider că omul nu avea nicio vină. Executa şi el la rându-i ordine şi dispoziţii. Pe mine mă onora şi într-un fel dispăream din ochii Siguranţei şi nu mai complicam eventual şi alte situaţii: Camarazii mei de arme mă priveau nedumeriţi şi chiar tulburaţi şi indignaţi. Armata roşie înainta şi sfârteca pământul românesc pe care noi trebuie să-l apărăm şi siguranţa e peste noi – armata.

Aşa a fost un timp când războiul s-a întors în defavoarea noastră şi ruşii se apropiau de graniţele ţării; presiunea asupra mea a slăbit. Acum prigonitorii, mă

refer la Siguranţa Statului, aveau alte griji: se gândeau la salvarea lor.

Căpitanul nu mai ţinea seama de recomandările Siguranţei. Zi şi noapte eram în alarmă. Evadări de prizonieri ruşi, lansări de paraşutişti, apărarea punctelor strategice din împrejurimi, poduri, gări, telefoane, căi ferate etc. Apărarea lor cădea în sarcina noastră, a şcolii.

În luna mai 1944 stagiul de şcoală s-a încheiat mai devreme cu şase luni şi am fost trimişi la unităţi operative, de unde urma să plecăm pe front. Promoţia mea se va numi „Ardealul" şi mulţi din camarazii mei se vor îngropa în pământul Ardealului în luptele cu trupele maghiare-hortyste.

La plecarea din şcoală sublocotenentul Ioan Negrea comandantul plutonului meu a cerut pe un carneţel, un autograf de la fiecare elev. I-am scris următoarele: „Peste Neamul românesc din cele mai îndepărtate timpuri ale existenţei lui, au curs toate furtunile din toate părţile pământului. Cu arma în mână

el şi-a păstrat fiinţa sa împotriva tuturor vitregiilor ce veneau fărâmând aşezări.

Astăzi vom face şi noi la fel! Generaţia tânără este chemată acum la cel mai înalt examen: examenul morţii. Ea va trebui să arate tuturor cum se luptă pe viaţă şi pe moarte şi mai ales cum se moare pentru Hristos şi neam”.

Apoi ne-am despărţit, fiecare cu steaua lui.

Căpitanul ne-a ţinut şi el un logos scurt şi la obiect, prin care singur şi-a portretizat valoarea morală şi modul cum şi-a tratat elevii, care acum plecau pe câmpul de luptă: „ştiu că ziceţi bine că aţi scăpat de mine, la fel zic şi eu, bine că am scăpat de voi! Sunt sigur că dacă am fi pe câmpul de luptă împreună, primul glonte l-aţi trimite în mine. Drum bun!”

Cu aceste cuvinte grele ne-am despărţit, dar cu păreri diferite. Sunt sigur cu mâna pe inimă că dacă am fi fost împreună pe câmpul de luptă, ar fi avut decepţii pentru ultima sa apreciere. Nu l-am fi tratat cu bice de

vorbe şi epitete vulgare, cu tunete de ocări, ci cu vitejie şi camaraderie. Pentru mine, şi aprecierea o fac numai pentru mine, ceea ce am trăit eu în Şcoala Militară a fost o „povară sufletească” greu de acceptat. Omul numai avea personalitate.

Nu erai lovit pentru că nu permitea regulamentul, dar erai chinuit şi forfecat la instrucţie. Treceai la comandă bineînţeles, baraj de artilerie târâş, aviaţia inamică la care trebuia să te culci mereu, acolo unde te surprindea comanda, în noroi, în bălţi, pe zăpadă, tu fiind înfierbântat şi transpirat şi tot mereu culcări până la epuizare. În felul acesta am fost băgat în spital cu pleurezie, după ce mai înainte doctorul unităţii mă declarase „chiulău” că fug de instrucţie.

În luna februarie în plină iarnă, am trecut apa Milcovului îmbrăcat, pentru că era comandă să urmăresc inamicul şi neexecutarea de ordin se pedepsea cu temniţa.

Cu dinţii strânşi, scrâşnind, tăceai!

Toate acestea însemnau mizerie cazonă, orizont îngust la cei care te condamnau.

Activitatea legionară în cadrul Şcolii Militare.

Entuziasmul legionar pătrunsese bine şi în rândul tinerilor militari. Ofiţeri fără teamă, ieşeau pe poarta cazărmii cântând cu plutonul „Sfântă tinereţe militară” 1, iar la refren cântam: „ţara suveranul” în loc de „Garda, Căpitanul”. Asta până în februarie 1938. La Odobeşti câţiva fraţi de cruce ne-au cunoscut., şi ne-au organizat într-o mică unitate!

Făceam şedinţe pe apa Milcovului adăpostiţi de sălcii şi tufe de arbuşti. Aici am activat cu Mircea Nourescu din comuna Leca-Bibireşti-Bacău, Ion Apostol teolog de mare talent din comuna Hârlău – Iaşi, Simion Giurgeca din Timişoara. Pe toţi i-am întâlnit după 23 august 1944 în temniţele comuniste. Mai reţin pe Toader Marin din Bucureşti şi pe Nelu Ionescu din Iaşi. Acesta din urmă era elev în primul an.

O, vremuri! Vă ascult acum cu bătăile inimii de

atunci şi cad pradă acelei emoţii care te cuprinde când vorbeşti de cei care nu mai sunt!

Mircea Nourescu camarad de suferinţă şi de arme cu care, împreună, am înfruntat, gârbaciul, osânda şi moartea, a plecat de mult cu aceeaşi evlavie râvnind cerul. Ion Apostol care va deveni preot mai târziu, din Hârlău Iaşi, s-a stins şi el demult slujind lui Hristos şi Bisericii Ortodoxe străbune. Anii lungi şi grei de temniţă le-au scurtat viaţa şi au plecat înainte de vreme.

Sub bombardament

În vara anului 1944 mă prind două bombardamente ale aviaţiei anglo-americane. Unul ziua, iar altul de noapte. Eram în tren spre Bucureşti. Era noapte. Se dă alarma! Trenul se opreşte în staţia Crivina! Oamenii fug pe câmp pentru a-şi găsi un adăpost, un copac, o groapă, o tufă. Se lansează paraşute luminoase. Vedeai ca în palmă. Eu fug să-mi găsesc un loc de ascunziş! Fiind militar, oamenii în disperare se

ţineau ciotcă după mine. Dar eu ce puteam face decât să mă ascund undeva. Gloanţele treceau şi prin carnea mea. Îmi era necaz într-un fel că oferim ţintă mare inamicului. Zadarnic strigam oamenilor să se disperseze şi fiecare pe cont propriu să-şi găsească un loc de camuflare; ei tot lângă mine disperaţi.

Au început să mitralieze de la înălţime mică. Vagoanele toate au fost ciuruite. Unii oameni s-au adăpostit sub ele. S-a tras cu gloanţe de calibru mare de au străpuns şinele de cale ferată. Iară trenurile cu civili prezentau puncte de interes militar. Dar ce să le ceri unor oameni unde şi sufletul şi Biserica sunt păgâne.

Ajung totuşi la Bucureşti.

În capitală Armata Română avea un lot de piloţi americani şi englezi capturaţi din doborâri.

Când se dădea alarma în Bucureşti, prizonieri erau mutaţi cu camioane în punctele strategice care prezentau interes pentru aviaţie.

Aici se întâmplau două lucruri:

Unul: americanii erau aşa de buni şi de rapid informaţi, încât acolo în punctul unde erau concentraţi piloţii lor nu bombardau.

Al doilea: aceşti „viteji” care mitraliau ţăranii români pe ogoare, când auzeau sunând sirenele dând alarma şi ei erau transportaţi acolo unde armata română considera că e necesar să se apere, urlau ca fiarele şi cereau să le fie protejată viaţa în adăposturi, ei care atunci când erau pe avion au ucis lume paşnică pe ogoare, ei vitejii care aruncau din avioane pe câmpuri stilouri, brichete, diferite jucării, ţigarete, ceasuri false încărcate toate cu material exploziv cu care au mutilat pe veci atâţia copii. Pentru ei era o mică distracţie! Acestea au fost vitejiile marilor neînfricaţi!

La Sibiu

Datorită faptului că România se afla în război, am părăsit şcoala mai devreme cu şase luni.

Ministerul de război face altă repartizare cu noi în

funcţie de nevoile sale, şi iată că sunt repartizat la o subunitate a Diviziei I Munte Sinaia, la Sibiu la 15 mai 1944.

Am rămas tot vânător de munte. Eram în plin război. Aviaţia anglo-americană bombarda Bucureştiul pentru a demoraliza populaţia şi poporul român. Ploieştiul - pentru petrol, pentru ca maşina de război româno-germană să nu mai aibă combustibil. Braşovul - unde aveam fabrică de avioane. Bombardau nodurile de cale ferată.

Pentru a evita pierderile, unităţile româneşti au recurs la aşa-zisa tactică de dispersare a unităţilor militare, pe compartimente şi trimise în locuri mai puţin vulnerabile.

Eu am fost trimis cu o parte a unităţii în comuna Cristian - Sibiu şi Orlat tot Sibiu. Populaţia majoritară era germană – saşi. Aceşti oameni m-au primit cu multă răceală. Aici am trăit şi entuziasmul dar şi decepţia, apoi prăbuşirea fizică, urmând a fi internat în spital.

Spitalul Militar Alba-Iulia

Am fost repartizat la Spitalul Militar. Nu am cunoscut Alba-Iulia decât din istorie…

Cobor în gară şi calc cu emoţie! şuvoaie de gânduri mă năpădesc din trecut!

Zăresc cetatea. Acolo este noua mea unitate, lângă Biserica încoronării. Sunt cutremurat de ceea ce ochii îmi dezvăluie. Magnifica statuie a lui Mihai Viteazul domină intrarea în cetate. Cerul mi se pare mai aproape şi-mi trezeşte în suflet timpul de atunci. Ajung la răscruce şi schimb direcţia la stânga. Urc spre cetate pe drumul glorios al Marelui Mihai, voievodul primei Uniri româneşti.

Paşii mei sparg porţile trecutului. Păşesc tot mai sus drumul de sânge de mai târziu a lui Horea, Cloşca şi Crişan. Caznele lor mă însoţesc. Văzduhul înlăcrimat mai sângeră şi azi în rouă florilor crescute din carnea valahilor traşi pe roată, aşezate în figuri geometrice

rămase acolo în vale, iar vânturile dinspre potecile umblate de ei, alintă frunţile celor neîngenunchiaţi.

Am ajuns sus. În stânga, celula în care s-a chinuit Horea. Intru înăuntru. O candelă arde blând pe o măsuţă cu flori. La mijloc înţepenită în piatră, o verigă de fier de câteva ocale, care l-a ferecat pe Horea aduce aminte de osânda răzvrătitului care a răscolit munţii şi codrii, cu furtuna iobagilor moţi. Am aprins o lumânare.

Cineva suspină! O bătrânică se apropie de mine şi şopteşte cu glas stins: „De unde eşti, dragă fecior!” „Din Moldova! „răspund „Ai venit să vezi unde l-au omorât ungurii pe drăguţul de Horea?!” „Fac aici armată la Împăratu' şi am intrat să aprind o lumânare pentru odihna celor răposaţi” – răspund în şoaptă.

„Aşa-i, maică. Au rămas toate departe! Noi cei mai bătrâni, aşteptăm ţărâna. Un fecior şi românul meu au fost omorâţi de honvezii unguri. Eu am scăpat cu fuga cu o fată”.

Pe faţa ei curgeau lacrimi ca nişte stropi de ploaie.

„No! niciun înger nu mai coboară la noi să ne aducă vestea cea bună!” „Să aşteptăm măicuţă! Că va veni şi vestea cea bună!”

Cu mâini tremurătoare, bătrânica mă îmbrăţişează şi rosteşte: „Zile bune, maică! Şi să ai grijă de tinereţea dumitale!”

Am lăsat-o să se roage la icoana lui Horea eu am plecat la unitate, care era la câţiva paşi. Cuvintele bătrânicăi mi-au încărcat sufletul mai mult.

Am luat în primire serviciul. Bombardamentele anglo-americane continuau distrugerile. Aici veneau pe firul Mureşului şi treceau mai departe. Au bombardat Braşovul, Teiuşul, Simeria.

În turnul de la Biserica încoronării armata avea instalată o sirenă. Un ostaş supraveghea permanent. Când suna sirena alarma mă duceam şi eu în turn şi urmăream zborul avioanelor, urmăream intenţiile lor pentru a ne apăra.

La 6 iunie 1944, trupele anglo-americane au

debarcat în Normandia. Invazia le-a reuşit. Înfrângerea Germaniei era aproape.

Pe frontul Moldovei

Sunt în Bacău internat în Spitalul de război nr. 10, instalat în clădirea Policlinicii Vechi. Populaţia românească a fost evacuată; cea evreiască a rămas pe loc fiindcă nu avea motive. Îşi aşteptau „eliberatorii”. Frontul se stabilise în faţa oraşului Roman apărat de cazemate inexpugnabile. Ruşii atacau mereu. Artileria română şi aviaţia loveau puternic zdrobindu-le elanul sălbatic. Noaptea cerul era numai fâşii de foc de artificii. Pământul tremura, juca ca o barcă pe apă. Cartierul armatei române era adăpostit la Bacău în două subterane. Unul pe dealul de sub strada Bradului şi a doua sub fostul cimitir catolic astăzi spital veterinar cu ieşire în pârâul Negel. Nemţii aveau şi ei un comandament, fixat într-o casă boierească, azi demolată în continuare cu casa lui Mircea Cancicov.

Circula zvonul atunci că în această casă Hitler cu Ion Antonescu s-au întâlnit în secret şi au discutat o noapte situaţia frontului. Dar nu am găsit documente care să confirme faptul.

În Spital numai sânge, gemete şi cadavre sfârtecate. Atmosferă greu de suportat pentru cei ce nu au gustat din „deliciile" tari ale războiului.

Toate acestea se petreceau pe la jumătatea lunii august 1944. În spital circulau zvonuri pe buzele tuturor că la Bucureşti se pregătea un armistiţiu iniţiat de I. Brătianu, Iuliu Maniu şi Titel Petrescu sub sceptrul M.S. Regele Mihail.

Şi ultimul soldat ştia şi credea în mai bine, numai Ion Antonescu nu ştia, habar nu avea ce se petrece în jurul lui şi ce i se pregăteşte! Fiindcă era înconjurat de acea gardă de cenzură trădătoare.

La 19 august 1944 pierdem oraşul Iaşi, dar nu prin lupte.

Armata română nu a fost învinsă la Iaşi ci trădată

de câţiva generali! în această situaţie am fugit din spital pentru a nu fi capturat de ruşi.

La Roman cazematele erau de netrecut şi totuşi au fost depăşite.

De ce?

Iată ce-mi povesteşte mai târziu Ion Apostol camaradul meu de arme, de suferinţă şi crez din Hârlău: „În preajma lui 23 august 1944 generalul (nu-i mai reţin numele) îi dă comanda cazematelor.

Ruşii atacă! Acesta trage, trage cu tot armamentul şi atacul este oprit. La un moment dat un proiectil loveşte crenelul de la cazemata lui Apostol şi-i distruge aparatul prin care el supraveghea câmpul de luptă. În cazemată el mai avea un aparat de rezervă, dar nu a mai putut să-l instaleze şi iese afară pentru a studia situaţia. Afară, pustiu. Generalul fugise de la postul său tocmai la Bucureşti”.

În această situaţie camaradul meu povesteşte că a fost nevoit să se retragă şi el în interiorul ţării însoţit de

câţiva ostaşi.

23 august 1944 mă prinde între Ploieşti şi Bucureşti. Nevindecat, cu gâtlejul sângerând, hămesit, căutam să mă adăpostesc de nemţi dar şi de ruşii care veneau cu ochii congestionaţi de ură, răzbunare şi vodcă. Acest armistiţiu – dezmăţ apocaliptic – zdrobea sub copitele de cai şi şenilele tancurilor mulţimea fără nume, care alerga nicăieri nebună.

Calvarul

„Unde sunt vorbe mari, acolo-i inima mică!” (proverb românesc).

Comunicatul adresat ţării: „România a ieşit din războiul împotriva Uniunii Sovietice şi a trecut de partea Puterilor Unite” semnează Mihai I rege, Iuliu Maniu, Dinu Brătianu şi Titel Petrescu – miniştri de stat. Acesta a fost comunicatul dat de „orbii” de la

Bucureşti la 23 august 1944.

Aşa a început calvarul României. Timpul se scurge, oamenii dispar şi totul se uită. Am sperat atunci cu toţii în biruinţa democraţiei, dar marii noştri democraţi ne-au aruncat în cea mai neagră sclavie: Comunismul!

Martirajul şi morţii noştri sunt dovezi de netăgăduit şi apasă greu pe sufletul celor vinovaţi. Noi, cei sacrificaţi, nu am avut şi nu avem nici azi nicio trecere, nicio consideraţie pentru aportul nostru, pentru jertfele date. Sunt slăviţi alţi „eroi”. Revoluţia bolşevică din Rusia, care a depăşit în consecinţe tot ceea ce a trăit mai jos şi mai barbar omenirea din toate veacurile este dată uitării. Evreii au beneficiat şi beneficiază şi astăzi de cele mai mari avantaje ale revoluţiei comuniste, pe care ei au pregătit-o şi au dirijat-o. Industriaşul Ford a făcut o afirmaţie nedezminţită, conform căreia în cartierul cu evrei a New York-ului s-a zămislit comunismul.

Deci el e o creaţie evreiască. Paternitatea invenţiei sistemului comunist aparţine lui Karl Marx – evreu. Lenin Vladimir Ilici Ulianov (evreu după mamă) a sosit în Rusia ca să dezlănţuie revoluţia ascuns într-un vagon blindat pus la dispoziţie de francmasonerie – organizaţie profund nefastă şi satanică, instrument al Sionismului prin care se urmăreşte dominarea şi stăpânirea în mod tiranic a întregii lumi şi distrugerea creştinismului.

Evreii au fost promotorii revoluţiei bolşevice în Rusia. Trotsky - Lew Davidovici Braunştein – evreu şi el, Comisarul armatei şi marinei; al doilea după Lenin, a condus bătălia pentru cucerirea Moscovei. Participarea evreilor la acţiunea de comunizare a popoarelor lumii este atât de evidentă, încât a nega înseamnă neruşinare, obrăznicie.

Peste tot în ţările comuniste, ei au ocupat funcţii politice, economice, diplomatice. Securitatea a fost condusă oriunde de evrei. Fără participarea lor, omenirea ar fi avut astăzi mai puţine pagini mânjite de

sânge. Comunismul a adus omenirii cel mai teribil genocid din istoria sa, asemeni şi României, unde a fost mai feroce. După cincizeci de ani de barbarie şi dezmăţ apocaliptic, am sperat cu toţii, ca din 1989 să trăim o schimbare în bine. Toată ţara a aşteptat, dar schimbarea nu a venit. Dorinţa de a ieşi din „Veacul Roşu" a fost strivită de aceiaşi oameni care ne-au sugrumat libertatea, au distrus proprietatea, au dărâmat şi pângărit altare ne-au despuiat şi material şi moral, ne-au ucis. Asistăm azi la cel mai odios şi neruşinat spectacol.

Aceşti vinovaţi de dezastrul ţării, ascund trecutul lor sângeros, agonisesc averi fabuloase şi împart „dreptate" bietului român. Puzderie de democraţi deghizaţi, trădători, fiare prădalnice, sug trupul istovit al ţării, ne maltratează sufletele şi morala şi ne pregătesc pieirea. Trăim cea mai mare dramă. Ţara a fost decapitată de valori şi nu mai avem conducători. În anul 1996 am aşezat la cârma ţării cu votul nostru oameni de la care am aşteptat o redresare, o însănătoşire morală şi

materială; dar superficialitatea, ticăloşia, minciuna şi hoţia au învins. Oameni cu care am străbătut împreună decenii de suferinţă ca buni camarazi au încovoiat şira spinării, au primit în taină sau pe faţă arginţi şi au devenit iarăşi ce au fost, complicii comuniştilor, împreună cu ei s-au angajat pe un drum straniu şi înşelător „străin de interesul Neamului, de tot ce-i românesc şi creştin". Ca în „liturghia neagră" au devenit fraţi îmbrăţişându-se cu maeştrii răului şi beau fără ruşine din cupele murdare ale trădării. Beau sângele ţării!

Cei care la 23 august 1944 au deschis drumul ocupării ţării de către hoardele satanice, din care comuniştii au făcut după aceea din ei oameni de nimic şi de ruşine, astăzi s-au alăturat lor împotriva noastră, prelungind noaptea şi osânda ţării.

Pe noi, legionarii, care de peste şaptezeci de ani, trăim durerea atâtor morminte şi am înroşit văzduhul până la cer cu sângele nostru, nu ne mai înspăimântă şi

nu ne mai clatină statornicia aceşti stricaţi la minte şi la suflet!

Ceasul din urmă a bătut pentru ei, pentru ţară. Comunismul nu poate fi înfrânt decât prin luptă hotărâtă. Cale de mijloc nu există. Ne punem însă o întrebare sobră şi poate naivă: ce au făcut aceşti oameni din promisiunile date, şi mereu date, mereu până la marginea pieirii ţării? Ce au învăţat din experienţa dureroasă a trecutului?!

Doamne fie-ţi milă de nefericirea lor viitoare! Luminează mintea şi întăreşte braţul celor ce nu s-au lepădat de Tine şi ajută-le să biruiască toate vrăjmăşiile şi pe toţi vrăjmaşii care ne vor pieirea ţării!

Spre Dacica vatra

O, toamnă fierbinte cu braţul pe armă,
Trecut-am Carpaţii la fraţii de-o mamă,
Deasupra pe creste, suişuri de piatră,

Urcau vânătorii spre Dacica vatră.

Ardealul ne fusese răpit de unguri prin dictatul germano-italian de la Viena în august 1940. Fraţii de dincolo ne aşteptau cu sufletul la gură, traşi pe roata umilinţei şi răstignirilor. Da, au fost români răstigniţi pe cruce de către unguri! Sunt în grea cumpănă! Să-mi trădez jurământul faţă de rege, care reprezenta ţara, să dezertez să trec dincolo la foştii camarazi? Toată lumea spera că Alianţa Apus-Răsărit e vremelnică pentru a-l învinge pe Hitler, apoi ruşii vor fi trimişi în graniţele lor. Cu aceste gânduri că vom ajunge la nădejdile noastre, mă smulg din cătuşele timpului prăbuşit peste noi şi cu tot avântul tinereţii, învingând durerile clipelor şovăitoare, mi-am zis: Pe pământul Ardealului, spre Dacica vatră, înainte!

La 23 septembrie 1944, cu o formaţiune de munte în cadrul Diviziei I munte Sinaia plec să-mi împlinesc râvnita bucurie: eliberarea fraţilor!

Tancurile cu turela înaltă cât două etaje, huruiau năprasnic, proiectilele artileriei spintecau cerul, la fel şi aviaţia, toate vărsau foc de o parte şi de alta pe pământul vremelnic al celor două lumi. Noi înaintam, înaintam năvalnic. Frica morţii, grămădită în spaimele ceasului de apoi a rămas undeva departe, dincolo de vuietul încleştărilor noastre.

Punem piciorul pe pământul Ardealului de Nord dezrobit. Ne batem cu nemţii, ne batem cu ungurii, în spatele frontului, ne batem cu ruşii care jefuiau, prădau căminele, necinsteau mamele şi surorile noastre, ardeau conacele şi hăcuiau cu baioneta cărţile din biblioteci legate în piele de căprioară, făceau bumaşcă pentru ţigări şi se spurcau pe ele.

Dar cu rusul puteai fi tovarăş de luptă în linia întâi, doar când aveai în faţă inamicul comun. În linia a doua în spatele frontului te dezbrăca.

Aveam 22 de ani!

Pentru a avea o imagine mai completă a stării de

spirit de pe front în tovărăşia cu ruşii redau câteva rânduri esenţiale din Ordinul Comandantului Diviziei, general Beldiceanu, omorât în temniţele comuniste, care după ce face o prezentare a situaţiei de pe front, ordonă: „Fac răspunzători ofiţeri, subofiţeri şi trupă care nu luptă până la ultima picătură de sânge pentru apărarea vieţii şi bunurilor populaţiei”.

După lupte grele de mai multe zile şi pierderi omeneşti mari, pe 26 septembrie 1944, reuşim să punem stăpânire pe oraşul Tg. Mureş. Nemţii îşi vor fixa linia de rezistenţă pe apa Mureşului. Forţăm trecerea râului. Aici nemţii ne vor bate cu gaze. La ultimatumul nostru că vom dezlănţui războiul total cu gaze, nemţii încetează. După mai mult de două săptămâni de lupte grele reuşim să trecem apa Mureşului şi atacăm între Cluj şi Turda urcând pe Valea Someşului. Nemţii şi ungurii se retrag în mare grabă. Sunt eliberate şi cele două oraşe, Turda care deşi fusese a noastră o pierdusem câteva zile, şi Clujul.

Dar din Cluj armata română a fost scoasă afară, apoi, iar ruşii, timp de zece zile au prădat şi au cărat în Rusia tot ce le-a plăcut. Ajungem în comuna Bonţida şi Mociu unde ne vom opri. Ardealul e în întregime eliberat! Eram la începutul lunii noiembrie! Datorită pierderilor mari suntem scoşi din luptă şi trimişi înăuntru ţării pentru refacere. Ne întoarcem pe acelaşi itinerariu, cu cântec:

Ne-ntoarcem azi, biruitori, Divizia de vânători, Dar nu ne mai întoarcem toţi, C-avem răniţi şi-avem şi morţi" Lăsaţi pe Ardealul sângerat, Căci am luptat, căci am luptat! într-adevăr am luptat din greu şi am avut morţi mulţi care la întoarcere încă mai zăceau prin tufişuri şi gropi cu fruntea în ţărână, neştiute de nimeni, iar izbânzile lor rămase pe crestele albastre ale munţilor sau în prăpăstiile adânci ale drumului morţii.

Îmi amintesc, la Luduş, aproape de calea ferată care ducea spre Câmpia Turzii, lângă o cruce de piatră, un sublocotenent vegheat de o tufă care mai avea câteva

frunze ruginite şi răsucite spre cer, ghemuit cu braţele strânse la piept ascundea ceva. Ridicat cu faţa în sus, ţinea încleştat în mâinile albe chipul unei frumoase cosânzene cu câteva rânduri scrise probabil înaintea atacului: „Departe de tine, adus de vânt, ascult glasul tău melodios ca susurul unui izvor care se împleteşte acum cu dorul meu risipit în pulberea vremii. S-ar putea să nu ne mai vedem niciodată. Auzi? Niciodată! Ce grozavă perspectivă! Dar Dumnezeul părinţilor noştri ne va avea în pază”.

Ungurii nu stăteau la bătaie. Erau laşi şi fugeau. Până la urmă au capitulat, abandonându-i pe nemţi care le dăduse în dar Ardealul de Nord. Îmi povestesc camarazii mei că la Ineu şi Păuliş, elevii şcolii militare de acolo au intrat în luptă cu nemţii şi ungurii care veneau peste ei. Ei s-au bătut cu aceeaşi vitejie ca şi părinţii noştri la Mărăşeşti. 2 800 de elevi au oprit trei divizii, din care una blindată! După respingerea atacului, elevii noştri căzuţi au fost găsiţi mutilaţi, cu

capse în nas, în gură, în urechi cu ochii scoşi. Fapte de popor civilizat!

Aş mai consemna faptul că Armata Română nu avea dreptul să deţină prizonieri. Şi nemţii şi ungurii erau preluaţi de „fraţii" ruşi şi duşi în U.R.S.S. Nici despăgubiri de război nu am primit de la unguri şi nemţi. Ele au fost încasate tot de ruşi!

Tinereţe

Populaţia românească din Ardeal ne-a primit cu multă dragoste şi entuziasm. Cea maghiară avea de ales între barbaria rusească – omul fiară – şi cuminţenia românească – omul de mare bunătate sufletească. Şi românii şi ungurii buimăciţi şi înspăimântaţi ne doreau, oferindu-ne cazare pentru ostaşi pentru a-i proteja, noi neputând cuprinde şi acoperi întotdeauna solicitările lor. Nu aveam cuvinte de mulţumire atunci când căpătau un soldat român. Îl omeneau cu de toate, iar la plecare îi încărcau cu bucate sacul pentru merinde.

În oraşul Tg. Mureş formaţia mea a fost cantonată pe strada Rodnei în anexele unui atelier în care se lucrau obiecte ornamentale din aragonit.

Eu, însoţit de agentul de legătură plec în căutarea unui loc pentru odihnă. Sun la numărul 75 pe aceeaşi stradă – Rodnei – se aud paşi uşori venind către poarta înaltă şi bine ferecată. Un glas de fată cu accent ardelenesc pronunţat sună metalic:

— Cine sunteţi?!

— Armata română, răspund nerăbdător să-i văd chipul, bucurându-mă că am nimerit la o casă de români.

Se deschide poarta. O fetiţă plină de voie bună, zâmbind apare în prag ca un răsărit de soare, purtând pe umerii cruzi o eşarfă albă. de mătase.

— Ce doriţi?!

Căutăm cantonament pentru odihnă – răspund.

- Poftiţi înăuntru! Intrăm!

- Cum te numeşti, domnişoară?

- Claudia Căliman, îmi răspunde cu emfază.

— O, ce nume frumos! De când caut un aşa nume şi iată că l-am găsit! Fata stăpână pe ea şi cu mult umor, răspunde: „Asta rămâne de văzut!”

Ni se deschide uşa şi pătrundem în hol, apoi altă uşă şi intrăm într-o cameră de salon. Aici tatăl, mama, o soră şi un frate mai mari, pregătiţi parcă anume ne întâmpină cu bucurie. Eu salut ostăşeşte şi le spun: „Bine v-am găsit, fraţi români”!

„Bine aţi venit, ostaşi români!” răspunde bătrânul cu un glas molcom, care estompa durerea nesiguranţei şi spaima momentului pe care îl trăiau – războiul. Dau mâna cu fiecare şi sunt invitat să iau loc. „Cum ai spus că te numeşti, viteazule”? – întrebă bătrânul, care nu prea stătea bine cu auzul.

Repet numele meu, apoi trecem la discuţii legate de prezenţa noastră în căminul dumnealor.

- Căutam cantonament.

- Bucuros, răspunde bătrânul. Eu am fost

învăţător, aici în oraş, acum pensionar, am trei copii după cum vezi. Mărioara cea mai mare, Dumitru (Mitu), al doilea copil şi Claudia (Dia) cea mai mică. Suntem tare neliniştiţi şi înspăimântaţi. Suntem bucuroşi că v-a adus Dumnezeu în casa noastră pentru a ne proteja. Dormi singur sau cu ostaşul?

- Singur – răspund. Ostaşul e agent de legătură ca să ştie de unde să mă ia, când primim ordin de înaintare.

- No, bine! Casa rămâne toată în grija dumitale şi vei dormi aici, sus, iar noi vom dormi ca şi până acuma la subsol, până linia frontului se va îndepărta.

Din acel moment am devenit stăpânul casei. Dormeam noapte de noapte şi eram invitat zilnic în familie să luăm prânzul împreună. În această familie am trăit un sentiment deosebit, mai rar întâlnit mie. Când totul era pregătit pentru servirea mesei, cu toţii ne ridicam în picioare, iar tatăl rostea „Tată nostru” şi rugăciunea mesei.

Mi-a plăcut mult acest moment solemn de

binecuvântare şi laudă adusă lui Dumnezeu pentru darurile sale.

Seara eram invitat de Mărioara, Mitu şi Dia la câte o partidă de şah, table sau rummy.

Eu eram permanent însoţit de agentul meu, caporalul Dumitru Bunea din Petroşani – legionar – care mi-a fost de mare folos pe tot timpul campaniei, nu numai ca însoţitor, dar ştia şi ungureşte şi-mi tălmăcea atunci când intram în contact cu ungurii.

Dia era sufletul şi buna dispoziţie pentru toţi. Cu ea am legat o prietenie de sentiment – prima şi ultima – A tulburat puţin sufletul meu! Am iubit-o şi m-a iubit. A fost visul cel mai frumos şi-mi aduc aminte cu plăcere de acea familie de buni români care au suferit şi ei pentru înalta lor ţinută românească. Bătrânul se numea Valeriu Călimanu.

Dar destinul meu a fost altul. Mă aştepta temniţa. Ca o eternizare a momentului frumos de atunci am construit următoarele versuri:

O punte de aur în calea uitării
Un vis ce se mistuie în negura vremii
Tristeţe amară, speranţă cântată,
O rază de cer în inima-mi moartă.

Iubire urzită sub bolţi sângerând,
Un licăr de oază mereu fluturând
Un murmur ce doare, un iezer ce-alină
Petale ce-mi presur peste suflet lumină

o roadă amară, un fruct pârguit
Mireasmă ce viaţa în veci mi-a sfinţit.
Din tot ce-ai sperat atât doar rămâne
Refrenu-amintirii ce cântă în tine!

A crede mai mult nimic nu înseamnă!
Când timpul din faşă, pe toate le-nseamnă.
El, timpul rămâne statornic, fidel

şi totu-i mişcare şi rouă la fel.

Alba-Iulia

Am fost repartizat pentru a doua oară la Spitalul Militar Alba-Iulia. Aici se afla refugiată Facultatea de Medicină din Iaşi, cazată în cetate, în clădirea fostei Rezidenţe Regale.

Eram dat în urmărire pe Buletinul Siguranţei Generale a Statului. În cadrul armatei, Siguranţa nu putea opera arestări, de aceea stăteam mai mult în cazarmă. Prin Iancu Carabaş băcăuan student la medicină, cu care făcusem închisoarea în anul 1942 iau legătura cu grupul de legionari al Facultăţii condus de Mitu Moisiu. Am întâlnit aici pe Vasile Cârdei, Tudor Popescu, Zizi Cozoroc, Mimi Bulău, Dan Dumitrescu şi Nicu Mândreanu venit din Germania – paraşutat. Ei aveau un post de emisie-recepţie prin care comunicau cu Horia Sima.

Cu aceşti oameni mă întâlneam într-o casă

conspirativă de pe Calea Moţilor sau la spital, cu unii.

Spitalul Alba avea prizonieri germani răniţi, care, după ce erau puşi pe picioare, erau preluaţi de ruşi şi duşi în U.R.S.S.

Cam pe la jumătatea lunii decembrie 1944, când eram ofiţer de serviciu pe unitate, în înţelegere cu nemţii şi cu o echipă de studenţi medicinişti le-am predat toţi prizonierii pentru a-i pune în libertate. Acţiunea a reuşit şi nu s-a făcut zgomot pe această temă. Eu aveam acces la maşina de scris şi la ştampila Spitalului şi le făceam camarazilor, clandestin, ordine de serviciu.

În luna februarie 1945, la sala unui cinematograf din oraş se făcea o demonstraţie cu gloate adunate de peste tot, aşa-zisă întrunire populară.

Dan Dumitrescu, neastâmpărat, pentru a împrăştia mulţimea, a aruncat trei petarde în sală. Lumea a fugit panicată, dar el este prins şi asupra lui (imprudenţă de neiertat) se găsesc mai multe ordine de serviciu în alb cu ştampila Spitalului.

Comandamentul român şi cel rus cheamă la ordine pe colonelul N. Igna, şeful Spitalului, făcându-l răspunzător pentru emiterea acestor ordine de serviciu.

Eu fug la Sibiu, la unitatea care m-a mobilizat şi cer trimiterea pe front.

Aceştia bucuroşi! Aveau nevoie – nebunie! Unii fugeau de front, iar alţii se cereau voluntari. În 24 de ore am fost expediat la o unitate operativă. Colonelul N. Igna în această situaţie scapă de necaz deoarece făptaşul care sustrase ştampila, acum era descoperit şi dat în urmărire.

A trecut o furtună şi aveam acum în faţă altă furtună.

Războiul! Dar tinereţea le va învinge pe toate! Dincolo de moarte ne aşteaptă liniştea eternă! Ah, liniştea, de câte ori nu mi-am dorit-o!

Nu pot închide acest capitol fără a pomeni despre protectorul meu de la Unitatea de mobilizare Sibiu, locotenent în rezervă Mircea Munteanu, licenţiat al

Academiei Comerciale, fost secretar al Camerei de Comerţ în Basarabia (nu mai reţin oraşul).

Prin el îmi făceam toate mutaţiile, acolo unde puteam fi apărat. El cunoştea situaţia mea – de prigonit – şi mă apăra cu toate puterile sale.

Dumnezeu să-i primească faptele sale bune! Nu l-am uitat! Numele lui e trecut în calendarul morţilor mei pentru care mă rog mereu, mă rog în fiecare zi.

9 Mai 1945

Germania capitulează necondiţionat. Tot omul în dorinţa de a trăi, se bucură că a luat sfârşit un război atât de lung şi cu sacrificii uriaşe. Unii oameni se bucură până la delir. Soldaţii români cântă, horesc, încropesc strigături şi joacă:

Uite aşa cum ne vedeţi
Noi am pus în cur pe nemţi
şi acuşi, acuşi, acuşi,

O să-i punem şi pe ruşi!

Sentinela germană, care apăra cultura şi civilizaţia Europei s-a prăbuşit! Anarhia roşie va sugruma lumea căzută sub cizma rusească. Deasupra cerului românesc se aşază noaptea cea lungă. Soarele nu va mai lumina şi încălzi sufletele şi oasele. Temniţele cu infractori de drept comun se vor goli. Din rândul acestor oameni se vor recruta mulţi membri de partid. P.C.R.-ul i-a înrolat cu bucurie, considerându-i victime ale sistemului social burghezo-moşieresc.

Legionarii, condamnaţi de Ion Antonescu, rămân după gratii să-şi ispăşească grelele pedepse date de el. Mă prinde timpul la Oradea Mare în zona etapelor. Aici voi sta până la sfârşitul lunii august 1945, când voi fi demobilizat şi lăsat la vatră.

De pe colina tinereţii priveam cum în jurul meu, zi de zi se închid speranţele, visurile mele şi zările libertăţii.

Ungurii au devenit cei mai devotaţi comunişti. Încolonaţi masiv par haite de lupi şi hăulesc pe toate străzile oraşului cu banderole roşii la mâini, strigând: „Elzen patrija comunistă! Elzen Peter Gorza!” (redau cuvintele aşa cum le pronunţau ungurii).

Obrăznicia lor e mare şi cere mereu sânge. Insultau direct Armata Română! La Cluj, ungurii pătrund în căminul studenţesc Avram Iancu, şi-i aruncă pe studenţi de la etaj. Armata Română nu avea voie să intervină. Nu ne lăsau ruşii.

De 10 Mai 1945 la Oradea când într-o sală de cinematograf se aniversa ziua regalităţii de către armată, sub comanda generalului Stavrati un ungur provocator şi fanatic se strecoară în sala şi arborează un drapel maghiar. Caporalul de gardă a răspuns imediat cu foc. Eram încă în zona de război şi pe câmpul de luptă se trage în inamic.

Obrăznicia maghiară trebuia să fie sancţionată şi înăbuşită. La cimitirul eroilor români în fiecare noapte

ungurii profanau drapelul românesc. S-a ordonat pază şi într-o noapte când 4 unguri sfâşiau tricolorul nostru au fost sancţionaţi cu foc.

Unguri care făceau jocul ruşilor au reclamat la comandamentul rus. Puşi în cunoştinţă de cauză ruşii i-au înjurat pe unguri. Ca stat învins, de ce nu vor să-şi caute de treabă şi caută provocări mereu.

La Tg. Mureş la fel, gărzile populare maghiare îşi făceau de cap. Militarii români care treceau ocazional prin oraş sau veneau la rude, erau arestaţi şi ţinuţi în detenţie la sediul lor.

La sfârşitul lunii februarie 1945, fiind în misiune şi trecând de unul singur, spre front, ungurii m-au arestat. Am avut noroc că am fost dus la comandamentul rus, şi explicându-le misiunea, ruşii m-au eliberat, batjocorindu-i şi înjurându-i pe unguri.

Acesta a fost comportamentul ungurilor, pe care noi i-am apărat de toate abuzurile până la Budapesta, le-am ocrotit avutul şi apărat viaţa cu sacrificiul propriei

noastre vieţi.

Sunt desconcentrat

Am străbătut drum de foc, de sânge, de noroi. Acolo sus pe crestele albastre ale munţilor, mă simţeam mai aproape de Dumnezeu. Am stat sub arme trei ani fără o lună.

Plec din Sibiu oraşul de reşedinţă al unităţii mele care mă lasă la vatră – 26 august 1945. Până acum eram osândit la moarte. Acum sunt osândit la viaţă. Sunt dezorientat. Plec dintr-o lume cu care destinul meu nu a avut nicio contingenţă; când nu mă va interesa ce voi face a doua zi căci viitorul îmi era întrerupt.

Acum se punea întrebarea pentru ziua de mâine, ce fac. Să rămân aici în robie sau să fug în ţări străine?

Ţara ocupată, evreii sfâşie şi jefuiesc poporul român, împreună cu ruşii şi toţi alogenii. Numai român să nu fii în ţara ta. În Moldova, la oraşe populaţia lui Israel era majoritară. Cea românească plecată în bejenie.

Am cazier! Sunt urmărit pentru faptul că sunt legionar! Dumnezeu să te ierte, Domnule Mareşal, că ne-ai predat comuniştilor cu acte. Şi totuşi mă hotărăsc pentru Bacău, să-mi văd părinţii şi fraţii.

Plec în necunoscut!

Mă despart de furtuna acelor zile, când lumina cerului românesc se rezema pe creştetul şi umerii ostaşului român, plec răzbit de amintiri dramatice, chinuit de nădejdi şi deznădejdi, plec în ţara nimănui, strângând la piept cenuşa visurilor ucise, plec să-mi împlinesc destinul, când voi coborî pentru mulţi ani, în întunericul beciurilor comuniste.

Deportarea germanilor în U.R.S.S.

Deportarea saşilor şi şvabilor în regiunea Donbas, cu vârste cuprinse între 18 şi 40 de ani, a fost una dintre cererile cele mai murdare ale ruşilor şi o pată ruşinoasă pentru istoria poporului român. Erau cruţate doar femeile care aveau câte un copil la piept.

Era o jale să vezi cum sunt ridicaţi în devălmăşie şi zăvorâţi în vagoane pentru vite. În multe locuri românii le-au sărit în ajutor, căsătorindu-se cu fete germane, pentru a le scăpa de deportare, ori adăpostindu-i departe de satele lor de origine, unde erau căutaţi şi vânaţi.

Saşii şi şvabii au fost loiali statului român, muncitori şi prosperi. Ei se angajau să plătească singuri despăgubirile de război impuse României, cu singura condiţie de a fi lăsaţi liberi în gospodăriile lor. În timpul iadului comunist, majoritatea saşilor şi şvabilor au plecat în Germania, lăsând toată munca vieţii lor plebei care a distrus totul. Popor disciplinat, civilizat şi harnic, germanii din România ar fi putut contribui mult la bunul mers al economiei româneşti şi ar fi dat ţării mai multă demnitate. Ceilalţi străini ne-o surpă!

@Despre Sovromuri

Sovromurile au fost nişte mijloace de furt

organizat a bunurilor şi muncii poporului român de către sovietici.

Niciodată furtul camuflat nu a fost mai bine deghizat şi înlesnit de către o mână de ticăloşi fără nicio pregătire – căzături sociale – membri de partid comunist, precum şi de evrei – agenţi ai Moscovei.

Cinci lei metrul de cherestea, patru bani litrul de ţiţei, câteva sute de lei o locomotivă de tren MALAXA.

De la Moineşti-Lucăceşti plecau 500 de cisterne în 24 de ore spre U.R.S.S.

De la Ploieşti la Reni aveau conductă subterană care transporta ţiţeiul către sovietici. De la abatorul Burdujeni-Suceava plecau tot în 24 de ore o sută de tauri, cinci sute de porci la preţuri de nimic, în timp ce românul murea de foame.

Acestea erau Sovromurile şi preţurile noastre, munca românului, într-un timp în care leul era în inflaţie. Iată dezastrul economic rezultat sub această firmă hoţească – SOVROM – care după sovietici şi

colaboraţioniştii comunişti însemna comerţ şi colaborare frăţească.

M-am regăsit.

Iată-mă la Bacău, în casa părintească, cotropită de invadatorul prădalnic rus. Iată-mă împreună cu părinţii, fraţii şi surorile.

Sunt adânc tulburat!

Aici am văzut lumina cerului, aici dorm amintirile copilăriei înfăşurate în dulcea odihnă pe care am părăsit-o pentru totdeauna. Mă întorc acum crâncen! Au trecut parcă secole peste sufletul meu, peste viaţa mea. Am păşit din greu tot în mai greu, dar păstrând în inimă râvna nădejdilor pentru zile mai bune.

Puţin câte puţin, mi-am revenit! M-am regăsit! îmi caut prietenii, îmi caut camarazii. I-am găsit!

Gheorghe Ungurașu şi Eugen Berza, lucrau de zor. Mă aliniez acţiunilor. Paralel mă înscriu la Academia de înalte Studii Comerciale şi Industriale din Bucureşti, cu dreptul de a participa la examene pentru anul I, II ŞI III

fără frecvenţă pentru faptul că făcusem războiul.

Unguraşu şi Berza colectau material de luptă pe care îl depozitau la Solonţ-Bacău.

Având dreptul să port uniformă militară timp de 30 de zile de la lăsarea la vatră, mi-a fost uşor să pătrund pe poligonul de instrucţie militară a celor două regimente din Bacău, care era plin cu armament din captură. Prin Eugen Berza am trimis la Uturea-Solonţ, mai multe transporturi cu grenade anticar Faust-Patronen cu o căruţă pusă la dispoziţie de Părintele Sărăcuţudin Solonţ.

Se credea atunci că acele două lumi se vor înfrunta într-un timp scurt, iar noi să fim pregătiţi pentru a ne elibera cu forţe proprii.

În afară de înarmare, acţiunile noastre la început se rezumau numai la menţinerea de contacte de la om la om. Asta numai pentru cei maturi. Cu tineretul F.D.C. se lucra intens şi se ocupa Eugen Berza tot student la Academia De înalte Studii Comerciale şi Industriale

Bucureşti.

Aceste contacte au fost întreţinute de Gheorghe Chiriac, licenţiat teolog, maior invalid de război Neculai Măgirescu, apoi Gheorghe Orghidan licenţiat al Academiei Comerciale. Ei vor abandona mai târziu acţiunea noastră.

La arestările din 15 mai 1948 de loturi de legionari numai maiorul Nicolae Măgirescu a fost arestat şi condamnat la 10 ani muncă silnică.

Gh. Chiriac şi Gh. Orghidan scapă.

Rezistenţa armată din munţi.

Mai înainte de a sosi marile primejdii popoarele simt. Ele se sesizează nu pe cale raţională, apreciind faptele care au fost şi efectele, care logic ar urma să vie – ci prin instinct. E un instinct al apărării cu care Dumnezeu l-a înzestrat pe om care vibrează atunci şi dă de ştire: vine primejdia! Atunci forţele sănătoase ale Neamului intră în acţiune spre a întâmpina primejdia.

Când primejdia bolşevică se arată la Răsăritul

României încă din 1918, imediat ea a fost intuită de instinctul nefalsificat al tineretului român şi, ca urmare, încă din 1919 apar mişcări naţionale ale studenţilor la Iaşi şi la Cluj, şi apoi în toate Universităţile din România! Ca o necesitate de împotrivire a apărut atunci în anul 1922 Mişcarea Creştină Studenţească numită „Generaţia 1922” şi apoi în anul 1927 „Legiunea Arhanghelului Mihail” – Mişcarea Legionară. Aceasta din urmă trebuia să pregătească România pentru o luptă şi o rezistenţă „à la long”.

Momentul suprem al primejdiei a fost anul 1944 – 1945, când zmeul asiatic bolşevic s-a prăvălit peste Patria noastră.

Din nefericire, ca un blestem, ce a fost peste Neamul Românesc, cei ce-l puteau apăra, cu o voinţă tare, cu un suflet înalt, cu putere de jertfă şi dăruire totală, au fost nimiciţi treptat din 1938 până în 1944 şi cei ce i-au decimat nu a fost marele pungaş şi trădător regele pe vecie blestemat, Carol al II-lea, cu sateliţii lui,

ci şi omul în care tot românul a crezut, nefericitul Ion Antonescu.

Dar când balaurul roşu se încolăcea pe trupul Neamului Românesc să-i sugă vlaga – cu promisiuni oculte, străine, neştiute de noi, atunci tot ceea ce era eroic în noi s-a ridicat în picioare într-o dârză împotrivire, ţărani, muncitori, studenţi, soldaţi, bărbaţi şi femei, acasă şi în munţi. Sunt cunoscute luptele din munţi şi împotrivirile de la sate şi oraşe ale românilor.

Uturea – Solonţ.

Iniţiatorul şi organizatorul principal a rezistenţei armate de la Uturea a fost Gh. Unguraşu din Solonţ, comună aşezată aproape de fosta graniţă austro-ungară pe valea pârâului Solonţ care vara în timpul călduros seacă, iar când vin ploi abundente şi repezi provoacă inundaţii.

Gheorghe Unguraşu alege locul Uturea, pentru amplasarea unui adăpost-buncăr cu armament şi muniţie în vederea unei rezistenţe româneşti împotriva

cotropitorului comunist.

Uturea este cel mai înalt vârf din regiunea Solonţ. De aici începe zona subcarpatică a podişului Moldovei. Când priveşti de pe Uturea vezi până departe vârfurile podişului la acelaşi nivel cu văile şerpuite săpate de ape. De pe Uturea priveam adesea noaptea când stăm de veghe, căsuţe risipite cu lumini mici şi alte aşezări unde trăia o lume care parcă de mult nu-mi mai aparţinea.

Uturea trebuia să constituie locul de adunare pentru grupurile de rezistenţă şi echipele mobile care lucrau deja în teritoriu. Aici trebuia să vină şi organizaţiile studenţeşti din Iaşi. Punctul Uturea era cunoscut şi în străinătate de către Horea Sima comandantul Mişcării Legionare, de la care în momentul declanşării acţiunii noastre în cazul unui conflict între U.R.S.S. Şi democraţiile apusene, trebuia să-primim ajutoare pe calea aerului.

Am sperat ca toată ţara. Presupuneam că anul 1948 va fi începutul conflictului. Se credea că ţările

lumii civilizate nu vor permite U.R.S.S. – ului masacrarea popoarelor subjugate.

Aşteptam acest moment şi ne pregăteam pentru ripostă, să împiedicăm pe Valea Trotuşului, atât trecerea spre apus cât şi retragerea trupelor sovietice. Tot aici ar fi fost şi un refugiu pentru cei urmăriţi de securitate.

Într-un timp scurt se procură armament de tot felul şi muniţie.

Totul se transporta spre Solonţ, apoi la Uturea unde se va construi un adăpost mai mic, apoi altul mai mare bârnuit şi acoperit cu buşteni.

La colectarea şi transportul materialului au participat elevi şi studenţi. Reţin doar câteva nume: Corneliu Niţă, Mircea Răileanu, Ion Drăgoi, Ion Bulimanu, Eugen Berza, Petru Baciu şi alţii. Căpitanul artilerist-genist Ţucă Marin a trimis cel mai mult armament.

La construirea adăpostului, săpat şi bâmuire, au participat: Gh. Unguraşu, Neculai Unguraşu fratele lui

Ghiţă, Neculai Unguraşu pădurar – tatăl lor, Neculai Popa din Piatra Neamţ, Neculai Simionescu din Iaşi, Mihu Comşa, Dan Lucinescu din Botoşani, Ion Buliman, Gioga Parizianu, Mircea Moţei, Titi Stoica şi alţii.

Personal nu am lucrat la săpături, eu numai am trimis material fiind ocupat cu organizarea în teritoriu.

La 15 mai 1948 când încep marile arestări, depozitul a fost descoperit şi cade în mâna securităţii. Aici vor fi capturaţi de batalioanele securităţii, Eugen Berza, Erguveanu Mihai şi Gheorghe Mihuţ din Botoşani (?).

Eugen Berza va trebui să poarte greul anchetei, el fiind omul cel mai important din cei prinşi – arestaţi – al activităţilor noastre la Bacău.

Marin Ţucă.

Ofiţer de artilerie. S-a născut în comuna Ioneşti judeţul Gorj. Tatăl său a fost învăţător. Scund, frumos la înfăţişare, deşi ofiţer, şi-a păstrat o puritate sufletească

surprinzătoare. La o glumă mai deocheată se înroşea ca o fată mare. Ducea o viaţă austeră ca de călugăr.

Inteligenţă rară, pătrunzătoare la fondul problemelor, care fiiind studios, a dus la însuşirea cunoştinţelor militare şi a făcut din el un ofiţer de elită. Spirit viu se interesa de toate problemele.

Era permanent neliniştit şi nu putea suporta ca ruşii să exploateze atât de furibund şi sălbatic România, să o sărăcească şi să distrugă spiritul românesc şi să comunizeze România, căci era un mare patriot.

Singura forţă de acţiune şi de rezistenţă românească era atunci Mişcarea Legionară care întreţinea o scânteie de nădejde în mijlocul masei româneşti la sate şi la oraşe, în temniţe şi în munţi, cu luptători încercaţi în focul multelor bătălii, hotărâţi să se dăruiască până la sacrificiul suprem. Ca locotenent şi apoi Căpitan la Regimentul 4 Artilerie Grea Bacău în anul 1946 el va lua legătura cu Gh. Unguraşu şi Eugen Berza – studenţi – care organizau un punct de rezistenţă

armată la Uturea Solonţ Bacău.

Ţucă Marin a fost unul dintre colaboratorii acţiunii de la Uturea Solonţ – care a trimis cel mai mult material de foc, prin o serie de elevi F.D.C.-işti: Ion Buliman, Ion Drăgoi, Corneliu Niţă, Mircea Răileanu şi alţi fraţi de cruce. În luna mai 1948 când încep marile arestări de loturi legionare cade şi căpitanul Ţucă Marin. Închis suporta greu jugul temniţelor şi al lagărului de muncă forţată de la Valea Nistrului. De aceea el a făcut planul unei evadări fantastice în condiţiuni extreme.

A încercat şi a reuşit spre uimirea tuturor. Dar societatea românească hăituită de comunişti, intimidată şi înfricoşată, infiltrată cu informatori nu l-a putut ascunde astfel a căzut în mâinile securităţii, care l-a executat după o judecată sumară.

Cu el a dispărut unul din cei mai curaţi eroi ai românilor ce a intrat în luptă cu hotărâre împotrivindu-se comunizării României.

Prin el foarte probabil poporul român a pierdut un

viitor general de cea mai mare calitate şi poate chiar genial.

Prima şedinţă.

La 24 iunie 1946 ţin prima şedinţă de organizare în pădurea RahovaBuhuşi şi sub conducerea mea. Vor fi prezenţi: Eugen Berza şi Dumitru Matricală, toţi trei studenţi la Academia Comercială din Bucureşti.

Aici voi rosti următoarea comunicare: „Neamul românesc are drept de stăpânire pe acest pământ de la Decebal şi întărit de împăratul Traian prin contopirea daco-romană. Binecuvântat de Dumnezeu cu bogăţii, duşmanii au râvnit mereu să ni-l cucerească. Noi l-am apărat cu sângele părinţilor noştri şi al voievozilor. Pe pământul patriei noastre au venit străini, care au cerut milă şi adăpost. Noi le-am dat, fiindcă suntem creştini. Ei au cumpărat unelte trădătoare, au pătruns în casele noastre şi vor să ne distrugă patrimoniul naţional şi spiritual, vor să ne sugrume linia de viaţă a Neamului. Noi ne ridicăm din nou la luptă, pentru a ne apăra.

Chezăşia luptei noastre stă în Legiunea Arhangelul Mihail, la temelia căreia au pus însăşi osemintele întemeitorului ei, Corneliu Zelea-Codreanu, Căpitanul nostru, şi jertfa eroilor Bisericii Creştine, Moţa Marin.

Legiunea luptă pentru existenţa Neamului Românesc!

Noi suntem creştini, credem nelimitat în Hristos şi în făgăduinţele Lui, de aceea am luat de patron pe Arhanghelul Mihail voievodul oştirilor îngereşti de la a cărei icoană am pornit lupta în anul 1927.

Prin el şi cu ajutorul Lui Dumnezeu vom birui pe vrăjmaşi, noi şi copiii noştri!

Vrăjmaşii vor fi alungaţi, dar de acolo vor unelti mai departe.

Trădătorii vor cere milă şi iertare.

Noi iertăm pentru că suntem creştini!

Noi credem în învierea creştină a lumii şi în destinul Neamului Românesc în al cărui pântece s-a zămislit Legiunea Arhanghelul Mihail, care a adus pe

altarul de jertfă pentru Hristos valori universale de mântuire.

Popoarele lumii, însetoşate de Hristos, vor alerga la El, ca să primească lumină! Atunci se vor împlini profeţiile Căpitanului! Citez: „Pe drumul de mântuire creştină popoarele lumii ne vor întâlni ca pe nişte învăţători"; iar icoanele morţilor noştri vor străluci de adevăr!"

Dumnezeu să ne învrednicească!"

Aceasta a fost comunicarea mea, cu care începem activitatea la Bacău şi din acel moment se vor ţine şedinţe regulat şi se va lucra după cărticica şefului de Cuib şi îndreptarul F.D.C. a lui Gheorghe Istrate.

Fixez următoarea ierarhie: Eugen Berza la conducerea tineretului F.D.C. Şi îl voi folosi şi ca ajutorul meu. Dumitru Matricală, şeful Garnizoanei Buhuşi şi Racova; Constantin Belecciu, şeful muncitorilor, fabrica Letea; Năstase Munteanu, muncitor petrolist, şeful garnizoanei Moineşti, la Cetăţui

Maria Niculescu, iar la Răzleţi subsemnatul.

Se va lucra cu nuclee mici, de trei oameni din care unul şef. Cu şefii se vor face alte triunghiuri şi în continuare, din trei în trei până la şeful de cuib de grup de garnizoană etc.

Şedinţele se vor ţine în câmp, în păduri, în adăposturile şi tranşeele rămase din timpul războiului, care erau destule. Se vor mai ţine şedinţe pe timp friguros în case, beciuri, magazii sau tânării când era cazul.

Funcţia mea de la mine în jos nu era cunoscută de nimeni, iar toate deplasările în judeţ le făceam sub nume conspirativ.

Datorită acestui sistem de lucru la 15 mai 1948 când încep marile arestări, oamenii au putut să reziste.

Întâlnire cu şeful Moldovei în toamna anului 1947 prin Ghiţă Unguraşu care lucra cu tineretul din Moldova, sunt pus în legătură cu avocatul Neculai Pâslaru – şeful Regionalei Moldova şi Bucovina de Sud.

Voi lucra de acum sub îndrumarea şi conducerea sa şi vom sta în legătură până la 15 mai 1948 când încep marile arestări şi ne vom despărţi pentru totdeauna aici pe pământ la 25 mai 1948 când am avut ultima întâlnire în condiţii dramatice.

Neculai Pâslaru fiind băcăuan şi vechi legionar, mă va pune în legătură cu mulţi camarazi pe care îi voi înrola în activitatea noastră.

Mă întâlneam cu el la distanţe şi timp diferite şi ori de câte ori nevoile acrtivităţii o cereau. Lui îi raportam totul şi de la el primeam ordine. Neculai Pâslaru vorbea puţin. Era omul faptelor şi a modestiei. Când la o întâlnire l-am întrebat, ce noutăţi mai aduce, acesta mi-a răspuns: „Eu îţi dau o dată pentru două luni. Nu am noutăţi! Ştii doar ce ai de făcut?!” Prin el am cunoscut-o pe distinsa doamnă Maria Niculescu şefa organizaţiei de femei – Cetăţui – unul din principalii mei colaboratori care m-a ajutat tot timpul cât am lucrat, depunând mult suflet şi dăruire.

Comandantul legionar Nicolae Pâslaru în luna decembrie 1961 părăseşte tărâmul omenesc, trecând din lumea întunericului, a caznelor şi a supliciilor în lumea veşnică a împărăţiei lui Dumnezeu. A murit în închisoarea Aiud, temniţa marilor pătimiri româneşti. Ispăşea o condamnare de 20 de ani muncă silnică. Împărtăşind destinul tragic al atâtor martiri legionari, el nu are mormânt. Dar numele lui rămâne dăltuit în piatra de marmură a monumentului „Calvarul Aiudului", întru pomenirea veşnică a celor care, timp de mai mult de un sfert de veac, au sângerat urcând Muntele Suferinţei, au înfruntat cu curaj Pădurea cu Fiare Sălbatice şi au biruit Mlaştina Deznădejdii – monument ridicat de camarazii săi supravieţuitori ai holocaustului împotriva poporului român. Pe el şi pe ai lui, Dumnezeu i-a ridicat deasupra infernului roşu.

Numele lui, împreună cu al celorlalţi camarazi, va sta mărturie generaţiilor viitoare despre jertfele româneşti în lupta contra celui mai odios şi mai criminal

regim pe care l-a cunoscut vreodată istoria pământului românesc – comunismul.

Fiu de preot, vede lumina cerului în comuna Pânceşti, judeţul Bacău, la 13 august 1913. Urmează, la Bacău, cursurile Liceului Ferdinand I, apoi cele ale Facultăţii de Drept din Iaşi. De tânăr, student fiind, se ataşează Mişcării Legionare pentru a servi cauza neamului şi a-i împlini aspiraţiile.

Neculai Pâslaru ia parte la o serie de acţiuni legionare şi studenţeşti: marşuri, tabere, întruniri publice de propagandă legionară, înfruntări cu Jandarmeria. A fost arestat de către Siguranţa lui Carol II, mereu fiind întemniţat.

Pentru devotamentul său faţă de Legiune, pentru lupta şi vitejia sa, a fost ridicat de Căpitan la gradul de comandant ajutor. În perioada septembrie 1940 – 21 ianuarie 1941, lucrează în cadrul Organizaţiei de judeţ, alături de Părintele Nicolae Grebenea, secretarul Organizaţiei judeţului Bacău. După doborârea şi

desfiinţarea Statului Naţional Legionar de către Ion Antonescu şi instaurarea vechilor prigonitori ai Mişcării, avocatul Neculai Pâslaru va fi arestat şi condamnat la ani grei de pedeapsă.

La 22 iunie 1941, când începe războiul sfânt de eliberare a Basarabiei şi Bucovinei de Nord, răşluite de bolşevicii ruşi, se afla în închisoarea Aiud, de unde va pleca pe câmpul de luptă cu Batalionul Sărată. Va lua parte şi la campania din Apus. Întors în Patrie după terminarea războiului, el nu mai găseşte nimic care să amintească de România. Locul tricolorului românesc îl luase obiala roşie. Gloatele mărşăluiau şi hăuleau iresponsabil, strigând lozinci şi slăvind.

U.R.S.S.-ul. Ceea ce mai salvase economic după trecerea şi încetarea luptelor care se dăduseră pe tot teritoriul României, invadatorul sovietic prăda şi jefuia. Ţara era ocupată. Străinii ne guvernau. În aparatul de stat administrativ pe care îl conduceau evreii se tăceau aşa-zise epurări, erau îndrepate numai împotriva

românilor. Cei care nu molfăiau lozinci şi nu manifestau devotament pentru modelul sovietic, noaptea dispăreau, ridicaţi de Duba Neagră.

Sfâşiat sufleteşte de nenorocirea Neamului, el şi-a spus în sinea sa: „Nu capitulăm, nu abandonăm idealul! Nu ne putem salva de comunism decât printr-o înfruntare eroică!” În acest scop, el va lua legătura cu Nicolae Petraşcu, secretarul general al Mişcării Legionare, îşi va asuma răspunderea activităţii legionare în cadrul regionalei Moldova şi Bucovina de Sud.

L-am întâlnit şi cunoscut în primăvara anului 1947 la Bacău. M-am ataşat de el şi am lucrat împreună până în luna mai 1948, când încep marile arestări de loturi de legionari.

Neculai Pâslaru a fost un om deosebit. El şi-a păstrat o puritate sufletească surprinzătoare şi a dus o viaţă austeră, ca un călugăr. Astăzi, dispărut, Nicolare Pâslaru rămâne unul dintre cei mai curaţi eroi ai românilor, care a îndrăznit şi a intrat în luptă cu hotărâre

împotriva comunizării României.

În noaptea de 23/24 mai 1948 am dormit împreună cu el şi Ghiţă Unguraşu într-o tânărie la Bacău ia Toma Bontaş pe strada Regina Maria, unde făceam ultimele pregătiri pentru acţiunea din munţi. (Utureasolonţ, Bacău). A fost ultima noastră întâlnire. În zorii zilei de 25 mai 1948 eu cu Ghiţă Unguraşu am plecat în munţi, iar el a plecat spre ţinuturile Tecuciului şi Putnei pentru a pune la punct o serie de activităţi, urmând ca peste două zile să vină şi el în munţi la locul fixat. Dar nu a mai venit. Târziu, prin legăturile noastre am aflat că a fost arestat. Noi l-am aşteptat mereu, până în decembrie 1948 când, fiind arestaţi la Ministerul de Interne, ne-am convins că a fost capturat de securitate.

În 1954 – 1956 eram tot în anchetă, cu profesorul Vasile Stoian care, în anul 1947 venise în ţară din Austria cu misiune specială de la Horia Sima privind organizarea rezistenţei anticomuniste şi intensificarea ei. Am înţeles din anchetă că şi el participă iarăşi, dar nu

l-am văzut şi nu l-am mai întâlnit niciodată. Am trăit cu toţii dramaticele încleştări ale anchetelor dure, de sute şi sute de nopţi.

Fiecare, acolo unde i-a fost hărăzit de Dumnezeu să lupte, s-a opus şi şi-a adus obolul său dejertfă.

Neculai Pâslaru, istovit de anii lungi de anchetă, de temniţă, de lucru în minele de plumb, se sfârşeşte ros de T. B. C, fără asistenţă medicală, fără hrană, fără lumină, fără căldură. În decembrie 1961 sufletul lui purificat se înalţă la cer, lăsând între negrele ziduri ale Aiudului vremelnica-i povară.

Maria Niculescu.

Femeile au apărut în luptă alături de bărbaţi în acţiunile de apărare a Neamului Românesc.

Din tineretul legionar care trebuia să pregătească românul de mâine, luptător, erou corect şi devotat total ţării – nu putea lipsi femeia. Măcar cu rugăciunea, cu îndemnul sau cu iubirea protectoare. Astfel, în Mişcarea Legionară au apărut tinerele fete în organizaţii numite

Cetăţui.

Cetăţui au apărut în toate judeţele unde s-a putut, şi ele au avut nimbul lor de frumuseţe şi lumină, farmecul lor feminin, dar şi calităţile de luptătoare. Se ştie că în timpul luptelor, câteva au ajuns eroine de epopee.

Eu voi aminti acum numai de Maria Niculescu (Mary), feţele tinere îi spuneau „Naşa”, din judeţul Bacău. Ea a urmat la conducerea Cetăţuii judeţului Bacău după distinsa Ioana Jurgea, prima şefă a Cetăţuii Bacău. Maria Niculescu născută în comuna Rupea, Braşov, se stabileşte la Bacău în anul 1937. A fost alături de fratele său, av. Ion Niculescu, comandant ajutor legionar, Prefect de Roman în perioada septembrie 1940 – 21 ianuarie 1941 – ea a apărut în luptă în timpul comuniştilor. Am cunoscut-o prin avocatul Nicolae Pâslaru, comandant ajutor legionar. Am lucrat împreună cu ea. Cu un suflet curat, sensibilă la suferinţele Neamului, ea a înfruntat alături de noi

comunismul.

A ajutat rezistenţa armată din munţi (Uturea-Solonţ Bacău), a ajutat pe cei din închisori, a lucrat pentru lumânarea minţii şi a sufletelor celor mai tinere şi sădirea încrederii în viitor.

Căzută în mâinile securităţii (Mai 1948) a suferit anchete grele la Bacău şi Suceava. Securiştii, toţi evrei. O chinuie şi o umilesc. Condamnată la 5 ani închisoare, se eliberează de la Târgşor după şase ani (1954).

Ea uită o clipă caznele hrubelor reci şi sinistre ale închisorilor şi încearcă să-şi refacă viaţa prin căsătorie. Dar clipa de respiro a fost scurtă. Legionarii trebuiau să fie total nimiciţi, dar nu dintr-odată, ci strop cu strop, aruncaţi apoi în crematorii sau gropi cu var. În iulie 1959 este iarăşi arestată. Aici, la securitatea din Bacău, se reîntâlneşte cu Ecaterina Lipan (Titi), altă veterană a închisorilor abia eliberată, luptătoare neînfricată, eroină pe treptele înalte ale conştiinţei, căreia cei ce se luptau cu Dumnezeu i-au înecat în moarte cei mai frumoşi ani

ai tinereţii (11 ani), pe care Titi nu i-a regretat niciodată fiindcă nu a ştiut să urască.

Ea nu s-a considerat victima unei orientări de circumstanţă ei" a crezut nelimitat în Iisus şi în făgăduinţele Lui.

Implicată în aceeaşi cauză, Maria Niculescu primeşte 15 ani de închisoare, iar Titi Lipan 25 ani muncă silnică. De aici, paşii lorj vor fi un nou pelerinaj „Negru".

Vor trece prin închisorile Miercurea Ciuc, Jilava, Satu Mare şi Oradea de unde în vara anului 1964 se vor elibera.

Maria Niculescu, epuizată, cu sănătatea nimicită de anii lungi şi grei de temniţă, se retrage la Târgovişte la fratele ei, unde moare de cancer (25 februarie 1983).

Slujitoare a unui crez misionar, deţinătoare a unei înalte ţinute morale puse în slujba Neamului pe care l-a iubit şi pentru care exclusiv a trăit, memoria marelui ei suflet intră în eternitate alături de mucenicii legionari,

prin devotamentul cu care a slujit lupta cruciaţilor verzi. Cei care au cunoscut-o şi au iubit-o, care împreună cu ea au trăit greul luptelor, a căderilor uneori, dar şi marile urcuşuri spre slăvile viitoare cu care Dumnezeul Părinţilor noştri ne-a învrednicit, nu o pot uita.

Sufletul ei rămâne o jertfă curată cheltuită şi împlinită pe altarul suferinţelor româneşti.

Noi, cei rămaşi – puţini la număr – ne înclinăm smeriţi în faţa sufletului ei curat şi rugăm pe Domnul Dumnezeu al îndurărilor ca jertfa ei să dea rod.

Vreau să se ştie începând din luna mai 1946, împreună cu Eugen Berza am trecut la organizarea oamenilor. Pe lângă activitatea proprie, de educaţie creştină, naţională, socială, de desăvârşire a „omului nou" iubitor de Dumnezeu, care să se poarte şi să trăiască după învăţăturile creştine, să-şi iubească ţara şi Neamul, activitate care se desfăşura după reguli bine stabilite de Cărticica şefului de Cuib în îndreptarul F.D.C. să fie cuviincios cu toată lumea, cumpătat în

toate, de exemplu: nu se putea concepe niciun legionar beat. El poate petrece, dar nu se îmbată, să fie un om de cuvânt cu toată lumea; să fie de o cinste care să atragă stima şi dragostea celor din jur, într-un cuvânt numele de legionar să ajungă o formulă publică. Eşti drept, eşti viteaz ca un legionar! Se mai urmărea ca legionarii să fie feriţi de tentaţia de a cădea victimă promisiunilor paradisului comunist.

Niciun legionar nu poate deveni membru al P.C.R. – ului. Locul lui este acolo unde este Biserica lui Hristos şi să fie gata să facă orice jertfă. Se înţelege că jertfa înseamnă biruinţă, înseamnă mântuire pentru el şi pentru neam. Paralel cu activitatea arătată, am trecut şi la organizarea echipelor mobile de luptă şi informare. De aceasta mă ocupam exclusiv numai eu. Culegeam date asupra efectivelor forţelor sovietice, identificarea depozitelor de interes militar şi a punctelor strategice şi prin salariaţii de la P. T. T. urmăream planul subteran al instalaţiilor telefonice care legau Moscova cu sud-estul

Europei, cablul care trecea prin teritoriul judeţului Bacău. Din informaţiile culese am aflat că până la 23 august 1944 agenţii comunişti aveau în subteran o serie de adăposturi în diferite puncte ale oraşului, bine mascate. Aveam pe strada Gării, Str. Ioniţă Sturdza, în Grădina Publică, la Liceul Ferdinand I spre strada Bacovia şi în preajma Fabricii Letea. Pe strada Ioniţă Sturdza în grădina unde se afla vila lui Calmanovici, pe atunci utilizată cămin pentru copii evrei, în grădina din faţa vilei se afla un adăpost subteran dotat cu câteva paturi. Ştiu aceasta de la feciorul lui Emil Alexandrescu, cel care, la o alarmă aeriană, când frontul era la Roman, s-a adăpostit şi el aici, amestecat cu gloata evreiască.

După 23 august 1944 membrii comunişti, consideraţi mai fideli au primit pistoale. Se pregătea intens pentru alegerile din toamna lui 1946, a căror sorţi de izbândă nu le surâdeau, deoarece Regele era încă pe tron, armata ţării nu era decimată în puşcării, iar poporul român, cu excepţia câtorva elemente dubioase şi rătăcite

şi agenţi străini de neam îndeosebi evrei, respingeau comunismul pustiitor şi păgân. Culegeam şi date economice, care priveau jaful rusesc. De exemplu: din regiunea Moineşti se expediau în 24 de ore în U.R.S.S. 500 de vagoane-cisterne cu ţiţei la preţ de câţiva bani litrul (0,041 ei/litru). De la abatorul Burdujeni-Suceava, se expediau în 24 de ore 100 de tauri şi 500 de porci, materie prelucrată la preţ de câţiva lei, în timp ce poporul român murea de foame. Un metru cub de cherestea, ruşii îl plăteau cu 27 lei. O locomotivă Malaxa două sute şi ceva lei, asta în timp ce moneda noastră era în inflaţie. După o statistică scoasă de oamenii care aveau acces la cifrele jafului rusesc. România până în anul 1948 achitase de câteva ori aşa-zisele despăgubiri de război.

Urmăream şi alte aspecte. La recensământul din anul 1947 la Bacău, populaţia românească era de numai 12.000 de locuitori, iar cea evreiască număra 18.000. La Botoşani populaţia românească număra 6.000 de

locuitori, iar cea evreiască 28.000. Evreii tăiau şi spânzurau peste tot. Ei conduceau poliţie, economie şi antrenau ţara la anarhie, incitând prostimea credulă împotriva trecutului nostru naţional şi creştin.

În noaptea de înviere de Pastele lui 1945, la Catedrala Sfântul Nicolae din Bacău, când preotul paroh Ion Iordache ieşea din altar cu făclia aprinsă, ca să împartă lumină credincioşilor, vestind marea taină a învierii lui Hristos, jidovul Ştrul de pe stradaNeagoe Vodă s-a urinat pe Icoana împărătească a Maicii Domnului din faţa altarului.

La Liceul Ferdinand I au ars în curte opera lui Eminescu, Vasile Alecsandri şi a altor poeţi patrioţi români.

La casa lui George Enescu din Tescani au ars mii de volume pe considerentul că slova lor aparţine trecutului burghezo-moşieresc. La Mirceşti au devastat şi au ars totul, iar conacul marelui poet şi patriot a fost transformat în grajd pentru vite. Evreii în fruntea

aşa-ziselor demonstraţii populare strigau: moarte lui Iuliu Maniu, moarte moşierilor, vrem pământ pentru ţărani.

Părintelui I. Iordache parohul Bisericii Sf. Nicolae i s-a trasat sarcină să ceară în predicile sale moarte lui Iuliu Maniu. Acesta, înfruntându-i pe instigatori, le-a răspuns că el ca preot are datoria să se roage pentru mântuirea omului nu pentru moartea lui. Pentru acest refuz Părintele a fost întemiţat, chinuit şi moare după puţin timp de la punerea în libertate.

În toamna anului 1946 în timpul campaniei electorale l-am ascultat pe socialistul capitalist evreu Leopold Filderman vorbind din balconul prefecturii Bacău. Înainte de a lua cuvântul acolo sus în balcon a fost prezentat de evreul Iancu Klein astfel: „Ascultaţi tovarăşi, cuvântul fermecător domnului Leopold Fiderman”. Alături de Chivu Stoica care îl va înlocui pe Gh. Gheorghiu-Dej după moartea sa şi alături de prefectul Bacăului, Dionisie Ionescu, acesta îşi dă

drumul: „Aţi avut domnule Maniu o ţară aşa de frumoasă când aţi guvernat, de ce nu aţi făcut atunci dreptate poporului muncitor”?

Gloatele au început să urle: „Moarte, moarte lui Iuliu Maniu”. tonul fiind dat de agenţii evrei. În acest anturaj dezgustător şi respingător se aflau o serie de ţărănişti şi liberali renegaţi şi trădători, care prin logosul lor condamnau propriul lor trecut atunci când denigrau pe Iuliu Maniu şi Brătianu pentru care ar trebui înfăşuraţi în sârmă şi electrocutaţi pentru trădare. A participat aici şi fostul senator liberal Eduard Racoviţă, care peste puţin timp va fi ucis în beciurile securităţii, de evrei, cu care se înhăitase temporar.

Când a luat cuvântul Chivu Stoica gloatele instigate au început să strige până la răguşeală: „U.R.S.S. Bastionul păcii e! Stalin şi poporul rus, libertate ne-a adus”.

După ce conform şablonului comunist aduce slavă marelui Staiin şi poporului rus, trece apoi la denigrarea

partidelor istorice.

Când Chivu Stoica sloboade bâlbâit cuvântul „partidele istorice”, Eduard Racoviţă plin de emfază îl completează: preistorice. Prostimea râde fără să ştie de ce pentru că şi cei din balcon zâmbeau ca la fotograf, iar alţii mai slugarnici râdeau ca în piaţă. Când Chivu Stoica vorbeşte de muncitorimea ţărănească aliata clasei muncitoare şi asigură că la noi nu se vor face colhozuri fiindcă e pământ puţin. Colhozuri s-au făcut în U.R.S.S. căci acolo sunt pământuri nesfârşite, atunci gloatele au căzut în delir strigând ura, ura aşa dorim.

Dar orice om de bună credinţă şi cu scaun la cap se întrebă cine munceşte acel pământ nesfârşit, nu omul?

Atunci de ce nu-i lăsat omul să se bucure, de dreptul şi roadele muncii sale.

Mai promitea Chivu Stoica că ţăranul în raiul comunist va merge la prăşit cu maşina. Toţi urlau ca nişte drogaţi: „P.C.R.”, „P. C. R”.

Ei credeau că vor fi duşi la praşilă cu limuzinele cu care se plimbau şi se dezmăţau tovarăşii de partid sus puşi. Într-adevăr i-au adus pe ţărani la muncă nu cu carul ci, cu tractorul, care îi hurduca şi-i zgâlţâia până la sughiţ şi-i lovea cu capetele de obloane de li se clătinau creierii, oftând după trecut, când într-o căruţă care era a ta plecai liniştit cu ai tăi unde doreai, când doreai şi cât doreai. Nu erai împins, hăituit de la spate de vechilii roşii. Nu aveai program, nu aveai normă. Mai târziu pe fruntaşi pe cei mai gospodari i-au transportat cu duba.

Evreii au instaurat comunismul în România, l-au despuiat pe ţăran de pământ, au trimis în temniţă şi au nimicit elita neamului.

intelectualii numai români – şi aşa-zisa chiaburime, oamenii cei mai gospodari, cei mai prosperi pentru societate au fost decimaţi. Evreii au prădat şi pauperizat ţara. Maşina de propagandă antiromânească lucrează. Din zi în zi se instalează în casele noastre haitele de devastatori de adevăr şi nu fac altceva decât

să alimenteze prăbuşirea ţării. Crime atroce împotriva intelectualilor, împoptriva ţăranilor, împotriva muncitorilor şi a avutului naţional şi jefuirea a tot ce se poate prăda se desfăşoară furibund.

Ambiţiile Moscovei de hegemonie sunt nelimitate oamenii politici de ieri opaci strâmţi la minte şi săraci la suflet par să nu mai fie fideli jurământului. Tot semenul e duşman pentru celălalt. Suntem o turmă de iepuri de pârloagă. Ne speriem şi de o puşcă de soc.

Comunismul şi-a propus să şteargă în întregime trecutul neamului, istoria lui să reconstruiască totul începând cu 23 august 1944, când atunci ne-am născut după directivele Moscovei.

Procesul Mareşalului Antonescu.

A-l judeca pe om sub acuzaţia de trădare pentru că a luptat pentru drepturile poporului său şi a pierdut războiul, e o anomalie, o sfidare a bunului simţ şi a legilor de drept.

Voiţinovici, un venetic nenorocit, a fost şeful

completului de judecată care l-a condamnat la moarte pe Mareşalul Ion Antonescu. Acuzator public a fost un băcăuan, avocatul VasileStoican.

Antonescu a avut o atitudine demnă la proces şi şi-a asumat răspunderea pentru lupta sa şi a primit moartea cu sânge rece, demn şi eroic. A trebuit să vină oameni străini să tragă în el, fiindcă soldaţii români au refuzat să-l împuşte.

Conştiinţa lui Antonescu este însă pătată de suferinţele legionarilor condamnaţi pe nedrept, prin sentinţe cu ani grei de pedeapsă, condamnaţi la moarte, şi de sângele celor ce au fost trimişi în batalioane speciale (Sărata), cu ordinul de a nu se mai întoarce vii.

Se spune că atunci când a fost scos din reduitul de la Jilava şi dus în faţa plutonului de execuţie, s-a adresat subalternilor săi cu următoarele cuvinte: „Am greşit. Era bine dacă ne-am fi înţeles cu băieţii”, adică cu legionarii.

Dar căinţa lui a venit târziu.

Ţara era ocupată de ruşi, iar el e vândut de proprii colaboratori şi de regele pe care l-a servit.

Epurarea Armatei, Poliţiei şi Administraţiei.

Tăria Neamului Românesc a fost credinţa, lupta, munca şi demnitatea. După ocuparea ţării de către bolşevismul rusesc, prima instituţie-citadelă care trebuia distrusă a fost armata, reazemul cel mai puternic al existenţei noastre.

Încă din timpul războiului cu Germania şi Ungaria, viteazul general Gheorghe Avrămescu, comandantul Armatei a IV-a, a fost răpit de pe câmpul de luptă de către K.G.B. – işti, dus în U.R.S.S. Şi ucis. Apoi pe rând după terminarea războiului mari comandanţi şi ofiţerii cei mai bravi au fost întemniţaţi şi ucişi. Numai în închisoarea Aiud, au fost omorâţi peste 26 de generali – Căpetenia oştirii Române.

Într-un timp scurt, cadrele armatei regale au fost înlocuite cu mediocrităţi, falşi patrioţi, trădători. Armata română care a purtat drapelul gloriei străbune până peste

depărtări de margine răsăriteană, până la Budapesta şi Praga, a fost sistematic decimată.

În ceea ce priveşte Poliţia, nu avem ce regreta. Ea a fost o instituţie cu oameni corupţi, tovarăşi uneori la jaf cu spărgătorii. După ce i-a folosit pe poliţişti la arestarea lui Maniu, a „Sumanelor.

Negre", apoi a legionarilor (peste 14.000 ridicaţi în 1948) şi a altor organizaţii de rezistenţă anticomunistă, comuniştii i-au arestat, acordându-le un regim blând, pentru serviciile aduse regimului.

La fel şi administraţia Statului, şi ea a fost înlocuită. Funcţionarul român folosea poziţia sa ca mijloc de îmbogăţire personală prin mijloace necinstite.

Funcţionarul public era şperţar şi imoral, lipsit de scrupule, care făceau orice lucru reprobabil pentru bani. Poliţia şi Administraţia trebuiau deci purificate, procedându-se la înlocuirea „tăunilor" cu oameni curaţi. Era necesară o reformă, dar în favoarea poporului român. Comuniştii s-au folosit un timp de serviciile

poliţiştilor şi a funcţionarilor publici, le-a incriminat comportamentul mai târziu, pentru a-i înlocui apoi cu o lume şi mai rea şi mai ticăloasă.

Fie pomeniţi.

Generali ucişi în temniţa Aiudului – lista provizorie – Aurel Aldea Constantin S. Antonie Ioanărbore Ioan Carlaonţ Constantin Constantin Creţoiu.

Gherorghe Creţu Ioan Dumitrache Constantin Eftimiu Gheorgheş Iosiflacobici Modest Isopescu Lăzărescu – Comandor – Nicoale Macici.

Gheorghe S. Mardare.

Gabriel Negrei.

Constantin Petrovicescu.

Gheorghe Stăvăre seu.

Marcel Tăutu.

Ion Topor.

V. Zorzon.

Alexeădamescu.

Gheorghe Cozlinschi – amiral – Cătuneanu.

C. Dragulanescu.

Mircea Elefterescu.

Ştefan Gravăţ.

Octavian Radu.

Ion Stoiculescu.

Constantin Tănăsescu.

Vişoiu.

Un oaspete iubit.

Surpriză plăcută! Profesorul Vasile Stoian, fost prefect de Bacău care se refugiase în Germania pentru a nu fi internat de Siguranţa lui Ion Antonescu în lagăr în luna martie 1947 revine în ţară. El vine din Austria-Viena, cu misiuni de la Horea Sima pentru Nicolae Petraşcu.

În memoriile sale profesorul arată: „Când eram la Viena în 1944 am acceptat Guvernul Naţional Român, şi misiunea de a lucra în recrutarea armatei naţionale care să continue lupta împotriva comunismului pe bază

de voluntariat în credinţa că îmi servesc ţara şi Neamul, obligându-l astfel moralmente pe Hitler în faţa lumii şi a istoriei să respecte integritatea ţării şi independenţa ei în cazul unei biruinţe cu armele secrete ce le avea.

Ţara se afla în faţa robiei comuniste şi hitleriste. Chiar dacă ar fi avut Hitler şanse de numai 1 % de biruinţă şi deci de a fi robită ţara noastră de el, era datorie elementară pentru orice fiu al ţării să nu o lase descoperită chiar cu riscul vieţii.

Am riscat 99 % acceptând guvernul de la Viena şi Armata Naţională şi am plătit aceasta cu ani lungi şi grei de temniţă. Tot la Viena am primit în luna martie 1947 de la Horia Sima ordinul de a veni în ţară şi de a comunica lui Nicolae Petraşcu să nu facă niciun fel de pactizare cu nimeni, ci numai organizare, iar după comunicare să iau conducerea judeţului Bacău. Comunicarea am făcut-o în iunie 1947, dar conducerea judeţului nu am luat-o”.

Sosit la Bacău profesorul în iunie 1947 stabilesc

legături cu acesta şi voi sta în contact permanent până la 15 mai 1948 când profesorul va fi arestat.

Printre altele profesorul era foarte îndurerat şi marcat de pierderea unicului său copil Irina în primăvara anului 1941 în vârstă de 8 ani. El spunea: „Nu mai am pentru ce trăi decât pentru Legiune. Conştiinţa nu-mi mai îngăduie altă odihnă şi linişte sufletească decât în luptă. Acolo în luptă geamătul durerilor omeneşti, se amestecă cu râvna datoriei împlinite şi cu izbânzile pururea vii care trec dincolo de timpul vremelnicei noastre vieţi pământeşti".

Scriu aceste cuvinte cu respect şi aleasă preţuire şi pietate. Scriu cu vârful pixului înmuiat în lacrimi.

Profesorul Vasile Stoian a trecut demult dincolo în cortul drepţilor, lăsând aici pe pământ, pe lespezile drumului său „aprig" o făclie aprinsă pentru cei ce vor să trăiască în duhul părinţilor şi al morţilor – sfinţi. Lângă profesorul Vasile Stoian ca şi lângă Părintele Nicolae Grebeneami-am făcut cea mai frumoasă

ucenicie. Când eram împreună cu el m-am străduit să nu îi dezmint aşteptările şi nădejdile. Oriunde şi mai târziu pe lungul drum al temniţelor am fost înconjurat cu dragostea sa mare şi-şi pusese în mine nădejde viitoare, întotdeauna celor din contingentul său mă prezenta: „Un stâlp al Bacăului”. Toate acţiunile mai dificile le discutam cu el permanent cât am fost împreună.

Profesorul îmi spunea: „Poate era mai bine să fi făcut aşa. Dar e bine şi cum ai făcut, că doar tu răspunzi. Noi trecem, dar faptele rămân. Istoria le înregistrează. De aceea noi nu trebuie să lăsăm în urmă fapte neortodoxe care să apese pe creştetul celor care ne vor înlocui. Linia onoarei şi linia creştină sunt căile noastre!”

L-am întrebat o dată: „Domnule Profesor dumneavoastră l-aţi cunoscut şi aţi lucrat cu Horia Sima la Viena şi mai târziu în exil. Se vântură atâtea răutăţi care trec limitele oricărui bun simţ. Cum apreciaţi dumneavoastră aceste jigniri vătămătoare nouă tuturor”?

Profesorul răspunde: „Petrică dragă, eu îţi dau un sfat: la ora aceasta este în joc viaţa noastră, viaţa neamului. Vom mai exista sau vom pieri sub povara ceasului greu al istoriei şi al nevredniciei noastre! Tu trebuie să te fixezi şi să trăieşti pe neclintita credinţă în biruinţa Legiunii şi învierii Neamului Românesc. Să te bizui numai pe ceea ce cunoşti şi ai trăit tu direct. Dacă numai Horia Sima şi Corneliu Georgescu ar trăi, se cade să lupţi şi să mori lângă ei”.

Când a fost vorba de Germania profesorul mi-a spus că Hitler a dus o politică duplicitară faţă de Mişcare. Noi acolo în Germania, spunea el, am luptat de multe ori împotriva nemţilor. Venea Horia Sima şi vedea ce am făcut, şi cum am făcut, şi îmi spunea: „Îmi place cum ai făcut, dar vezi capul dumitale e pe trunchi”.

Desigur era vorba de anumite interese româneşti mai subtile care trebuiau apărate cu mult tact, abilitate şi curaj. În luna aprilie 1948 de Paşti la Mănăstirea

Sihăstria – Neamţ, s-a făcut o tabără F.D.C. Siguranţa află de acţiunea elevilor şi operează câteva arestări. Curierul de la Iaşi îmi aduce vestea imediat pentru a fi în atenţia mea şi a sta în supraveghere. Mă întâlnesc cu profesorul şi discut evenimentul. El nu pare a fi impresionat de această veste, căci eram în aşteptare. Hotărâm totuşi cum să ne găsim, dacă situaţia cere adăpostirea noastră, până când vom primi ordine de la Bucureşti, pentru acţiunea de la Uturea. Profesorul spune: „Mă găseşti în comuna Români la cetăţeanul Lovin cu următoarea parolă". Eu mai adaug. Să nu fie mai târziu. Rămâi tu. Dar şi mie mi se poate întâmpla acelaşi lucru. Să cad! Cum va vrea Dumnezeu atunci. Ne-am despărţit! Am plecat trist şi abătut că s-ar putea să rămână singur. A fost ultima întâlnire. Teama mea cea mare s-a împlinit. Peste câteva zile profesorul a fost arestat. Eu rămân singur.

Profesorul Vasile Stoian.

Născut la 25 septembrie 1895 în Comăneşti –

Bacău, descendent dintr-o familie de răzeşi, s-a ridicat singur prin muncă încordată la starea de profesor. El spunea: „Din educaţia răzeşească de acasă şi din instrucţiunea şi educaţia primită din toate gradele de învăţământ, am sintetizat următoarele trei valori normative pe care le-am respectat în viaţă: credinţa creştină; omenia; patriotismul.

Cu acestea am intrat în viaţă, pe ele m-am mişcat, luându-le ca norme în iniţiative şi prin ele am privit lumea din jurul meu”.

Participă ca voluntar la campania din Ungaria, 1919, până la Budapesta. Funcţionează apoi ca profesor de geografie la Liceul Ferdinand I. Modul său ales de a-şi interpreta rostul său ca om, ca trecerea prin timp şi finalitatea sa, cinstea, corectitudinea, dragostea de neam îl determină să se înscrie în Mişcarea Legionară. Profesor distins în Bacău, a fost prefect al judeţului în guvernarea legionară – septembrie 1940 – 21 ianuarie 1941.

Ordinul ce l-a primit Poliţia de Stat în timpul 21 – 23 ianuarie 1941, după doborârea de la Ministerul de Interne al generalului Constantin Petrovicescu, dat de către Ion Antonescu: „Devastaţi două prăvălii evreieşti şi puneţi vina pe legionari”; nu s-a executat la Bacău din pricina ordinii ţinute de profesorul Vasile Stoian şi a celorlalţi legionari.

Pe când era prefect, cineva străin de Mişcarea Legionară i-a spus: „Cutare a fost mare duşman al legionarilor, nu credeţi că ar fi bine să-l pedepsiţi?”

Profesorul a răspuns: „Eu sunt cu apărarea ordinii aici; noi trebuie să instalăm ordinea, dreptatea şi binele, să salvăm oamenii nu să-i ucidem şi dacă tu cugeţi aşa trebuie să te pedepsesc întâi pe tine. Noi trebuie să adunăm poporul, nu să-l risipim”.

Ca prefect al judeţului Bacău profesorul ne spunea: „În această calitate am aplicat strict legea fără niciun fel de discriminare. M-am opus la luarea prăvăliilor evreieşti. M-am opus la închiderea

cabinetelor evreieşti. Niciun membru al vechilor partide nu a fost urmărit. Niciun comunist român sau evreu nu a fost urmărit deşi erau cunoscuţi (ei reprezentau o cantitate neglijabilă).

Nu m-am amestecat în treburile pur legionare din respect pentru răspunderea fiecăruia.

La 21 ianuarie 1941, la Bacău nu au fost tulburări. Nu am primit ordin de pregătire nici eu, nici şeful judeţului, inginerul Nicolau, nu am primit ordin de rezistenţă. Predarea armamentului de către Poliţia Legionară s-a făcut din ordinul lui Horia Sima, generalul Ion Antonescu a pregăti luarea puterii şi chiar a cerut conducerea Mişcării Legionare. După înscăunarea regimului antonescian au urmat internările în lagăr (Tg. Jiu), condamnări, întemniţări, execuţii".

Profesorul, deşi a fost un om cu totul drept şi nu a nedreptăţit pe nimeni, totuşi după 21 Ianuarie 1941, s-au găsit oameni (agenţi ai Siguranţei) care au tras mai multe gloanţe ca să-l ucidă când acesta era în biroul său

acasă (str. Războieni) într-o seară. Gloanţele nu l-au nimerit.

În aceste condiţii, plecarea profesorului din ţară era obligatorie. La Viena, în 1944 profesorul participă în Guvernul Naţional Român condus de şeful Mişcării Legionare Horia Sima şi continuă lupta contra comunismului, în credinţa că serveşte ţara şi neamul. A primit gradul de comandat ajutor legionar.

Tot la Viena, în Martie 1947 primeşte ordin de la Horia Sima de a veni în ţară şi a-i comunica lui Nicolae Petraşcu, Secretarul General al Mişcării, să continue lupta împotriva comunismului.

La 15 mai 1948 este arestat şi condamnat la 20 ani de muncă silnică. În timpul detenţiei el a rămas acelaşi om de onoare şi omenie cum era cunoscut, considerându-se un luptător pentru cauza poporului român, luptător căzut prizonier.

Având conştiinţa că luptă pentru o cauză dreaptă, a considerat puşcăria nu ca o ispăşire pentru

convingerile sale politice, ci ca un protest contra regimului comunist. Se eliberează în vara anului 1964 din Zarea Aiudului, din cea mai infernală şi drăcească detenţie.

Slăbit, bolnav, hăituit în continuare, privat de minimul de existenţă omenească, moare în primăvara anului 1968.

Profesor distins, fost prefect al judeţului Bacău, comandant legionar, prestigiu frumos, curat ca un crin.

Să ne rugăm pentru sufletul lui după datina creştină şi să-l pomenim mereu: Profesor Vasile Stoian – PREZENT!

Fă-ne, Doamne pe cei rămaşi să fim vrednici de jertfa camarazilor noştri – şi nu împovăra sarcina lor acolo sus în cer cu păcatele noastre.

(acest articol a apărut în Gazeta de Vest Nr. 116 /Decembrie 1995)

Despre Armata Naţională – ne spune profesorul Vasile Stoian – Din multe discuţii avute în perioada

1947 – 1948 cu profesorul Vasile Stoian, fostul prefect de Bacău în perioada guvernării legionare şi unul dintre principalii organizatori ai Armatei Naţionale de la Viena, alături de Corneliu Georgescu, Comandant al Bunei Vestiri, redau următoarele spuse ale sale: „Noi la Viena am apărat lumea creştină ca pe timpul lui Ştefan cel Mare şi Sfânt. În timp ce capetele de la Bucureşti, înfierbântate de panică, deschideau drum pe teritoriul României hoardelor păgâne spre inima Europei, noi, pe ultima pistă de rezistenţă, am ţinut necoborât drapelul de luptă împotriva duşmanului Crucii şi al Civilizaţiei.

Am scris şi am pecetluit cu sânge românesc şi legionar o pagină de istorie într-un moment dramatic din viaţa popoarelor Lumii civilizate. În Armata Naţională era acceptat orice român care semna o adeziune cu următorul conţinut: „Mă angajez să lupt împotriva comunismului”.

Întreb: Ce fac anglo-americanii şi popoarele civilizate la ora aceasta? Ca şi noi, luptă împotriva

comunismului. Noi facem aceasta din anul 1922, apoi din anul 1927, prin crearea Legiunii Arhanghelul Mihail.

Am dat Bisericii creştine şi civilizaţiei lumii cele mai cutremurătoare jertfe.

Dacă Horia Sima ar rămâne numai cu acest act de la Viena, ar fi suficient pentru a se înscrie pe linia marilor luptători şi vizionari ai Neamului Românesc.

(acest articol a apărut în Gazeta de Vest Nr. 28/1992)

Temniţele profesorului Vasile Stoian

15 mai 1948-arestat

15 mai 1948 – l august 1948 Penitenciarul Bacău; august 1948 – septembrie 1948 Penitenciarul Iaşi; octombrie 1948 – noiembrie 1948 Penitenciarul Văcăreşti; decembrie 1949 – ianuarie 1949 închisoarea Aiud; ianuarie 1949 – ianuarie 1951 Ocnele Mari; ianuarie 1951 – iulie 1953 Capul Midia; iulie 1953 – 18 iulie 1954 Borzeşti;

18 iulie 1954 – martie Securitatea Bacău; martie 1955-septembrie 1955 Ministerul de Interne; t

26 septembrie 1955 – proces – condamnat la 15 ani pentru organizarea Armatei Naţionale – Viena şi 25 ani muncă silnică pentru activitate legionară.

ianuarie 1956 – ianuarie 1959 închisoarea Aiud;

6 decembrie 1956-ianuarie 1959 închisoarea Galaţi; ianuarie 1959 – decembrie 1960 închisoarea Aiud; noiembrie 1960-ianuarie 1961 închisoarea Uranus şi Jilava; ianuarie 1961 – august 1963 celular Aiud; august 1963-august 1964 Zarea-izolareO călătorie temerară în luna iulie 1947 mă hotărăsc să-mi văd camarazii pe care i-am lăsat în temniţă din anul 1942. Părintele Nicolae Grebenea, Andrei Bontaş, Constantin Bucur, Gheorghe Mântulescu, şi Gh. Grigoraş. Cunoşteam Aiudul cu ocazia războiului când alungam pe unguri din Ardeal. Înarmat cu o legitimaţie U. N. S. R. (Uniunea Naţională a Studenţilor Români) plec. Plec în necunoscut, cu sufletul şi gândul cel bun că voi reuşi,

cu tot curajul. Doar nu eram acum la prima escapadă.

Ajung la Aiud. Pradă acelei emoţii care te cuprinde în anumite momente ale sufletului la mari despărţiri sau revederi o iau încet spre puşcărie. Din 1942 până acum au trecut atâtea necazuri peste sufletele noastre şi s-au adunat întâmplări. Iată-mă la poarta închisorii. Era zi de vorbitor. În poartă numai femei. Soţiile celor închişi. Încep să tatonez situaţia. Intru în discuţie cu o doamnă pe nume Popescu din Craiova, soţul ei Căpitan, condamnat pentru aşa-zise crime de război. Ea era însoţită de o tânără fată, Aurica Rusu, din aceeaşi comună din Ardealul de Nord, cu subdirectorul Mareş.

Cad de acord cu dumnealor să le duc eu bagajul până la vorbitor, unde să-l întâlnesc pe Constantin Bucur, colegul şi camaradul meu. Dumnealor primesc propunerea mea, pun mâna pe bagaj, o valiză mare intrăm în curte şi dă-i drumul înainte calm şi siguri pe noi. Când să intrăm în sala de primire a vizitatorilor,

ghinion. Primul gardian mă depistează ca intrus. Era şi normal, eu fiind singurul bărbat şi tânăr, suspiciunea a încolţit imediat în capul lui şi mă declara arestat.

„Ce cauţi înăuntru?” strigă tare. Dă-mi legitimaţia”. Subdirectorul Mareş care era în sală aude, şi iese afară. Atunci fata care se cunoştea cu directorul mă prinde de braţ şi protestează. E vărul meu şi mă ajută la dus valiza.

Directorul ca să mă scape din mâna primului gardian, a început să strige la noi: „Ieşiţi afară, că acum vă bag la celulă!” Asta de fapt aşteptam noi acum, să ne dea afară. Fata în continuare mă conduce de braţ şi ieşim afară în sfârşit am trecut de hop. M-a impresioant mult gestul feţei, calmul şi dârzenia ei. Parcă era instruită anume pentru astfel de situaţii şi vremuri. De la Aurica Rusu am aflat toate amănuntele care îmi erau necesare pentru continuarea „aventurii” mele. Un mare număr de deţinuţi lucrau la demontarea liniei de cale ferată dublă Teiuşi-Gârbova-Alba care urma să fie dusă

în U.R.S.S. În contul armistiţiului. Aici lucra şi Părintele Nicolae Grebenea. Dorm pe unde pot şi dimineaţa plec cu o cursă la Teiuşi. Aici cobor şi o iau încet, încet pe calea ferată spre Gârbova-Albă. Ajung la punctul de lucru. Încetinesc pasul ca să-l pot vedea pe Părintele şi la fel să mă poată vedea şi el. Gardianul mă opreşte şi mă cercetează ce e cu mine, ce caut şi unde mă duc.

Staţionarea mea a fost binevenită, căci atrage atenţia oamenilor care lucrau. Părintele mă identifică, mă recunoaşte, la fel şi eu. În această situaţie îmi continui drumul încet şi-l las pe Părinte să trateze cu gardianul. El ştie ce se poate şi ce nu se poate face.

Gardianul mă fluieră imediat. Mă întorc înapoi. Îmi dau seama că lucrurile s-au aranjat.

Păi de ce nu spui domnule că ai rude aici? Ai ceva ţuică la dumneata?!

„Ţuică nu am îi răspund eu, dar prompt scot 200.000 lei (era pe timpul inflaţiei galopante) şi-i spun,

poftim bani pentru o ţuică, faci dumneata rost”.

Gardianul bucuros primeşte şi-mi spune: „Sătrăiţi”!

Alături porumbul era destul de mare ca să te poţi adăposti de ochii nedoriţi să te vadă. Mă retrag cu Părintele într-un Ian. Ne îmbrăţişăm şi începem să ne depanăm câte s-au petrecut şi câte au fost în aceşti ani de lungă şi grea despărţire. Eu făcusem doi ani de armată în termen, un an de front etc. Am stat destul de mult timp şi ne-am spus de toate. Mi-a spus că soţia sa şi cu fiica Mariana sunt la Răşinari şi mă roagă să fac tot posibilul să trag o fugă până acolo pentru a-i duce veşti din partea sa şi totodată să o mai încurajez.

Doamna Silvia, soţia sa mă cunoaşte de la Bacău încât intrarea în contact cu dumneaei era uşoară.

Mi-a scris câteva rânduri, apoi ne-am îmbrăţişat de rămas bun pentru mult timp. Mi-a spus că vrea să mă mai vadă şi să stea de vorbă cu mine şi doctorul Ilie Niculescu, fostul şef al Răzleţilor, Bucureşti. Părintele

Grebenea mi-a dat câteva rânduri şi pentru naşul său Părintele Gh. Nicolau din Bacău.

A venit dr. Ilie Niculescu cu care la fel am discutat de toate şi l-am pus la curent cu o serie de lucruri care se petreceau afară şi celor închişi desigur nu le erau cunoscute. La fel am primit câteva rânduri pentru familia sa şi ne-am despărţit.

De la Gârbova-Albă am luat-o iar către Teiuşi şi apoi la Aiud. Trebuia să-l întâlnesc pe Gigeimântulescu, să-i văd pe toţi camarazii că doar pentru asta mă zbuciumam în Aiud. i.

Mântulescu avea colonie liberă şi lucra ila grădină. Mă interesez unde este grădinăria Penitenciarului şi dimineaţa îl aştept pe drumul care trebuia să treacă.

Apare Gigei. Era singur fără însoţitor şi fără alţi coreligionari. Am intrat în grădină şi ne-am apucat de depănat iarăşi şi de-o parte şi de alta câte multe şi bune şi rele care s-au petrecut de la despărţirea noastră. Fiind mic de statură eu îi spuneam „pustiu”. Nu ne mai

văzusem din 1941 în Bacău şi i-am pus întrebarea:

— Ia spune şi mie „puştiule” cum ai căzut şi ce fapte ţi s-au pus în sarcină de ţi-au dat moartea? Dar văd că încă mai eşti bine dispus. Variante şi zvonuri erau multe dar pe mine mă interesa acum să aud direct din gura celui în cauză pentru edificare şi în acelaşi timp să ne cunoaştem istoria.

Nu putem sta de vorbă prea mult îmi răspunde pustiu căci peste puţin timp trebuie să fim înapoi la închisoare sau poate veni cineva din partea administraţiei.

Nu-i bine să ne surprindă împreună. Iese cu întrebări. Iatăj cum a picat. Un pripăşit la Bacău, fost de-al nostru, Constantin i Mănescu racolat de Siguranţă şi de brigada antilegionară a lui Aurică Curelea. A introdus în casa camaradului Mihai Niţă mai multe broşuri legionare şi două pistoale. Siguranţa aştepta la poartă. Când agentul a ieşit a tăbărât înăuntru Siguranţa care ea puse la cale tot jocul, cu ordin de percheziţie şi

găseşte material – corp delict. Din anchetă a reieşit că şi eu eram complice la acest material şi a doua zi dis de dimineaţă mă trezesc cu Siguranţa în poartă care mă declară arestat. Pentru acest fapt am primit moartea”.

„Dar văd că eşti viu, puştiule! Zeii te-au ocrotit, zâmbesc eu.

„Cam de neînţeles şi greu de acceptat modul cum am căzut, răspunde de data aceasta „pustiu” cu amar, dar acesta este adevărul!”

Da, cunosc şi eu pe agentul de care tu îmi spui căci a făcut multe victime la Bacău şi în Moldova. Dar acum totul e depăşit. Eram obosit şi flămândsşi-i spun:

Măi, puştiule, ai o grădină aşa mare şi frumoasă, la tine se poate mânca ceva? Mi-i o foame de nu te văd!

Ba da! Roşii, castraveţi şi ceapă.

Am mâncat la discreţie şi mi-am pus şi în traista mea pentru drum. L-am găsit pe „pustiu” acelaşi, cum îl cunoşteam.

Tot mic a rămas, dar cu suflet mare. Calm şi

voios, înfruntând cu seninătate marea lui neşansă de a pica nevinovat.

Stăpân pe vorbe, statornic şi neclintit în credinţă nu-l interesa nici câtă pedeapsă a executat nici cât mai are de aici în colo. Pornit din tinereţe în „Frăţiile de Cruce” el a rămas demn şi încrezător în luptă, în primele rânduri. Cei îndelung încercaţi rămân oneşti. Plecând de la apele înnămolite ale trecutului am trecut la prezent.

I-am povestit că l-am vizitat pe Părintele N. Grebenea la Gârbova-Alba, tentativa de a pătrunde în Aiud la vorbitor pentru a-l întâlni pe Constantin Bucur şi acum vreau să-mi continui drumul la Galda de Jos pentru a-l vedea pe Gică Grigoraş, Andrei Bontaş şi

Constantin Popovici.

„Spune-mi cum se poate ajunge acolo şi ce riscuri pot avea”.

— Niciun risc îmi spune „puştiul”. La Galda se poate pătrunde foarte uşor. Gardienii sunt plecaţi mai mult în sat. Acolo colonia de muncă este condusă de

profesorul Rogojanu, Marian şi bădia Traian Trifan. Paza lor e cuvântul de onoare.

Am primit toate datele necesare pentru drum, l-am îmbrăţişat şi am pornit-o către Galda de Jos, ultima mea escapadă, a marilor revederi cu camarazii mei.

Vaâerhî Gafencu.

L-am cunoscut la colonia de muncă din Gaâda de Jos. Aici se afla un conac frumos al boierului Albini aşezat pe un bot de deal, care domină satul, cu multe hectare de vie. Albini avea contract cu Penitanciarul Aiud ca să lucreze via. Astfel s-a organizat la conac o colonie de muncă cu deţinuţii legionari, condamnaţi de Ion Antonescu. În vara anului T947 m-am dus la acea colonie să-l vizitez pe Gh. Grigoraş, băcăuan, care executa o pedeapsă de 10 ani muncă silnică. Andrei Bontaş şi Constantin Popovici la fel au primit câte zece ani.

Stăteam de vorbă cu Gică Grigoraş în sala de la intrarea în conac, sala de trecere. Eram amândoi la o

măsuţă mică pe o bancă. Un băiat înalt, robust, cu ochi albaştri ca floarea de cicoare, cu mişcări line se apropie de mine, şi-mi întinde mâna cu acea căldură care numai în biserică o întâlneşti la oamenii bătrâni când se îmbrăţişează şi-şi cer iertare; rostindu-şi numele:

Gafencu.

Baciu, îi răspund:

De unde vii camarade?

Din Moldova lui Ştefan cel Mare!

Desigur, eu veneam din libertate şi aceasta îi va mări dorinţa de a împărtăşi gânduri, veşti şi în acelaşi timp îi ofeream prilejul aşa cum se obişnuieşte în astfel de situaţii de a comunica prin mine şi a trimite veşti afară celor dragi de care era despărţit.

Ne aşezam la discuţii.

Vorbele lui curgeau lin şi era fericit de întâlnirea noastră. Neam împrietenit îndată de parcă ne cunoşteam de un veac. Eram amândoi fraţi de cruce şi, desigur, vorbeam o singură limbă: aceea a tinerilor plini de avânt

şi de încredere în viitor.

Mi-a dăruit un îndreptar la spovedanie construit de el pentru a-l mutiplica şi a-l împărţi tinerilor fedecişti din Bacău. Mi-a arătat apoi fotografia mărime carte poştală în color cu chipul Părintelui Arsenie Boca de la Mănăstirea Sâmbăta de Jos, din Făgăraş. Mi-a vorbit mult de trăirea ascetică a Părintelui pe care o asemuia cu cea a Sfântului Ioan Botezătorul. Mi-a spus că părintele iubeşte lupta şi sacrificiile noastre şi se roagă pentru noi.

M-a rugat apoi dacă pot trece pe la mama şi surorile lui stabilite la Horezu şi pe la camaradul Nelu Munteanu care era bolnav de T.B.C. Se eliberase de un an şi se stabilise la Horezu. Să le duc veşti de asemenea dacă am drum prin Sibiu să trec pe la surorile Grumeza, refugiate din Basarabia şi stabilite pe strada Moş Ioan Roată.

I-am răspuns că primesc cu toată bucuria, că doar pentru asta am venit, să-mi văd camarazii să le duc înapoi veşti din partea lor la cei de acasă.

Ne-am îmbrăţişat. Conducându-mă până la ieşirea în şosea. A rupt o creangă dintr-un brad şi m-a rugat să o înmânez surorilor lui.

Am plecat apoi în drumeţiile mele cu sufletul strâns, fiindcă aveam asupra mea multă povară, cu multe destinaţii şi drumul nu era lipsit de riscuri, aşa cum de fapt s-a şi întâmplat la Teiuşi. Vom vedea pe parcursul povestirilor.

Acum când scriu aceste rânduri, îmi aduc aminte de Valeriu şi-l văd de parcă am fi împreună ca şi atunci când ne-am cunoscut. În mintea mea îl păstrez tânăr şi entuziast, plin de credinţă. Timpul a trecut, viaţă a curs mai departe şi noi odată cu ea. În trecerea noastră prin viaţă, fiecare a avut destinul lui, hărăzit de Dumnezeu. Potopul „roşu”, cu marea lui dramă, ne-a lovit pe toţi. Tinereţea noastră de atunci, când eram neînfricaţi şi fără oprelişte a rămas departe. Valeriu a plecat la Dumnezeu purificat luptându-se cu ultimele rămăşiţe pământeşti în Sanatoriul puşcăriei de al Tg. Ocna. S-a săvârşit din

viaţă în anul 1952. Oasele lui chinuite au fost aruncate într-o groapă comună în cimitirul Bisericii Sfinţii împăraţi, la marginea închisorii, aproape de vuietul Trotuşului, sub calea ferată care leagă Moldova cu Ardealul. Camarazii supravieţuitori au ridicat o troiţă pe acele gropi comune, pentru că aceia dispăruţi să nu fie uitaţi, iar urmaşii să-i păstreze vii în lumea aceasta trecătoare.

Redau inscripţia de pe troiţă: „S-a ridicat această troiţă în 21 iulie 1991 de către deţinuţii politici supravieţuitori ai penitenciarului Tg. Ocna ca să sfinţească locul unde, fără sicriu şi fără cruce, au fost aruncaţi în gropi comune cei decedaţi în perioada 1950 – 1954, privegheaţi de razele lunii şi mângâiaţi de vuietul Trotuşului. Jertfa lor va grăi în veac, înscriind în Cartea Neamului pagini de istorie din timpul rezistenţei anticomuniste şi luptei pentru păstrarea credinţei şi datinilor străbune”.

Apoi numele celor ucişi, săpate pe o placă

metalică:

Valeriu Gafencu – student – 1921 – 1952;

Mircea Răileanu – student 1927 – 1952 din Bacău”.

Sunt cuprinse 54 de nume, care au putut fi identificate. Numărul celor ucişi ajunge aproape de 300 de victime.

Apoi sunt săpate în lemnul troiţei versurile lui Valeriu Gafencu:

Te-ai dus şi ne-ai lăsat în urma ta, Nădejdea revederii în Paradis. Mereu vei fi cu noi şi-om aştepta să-ne-ntâlnim cu sufletul deschis.

Ne-ndemni pe cei ce-n viaţă am rămas: Luptaţi uniţi şi în acelaşi pas! Zidiţi lui Dumnezeu altare sfinte, Păşiţi pe calea vieţii înainte!”

Valeriu Gafencu a fost un om bogat sufleteşte. El a fost nu numai un credincios ci şi un mare trăirist, un sfânt. Era dăruit total viziunii lumii viitoare, veşnice! A fost şi un poet. Dintr-un cântec care mi l-a fredonat

atunci la Galda redau: „Mi-s ochii trişti şi fruntea obosită De-atâta priveghere şi-aşteptare. Mi-e inima bolnavă, istovită, De grea şi îndelungată alergare şi plânge ca o pasăre rănită”.

Astăzi, vremurile ne sunt potrivnice. Camarazii lui cei mai mulţi au plecat la Cer. Peste Valeriu şi peste cei plecaţi s-a aşezat şi se adânceşte zi de zi uitarea. Sângele lor, moartea lor rodeşte încet. Curajul, dăruirea, mărinimia, însufleţirea, sentimentele alese, generoase nu mai întâlnim! Cântecul lor de altă dată: „Pentru acel, acel flămând ce plânge Nejertfimân orice clipă”.

Nu mai vibrează în inimile celor de azi. Fiecare trăieşte numai p pentru sine. Şi nu e drept, nu e creştineşte!

Marile procese ale şefilor de partide politice.

Ca toate procesele politice mari de al noi, imediat după al doilea război mondial, şi cele în care au fost implicaţi şefii partidelor aşa-zise istorice au fost comandate de Moscova. Rău a fost că s-au găsit români

care să-i asculte şi să se pună în slujba bolşevicilor. Toţi liderii politici judecaţi au fost nevinovaţi şi cu mult mai presus, demni şi mai valoroşi decât cei care le pregăteau condamnarea şi moartea.

De exemplu, Gh. Brătianu, istoric şi savant de o nobleţe deosebită, Iuliu Maniu, un mare român, şi atâţia alţi demnitari importanţi din perioada de până în anul 1945. Regimul care li s-a aplicat în temniţă a fost atât de umilitor şi dur, că numai a-l descrie şi este o ruşine pentru noi oamenii!

Comunismul urăşte civilizaţia, cultura, libertatea pentru că nu o poate concura!

Fiara din ei, ca să poată stăpâni, a întemniţat şi ucis toate valorile Neamului nostru.

Comuniştii nu sunt oameni politici, ci o bandă de jefuitori şi asasini, care trebuie daţi în urmărirea poliţiilor internaţionale, pentru fapte de drept comun, iar amintirea lor scârnavă trebuie arsă în focul cel mai mistuitor!

Dacă se poate vorbi de superioritate în comunism atunci ea este arta de a ucide şi de a-şi acoperi crimele.

Un percept biblic spune: „Puterile răului vor fi mai înţelepte în ale lor decât ale binelui”.

Antidotul: „Duşmanul” ireductibil al comunismului rămâne Mişcarea Legioanară împotriva căreia s-a folosit tot arsenalul posibil al gândirii drăceşti pe care îl pot inventa numai cei posedaţi de diavol. Dar Mişcarea continuă să existe şi să reziste asaltului mereu revigorat, înspăimântându-i până la obsesie pe toţi cei fără Dumnezeu.

Abdicarea regelui Mihai I.

Era cu neputinţă să se menţină la noi regalitatea într-un regim comunist. Regele Mihai I poartă vina pentru a fi participat la doborârea Mareşalului Ion Antonescu, faptă ce a convenit comuniştilor. El şi-a asumat această răspundere la îndemnul lui Iuliu.

Maniu, I. C Brătianu, Titel Petrescu şi a unor generali din anturajul său.

A fost decorat de Stalin, precum şi de Truman – preşedintele de atunci al S.U.A. N-a căzut în cursa pe care i-a întins-o mareşalul Malinovschi (ucrainean), care-i propunea să întoarcă armele împotriva ruşilor împreună cu el şi să elibereze ţara de bolşevici.

Mai târziu, regele Mihai a devenit o piedică pentru reformele pe care le voiau comuniştii, iar pentru poporul român era o ultimă nădejde şi un ultim refugiu. Era evident însă că nu se putea menţine pe tron. După plecarea sa în 1947, vor începe marile schimbări comuniste. Românii au regretat la timpul acela abdicarea regelui, care a rămas pentru mulţi o pagină de istorie, o parte din sufletul românilor într-o lume năucă ce nu mai putea curge în matca sa.

Sub sceptrul său a fost readus la patria mamă Ardealul de Nord – răpit de obrăznicia şi trufia maghiară în 1940 – cu sprijinul lui Adolf Hitler şi a lui Benito Mussolini.

15 Mai 1948 încep marile arestări de loturi de

legionari. Profesorul Vasile Stoian cade primul în mâinile Securităţii. Eu scap. La aflarea veştii o înfiorare adâncă îmi zguduie sufletul. Îmi tremurau muşchii, iar inima mi se zbătea ca o pasăre rănită şi respiraţia parcă mă sugruma.

Marea mea teamă pe care o discutasem în luna aprilie cu profesorul se împlinise. Am rămas singur.

Eu am scăpat de primul foc deoarece de atunci nu am mai dormit acasă. Caut să aflu mai multe amănunte în legătură cu arestarea sa, pentru a şti ce am de făcut. Pornesc! Călcând parcă pe vreascuri cu paşi de felină pentru a nu face zgomot plec la risc către şcoala Nr. 5, lângă Piaţa oraşului unde soţia profesorului avea catedră. O întâlnesc! Fără a întreba nimic, speriată îmi spune: „Pe Vasilică l-au arestat astă-noapte. Nu ştiu mai mult. Fugi! Adăposteşte-te!”

Cu lacrimi în ochi mă îmbrăţişează. Eu dispar.

Dacă până atunci am trăit în mare măsură prin orbita profesorului care se bucura de cea mai înaltă

consideraţie pentru dăruirea şi bogata sa experienţă necesară nouă celor tineri care trebuia să dezlănţuim lupta sfintei bătălii de salvare a neamului, am înţeles că din acel moment pe umerii mei apasă greul marilor răspunderi ale acţiunilor viitoare. Ardeam între viaţă şi moarte.

De la centru prin Eugen Berza primesc consemn să ne apărăm iar acolo unde s-au făcut arestări şi se poate să intervenim să-i eliberăm prin forţă pe captivi. Misiunea era grea şi depăşea localul. Ea trebuia legată şi de alte acţiuni din ţara sincronizate şi puse sub o singură comandă altfel, am fi aruncat totul într-o baie de sânge. Sunt într-o situaţie derutantă. Ne aşteptam la arestări masive, dar speram ca prin antenele noastre speciale să căpătăm date în legătură cu momentul arestării. Dar nu a fost aşa. Nicolae Petraşcu şi Vică Negulescu care conduceau activitatea noastră în ţară au fost arestaţi din prima noapte, fapt care a răsturnat totul. De la Iaşi primesc totuşi veşti bune. Neculai Pâslaru şi Gabriel

Bălănescu şefii Regionalei Moldovei şi Bucovinei de Sud sunt liberi.

La fel şi Ghiţă Unguraşu prin care fixez o întâlnire la Bacău cu Nicolae Pâslaru la 24 mai 1948 pentru a ne informa reciproc şi a lua hotărâri. Întâlnirea trebuia să aibă loc la Elena Miron.

Aştept.

Dormeam pe unde mă prindea noaptea dar numai la gazde care nu erau implicate în activitatea noastră şi numai o singură noapte.

Arestările continuă!

La Moineşti au fost arestaţi mai mulţi muncitori petrolişti în frunte cu Năstase Munteanu şeful garnizoanei, Mircea Moţei, Ştefan Marin şi alţii.

La Lucăceşti la Mircea Moţei era adăpostit Dan Dumitrescu din Iaşi care era urmărit de Securitate din luna aprilie. Cade!

Dan Dumitrescu din partea Comandamentului Moldovei avea 0 serie de misiuni în legătură cu Uturea

unde trebuia să vină studenţii de Iaşi. La arestare se găsesc asupra lui o situaţie cu efectivele noastre, imprudenţă de neiertat! În prigoană nu se lucrează în scris. De aici încep marile dezastre cu arestări.

Cine ţi-a procurat aceste date?!

Cine e şeful organizaţiei la Bacău?!

Ce oameni cunoşti la Bacău? şi tot aşa din om în om aria arestărilor capătă dimensiuni.

Oamenii sunt chinuiţi până la moarte, înviaţi şi iarăşi ucişi noapte de noapte.

Bătuţi la tălpi, la testicule, puşi la şocuri electrice, iar feţele pe lângă loviturile care le primeam şi injuriile murdare, cu un cleşte special erau torturate la sâni şi ciupite de mugurul sânilor.

Anchetele se făceau numai noaptea când oamenii chinuiţi şi zdrobiţi până la starea de semidecedat erau obligaţi să scrie şi să semneze.

Torţionarii care anchetau erau: Zilţer Paul şeful Securităţii – evreu, Titi Grimberg – evreu, Mahalu

Avram – evreu, fraţii Livezeanu – evrei, Marcuzon – evreu, Nata Molni – evreu, Puiu Cojocaru – evreu. Un singur ins era român venit din U.R.S.S. cu Divizia Tudor Vladimirescu, Iorgu Volcescu. Aceştia au fost călăii şi ucigaşii deţinuţilor politici la Bacău, a legionarilor lui Iisus. Aş vrea să consemnez câte ceva din portretul fiecăruia dar îmi lipsesc şi datele şi cuvintele; originea lor spune totul.

Strădania mea e să redau fidel fapte petrecute, fapte trăite, să redau numele camarazilor mei care în ceasul greu al istoriei româneşti când bolşevismul creat şi implementat de evrei sugruma fiinţa neamului românesc, ei au răspuns prezent.

Vreau să fac cunoscute crime atroce, jafuri şi asasinate împotriva preoţilor, a dascălilor valoroşi, a căpeteniei oştirii române, a ţăranului vrednic, a muncitorului de calitate. Vreau să introduc pe urmaşii urmaşilor noştri în noaptea de necrezut a chinurilor şi a sacrificiilor noastre în ciuda tuturor contrariilor şi a

tăcerilor cu care vor să acopere chipul hidos al demonilor de ieri – ruşii, evreii, ungurii în Ardeal şi ţiganii şi românii de aceeaşi teapă cu cei enumeraţi: criminali.

Zestrea noastră.

Mişcarea Legionară, organizaţia judeţului Bacău în lupta împotriva comunismului a dat jertfele următoare:

1. Constantin Belecciu – muncitor fabrica Letea Bacău, născut la 14 Mai 1914. Este arestat în luna mai 1948 de Securitatea Bacău. Bătut la tălpi, la testicule, pus la şocuri electrice de călăii evrei ai ovreiului Zilţer Paul.

El rezistă şi nu divulgă camarazii lui. Este transferat la închisoarea din Suceava, unde este din nou supus la torturi de aceeaşi torţionari ai lui Zilţer Paul. Este condamnat la 10 ani temniţă grea şi transferat în toamna anului 1949 la închisoarea Gherla, unde moare de T.B.C. chinuit de torţionarii complice ai Securităţii la

24 februarie 1950 fără asistenţă medicală.

Toma Bontaş – născut în anul 1918 în comuna Răcătău, judeţul Bacău absolvent al Liceului Comercial din Bacău – învăţător. A fost arestat în anul 1948 de Securitatea Bacău şi supus la aceleaşi cazne şi torturi. Moare la închisoarea Aiud în primii ani ai detenţiei, ca urmare a torturilor şi regimului de exterminare în anul 1952.

Ion Buliman – absolvent al Liceului Industrial din Bacău, născut în anul 1925, şeful Frăţiilor de Cruce între anii 1946 – 1948 Organizaţia Bacău, Grupul 47 „Ştefan Vodă". Participă la organizarea de rezistenţă de la Uturea – Solonţ, judeţul Bacău.

Este arestat la 15 Mai 1948, anchetat şi maltratat la Securitatea Bacău, apoi la Suceava. În urma torturilor aplicate de către călăii lui Zilţer Paul, Mdhalu Avram, Grimberg Titi, fraţii Livezeanu, Iorgu Volcescu este transferat în comă la Spitalul din Suceava şi moare după câteva ore cu cătuşe la mâini şi lanţuri la Picioare legat

de pat în vara anului 1948, luna iulie.

4. Gheorghe Drăgoi – elev, născut în luna februarie 1932. Este condamnat la 3 ani pentru activitatea desfăşurată în „Frăţiile de Cruce” din Bacău. În anul 1951 este împuşcat la Colonia de Muncă Poarta Albă. Torturat de ofiţerul politic noapte de noapte pentru a deveni informator, într-un moment de disperare se aruncă în sârme (zonaânterzisă) şi este împuşcat.

Gheorghe Dumăchiţă – contabil, născut în anul 1918. Este condamnat la 10 ani muncă silnică şi ţinut în regim sever la închisoarea Suceava. Moare în toamna anului 1945 în condiţiuni de exterminare.

Pavel Jebag – muncitor la Fabrica de Hârtie Letea – Bacău. A fost arestat în mai 1948 şi condamnat la Tribunalul Militar Iaşi la 7 ani închisoare. Moare la 6 iunie 1950, în Colonia de muncă Valea Neagră ca urmare a torturilor de la Securitatea din Bacău şi din închisoarea Gherla, la care s-au adăugat cele de la Colonia Valea Neagră.

Ion Lupeş – elev, a activat în cadrul Frăţiilor de Cruce din Bacău, începând cu anul 1945. Este arestat în luna mai 1948. Evadează din închisoarea Târgşor şi continuă activitatea de rezistenţă armată în zona Lucăceşti împreună cu Petru Măzăreanu şi alţi camarazi. Este capturat la 19 iulie 1956 şi executat.

Petre Măzăreanu – elev, activează în Frăţiile de Cruce din Bacău. A fost arestat în vara anului 1948. Este eliberat după 6 ani de închisoare. Ieşit din închisoare, îşi continuă lupta de rezistenţă armată împreună cu Ion Lupeş şi alţii. Este capturat de Securitate în anul 1956 şi împuşcat.

Mircea Măzăreanu – student, condamnat la 25 ani muncă silnică. Se afla depus la închisoarea Timişoara. Când fratele său Petre a fost capturat, este scos din închisoare cu mai mulţi camarazi şi executat în ascuns.

10. Năstase Munteanu – muncitor petrolist din Moineşti judeţul Bacău. Născut la 14 noiembrie 1909 în satul Şişcaniădjud, judeţul Vrancea. A fost arestat în

luna mai 1948 de către Securitatea Bacău, unde este chinuit şi torturat de către echipa ovreiului Zilter paul. A fost condamnat la 12 ani muncă silnică.

În vara anului 1949 este transferat la închisoarea Jilava şi de aici la închisoarea Gherla, unde intră pe mâna torţionarilor care îl vor ucide. Moare la 31 octombrie 1950.

11. Constantin Oprişan – născut în anul 1921 comuna Onceşti, judeţul Bacău. Student la filosofie – Cluj.

După 21 ianuarie 1941 se refugiază în Germania unde va fi internat în lagărul din Buchenwald.

În anul 1945 va veni în ţară cu misiuni de la Horia Sima. A fost şeful tineretului F.D.C. pe ţară.

La 15 mai 1948 este arestat. Trece prin infernala închisoare Piteşti, unde va fi schingiuit fărâmă cu fărâmă de osândiţii înnebuniţi care nu mai erau ei, afară de câţiva inşi satanizaţi care de bunăvoie s-au pus în slujba comunismului bestial şi asasin. S-a stins în

nesfârşitele chinuri la 26 iulie 1959 în Cazinca Jilavei.

12. Corneliu Niţă – student la Politehnică în Iaşi, născut la 31 mai 1927. Activează în Frăţiile de Cruce din Bacău. Participă la organizarea rezistenţei armate de la Uturea – Solonţ – Bacău. Este arestat în toamna anului 1948 de Securitatea Bacău.

După torturi grele, cu timpanul spart de către evreii Titi Ghimberg şi Avram Mahalu este transferat la închisoarea Suceava.

A fost condamnat la 7 ani. În luna octombrie 1949 este transferat la închisoarea Piteşti unde va fi ucis la 20 februarie 1950 de către torţionarul Eugen Ţurcanu.

Mihai Niţă – muncitor, născut în anul 1923. A fost condamnat la închisoare pe viaţă, apoi i se comută la 25 ani muncă silnică. Trece prin închisorile Deva, Târgşor, Aiud, Gherla şi minele de plumb de la Baia Sprie. Moare în anul 1952 într-o celulă din Aiud.

Nicolae Pâslaru – avocat, fiu de preot, născut la 13 augustl 913 la Bacău. Este arestat în vara anului 1948 şi

condamnat la 20 de ani muncă silnică. A condus organizaţiile legionare din Moldova şi Bucovina de Sud. Trece prin închisorile Suceava, Jilava, Aiud şi la minele de plumb. Ca urmare a torturilor şi istovit de muncă, Petru C. Baciu ţinut într-un regim special de izolare şi exterminare, moare de tuberculoză în închisoarea Aiud în luna decembrie 1961.

Mircea Răileanu – student, născut la Bacău în anul 1927. Este arestat în vara anului 1948. A participat la organizarea rezistenţei armate de la Uturea-Solonţ, judeţul Bacău. Schingiuit de ucigaşii ovreiului Zilţer Paul, ţinut într-un regim de nimicire, moare de T.B.C. la spitalul puşcăriei – Tg. Ocna în anul 1952.

Gheorghe Salomeia – contabil, născut în anul 1910, vechi luptător anticomunist. Este arestat în vara anului 1948 de către ovreiul Titi Ghimberg, fiul lui Ilie Ghimberg mare ideolog comunist pe care Salomeia l-a ajutat când a fost la greu.

Moare în anul 1950 la închisoarea Suceava

stingându-se strop cu strop având T.B.C. osos.

17. Marin Ţucă – Căpitan activ în Regimentul 4 Artilerie Bacău. A organizat şi condus aprovizionarea cu armament de la Uturea. A fost arestat în anul 1948 şi condamnat la muncă silnică pe viaţă. Evadează de la minele de plumb de la Valea Nistrului. Este capturat şi după torturi grele, este condamnat la moarte şi executat.

File de istorie.

Adu-ţi aminte, Doamne, de cele întâmplate, şi vezi ocara noastră (Plângeri 5,1).

Trecuţi prin vămile Securităţii şi condamnaţi:

Andreescu Emil – muncitor – condamnat la 4 ani;

Baciu Aurel – student – condamnat la 6 ani;

Baciu Petru – student – condamnat la 10 ani munca silnica şi 6 ani administrativ; în anul 1975 va fi condamnat la 6 ani pentru propaganda împotriva regimului comunist;

Baciu Vasile – elev – condamnat la 5 ani;

Berza Elena – eleva – condamnata la 2 ani;

Berza Eugen – student – 20 ani munca silnica;

7. Berza Gheorghe – contabi leondamnat la 7 ani; g, Bârgu Iuliu – elev – condamnat la 3 ani;

Belciu Ioan – elev –;

Belei Gheorghe – contabil – condamnat la 2 ani;

Bibire Mircea – elev – condamnat la 3 ani;

Bontaş Andrei – student – condamnat la 25 ani munca silnica;

Bontaş Toma – salariat P. T. T – condamnat la 7 ani;

Barnea Ion – învăţător –;

Bordeianu Neculai – elev – condamnat la 3 ani;

Bucur Constantin – student – condamnat la 25 ani închisoare;

Burcea Gheorghe – inginer – condamnat la 7 ani;

Burlacu Gheorghe – elev – condamnat la 2 ani;

Berza Vasile – elev – condamnat la 5 ani;

Berilă Natalia – eleva – condamnata la 1 an;

Batin Vasile – învăţător – condamnat la 2 ani;

Bârjoveanu Dumitru – student – condamnat la 7 ani;

Botez Constantin – muncitor – condamnat la 4 ani;

Ciobanu Traian – muncitor – condamnat la 8 ani;

Chivu – învăţător – condamnat la 2 ani;

Cobzaru – elev –;

Craiu Constantin – student – condamnat la 7 ani;

Carauşu Adrian – preot – condamnat la 15 ani închisoare;

Haineala Ioan – contabil –;

Comanici Ion – student – condamnat la 7 ani;

Chebac Alexia – studenta – condamnata la 4 ani;

Crişan – preot –;

Ciocoiu Ioan – preot –;

Dorneanu Elena – elev – condamnat la 4 ani;

Doroftei Mircea – elev – condamnat la 7 ani;

Dinu Gheorghe – ţăran – condamnat la 5 ani;

Dragoi Z. Ioan – elev – condamnat la 5 ani;

Grigoraş Gheorghe – tehnician – condamnat la 10

ani munca silnica;

Ghidu Gheorghe – ţăran – condamnat la 7 ani închisoare;

Dumitriu Maria – studenta – condamnata la 5 ani;

Desaga – învăţător –;

Gherasim Eugen – mecanic –;

Dascălu Petre – ţăran – condamnat la 2 ani închisoare;

Dascalovici Petre condamnat la 4 ani – muncitor-;

Gaşpar Maria – condamnata la 1 an;

Grapa Toader – condamnat la 4 ani;

Giurgea – preot;

Dragoi Ioan – contabil – condamnat la 5 ani;

Eftimiu M. – tehnician – condamnat la 7 ani, Erguveanu Mihai – comerciant – condamnat la 15 ani munca silnica;

Florea Ştefan – elev – condamnat la 2 ani;

Hanu Constantin – student – condamnat la 5 ani;

Herţanu Constantin – elev – Floareş Aurel – abs.

de liceu – condamnat la 7 ani închisoare;

Herţanu Vasile – elev;

Jigau Vasile – preot omorât la Gherla;

Lipan Ecaterina – abs. de liceu – condamnata la 25 ani munca silnica;

Lupu Aurora – salariata – condamnata la 1 an;

Lupu Eugen – contabil – condamnat la 15 ani;

Lupu Vasile – electrician – condamnat la 7 ani;

Lovin Viorica – eleva;

Luca Aneta – eleva;

Lovin Lucica – eleva – condamnata la 4 ani;

Luca Vasile – elev;

Lascar Nicolae – preot;

Lungeanu Virgil – student;

Mihuţ Gheorghe – student – condamnat la 15 ani munca să nica;

Matricala Dumitru – studenteondamnat la 7 ani;

Mocanu Constantin – ţăran – Mocanu Neculai – elev – condamnat la.

Moţei Mircea – student – condamnat la 15 ani munca să nica;

Maxim Mircea – elev – condamnat la.

Maxim Ştefan – muncitor – condamnat la 7 ani;

Miron Elena – salariat condamnat la 3 ani, mântulescu Gheorghe – absolvent de liceu – condamnat la 25 de ani munca silnica;

Magirescu Eugen – student – condamnat la 10 ani munca silnica;

Magirescu Cedric – student – condamnat la 7 ani;

Magirescu Leonid – ofiţer – condamnat la 7 ani;

Magirescu Nicolae maior veteran de război condamnat la 7 ani.

Negrea Alexandru – economist – condamnat la 3 ani;

Nedelcu Tiron – elev – condamnat la 2 ani;

Nemţeanu Constantin – preot – condamnat la 2 ani;

Niculescu Maria – salariata – condamnata la 15

ani munca silnica;

Nourescu Mircea – tehnician – condamnat la 7 ani;

Nichita Cornel – ofiţer – condamnat la 2 ani;

Negru Cezar – preot.

Pavaluţa Ioan – preot – condamnat la 10 ani temniţa grea;

Oprişan Elena – eleva – condamnat la 4 ani;

Popa Ceonstantin – economist – condamnat la 2 ani;

Popa Emil – elev – Prodea Gheorghe – salariat – condamnat fa 5 ani;

Palade Vasile – avocat – condamnat la 7 ani, Păduraru Nicolae – tehnician – condamnat la 7 ani;

Puţanu – avocat – condamnat la 7 ani;

Pârlea Ştefan – muncitor – condamnat la 7 ani;

Popovici Constantin – economist – 10 munca silnica;

Păduraru Evanghel – salariat condamnat la 10 ani

munca silnica;

Pavaluţa Ion – avocat – condamnat la 15 ani munca silnica;

Pavaluţa T. Neculai – învăţător – condamnat la 25 ani munca silnica.

Popa Aurel-avocat-7 ani;

Săpatoru Gheorghe – elev – condamnat la 7 ani;

Stoina Virgil – elev – condamnat la 5 ani;

Simion Ioan – învăţător condamnat.

Savin Ilie – economist – condamnat la 1 an;

Ştefănescu Aurel – contabil – condamnat la 3 ani;

Săracuţu Constantin – tehnician – condamnat la 25 ani munca silnica;

Săracuţu Ioan – tehnician – condamnat la 15 ani munca silnica;

Şurubaru Constantin – muncitor – condamnat la 15 ani munca silnica;

Stanciu Vasile – sobar – condamnat la 4 ani;

Seremet Constantin – elevătanciu Ion – elev.

Staicu Dan – elev – 7 ani;

Stoian Vasile – profesor – condamnat la 20 de ani munca silnica;

Stanciu Constantin – profesor – condamnat la 7 ani;

Pâslaru Lucica – studenta – condamnata la 8 ani;

Parizianu Gioga – student – condamnat la 15 ani munca silnica;

Tarcuţa Neculai – învăţător – condamnat la 7 ani;

Toma Lascar – preot – condamnat la 7 ani;

TomaMihai**Răstigniri ascunse**.

Unguraşu Gheorghe – student condamnat la 25 de ani munca silnica;

Unguraşu Costache – ţăran – condamnat la 2 ani;

Unguraşu Neculai – ţăran – condamnat la 2 ani;

Unguraşu Neculai – pădurar – condamnat la 2 ani;

Unguraşu Vasile – muncitor – condamnat la 2 ani;

Vamanu Constantin – student – condamnat la 3 ani;

Vuturici – preot – condamnat 7 ani, Velescu Constantin – economist – condamnat la 3 ani;

Velescu Petru – student – condamnat la 3 ani;

Varga Andrei – contabil – condamnat la 7 ani;

Vârlan Sevastiţa – eleva – condamnata la 7 ani;

Primul sacrificiu: Elena Miron

15 mai 1948, zi fatală, zi de mormânt pentru legionari şi pentru Neamul Românesc. „Pentru aceasta bucuraţi-vă ceruri şi cei ce locuiţi în ele. Vai vouă, pământul şi mare fiindcă diavolul s-a coborât la voi având mânie mare, căci ştie că timpul lui e scurt”. (Apocalipsa cap. 12, – verset 12).

„Balaurul roşu” prăvălit peste trupul ţării noastre pătrunde acum în casele noastre şi devorează fiii şi fiicele neamului românesc. Dumnezeu hărăzeşte să nu cad la prima rostogolire a fiarei.

Rămân totuşi în Bacău, continuându-mi activitatea în noile condiţii cu precauţiuni sporite. Foloseam feţele pentru comunicări şi legături ele fiind mai puţin vizate.

Elena Miron salariată pe atunci la „Federala Trotuşul” – Bacău, era una din cele care m-a ajutat foarte mult în perioada de după 15 mai 1948, până la retragerea mea în munţi împreună cu alţi camarazi, pentru a a opune rezistenţă armată invadatorului bolşevic. În acest scop, retragerea în munţi, aşteptam să vină de la Iaşi avocatul Nicolae Pâslaru comandant legionar ajutor, sau Gabriel Bălănescu din Bucureşti, plecat să ia legătura cu Nicolae Petraşcu pentru a aduce dispoziţii şi a lua hotărâri.

Printr-un curier fixez o întâlnire cu Nicolae Pâslaru la Elena Miron care avea o cameră pe care ne-o oferea când o solicitam. Fac cunoscut Elenei Miron că trebuie să mă întâlnesc la ea cu Nicolae Pâslaru şi pentru siguranţă fixez următorul consemn: „Dacă nu-i pericol să-mi contureze un mic cerc pe numărul de la poartă”. Măsura şi-a confirmat necesitatea.

Arestările ajung până la ea, fiind deconspirată camera ca loc al unor întâlniri anterioare.

Agenţii securităţii lui Zilţer Paul după ce o chinuie bestial pentru a stoarce informaţii, o imobilizează în cameră crezând că prezenţa ei va fi suficientă ca noi să cădem în capcană. Elena Miron disperată, înghite mai multe ace cu gămălie pentru a fi internată în spital, considerând că în felul acesta poate sparge capcana securităţii. Aşa a gândit ea în acel moment de supliciu, de singurătate şi derută. Deşi ea nu cunoaşte activitatea noastră şi nici ravagiile pe care securitate le făcea în rândurile noastre, a putut aprecia că e vorba de o situaţie deosebită şi prin gestul ei sinucigaş a vrut să ne salveze. Ea nu cunoştea modul nostru de lucru şi mai ales faptul că eu prin alte elemente de legătură (Oprişan Elena), am cercetat siguranţa locului de întâlnire. La timpul când se consuma drama Elenei Miron, eu eram de acuma în munţi împreună cu alţi camarazi. Aici am aflat cele pătimite de ea precum şi faptul că a murit. Am primit greu vestea şi-am purtat-o ca pe o povară ani mulţi şi de multe ori în sufletul meu m-am simţit mai puţin vrednic.

După o perioadă de zbuciumări în munţi, am fost chemat la Bucureşti, unde s-a dispus plecarea mea peste graniţă.

Împreună cu alţi cinci camarazi pregăteam evadarea din „Lagărul roşu”, dar am fost capturaţi de securitate. Unul din şase a fost vânzător. În lunga perioadă de detenţie ce a urmat m-am gândit mereu la gestul Elenei Miron. Am vrut să-l imit, dar altcum.

Ar fi fost bine, ar fi fost rău? E greu de tălmăcit încă. Peste ani mulţi de temniţă am aflat că Elena Miron a fost salvată. M-am bucurat şi am simţit o oarecare uşurare. Faptul că a scăpat cu zile nu alterează şi nu diminuează semnificaţia gestului său. El rămâne un mare act de dăruire şi o puternică mărturie împotriva unei lumi absurde şi criminale.

Acum, ajuns la capătul drumului îmi plec fruntea în faţa gestului Elenei Miron, precum şi în faţa tuturor suferinţelor şi sacrificiilor camarazilor mei căzuţi în lunga încleştare cu puterile răului.

Prinos.

Fratele de cruce Ion Buliman, aşezat de rânduielile legionare în fruntea camarazilor săi, ca cel mai vrednic frate din gupul F.D.C. 47, „Ştefan Vodă”, Bacău, până la ultima picătură a supliciului său, şi-a apărat camarazii, şi-a împlinit legământul dat.

În 15 mai 1948, bătut timp de două luni de zile (zile şi nopţi), la tălpi, la testicule, până la starea de semidecedat, adus apoi la viaţă prin aruncarea găleţilor cu apă peste trupu-i mutilat, pus la şocuri electrice şi în final punându-i-se o scândură la pieptul gol, peste care i se aplică lovituri puternice cu o cărămidă, până la desprinderea pleurilor şi a măruntaielor, până la hemoragie totală.

Legat în lanţuri, cu cătuşe la mâini este transportat din închisoarea Suceava, unde îşi aveau călăii instalate atelierele morţii la spitalul Suceava, unde, după câteva ore de comă, moare (iulie 1948).

Sufletul lui se desprinde din vremelnicie şi trece în

nemurire în panteonul martirilor şi mucenicilor Legiunii.

Avea doar 23 de ani. Drama lui Ion Buliman, uciderea crudă a lui şi a atâtor camarazi, se petrece în secolul XX de către o clică pasageră pe pământul românesc, exponentă a unei ideologii perverse – comunismul – vinovat de cele mai odioase crime pe care le-a cunoscut vreodată istoria pământului nostru.

Asasinii lui Ion Buliman sunt: Zilţer Paul, Grimberg Titi, Mahalu Avram, fraţii Livezeanu şi Iorgu Volcescu.

Ca fost luptător anticomunist, supravieţuitor al crânceneleor încleştări, fac cunoscut celor ce vor veni după noi martiriul şi moartea fratelui de cruce Ion Buliman, rezistenţa opusă de el comunismului fiind ultimul său discurs adresat neamului românesc. Ne vom revedea, camarade Ion Buliman, ne vom revedea în mod sigur. Vom fi iarăşi împreună cu toţi ai noştri dragi şi nu ne vom mai despărţi niciodată.

Până atunci lacrima noastră de sânge împreună cu sângele tău, împreună cu sângele tuturor camarazilor căzuţi vor arde mereu în candela veşniciei neamului românesc.

In memoriam Corneliu Niţă, mort sub schingiuri.

Tot mai mult mă poartă gândul înapoi ca o evadare din actualitatea tristă şi dureroasă, care apasă parcă ca un blestem Neamul Românesc. Îl văd aievea pe blândul Corneliu Niţă, plin de viaţă, credinţă, curat în gând şi fapte.

În perioada anilor de după 1945 şi următoarea, a ajuns la un sfârşit tragic. Arestat ca legionar în toamna anului 1948 (el fiind fugar) a fost dus la securitatea Bacău de unde, după grele anchete, a ieşit cu trupul şubrezit şi timpanul spart de anchetatorul Avram Mahalu – evreu. Transportat la închisoarea din Suceava, până în luna ianuarie 1950 când a fost transferat în închisoarea din Piteşti.

Dorinţa conducerii comuniste de atunci era

distrugerea studenţimii române creştine. Pentru acest scop criminal au pregătit închisoarea Piteşti. Metodele folosite acolo erau date personalului de temniţă de către criminalul iudeu rusificat Nicolski. Principalul lui asociat în crime a fost colonelul Zeller, ungur.

O metodă aplicată de un pedagog Macarenco, unor derbedei ruşi decăzuţi, pentru a-i reeduca, s-a aplicat studenţilor români.

Mai întâi se urmărea pierderea demnităţii umane, apoi robirea totală a subiecţilor supuşi acestei metode spre a deveni unelte total supuse securităţii comuniste. Despre acest lucru s-a scris destul şi se va mai scrie dar niciodată îndeajuns. Eu vreau doar să arăt cum a murit camaradul meu de luptă şi de suferinţă Corneliu Niţă din Bacău student la Politehnica din Iaşi, născut la 31 mai 1927. Transferat de la închisoarea Suceava la închisoarea Piteşti, ajunge la aşa-zisa cameră 4 de spital (24 februarie 1950) atelierul de tortură şi schingiuiri pentru studenţii români. Aici, după ce a fost supus la o

anchetă cruntă şi nereuşind să-i smulgă cele dorite de torţionari a fost dezbrăcat complet gol, apoi a fost legat cu mâinile la spate şi ridicat pe un par până la tavan după care a început lovirea cu ciomege şi răngi bucăţică cu bucăţică. Tortura şi lovirile aii început de la ora 19 şi au durat până la ora 22 – fără întrerupere. La acel moment, ora 22, Corneliu Niţă era mort.

Măruntaiele erau zdrobite. Când l-au dezlegat şi l-au coborât pe duşumea, nu mai semăna a om, era o masă de carne care nu mai avea nici sânge deoarece se scursese în timpul schingiuirilor.

La această oribilă scenă de uciderea unui om au fost aduşi circa 80 de studenţi spre a vedea ce li se va întâmpla dacă nu vor ceda presiunilor exercitate asupra lor şi nu-şi vor face demascarea.

Gândul meu se apleacă cu evlavie înaintea sufletului acestui erou mucenic.

Dragă Corneliu, dacă trupul tău a fost astfel sfărâmat, sufletul tău – sunt convins – a fost luat de

îngeri şi dus în luminile neapuse ale împărăţiei lui Dumnezeu.

Vei fi şi tu alături de alţi camarazi mucenici pe care neamul nostru i-a dat.

Dormi în pace, dragă Corneliu Niţă. (8 Noiembrie, Bacău 2.000)

Muncitori uciși în crâncena furtună în trudă ne-am zbătut şi-n umilinţă.

Tiranii pâinea ne-au luat.

Destul ne-am încleştat în suferinţă.

Cu neamu-ntreg am sângerat.

Radu Gyr.

S-ar fi putut crede că muncitorii din România erau atraşi de partidul comunist. Dar nu a fost aşa. Muncitorul român era şi creştin. Doctrina comunistă nu-l putea atrage pentru că propovăduia internaţionalismul şi lupta de clasă, iar el era legat prin mii de fire nevăzute de pământul Patriei, de mormintele strămoşilor, de bisericile şi mănăstirile ţării.

Astfel, muncitorii s-au îndreptat spre Mişcarea Legionară. Căpitanul le-a spus: „Vă vom face dreptate; dar dreptatea voastră să fie în cadrul dreptăţii neamului. Eu vreau să dau muncitorului român mai mult decât o bucată de pâine”. De aceea numărul muncitorilor în Mişcarea Legionară era mare, exista un corp al muncitorilor (C. M. L.), iar poetul martir Radu Gyr le-a făcut un imn: Imnul Muncitorilor, care a depăşit în dinamism Internaţionala comunistă.

Soarta muncitorilor din Mişcarea legionară a fost soarta tuturor: prigoniri, arestări, bătăi, schingiuiri, ucideri. Vreau aşadar să pun în lumină felul cum au murit doi muncitori legionari din Bacău: Constantin Belecciu, născut la 14 mai 1914, condamnat la 10 ani muncă silnică, moare la 24 februarie 1950; şi Năstase Munteanu născut la 14 noiembrie 1909 condamnat la 12 ani muncă silnică, moare la 31 octombrie 1950, nu numai ei, ci şi mare parte din muncitorimea română.

Ei nu au fost criminali, n-au ucis pe nimeni, numai

au activat împotriva comunismului în Corpul muncitoresc legionar. Hotărârea de a-i ucide era deci nemotivată. Dar în atâtea cazuri de ucideri, comuniştii nu au avut nevoie de motive. Cum au murit? După ce erau bătuţi zi de zi, erau culcaţi goi pe piatra rece peste care se turna apă, asta în lunile Decembrie, Ianuarie, Februarie.

Atâta cruzime era de neînţeles. Totuşi, ceea ce scriu nu este o invenţie, ci un fapt real, un păcat de moarte care apasă peste cei care l-au făcut. La 24 Februarie 1950, după aceste mucenicii, Constantin Belecciu moare, urmat la 31 octombrie şi de Năstase Munteanu. Ei au căzut ca ostaşi şi legionari ai lui Iisus, şi au părăsit lumea aceasta răzimaţi pe dragostea pentru El.

Jertfa lor o prezentăm celor de acum ca să ştie cum au murit fraţii lor de muncă şi de luptă.

Sufletele lor înălţate la cer ard ca două candele, veghind la înălţarea Legiunii şi la înflorirea României.

Frăţiorul de cruce Gheorghe Drăgoi.

Nu mi-am propus vreodată să epuizez în prezentările mele infinitul de torturi ale ororilor comuniste, ale perversităţii omeneşti.

Ele rămân ţintuite în sufletele noastre chinuite, în oasele zdrobite ale celor care au băut/fi acel pahar, mai mult sau mai puţin, sau până la moarte. Rămân ţintuite în sufletele noastre chinuite şi în oasele celor care au cunoscut şi trăit, nopţi şi ani grei de tortură fizică şi sfâşieri sufleteşti, de temere, de groază şi părăsire, fiindcă toate sunt în firea omenească. „Eli, Eli, iama Sabactani?” – adică „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce m-ai părăsit?” – a fost strigătul durerilor noastre, cuvinte rostite precum cea din urmă rugăciune, apoi neam aruncat şi ne-am prăvălit în moarte.

Trupurile moarte au fost arse sau ascunse. Ele zac în ţarina de sânge a pământului românesc, nu înfăşurate în pânză de in nu prohodite de preoţi, nu tămâiate de mame, soţii, surori sau logodnice.

Frăţiorul de cruce

Gheorghe Drăgoi din-Bacău, născut în februarie, anul 1932, arestat în anul 1949 – la numai 17 ani – şi condamnat la 3 ani închisoare, dus la Poarta Albă, lagăr de muncă forţată, împreună cu alţi deţinuţi, unde trebuia executate norme mari de exterminare.

Brigadierii erau deţinuţi de drept comun şi dintre aceştia – cei mai cruzi şi mai feroce (condamnaţi pentru crime) cu care ofiţerii politici şi paznicii torturau fizic şi psihic deţinuţii politici. Aceşti paznici nu mai aveau respect pentru om şi pierduseră orice măsură şi sensibilitate omenească. Peste lagăr plutea duhul negru al morţii.

Acest duh negru l-a dus pe Gică Drăgoi la actul disperării. Chemat noapte de noapte de către ofiţerul politic şi chinuit pentru a deveni informator, într-un moment de gol sufletesc, se aruncă în sârme (zona interzisă) şi este ciuruit de gloanţele securiştilor (aprilie

1951).

La nivelul lumii civilizate şi într-o ţară creştină cum a fost România, mintea omului sănătos nu poate pricepe, iar sufletul refuză să accepte ca pe o realitate cele petrecute. Şi totuşi ele au fost. Aşadar, comunismul rămâne o experienţă tristă şi o pată veşnică de sânge şi de ruşine pe fruntea umanităţii.

Peste mormântul lui Gică nu s-au aşezat nici giulgiu, nici marmură albă, nici ramuri, nici flori, ci piatra neagră şi grea a uitării, piatra hoţească a tăinuirii. Trupul lui sfârtecat, trupurile atâtor camarazi răstigniţi dospesc şi fierb sub glie, iar sufletele lor mutate în veşnicia vieţii cântă: „Cu moartea premoarte-am biruit”.

Morţi sfinţi în temniţi.

Motto: ’Morţi sfinţi în temniţi şi prigoane, Morţi sfinţi în lupte şi furtuni, Noi ne-am făcut din voi icoane.

Şi vă purtăm pe frunţi cununi”.

Radu Gyr.

Părintele Ion Păvăluţă născut la 25 ianuarie 1902,

în comuna Onceşti, judeţul Bacău, slujitor şi paroh al bisericii din comuna pilipeni. Iubitor de Dumnezeu şi ne-am statornic în credinţa sa – în ceasul marilor dureri pe care le încerca neamul românesc, când toate amărăciunile şi răutăţile cotropeau şi pângăreau sufletul bietului român, cu demnitate, curaj şi hotărâre, Părintele Ioan Păvăâuţă a stat neclintit.

Dumnezeu l-a învrednicit ca, în scurta sa trecere pe pământ, să poarte cunună de martir.

Arestat şi întemniţat la închisoarea Galaţi, pentru că a dat hrană legionarilor din temniţe şi celor ce se luptau cu asupritorii, la 18 noiembrie 1950 este judecat de Tribunalul Militar şi condamnat la un an detenţie.

Eliberat, Părintele Ioan Păvăluţă rămâne acelaşi vrednic şi neînfricat apărător împotriva celor ce propovăduiau minciuna, ura, supremaţia instinctelor, negând dragostea de om, de familie, de neam, negându-L pe Dumnezeu. Urmărit zi de zi, pas cu pas, în anul 1958 este arestat. Trecut iarăşi prin furcile

caudine şi prin vămile satanice, cu nopţi grele de anchetă şi torturi, este condamnat de Tribunalul Militar Iaşi la 10 ani de temniţă grea şi încarcerat la închisoarea din Botoşani. Regimul de temniţă aplicat cu scopul declarat de ucidere lentă, i-a dus pe Părintele Ioan Păvăluţă la îmbolnăvirea de T.B.C., apoi la moarte. S-a stins, strop cu strop, la 2 decembrie 1961, în braţele camaradului de celulă şi de suferinţă Costică Călmăţui – din comuna Bogata, Tg. Ocna – fără hrană, fără căldură, fără asistenţă medicală.

Jertfa părintelui Ioan Păvăluţă rămâne o pildă vie şi o dovadă acuzatoare împotriva inchizitorilor, care au vrut şi vor în continuare să întroneze altă ordine decât cea dumnezeiască.

Pământule, nu îngădui nelegiuiţilor să ascundă la infinit sângele nostru!

Iar voi cei ce purtaţi greu jurământ, smeriţi-vă la iconostase, căci timpul sub care stăm e sfâşiat de bezne cu dibăcie manevrate de Ceicenevorpieirea.

Plecarea în munţi

— 25 mai 1948

Motto: „De vrei să fii tu însuţi şi fruntea să nu-ţi pleci, Să ai un cer deasupra, sub tine-un loc de veci, Atunci ca şi strămoşii, aburcă-te în munţi, Desprinde-te de iaşii – mulţimile cuminţi…”

Nu se crăpase de ziuă. Alegerea fusese făcută şi hotărârea luată de mult. Între libertate şi moarte nu mai avea loc şi alt drum.

La bariera comunei Mărgineni, unde se termină în partea de apus oraşul Bacău, ne-am îmbrăţişat cu bădia Necuali Pâslaru şi Doamne, ajută-ne! Ne-am despărţit pentru totdeauna. El a luat drumul către ţinuturile Tecuciului, iar eu cu Ghiţă către munţii Solonţului, vârful Uturea, unde eram aşteptaţi de către echipa lui Eugen Berza, Gheorghe Mihuţ şi Mihai Erguveanu, trimişi de mine cu o zi mai înainte. Ei aveau cuvânt dat să umble la armament de cum ajung şi să fie gata de luptă, lucru pe care l-au şi făcut. Eu aveam experienţa

războiului în munţi, eram încercat de primejdii. Am plecat totuşi îmbrăcaţi sumar, deoarece gândeam că acolo, în munţi, pe realităţile vii, împreună cu ceilalţi camarazi care trebuiau să vină de la Iaşi, ne vom organiza după o directivă şi un model propriu situaţiei.

Aveam o raniţă militară cu care venisem de pe front, cu mărunţişuri pentru nevoi imediate, ceva medicamente, faşe de tifon, Noul Testament şi o carte de rugăciuni. Mai aveam şi o rugăciune specială care se rostea în caz de primejdii şi cumpănă, pentru care cei ce o rosteau timp de 30 de zile primeau ajutor parţial, iar cei ce ar fi rostit-o timp de 3 ani, primeau ajutor total. Această rugăciune o aveam de la Biserica Polonă din Bucureşti când, în cadrul A. S. T. R. U. (Asociaţia Studenţilor Tineri Români Uniţi), în anul 1946, împreună cu Eugen Berza şi fratele meu Aurel, mergeam deseori ea invitaţi ai camaradului Neculai Trifoi, el fiind greco-catolic, unde ascultam predicile Monseniorului Vladimir Ghica, Horia Cosmovici şi ale

profesorilor universitari Buia şi Tatu, de la Cluj. Rugăciunea s-a pierdut în peregrinările mele din munţi. Ea începe aşa: „Doamne, la fine alergăm în acest ceas greu şi dureros al istoriei omeneşti”.

Ne făcusem de cu seară un plan după care trebuia să mărşăiuim a doua zi. Dar de la ieşirea din raza oraşului Bacău, Ghiţă nu a mai acceptat să mergem pe drumuri şi cărări umblate, ci am luat-o direct peşte haturi şi arături, care ne îngreuiau pasul şi ne istoveau puterile. Întâlneam în drumul nostru oprelişti, pâraie, grădini pe care trebuia să le ocolim pe distanţe mari. Ghiţă avea presimţiri care depăşeau limitele oricărei imaginaţii, de parcă cineva de dincolo de lume îl dirija. O nelinişte pe care eu nu am întâlnit-o niciodată la nimeni, îi chinuia sufletul şi-i muncea gândul. Această hotărâre a lui Ghiţă de a schimba itinerarul marşului a fost salvatoare pentru noi. Securitatea aflase de la cei arestaţi că noi trebuie să venim la Uturea; de la Solonţ până la Bacău Jandarmeria şi trupe de securitate

controlau şoselele pentru a ne captura.

Am răzbit greu şi când soarele mai avea câteva trepte până la coborârea pe cealaltă parte a lumii, am ajuns la marginea pădurii Solonţ, deasupra satului Cucuieţi. Aici ne-am oprit. Înăbuşindu-şi un oftat, Ghiţă Ungurașu exclamă: „Nu intrăm în pădure încă, rămânem pe loc până la miezul nopţii!”

Am stat câteva ore bune. Povârnişul dominant, luna, stelele, bolta cerului liniştea dimprejur, starea sufletească în faţa necunoscutului, panorama nopţii ce se desfăşura până departe, luminile palide ale ferestrelor din căsuţele risipite printre copacii ale căror crengi destrămau jocul domol al razelor, pâlpâitul razelor de la stânele cocoţate ici-colo, aduceau o nelinişte a minţii, dulce, neobositoare, pe care numai la ceas greu o poţi întâlni; nelinişte care te îndeamnă la meditaţie şi la contemplare, descoperind frumuseţi pe care le trăieşti, fără a le putea cuprinde pe de-a-ntregul dimensiunile în strâmtul piept omenesc.

Puţin câte puţin, lăsăm în urmă o lume care nu ne mai aparţine. Am construit atunci câteva versuri la care am folosit ochiul, sufletul şi creierul: – Luna.

Din valuri smaralde, din piscuri de munte, Uşoară şi albă se-nalţă pe cer Lumină şi vrajă mi-aşază pe frunte Tăcere e-n jură-mi, delir şi mister. Pe-oceanu-mi de gânduri, uşor ca o barcă, Ea lunecă-n noaptea de-argint şi azur Departe mi-e lumea, străină mi-i parcă, Iar cerul aproape şi gândul mai pur.

Oboseala se ştersese de „pe feţele noastre, dar fruntea lui Ghiţă mai trăda un gând chinuitor.

Şi a sosit momentul plecării spre stâna unde badea Patru era baci. Aici aveam întâlnire cu echipa lui Eugen Berza. Ghiţă înainte şi eu după el. Înaintam greu prin desişuri, care ne făceau drumul anevoios şi noaptea mai neagră. Mai aveam puţin până la stână şi nicio mişcare. Nici vânt, nici păsări de noapte, – huhurezi, niciun hămăit de câine. Totul era cufundat în tăcere, parcă spre a adeveri neliniştea lui Ghiţă şi a mări temerile şi

încordarea noastră pe care greu o stăpâneam.

Păşim uşor şi cu cât ne apropiam de colibă o sudoare rece ne tăia frunţile, paşii se clătinau şi ne tremurau mâinile. De ce atâta tăcere, lăsă să se-nţeleagă din gesturi Ghiţă, apoi şopti: „Asta nu-i a bună”!

Ceea ce era straniu şi de neînţeles era muţenia câinilor. Niciun ham. Ar fi trebuit să ne simtă, să dea de ştire stăpânului că picior de străin le calcă bătătura. Intrăm în colibă. Badea Patru a sărit în picioare ca fript, şi înfigându-şi mâinile în cap, a rostit disperat către noi: „Fugiţi” Fugiţi! Căci azi mulţime de securişti ne-au înconjurat aici şi au arestat echipa lui Berza!”

Am ieşit din colibă ca azvârliţi din praştie. Aruncam priviri iuţi împrejur, aşteptând să fim somaţi la fiecare pas.

Ghiţă, care cunoştea topografia locurilor a luat-o spre înălţimi prin desişuri şi nu pe cărări. Eu, după el. În plină noapte răscoleam prăpăstii de fugeau jivinele şi dihăniile pădurii. Zborul speriat al huhurezilor ne mărea

neliniştea. Teama noastră era să nu fi fost încercuiţi şi încercam să ne desprindem, să ne îndepărtăm cât mai mult de acele locuri. Presimţirile şi temerile lui Ghiţă le trăiam acum la tensiunea maximă. Numai mâna lui Dumnezeu a condus paşii noştri şi ne-a luminat mintea şi drumul, punând hotar unor primejdii care depăşeau în acele clipe puterile noastre de acţiune şi de apărare. După ce am depăşit strâmtoarea acelui runc în care era aşezată stâna şi unde era posibil să fim capturaţi dacă securitatea ar fi lăsat oameni de pândă, ne-am socotit salvaţi şi liberi.

Primul şoc al acţiunii noastre îl biruisem. Ne-am oprit pe un vârf mai luminos, la rădăcina unui fag bătrân şi ne-am aşezat pe o grămadă de frunze uscate pentru a ne recâştiga calmul şi răsuflarea. Eram muţi amândoi. Tăcere, tăcere. Nimeni nu îndrăznea să rostească primul cuvânt. După un timp, Ghiţă cu glasul schimbat, începu: „Ce facem acum, Petrache? Cum ne descurcăm?”

Această întrebare voiam să o pun şi eu, dar mi-a

luat-o înainte şi îi spun: „Dar dacă viaţa râde de noi, hai să râdem şi noi de ea. Am o propunere! Tu cânţi frumos, doineşti frumos, te rog zi-mi Hora Legionarilor!”

Ghiţă avea o voce deosebit de plăcută, naturală, neforţată, venită parcă din adâncuri, din strămoşi, lină ca o şuviţă de apă care desparte două tărâmuri. Fără a mai sta la târguiala, începe calm, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic:

Legionari să-ntindem hora.

Pe-ntregul zăvoi, Că suntem la noi acasă, în ţară la noi.

Vine timpul haiduciei.

Codrul să-ndrăgim.

Numai codru-şi plânge frunza.

Când noi suferim.

Să lăsăm pe brază plugul, Petru C. Baciu.

Coasa s-o lăsăm, Calea codrului şi arma

— S-o îmbrăţişăm.

Să ne urmăm Căpitanul în bine şi greu.

Cu el este biruinţa, Cu el este Dumnezeu.

Să clădim o viaţă nouă.

După acest moment de evadare în lumea noastră legionară, inimile noastre au fost cuprinse de un sentiment de încredere şi îmbărbătare. Lupta şi greul nu începuseră cu noi şi nici nu se vor sfârşi cu noi. Toate câte au fost şi vor mai fi sunt răspunsul neîndurător al unui drum spinos pe care de bunăvoie ni l-am ales.

Am aprins un foc mic la trunchiul unui brad, pentru a ne dezmorţi trupurile care începuseră să dârdâie. Nopţile lui mai sunt reci în munte. Pe jarul molcom turnam din când în când cetină de brad, Care trosnea şi împrăştia mii de artificii şi duh de răşină. Neam aşezat cu şalele la jar şi dogoarea lui ne mângâia oasele. Am aţipit iepureşte. Dimineaţa, când ne-am trezit, eram acoperiţi de o ceaţă groasă care întuneca câmpul nostru de supraveghere. În munte ceaţa poate fi amic, dar şi inamic. Ea e specifică muntelui. După un timp, de după creste, o rotocoală mare de jăratic arunca

generos raze care zvâcneau printre crengile de fag şi cetina brazilor la adierea vântului. Ceaţa s-a tras tot mai jos, prin văgăuni, până s-a mistuit. Am rămas aici adăpostit în nişte desişuri, iar Ghiţă a plecat să-l întâlnească pe badea Patru pe unde ştia că-şi paşte turmele de oi. Ne trebuiau veşti, ne trebuia legătură grabnică cu ai noştri. Am reuşit să luăm contact cu badea Patru şi cu tatăl lui Ghiţă, pădurarul. Din acea zi badea Patru a devenit omul de legătură cu ai noştri şi ne aproviziona zilnic cu hrană. În acest scop, Ghiţă a fixat un loc anume de întâlnire.

Veştile aduse erau rele. Am aflat că securitatea încercuise depozitul de armament unde se afla echipa lui Eugen Berza. Securiştii puseseră în faţă doi camarazi – scuturi umane şi i-au somat să se predea. Eugen Berza care era pregătit cu pistol mitralieră, a vrut să deschidă foc, dar la strigătul lui Mihai Erguveanu de a nu trage pentru a nu-şi ucide camarazii, echipa a acceptat captivitatea. Din acel moment Eugen Berza va lua pe

umerii săi toată răspunderea acţiunii şi a activităţii noastre şi va purta greul anchetei, el fiind şi unul din principalii organizatori ai acţiunii de la Uturea. Ce chinuri îi hărăzise soarta lui „Zelică”!

Aşezat pe un bolovan, Ghiţă povestea amănunţit tot ce se petrecuse cu o zi mai înainte la Uturea. Am aflat şi de arestările de la Moineşti. Fuseseră arestaţi mai mulţi muncitori petrolişti, dintre care îmi amintesc de Năstase Munteanu, şeful garnizoanei legionare locale, Marin Ştefan şi alţii. Au fost arestaţi Mircea Moţei şi Dan Dumitrescu lalucăceşti.

Securitatea raionului Moineşti era condusă de evreul Livezeanu şi de fratele lui. Ei i-au bătut şi schingiuit pe muncitori un timp la Momeşti, apoi i-au trimis la Bacău, de aici aceştia fiind transportaţi la închisoarea Suceava, unde era „depozitul” Moldovei de Nord şi de mijloc. Aici au definitivat toate anchetele şi vor fi judecate procesele legionarilor, Tribunalul Militar din Iaşi mutându-şi sediul chiar în incinta puşcăriei.

Ghiţă a tăcut o clipă, ştergându-şi sudoarea de pe frunte cu podul palmei, apoi a reluat amar, cu glas înăbuşit povestirea. Securitatea instalase posturi de pază şi trimisese înaintea noastră la diferite răspântii patrule pentru a ne captura. Abia seara târziu şi-a retras paza şi au plecat din zonă. La Uturea trebuiau să vină studenţii din Iaşi. Alarmată, securitatea nu ştia de ce forţe dispunem şi a hotărât, spre norocul nostru, că nu-i bine să înnopteze în munţi.

În lipsa lui Ghiţă am început să rostesc acea rugăciune specială şi am construit o cruce tip troiţă din lemn de fag, de numai 17 cin, pe care am săpat: „25 mai 1948, Adu-ţi aminte!”

Această cruce am purtat-o cu noi cât am stat în munţi şi ea ne-a ajutat şi ne-a ocrotit în clipele grele. La plecarea din munţi am trimis-o la mama mea, unde se află şi azi pe perete sub icoană.

Târziu am plecat către depozitul vechi de armament, unde ne-am înarmat cu grenade Kiessel şi

puşti. Nu ne-am mai întors la locul de unde plecasem. Acolo nu aveam apă. Ne-am stabilit puţin mai jos, unde susura lin un izvoraş, la care în fiecare dimineaţă, ne învioram cu răcoarea lui. Aici se vor alăturaNeculai Unguraşu, fratele lui Ghiţă, Vasile Unguraşu, văr, şi Petre Dascălu, cumnatul lui Vasile. Ei nefiind urmăriţi, au rămas în comună oameni de legătură, aşteptând de la noi hotărâri, precum şi noi aşteptam semne din afară, care nu mai veneau. Bădia Gabriel Bălănescu, care lucra acoperit sub numele de „Şerban" plecat la Bucureşti pentru a aduce un aparat T. F. F. spre a lua legătura cu conducerea din străinătate, respectiv cu Horia Sima, comandantul Mişcării Legionare şi a aduce dispoziţii de la Necuali Petraşcu, secretar general al Mişcării Legionare, şi-a modificat planurile rămânând în Bucureşti, deoarece Neculai Petraşcu şi Vică Negulescu fuseseră arestaţi.

Bădia Neculai Pâslaru, care plecase în părţile Tecuciului pentru a pune la punct o serie de treburi tot

în legătură cu acţiunea de la Uturea, aşteptat de noi aici, nu a mai venit. El căzuse în mâinile securităţii în drum spre munţi.

A rămas să ne descurcăm şi să acţionăm singuri. Am înţeles lucrul acesta şi aşa am făcut, fără a ne pierde nădejdea şi credinţa în biruinţa cauzei noastre. Datoria noastră era să rămânem aici, în munţi, cu arma în mână, refugiul şi rezistenţa de totdeauna a strămoşilor noştri, să ţinem o flacără aprinsă nădejdii româneşti şi să ducem mai departe scânteia şi onoarea libertăţii unui neam care nu vrea să se lase îngenunchiat la el acasă de cotropitorul slavo-comuhist.

Gestul nostru va însemna temere pentru duşmani şi istorie pentru noi.

Primăvara şi vara anului 1948 au fost reci şi ploioase, vrăjmaşe nouă. Ploi dese, ploi cu gheaţă ne biciuiau trupurile. Sub o stâncă mare, înfiptă în munte, ca o streaşină, am scormonit cu lopata Lineman şi ne-am făcut o mică grotă. Intram acolo pe brânci.

Aşternusem cetină de brad şi ne simţeam bine. Eram adăpostiţi şi de ploaie, şi de frig, şi de ochiul duşmanului.

Dar nu a durat mult. Într-o noapte, o vână de apă a dat buzna violent în vizuina noastră, că abia am avut timp să ieşim afară. Am rămas iar sub cerul liber, la rădăcina brazilor sub care ne ciuncheam. Prin cetină ploaia răzbea mai puţin. Ieşirea noastră din grotă a rămas de pomină; ne şi distram cu tot amarul ce ni-l oferea situaţia.

Era o noapte neagră. Vedeam doar umbre mişcătoare, nedefinite, pornite în căutarea unui alt adăpost.

Înăbuşind necazul în noi şi fără vreun cuvânt, fără să ne atingem măcar cu mâinile, în orbecăiala noastră ne-am trezit fredonând amândoi: „şi pe sacrele morminte, Puneţi lacrime şi foi”.

Pământul ud, de sus ploaie. Noi aproape goi, nu mai înţelegeam nimic fiindcă nu ştiam ce avem de făcut

în viitorul apropiat. Străinătatea nu se mişcase aşa cum speram noi, toţi legionarii, şi cum încă mai aşteptau toţi românii. Aveam legături cu ai noştri şi primeam veşti la zi de peste tot, dar toate erau rele. Arestările continuau la Bacău şi în ţară. Urmăream ca pe o hartă tot tabloul. Noi cunoşteam oamenii şi legăturile între ei şi anticipam toate posibilităţile securităţii. Cei arestaţi erau torturaţi şi schingiuiţi barbar, de securiştii care erau evrei. Aflasem de uciderea lui Ion Buliman la Suceava şi despre încercarea de sinucidere a Elenei Miron. Nu renunţasem la ideea că cele două lumi se vor dezlănţui într-o confruntare hotărâtoare şi aşteptam să se producă miracolul. Entuziasmul nostru nu se consumase. Cerul nădejdilor nu se închisese şi vedeam ziau aproape. Nu ştiam exact pe unde eram căutaţi de securitate, dar ne luasem măsuri de precauţie, ca şi cum am fi fost faţă în faţă. Dormeam cu grenadele la brâu şi cu arma încărcată.

Zvonuri erau multe şi ne derutau orientarea.

Lumea însă nu se conduce după zvonuri. Noi ne-am gândit la toate variantele posibile. Puteam fi sfâşiaţi şi devoraţi chiar şi de fiarele sălbatice, mai ales noaptea când ele se agită mai mult şi când lumina ochilor omului pătrunde mai puţin prin întuneric, iar trupul oboseşte mai lesne. Nu mai vorbesc de omul-fiară care ne urmărea.

Noile preferam pe primele.

P. S. Elena Miron înghiţise mai multe ace cu gămălie pentru a scăpa de torturi.

Carte poştală de la Paris.

Trecuseră aproape trei săptămâni. Eram căutaţi de zor peste tot, pe unde fusesem găzduiţi în cele zece zile de la începerea arestărilor până la plecarea noastră în munţi. Eram căutaţi prin multele adăposturi rămase din timpul războiului în care ţinusem şedinţe; eram căutaţi şi în zona Uturea-Solonţ, casa lui Ghiţă era supravegheată permanent din podul grajdului primarului comunist Ciocan; stâna, cărările, familia lui Ghiţă –

totul era ţinut sub observaţie.

În acest moment de maximă vigilenţă, ne vine o uşurare pe care noi o vom exploata cu mult folos. Ghiţă primeşte o carte poştală de la Paris.

Într-o dimineaţă cu nori aducători de ploaie, se strecoară la noi tatăl lui Ghiţă, aducând o carte poştală care avea următorul conţinut: „Mulţumesc lui Dumnezeu că mi-a purtat de grijă şi am ajuns acolo unde mi-am dorit. Acum sunt un alt om, cu altă soartă. Sunt un om liber!”

Nu puteau fi rânduri mai potrivite cu situaţia noastră, parcă anume dictate, pentru a le folosi în derutarea urmăritorilor.

Tatăl lui Ghiţă, răzimat în bâtă, ciobăneşte, aştepta comentariile noastre. Nu mai era crispat ca altă dată, chiar zâmbea şi era numai urechi când Ghiţă începuse să povestească. Iată ce se întâmplase: în luna aprilie 1948, un românaş din Basarabia vine la Iaşi şi ia legătura cu grupul studenţesc legionar, spunându-le că el este

hotărât să se refugieze în Franţa şi cere ajutor pentru a-şi îndeplini temerara dorinţă. Ghiţă, care era de faţă şi se ocupa cu astfel de treceri, îi procură actele şi îl pune în legătură, la Timişoara, cu oamenii care făceau oficiul de călăuză. Drumul îi reuşise şi acum trimisese acea carte poştală, de bucurie şi de mulţumire, împreună, l-am sfătuit pe tatăl lui Ghiţă să lanseze în comună zvonul că băiatul lui a ajuns la Paris şi a primit de la el scrisoare. Cum românul e slobod la gură, şi cum oamenii din Solonţ cunoşteau cele întâmplate la Uturea, vestea a circulat prin sat ca un vârtej care adună în preajma-i orice întâlneşte în cale. Securitatea a venit imediat la tatăl lui Ghiţă şi i-a cerut cartea poştală. Asta doream noi!

Uşurarea s-a produs şi am simţit-o imediat. Securitatea a slăbit urmărirea noastră. Era convinsă că am dispărut din zonă, iar unii agenţi puşi pe urmele noastre comentau că ne-au scăpat peste graniţă: „Gata! UnguraşuşiBacius-audus! I-am scăpat din mâini!

Urmărirea noastră chiar dacă nu încetase cu totul, nu mai punea probleme ca altă dată. Totuşi, contactul nostru cu cei din afară se desfăşura cu aceeaşi prudenţă maximă.

În acesta situaţie de alcamie am chibzuit noi că am putea să ne înjghebăm o colibă din cetină de brad, la dimensiunile unui cort. Am părăsit şi acel loc şi ne-am urcat mai sus, unde aveam mai multă perspectivă, câmp de observaţie. După o cercetare de mai multe ore, am găsit locul potrivit.

Ghiţă spune: „Aici ne instalăm!”

Soarele nu apusese după creste când ne-am apucat de lucru. Aveam un mic topor şi o lopată militară. Am tăiat doi pari care aveau la capăt crăcăna. I-am înfipt în pământ la distanţă de doi metri şi am aşezat pe cele două crăcane o bilă de brad, coama colibei. Am aşezat apoi haragi de fag cu o deschidere de un metru, ale căror vârfuri se rezemau de bila transversală, am îmbrăcat totul cu cetină de brad. Casa noastră a fost gata până la

sosirea nopţii. Înăuntru am aşternut cetină de brad, pentru a nu ne trage curentul şi umezeala.

Ne bucuram că vom dormi sub un acoperiş. Ghiţă, mai mucalit, numise coliba noastră „Hotel Cetina”. Ne-am mai ţesut din cetină de brad şi o plapumă sub care ne băgăm noaptea. Aici nu mai sufeream de frig. Am început să lucrăm la un jurnal în care consemnam şi comentam veştile primite, starea noastră sufletească în anumite momente, vise, poezii, dar mai ales consideraţii despre ce vom face în viitor.

Vremea rece şi ploioasă, de multe ori îngheţată, nu ne mai chinuia. Doar aveam casă şi intram înăuntru la vreme rea.

Ghiţă era dispus tot timpul. Mai trăgea şi câte un cântec din părţile locului:

Şi-oi muri ca mâini-poimâne şi-or turna pământ pe mine. Pământu-i cu pietricelele Fărâmă oasele mele. Pământul e nisipos, Păcat de omul frumos.

Buna dispoziţie a lui Ghiţă făcea mai uşoară grija

zilei. De fapt, tot timpul ei a fost un visător şi un optimist. Aşa l-am cunoscut şi aşa a rămas până la capăt, când Dumnezeu înălţa sufletul său la cer.

Badea Patru.

Moartea nu ne spune când vine. Viaţa omului e ca o frunză bătută de bruma toamnei. Astăzi eşti, mâine nu eşti!

Eram pe la jumătatea lunii iunie, în ziua dintâi a săptămânii. Tatăl lui Ghiţă ne aduce vestea tristă că badea Patru a murit. A murit subit. Mormântul e flămând, mormântul ne aşteaptă! Cât de neîndurător ne-a lovit această veste! O tristeţe grea s-a înfipt în inimile noastre ca un pumnal; o tăcere de gheaţă ne cuprinsese. Acest bun părinte şi-a câştigat un loc veşnic în inimile noastre, un drept la recunoştinţă şi pomenire. Figura lui blajină, gârbovită de ani nu o vom mai vedea de-acum. Paşii lui domoli nu vor mai urca cărările către ascunzişurile noastre. Vorba lui lină şi cumpănită de bătrân înţelept ne va lipsi mereu. El lasă un gol în viaţa

noastră când ne era mai necesar.

Mâinile, simţirea şi gândul acestui om au lucrat pentru noi, hrănindu-ne zilnic cu de-ale gurii şi cu sfaturi bune. A fost un ostaş brav şi a luptat cu curaj pentru a ne ajuta. Dumnezeu să-l odihnească şi să-l răsplătească! Fie-i somnul liniştit!

Ne-a iubit mai mult decât pe el primejduindu-şi viaţa nu de puţine ori. Ce om deosebit! Ce suflet ales! El ne-a salvat în noaptea de 25 mai 1948, când era să cădem la stâna sa în capcana întinsă de securitate.

Adânc şocat, Ghiţă, după un moment de tăcere s-a adresat tatălui său: „Trebuie să găsim un alt om de legătură!”

Bătrânul răspunde: „Da, va veni Anişoara”.

Era vorba de sora mai mică a lui Ghiţă, căreia îi plăcea lui să-i spună „Ciobăniţă”.

Când soarele s-a ridicat de o suliţă, tatăl lui Ghiţă a plecat. A mai aruncat o privire scurtă înapoi, după care a dispărut la vale printre brazi şi fagi.

Împovăraţi de clipa prezentului, tăceam amândoi. În mintea şi în frământările noastre lăuntrice căutam înţelesul situaţiei noastre.

Noi încă nu ne împlinisem destinul! Eram la începutul drumului; drum de urcuş şi de suferinţă. Dar cu o singură lovitură de topor nu se poate doborî un copac, d-apoi o pădure! Deci, capul sus, soldaţi ai lui Iisus, capul sus legionari!

Învingătorii de azi – învingători vremelnici – vor trece ca rouă, ca iarba câmpului, şi nu vor mai fi, nici nu-şi vor mai cunoaşte locul!

Pe când mila Domnului şi lumina lui vor dăinui etern!

Culorile cerului se schimbau mereu, de la roşu sângeriu la albastru sineliu, cu tulburări de nori, ca un joc de copii care se ascund după tufe pentru ca după câteva clipe să apară de după altele, învăluiau piscurile cele mai înalte cu dărnicia lor, cu un abur înmiresmat, care a stăpânit şi va stăpâni mereu şi de departe

sufletului omului, îmbrăcându-i-l în frumuseţi şi revelaţii mângâietoare, melancolice, ca o nostalgie pentru Edenul pierdut.

Unde-i creştinul adevărat? Unde-i românul de altă dată, cu eroismul lui legendar?

Lovit de toate fulgerele venite din toate părţile pământului, românul zilelor noastre s-a ofilit. El e de nerecunoscut.

Cultul urii şi o logică răsturnată, sub masca unor percepte aşa? – zise umanitariste, i-a întunecat mintea, i-a mutilat şi schilodit sufletul. În comunism nu există prezent. Totul e la viitor. Vom face, vom avea. El a deschis porţile tuturor umilinţelor şi robiilor bietului român. În fosta ţară românească s-au cuibărit toate năpârcile venite din toată lumea.

Cu o agresivitaie de haite prădalnice şi cu o subtilă viclenie, răstălmăcesc totul şi denaturează viitorul, până dincolo de grotesc, coborându-l pe om pe treptele cele mai de jos, devastându-i sufletul şi aruncându-l în bezna

indiferenţei.

Visul acestor invadatori, slujitori ai urâţeniei, este distrugerea Creatului. Acest dezastru moral în care am fost aruncaţi îl va trăi multă vreme societatea românească, neamul românesc.

Cât de adevărate şi actuale sunt versurile pe care le-am construit în închisoare:

Satan e pretutindeni, curg hoarde nevăzute, învăţătorii falşi pe creiere storc bezne, Ademenesc mulţimea rândaşii vremii slute, Ne pun câtuşi pe gânduri şi lanţ ne pun pe glezne.

Legământul „Frate ajutat de frate este ca o cetate tare şi înaltă şi are putere ca o împărăţie întemeiată”.

(Pilde, cap. 18; versul 19)

Iată şi ziua de 24 iunie, naşterea Sf. Ioan Botezătorul, ziua întemeierii Legiunii Arhanghelului Mihail. Privim înapoi la tot ce a fost şi depanăm evenimentele. Uneltiri infame, prigoniri, morminte. Viaţa legionarilor a fost mereu răscolită de prigonitori.

Dar noi privim înainte la ce va fi cu aceeaşi nădejde statornică, cu aceeaşi credinţă pururea vie.

Mereu alungaţi până în depărtări, la margini pământene, legionarii au ceva din eternul divin al suferinţelor primilor creştini.

Niciodată de când dăinuieşte pe acest pământ Neamul Românesc nu i-au fost pângărite şi prigonite datinile şi credinţa străbună, nu i-a fost mai împilată şi falsificată istoria lui sfântă ca în zilele noastre. Fiara apocaliptică nu a cruţat nici osemintele, nici somnul morţilor. Le-au săpat moaştele din gropniţele lor şi le-au risipit aiurea întru uitare.

Acolo, în munţi, trăiam un moment sfânt de evocare a unui trecut aprig şi eroic. Eu am propus să ţinem o şedinţă. Ghiţă propune mai mult. Să facem un legământ cu sânge.

Am trecut la fapte. Rostirea cuvântului de deschidere să o fac eu. Ne întoarcem cu faţa către răsărit şi salutăm cu braţul întins: salutul cerului, adică al

înălţimilor şi al soarelui, adică simbolul biruinţei luminii şi al binelui.

Ghiţă repetă după mine: „Să ne rugăm lui Dumnezeu, să ne gândim la Căpitanul nostru, să ne ridicăm gândul la sufletele martirilor noştri: Moţa, Marin, Sterie Ciumetti şi ale tuturor camarazilor noştri căzuţi pentru Legiune sau morţi – peste credinţa legionară; să credem în învierea României legionare şi sfărâmarea zidului de ură şi de mişelie care o împresoară; jur că nu voi trăda niciodată Legiunea şi Căpitanul!”

Am cântat apoi imnul celor căzuţi, după care a urmat textul biblic, pentru care deschid la întâmplare Noul Testament şi citesc primul verset: „Şi veţi fi daţi în mâinile lor până şi de părinţii, fraţii, rudele şi prietenii voştri; şi vor omorî pe mulţi dintre voi. Veţi fi urâţi toţi din pricina numelui Meu” (Luca, 21; 16 – 17).

Ghiţă asculta cu capul plecat. Ne-am cutremurat şi am rămas pentru câteva clipe descumpăniţi. La şedinţă,

textul biblic se tălmăceşte şi în spiritul lui legionarul trebuie să-şi apropie fapta de fiecare zi.

După câteva momente de tăcere, Ghiţă spune: „Toate sunt posibile, toate sunt în mâna lui Dumnezeu!”

Aceasta a fost interpretarea textului citit de mine.

Timpul se scurgea cu muţenie şi nu ştiam cum să o depăşim. Eram profund afectaţi şi sufletele noastre sângerau. Vânzări au fost mereu şi mereu. Un Iuda se va ivi. Noi raportam textul biblic doar la situaţia din munţi. Nu prevedeam şi alte modoficări în drumul nostru. „Vom fi vânduţi! De cine?”

Viaţa noastră nu mai avea preţ în acele împrejurări. De aceea, nemaiavând de făcut niciun comentariu, Ghiţă a consimţit să mergem mai departe. A urmat legământul.

Ne-am crestat degetul mic cu o lamă de briceag bine trasă pe piatră şi sângele a început a şiroi uşor în palmă. Am muiat peniţa şi am scris fiecare pe sfertul lui de coală de hârtie: „Mă leg în faţa lui Dumnezeu şi a

morţilor noştri să-ţi fiu frate!”

Ne-am îmbrăţişat şi am schimbat între noi foile. Am cântat apoi „Sfântă tinereţe legionară” şi „Ştefan Vodă”.

A urmat închiderea şedinţei, care i-a revenit lui Ghiţă, să facă adică rugăciunea. El deschide tot la întâmplare cartea de rugăciuni şi citeşte titlul: „Rugăciune pe patul de moarte”. Am rămas din nou uluiţi. Ghiţă citi rugăciunea şi la urmă ne-am făcut semnul crucii şi fiecare ne-am căutat de gândurile noastre.

Trăiam o stare sufletească a unui om căzut în transă. Puterea de a gândi normal mă părăsise. Aşezat pe spate, cu capul pe un mănunchi de cetină de brad, cu mâinile împreunate pe piept, priveam cerul mereu plumburiu. Tâmplele îmi zvâcneau şi năluciri grozave mă purtau de la un gând la altul, fără nicio noimă. Îmi treceau pe dinainte închipuiri prăpăstioase, pe care refuzam a le accepta. Rătăcirea noastră era că noi nu

percepeam mai departe viitoarele noastre ieşiri în afara munţilor.

Fixasem cu Ghiţă ca pe 29 iunie, de Sfântul Petru, să plec la Bacău, împreună cu Vasile Unguraşu (şurub) pentru a mă informa acolo despre arestări şi dacă am putea interveni prin forţă pentru eliberare lor şi a lua legătura cu Bucureştiul cu conducerea, prin fratele meu Aurel. Am ales ziua Sfântului Petru, fiindcă la Bacău se făcea atunci târg mare şi în felul acesta ne puteam amesteca prin mulţime.

Tulburat de acel verset biblic, îmi puneam tot felul de întrebări şi construiam fantasme care mai de care mai descurajante. Mai erau doar patru zile şi în sufletul meu se produsese ceva cu totul neaşteptat. Şovăiam! La o aşa acţiune ai nevoie de multă îndrăzneală, curaj şi trebuia să fii stăpân pe tine.

Noaptea târziu am adormit măcinat de acel verset: „şi veţi fi vânduţi!”

Ce grozavă perspectivă!

„Stăpâne, Iisuse Hristoase, nu ne părăsi!

Tu, care ai trăit durerea sărutului vânzării, binevoieşte acum şi coboară asupra noastră harul Tău şi mila Ta.

Coboară în inimile noastre tulburate, liniştea şi alungă din somnul nostru muncit spasmele groazei!”

Plec la Bacău

29 iunie 1948, Sfântul Petru. Trebuie să aleg între curaj şi laşitate. În răstimpul celor patru zile s-a destrămast toată teama mea. Am uitat totul. Nu mai aveam dreptul să privesc înapoi. Soarta, implacabilul nu le poate ocoli omul. Când trebui să vină „hărăzitul”, te găseşte şi în cazemată.

Seara, târziu, în ajunul Sfântului Petru, a venit Vasile Unguraşu hotărât a ne îndeplini „aventura”. Era o noapte ceţoasă, anume parcă pentru a ne acoperi. Am mai rostit odată rugăciunea aceea „specială” şi, cu grenada la brâu, cu pistolul cu glontele tras pe ţeava, îndârjiţi pornim la drum. Trebuie să răzbim şi nu

concepeam să fim capturaţi de securitate. Urma să ajungem la Bacău până a nu se lumina. Eram îmbrăcat în ţăran. Îmi lăsasem mustaţă şi îmi luasem şi o bâtă ciobănească, aşa cum îi stă bine unui oier, căci doar coboram de la munte. Nu era vorba de o aventură. Era o acţiune care făcea parte din planurile noastre, era datoria care ne revenea faţă de camarazii noştri. Vasile era pe post de călăuză. Cunoştea bine drumurile. Abia terminase armata. Pentru năzdrăvăniile lui plăcute şi după cum întorcea lucrurile când povestea, Ghiţă îl popreclise „şurub”; şi şurub i-am spus tot timpul în munţi. El ne-a fost de mare folos şi l-am utilizat în multe situaţii dificile, în care îţi trebuie curaj şi să fii stăpân pe tine.

Înaintam, înaintam spre Bacău cu spor, dar şi cu prudenţă. Aveam de parcurs peste 50 de km. Faptul că mă apropiam de Bacău îmi dădea emoţii, gândindu-mă la surprizele şi la dezastrul ce-l voi găsi acolo. Voiam să ştiu totul dintr-odată. Voiam să ajung şi parcă nu

îndrăzneam. Câte voi găsi acolo şi câte nu voi mai găsi? Aceste întrebări mi le puneam tot timpul. Ajunşi pe dealurile Măgurii, în lumina cernită de dinaintea zorilor, zăresc Bacăul. Tresar!

Pe cer stelele păleau. Inima începuse să-mi bată cu putere. Mâna se încleşta mai mult pe pistol. O luăm peste semănături, pentru a evita trecerea prin bariera Mărgineni, deoarece întotdeauna ele erau păzite. Şi am pătruns în oraş!

Acum mergeam eu în faţă şi şurub după mine. Zorii abia mijeau şi nu prevesteau o zi frumoasă. Nici nu aveam nevoie. Trecem pârâul Negel. Trebuia să iau o hotărâre. Acasă nu puteam trage. Aveam vecini ticăloşi. Trăiam acum al doilea şoc. Cel petrecut în munte a fost peste voinţa noastră. La al doilea şoc contribuiam noi cu hotărârea noastră. Putea fi evitat, dar atunci ar fi însemnat să subscriem capitulării toată acţiunea noastră.

De la 15 mai 1948, când au început arestările am stat în Bacău până la 25 mai, când am plecat în munţi.

La toate întâlnirile cu camarazii, erau mai întâi cercetate punctele unde aveam stabilit contactul şi mergeam la sigur. Acum nu mai aveam oameni de legătură pentru aşa ceva şi mergeam la noroc. În acel timp de zece zile cât am stat la Bacău, pentru siguranţă, îmi mutam locul de mai multe ori pe zi.

M-am hotărât să trag la casa bunicilor din strada Martir Crişan nr. 27. Aici locuia un frate de-al mamei, Petru Radu. Am traversat mai multe grădini, până am ajuns în acea a bunicilor. L-am lăsat în grădină pe Vasile, iar eu m-am strecurat în curte şi am bătut uşor în geam. Unchiul meu, care m-a recunoscut, a tras imediat zăvorul şi a apărut în uşă. Când m-a văzut cu pistolul în mână şi cu grenade la brâu, a stat o clipă descumpănit, apoi mă întreabă de unde vin. Familia mea nu mai ştia de mine şi mă considera dispărut peste graniţă. I-am spus că vin din munţi, sunt în trecere prin Bacău şi m-am oprit la el pentru a afla veşti. El spune că mă crede arestat şi că acum sunt evadat. Era tot un tremur şi nu

ştia cum să se descurce în acel moment dificil. I-am spus că nu sunt singur, ci mai am pe cineva în grădină. A mers cu mine şi din snopii de coceni ne-a făcut un culcuş unde am stat adăpostiţi până seara. Am aflat veşti. Unchiul meu cunoştea o serie de nume ale oamenilor arestaţi. Fusese arestat şi cumnatul lui Constantin Belecciu. Alt frate al mamei mele, Constantin Radu, murise de câteva zile.

Seara, pe întuneric, a venit şi mama la mine, la fel de surprinsă de apariţia mea şi, înspăimntată, nu mai ştia ce să-mi vorbească, văzându-mi grenadele şi pistolul la brâu. Ar fi dorit să dispar cât mai repede pentru a nu complica situaţia lor şi pentru a nu mă expune. Am primit şi de la ea veşti şi, mai ales, am reuşit ca prin fratele meu Aurel, să fac legătura cu Bucureştiul, cu Gabriel Bălănescu, care ne aştepta.

La Bacău – veşti triste şi descurajante. Nici vorbă să se poată face ceva. Am lăsat totul în paza cerului, am sărutat mâna mamei şi, tot prin grădini, ne-am îndreptat

iar către munţi, spre locul unde eram aşteptaţi de Ghiţă.

La întoarcere, bezna nopţii ni s-a părut mai puţin deasă şi nu am mai avut emoţii şi nici bătăi de inimă accelerate, deoarece aveam de parcurs un drum cunoscut, cu mai puţine riscuri.

Mi-am adus atunci aminte şi am cugetat la acea rugăciune pe care o rosteam zilnic şi care, după 30 zile, primeai într-adevăr ajutor parţial. Iată că se împlineau exact 30 de zile şi eu reuşisem să realizez una din cele mai îndrăzneţe acţiuni, în care şansele creau puţine.

Am ajuns la locul unde mă aştepta Ghiţă şi toată ziua am de depănat veştile aduse.

Bădia Necuali Pâslaru căzuse în părţile Tecuciului. Îl aşteptasem zadarnic: Gabriel Bălănescu rămăsese în Bucureşti, deoarece Neculai Petraşcu, Vică Negulescu şi Nistor Chioreanu, care conducea destinele Mişcării în ţară, fuseseră arestaţi.

Noi aşteptam totuşi şi ne îndârjeam în acţiunea noastră. Aflasem de rezistenţa din Dorna, Vrancea,

Domaşnea-Cornea şi Făgăraş, dar nu puteam lua legătura cu oamenii de acolo. Ne-am gândit la o acţiune asupra Moineştiului. Forţe aveam şi populaţia aştepta. Zvonurile, la fel circualu, slavă Domnului! Dar acţiunea era prematură, izolată şi nu ar fi avut sorţi de izbândă. Ea trebuia legată de evenimentele din afară, altfel aruncam totul într-o baie de sânge. Dumnezeu le-a rânduit însă pe toate după planurile Sale. Aşteptăm, aşteptăm. Nicio jertfă nu e inutilă! Dacă românii se vor lăsa ademeniţi de lozincile comuniste şi vor adopta modelul sovietic, atunci temerile noastre se vor transforma într-o mistuitoare urgie. Vom da mari jertfe şi va curge multă suferinţă şi sânge românesc până vom putea îndrepta prăpădul. Comunismul este lama de pumnal care loveşte prin spate, este apa morţii care ucide.

„Şi veţi fi vânduţi!”

Acest verset, la care noi am deschis Noul Testament la 24 iunie, ne obseda mereu. Viaţa politică a

României era un bâlci caragialesc. Ţara era condusă de inapţi şi de handicapaţi mintal, de străini şi înstrăinaţi, de ovrei. Maşina de propagandă şi de nimicire a românului acţionează la randament maxim. Comunismul nu are decât o singură religie, cea a crimei bine deghizate. „Duşmanul de clasă” trebuie nimicit. Teroarea, arma de succes a comunismului, guvernează.

Vreau să se ştie că după 23 august 1944, au fost înregimentaţi în P.C.R. chiar şi hoţi şi borfaşi, consideraţi victime ale sistemului burghez. Ambiţiile Moscovei de hegemonie au fost întotdeauna nelimitate. Comunismul este un instrument iudaic pus în mâinile mujicului rus! În comunism, omul mimează munca, nu mai munceşte cu dragoste şi spor, deoarece nu se bucură el de rodul muncii sale. Frica l-a pătruns până în măduva oaselor pe bietul român. Evreii servesc cu trup şi suflet comunismului! Ei ne lovesc cu ură talmudică. Indivizii imbecilizaţi duşmănesc pe cei mai buni decât ei. Crime atroce, asasinat împotriva intelectualilor şi jaf

împotirva ţăranilor cei mai gospodari, prigoană împotriva muncitorului nonconformist şi cu demnitate, jaf împotriva avutului particular şi naţional.

Oamenii nu mai sunt solidari ca altă dată. Frica guvernează prin ea însăşi!

Suntem descoperiţi.

După ce apune soarele, laudă ziua! Cunoaştem toate potecile, toate desişurile şi toţi brazii şi fagii mai bătrâni, la rădăcina cărora neam odihnit, am dormit sau ne-am adăpostit de ploaie.

Urmărirea noastră se mai potolise. Legăturile cu ai noştri şi aprovizionarea funcţionau bine. Ne consideram în siguranţă, dar nu şi uitaţi de urmăritori. Zvonurile erau aceleaşi, că am trecut peste graniţă şi în măsura în care se putea, întreţineam şi noi acele zvonuri. Dar iată!

Într-o dimineaţă, tatăl lui Ghiţă, care foarte rar se arăta pe la noi, pentru că oricum el era urmărit nu numai pentru noi, ci şi pentru faptul că era cunoscut în zonă ca „duşman al poporului” pentru atitudinea sa

anticomunistă; s-a strecurat pe poteci tainice până la noi. Era agitat şi făcea eforturi mari pentru a-şi ascunde disperarea.

Am veste rea, rosti el.

Ce veste? întrebă Ghiţă, surprins de această vizită matinală neaşteptată.

Aşezându-se pe o buturugă, parcă pentru a-şi reveni şi potoli neliniştea, rosti scurt:

— Sunteţi descoperiţi. Depărtaţi-vă cât mai grabnic de aceste locuri!

S-a ridicat şi a plecat, apucând pe o altă cărare, fără a ne mai da vreo explicaţie, pentru a nu mai întârzia în acel loc şi a nu fi surprins de potere.

În zona noastră mai erau oameni fugari – răzleţi – urmăriţi de securitate. Noi ştiam numai de căpitanul Ţigănescu din Scorţeni, dar nu aveam nicio legătură cu el.

Mai târziu, prin 1951, când mă aflam la Canal, la Porta Albă, am fost adus la securitatea din Constanţa şi

anchetat în legătură cu acţiunea din munţi – pentru a câta oară? – şi întrebat de numele lui şi dacă a făcut parte din grupul nostru.

Mi-am dat seama din anchetă că a fost şi el capturat.

Ce am aflat noi mai târziu în legătură cu această alarmă? Se zvonise că nişte vânători au zărit de la distanţă, acolo, în munţi, o grupă de partizani şi Securitatea a intrat în alertă, mobilizând iar forţe în regiunea noastră.

Vestea a venit pe neaşteptate şi într-un moment când ne credeam mai în siguranţă, adică mai puţin urmăriţi.

Locul unde eram instalaţi era destul de izolat de ochiul omului. Aveam, într-adevăr, o mică colibă din cetină de brad, al cărei contur se amesteca de la distanţă cu desişul de acolo şi trebuia să fii foarte aproape pentru a descoperi existenţa noastră şi atunci ne-am fi sesizat fiindcă permanent sta cineva de veghe.

De asemenea, întâlnirile noastre erau rare şi bine controlate. Totul în preajma noastră era sălbatic. Aici am fost liniştiţi un timp şi ne-am odihnit.

Acum, cu ochii la pândă, iarăşi încordaţi, stăm gata de ripostă, de luptă. Orice adiere de vânt ne deranja, părea asalt de om. iar carnea parcă sfârâia pe oasele noastre.

Zile de greu urcuş.

Nu ştiu ce şi câţi partizani au reuşit să zărească vânătorii. Puteam fi noi, puteau fi alte grupuri răzleţe, deşi noi cunoşteam şi controlam zona. Am ajuns totuşi la concluzia că de noi este vorba, deoarece amănuntele care circulau în sat coincideau cu locul unde ne aflam noi.

Circula zvonul că vânătorii au văzut 20 de partizani, de parcă acei oameni stăteau în front aliniaţi pentru a fi număraţi. Dar gura lumii sparge cetăţi.

Securitatea a intrat în alertă şi, în scurt timp, încercuieşte un teritoriu pe care îl considera umblat de

noi şi trimite vârfuri de cercetare.

La primul contact, din motive de teamă sau gânduri bune. aceştia nu deschid foc asupra noastră, făcând şi noi acelaşi lucru căci eram în munţi pentru a ne apăra, nu pentru a ucide. Printre bolovănişuri şi stânci, prin văgăuni, ne strecuram din zona fierbinte amintită.

Urcam şi lăsam mereu în urmă ameninţarea, căutând locuri mai sigure. Urcuşul era greu, căci noi evitam cărările pentru a nu lăsa urme, mai ales că pământul era mereu umed. Orice urmă care s-ar fi imprimat, o acopeream cu frunze.

Ne prinde noaptea tot urcând. Obosiţi, târziu, în miez de noapte, ne-am oprit în preajma unor tufe sărăcăcioase, sus, pe stânci înalte. Departe se auzeau împuşcături care derutau orientarea noastră. Ecoul exploziilor se izbea de înălţimi şi deruta direcţia dinspre care veneau.

Din acel moment, viaţa noastră devenise grea, tot

mai încordată. Eram obosiţi, cu ochii storşi de pândă şi nesomn. Eram mereu în mişcare şi schimbam locul în fiecare zi. Vântul era mai rece aici, pe înălţimi. Ceaţa grea, de plumb, se înălţa din văgăuni până la cer. Zgomotele cu care ne obişnuisem suiau greu până la noi în zilele luminoase piscurile păreau cetăţi ale căror stăpâni eram noi. Aici brazii erau mai rari, nu mai auzeam freamătul cetinei, nici cântecul păsărilor şi nu mai erau veveriţe care să escaladeze crengile brazilor şi ale fagilor.

În zilele uscate crengile nu mai trosneau la adierea vântului, ca să trezească în noi spasme sau tresăriri violente. Aici zgomotele erau mai rare şi mai clare, dar stăteam mereu cu mâna pe armă şi cu grenadele la brâu. Ziua, adâncurile îţi dădeau senzaţia că eşti la capătul pământului.

Ploile nu mai conteneau şi frigul ne răzbea până la oase.

Legăturile cu ai noştri nu mai funcţionau şi nu mai

aveau provizii decât foarte puţine. Mâneam culbeci şi bureţi, frunză de leordă, o frunză asemănătoare cu cea de lalele, cu gust de usturoi.

Ziua nu puteam face foc, căci se vedea fumul, iar noaptea – lumina lui. Căutam câte o stâncă mare sub care săpam ca sub o streaşină, apoi construiam în faţa intrândului, din cetina de brad, un paravan pentru a nu se vedea lumina focului. Aici pârpoleam bureţi şi culbeci, numai noaptea. Deşi greu, foarte greu, din când în când au mai pătruns la noi oameni de legătură.

Anişoara Unguraşu, sora lui Ghiţă şi Maria Unguraşu, vară, nişte copile de 16 şi 17 ani, erau de tot curajul şi bărbăţia. Urcau până la noi după ce se lăsa noaptea şi ne aduceau alimente şi veşti. În timpul porumbului pentru fiert, mai făceam câte o coborâre împreună cu Vasile Unguraşu sau Petre Dascălu şi ne aprovizionam cu ştiuleţi pentru copt. De la stâna tatălui lui Unguraşu am luat într-o noapte o oaie fără să-şi dea seama ciobanii. Eu am asmuţit câinii şi i-am luat după

mine, iar în cealaltă parte „Şurub” a sărit în ţarc şi i-a aruncat peste gard oaia lui Ghiţă. Ne descurcam greu, dar nu disperam. Descurajarea noastră venea din altă parte şi pe zi ce trecea, ne convingeam că realităţile lumii sunt altele. Eram lăsaţi ruşilor. Poterele ne urmăreau, ne ţineau din scurt. Ploaia şi frigul, mereu aceiaşi duşmani.

Altă dată mai ţeseam din cetină de brad o plapumă, sub care ne băgăm chiar şi ziua, şi ne era cald.

Pentru a nu lăsa urme, am renunţat la acea protecţie a colibei, pe care ne-o oferea natura atât de generoasă, căci brazi erau destui.

Vara a trecut, lăsând în urmă atâtea greutăţi şi primejdii. Dorinţa de a trăi liberi le-a biruit pe toate. Sosise toamna, cu brumele ei reci. Ţepeni de frig şi cu feţele vinete, ne aşezam spate în spate, ciunchiţi sub un brad şi făceam planuri care nu se puteau îndeplini.

Nu mai puteam răbda. Curajul şi elanul de altă dată se mai potolise şi nu de puţine ori ne-am dorit

sfârşitul, chiar provocat de noi. Adică să ieşim noi la o acţiune în care să pierim.

Numai Dumnezeu şi rugăciunile morţilor noştri ne-au salvat de la aceste planuri, căci nu numai că am fi pierit gratuit, dar angajam şi pe ceilalţi camarazi dinmunţi, aruncându-i în confruntări inegale.

Acel necunoscut şi acea aşteptare şi încordare ne-a măcinat zi de zi puterile trupeşti şi sufleteşti, împingându-ne până la limitele posibilului. Şase luni, cât şase veacuri! Nopţi de nesomn, de pândă, nopţi şi zile de hăituiala, cu flori reci, care ne săgetau şira spinării, năluciri, coboram şi urcam trepte în necunoscut, treceam peste noi jivine, urşi, mistreţi. Trupurile tremurau de frig şi oasele ne dureau. Nu mai puneam sub coaste măcar o mână de cetină de brazi, iar sub cap măcar un mănunchi de frunze.

Acesta a fost preţul speranţei cu care ne-am înşelat cu toţi. Îngheţul şi zăpada ne ameninţau şi nici măcar nu ne puteam organiza pentru iarnă cu bordei şi alimente.

Nici hotărârile cele mai îndrăzneţe şi înverşunate nu mai puteau salva situaţia, aici în munţi.

Acea psihoză că „vin americanii” se dovedise falsă şi ucigătoare. Cât rău a făcut ea bietului român!

Zilele erau tot mai scurte. Nopţile creşteau. Nori plumburii coborau peste noi, aproape să-i atingi cu mâna. Trăim momente dramatice. Viaţa noastră nu mai conta şi am fi renunţat la ea în fiecare moment, dar dacă ar fi fost cu folos, Din ceea ce am sperat şi ne-am propus să facem, şi din atâta zbucium şi sacrificii, ne-a rămas iarăşi doar aşteptarea.

Dar până când? Puterea omului e şi ea limitată, are un sfârşit! Trebuia să luăm o hotărâre. Şi ea a venit. Să evadăm; să părăsim nu numai munţii aceştia, buni şi frumoşi, ci şi ţara. Bădia Gabriel Bălănescu, prin fratele meu Aurel, ne ceruse din vară acest lucru, dar noi mai speram încă. Despărţirea de munţi ne durea.

Pentru noi nu mai era nici trecut, nici viitor, ci numai prezent. Simţeam că ceva se rupe în inima

noastră, din carnea noastră, şi lăsam acolo zălog sufletul nostru. Aici, sub sceptrul brazilor şi al fagilor, am îndrăznit a ne măsura bărbăţia şi vitejia cu a strămoşilor noştri care, atunci când cotropiri barbare le răscoleau morminte şi le prădau cămine, îşi puneu flintele în spate şi urcau potecile munţilor.

Aici, sub bolovanii reci, ca şi noi, am îngropat cumpenele vremii noastre şi o fărâmă din sufletele noastre. Rămâneţi cu bine, gazde bune!

O, sfinte amintiri, măriri ce am trăit! Eu voi muri acolo, de-a pururi regăsit. O, sfinte amintiri, furtuni ce-am petrecut! O lacrimă las vouă şi celor ce-u căzut!

Ghiţă, care era fecior de pădurar, era cel mai tulburat şi pentru faptul că aici el văzuse lumina zilei, în părţile unde noi ne-am trăit vremelnic libertatea. Ca să-şi ostoiască durerea, dintr-o pornire firească şi ca rămas bun, începe să doinească:

Eu mă duc codrul rămâne, Plânge frunza după mine. După mine nu plângă nime Că n-am făcut niciun

bine şi de-oi fi făcut vreun rău, Mi l-oi trage singur eu. Bun rămas, codrule frate, Că de-acum eu plec departe. Şi-aş adăuga eu „poate la moarte”.

Cu această doină, ne-am luat rămas bun de la munţi.

Plecarea din munţi.

Cu sufletele încălzite de această nouă hotărâre, am purces la fapte. Nu mai puteam accepta şi alte variante. Eram chiar entuziasmaţi de hotărârea noastră. Doream din toată puterea sufletului să ieşim din acest necunoscut.

Acolo, la Bucureşti, vom putea afla mai mult despre soarta noastră şi vom şti ce avem de făcut. Ne şi vedeam la Bucureşti în contact cu realităţile. Nu ne-am mai pus problema cum vom călători până acolo şi câte încercări vom mai avea de înfruntat.

Ghiţă cu entuziasmul lui inepuizabil, nu mai voia să ţină cont de nicio primejdie.

Plecăm!

Am îngenunchiat şi am spus Tatăl nostru şi, cu grenade la brâu şi pistol, de care nu ne despărţeam nici în somn, ne-am croit drum pe acolo pe unde credeam că nu poate pătrunde picior omenesc. Am ieşit din zona fierbinte şi ne-am îndreptat spre casa lui Ghiţă. El dorea mult să-şi mai vadă casa şi pe ai lui, poate pentru ultima oară, şi să-şi ia rămas bun de la părinţi. Cu toată primejdia, am trecut pârâul Solonţ şi, prin grădină, am ajuns în casă, la părinţii lui. Şederea a fost scurtă Ne alunga şi primejdia, dar şi timpul, căci trebuia până la ziuă, să ajungem în gara Răcăciuni, de unde să luăm trenul spre Bucureşti. Ghiţă a discutat separat cu tatăl şi fratele lui, Neculai, doar câteva minute, lăsându-le consemne şi legături, punându-i în temă cu ceea ce vor avea de făcut în viitor, cum va trebui să acţioneze în zonă când momentul va fi prielnic, deoarece noi speram şi aşteptam evenimente. Şi-a îmbrăţişat părinţii, fraţii, surorile şi am dispărut în noapte.

Astfel se încheie un capitol greu şi zbuciumat din

viaţa noastră, aici, la Uturea-Solonţ, plin de speranţe, fără să bănuim ce ne aşteaptă şi că mai târziu vom regreta pasul. Acolo, în munţi, noi eram stăpânii vieţilor noastre. Nu va trece mult timp şi vom deveni stârvuri nevolnice, prin hrubele reci şi negre ale temniţelor comuniste. Iar aducerile aminte ne vor lovi ca nişte săgeţi de foc drept în inimă, chinuindu-ne sufletele, că Dumnezeu nu ne-a învrednicit, acolo în munţi, de o moarte vitează pe care noi nu am ocolit-o, am aşteptat-o zi de zi şi nu ne-am temut niciodată. Am dorit-o, dar nu oricum.

Acţiunea noastră la Uturea-Solonţ a continuat până în 1951, când au fost arestaţi şi condamnaţi: N. Unguraşu, pădurar, tatăl lui Ghiţă; Necuali Unguraşu, frate; Vasile Unguraşu-şurub, văr, Costache Unguraşu, unchi şi Petre Dascăâu, ginere.

Şi eu, şi Ghiţă am avut un jurnal al vieţii noastre în munţi. El nu a rezistat timpului şi urmăririlor acolo aveam consemnate date precise şi, mai ales, redăm

momente şi stări sufleteşti pe care le trăiam atunci. Acolo şi numai acolo ele s-au putut plămădi. Zadarnic încerc acum să le evoc, după ce s-au turnat vreme peste vreme peste sufletele noastre şi chin peste chin. Timpul, acest meşter necruţător, nu iartă pe nimeni. El te îndepărtează pas cu pas de cele mai frumoase momente, te coboară în uitare şi acoperă cu zgură toată sensibilitatea şi duioşia lor. Acolo, departe, în singurătatea munţilor şi a codrilor, m-am regăsit şi mi-am purificat viaţa. Acolo în singurătatea pribegiei mele, m-am simţit mai aproape de Dumnezeu şi m-am împăcat cu mine şi cu lumea, pentru totdeauna.

Astăzi, spaţiul posac şi dezolant al unei chiţimii de bloc în care locuiesc şi încerc să aştern pe hârtie aceste amintiri, nu-mi oferă nicio perspectivă care să-mi aducă, de acolo, din munţi, acel suflu trebuincios şi să-mi sensibilizeze sufletul la cotele de atunci, pe care zadarnic vreau să le învii.

Totul e deprimant în ţara mea, trist şi pustiu.

Amintirile din munţi îmbracă cu lumină cel mai frumos moment al tinereţii mele când, fără teamă de moarte, alături de atâţia alţi camarazi, am încercat să ducem mai departe în istorie numele Neamului nostru şi al vrednicilor mei camarazi, care dorm în ţărâna de sânge a pământului românesc, fără cruce şi fără mormânt.

Acest segment din lupta legionară, vrednic de epopee şi treaptă de înălţare pentru Neam, năruie pe duşman! Şi ridică pe cei ce făptuiesc! Făptuind cu braţele, cu mintea şi cu sufletul şi trăind după legea eternă a lui Dumnezeu, vom birui noi şi copiii noştri.

Să stăm, dar, drepţi şi neînfricaţi, cu convingerea că Dumnezeu va apăra şi Biserica şi lumea. În linişte aşteptăm desfăşurarea istoriei, ştiind că deasupra tuturor stă Dumnezeu şi că opera Lui nu poate fi distrusă.

Noi, cei de azi, am înţeles că purtăm răspunderea viitoare, pentru cei de mâine.

Când hoarde prădalnice şi haite devoratoare de adevăr şi-au propus şi au vrut să şteargă trecutul

Neamului nostru şi istoria lui sfântă, legionarii lui Iisus, legionarii lui Corneliu Zelea Codreanu au răspuns: prezent!

Ajuns la capătul zilei, stăpânit de tresaltul şi îndemnul inimii spre marile înfăptuiri de atunci; astăzi copleşit de emoţiile unui provizorat deşert, aştept regăsirea cu camarazii mei mai înainte plecaţi, aştept eternitatea liniştii atât de mult dorită şi căutată.

Ghiţă Ungurașu, principalul organizator al rezistenţei de la Uturea, cu care mi-am depănat aici pe pământ, o clipă de veşnicie, a trecut de mult pragul vieţii, cu toate durerile ei, aşa cum i s-a arătat la şedinţa sfântă din 24 iunie 1948, în munţi, când la acel legământ cu sânge, el deschizând cartea de rugăciuni, i-au căzut sorţii pe „Rugăciunea pe patul de moarte”. El a crezut cu înverşunare în chemarea Căpitanului, a Neamului Românesc la o viaţă nouă – şi a fost un răzvrătit nepotolit. Cu o credinţă mare şi-a servit convingerile. Pe acest drum de foc, el a lăsat, aici pe pământul celor ce

vor veni după noi, durerea dorurilor neîmplinite. A rămas încrezător până la capătul vieţii şi a stat în primejdii, în primele rânduri ale luptei sale, începută din tinereţe, ca Frate de Cruce.

În semn de omagiu şi datorie – pentru legământul nostru cu sânge din 24 iunie 1948 – i-am închinat versurile:

Plecaţi cu gând curat şi sfânt, ca o poruncă, De-zodie fierbinte legaţi prin jurământ, Când Neamul sfâşiat se veştejea pe luncă, Ne-am prins ca fraţi de cruce în ne-nfricat avânt. Lăsând departe vetre, „fiara" tot mai jos, Urcam cu tine trepte şi despicând furtuni, Ne căţăram pe lespezi, călcând pe veacul ros, Sorbind cuminecare de dincolo de lumi.

Zălog rămas acolo, sub streaşină de stânci Sau prin desişuri negre, culcuş ştiut de noi, Mi-i inima fierbinte, tresar ca şi atunci, Când, drepţi, treceam prin viaţă – sau moarte, amândoi.

Împreună ne-am împărtăşit din licoarea divină a

slavilor albastre ale crestelor munţilor. Aştrii ne-au luminat frunţile cu scăpărări de foc şi ne-au despicat cărări. Lumina lor ne-a însoţit calea prin cruntele desişuri. Împreună am îmbrăţişat tulpina brazilor, iar cetina lor ne-a adăpostit de ploaie şi ne-a încălzit oasele obosite şi răzbite de frig, de brume şi de foame. Am băut din şipotul izvoarelor şi am îngenuncheat împreună – de atâtea ori! – la capătul cumpenelor, după ce primej diile se risipeau.

Suntem împreună, Ghiţă, aşa cum ne-am legat! şi vom fi mereu! Nu te-am părăsit şi nu m-am depărtat! Sunt aici – şi lupt pentru noi! Pentru noi toţi! Lupta noastră ostăşească continuă împreună cu tine.

Memento:

Acolo, departe, în singurătatea munţilor şi a codrilor m-am regăsit şi mi-am purificat viaţa. Acolo, departe, în singurătatea pribegiei mele m-am simţit mai aproape de Dumnezeu şi m-am împăcat cu mine şi cu lumea pentru totdeauna.

La Bucureşti.

La 15 noiembrie 1948 am părăsit munţii împreună cu Gheorghe Unguraşu, din ordinul conducerii legionare, în vederea dirijării noastre peste graniţă.

Înarmaţi cu pistol şi cu grenade am ajuns noaptea în Bucureşti şi am fost preluaţi de fratele meu Aurel – student la matematică în anul III – şi adăpostiţi într-un subsol la familia Teodorescu pe Bulevardul Cuza-Vodă unde era adăpostit şi el. Această familie care nu ştia nimic despre activitatea noastră va avea mult de suferit doar numai peste două săptămâni, când vom fi arestaţi.

Ghiţă Unguraşu a luat legătură imediat cu bădia Gabriel Bălănescu (Şerban – numele său conspirativ cu care a lucrat în Moldova) prin fratele meu Aurel.

Ghiţă pleca dimineaţa şi se întorcea seara. Îmi aducea veşti. La fel şi Aurel. Eu stăteam adăpostit. S-a hotărât plecarea noastră în apus constituindu-ne într-un grup de şase studenţi şi aşteptam călăuza. Data plecării fusese fixată pentru marţi 30 noiembrie 1948. La

Bucureşti Ghiţă află de la camarazii cu care era în contact că în vara anului 1948 în faţa Casei Verzi s-a înălţat din panouri mari un gard pentru mascare şi s-au exhumat corpurile celor şaisprezece martiri: Căpitanul, Moţa, N. Marin, Nicadorii şi Decemvirii şi răspândiţi în patru cimitire din Bucureşti. Ghiţă îmi spunea că toţi cei şaisprezece martiri au fost identificaţi la noile cimitire. Căpitanul cu alţi doi sau trei camarazi la Cimitirul Ghencea, Ionel Moţa cu un Nicador la Cimitirul Sfânta Vineri şi ceilalţi la alte două cimitire. Ghiţă la timpul acela mi i-a nominalizat pe toţi, dar eu acum, când scriu, nu-mi mai amintesc. Toţi aveau câte o cruce simplă cu numerele lor. Ghiţă îmi mai aducea vestea că în vara anului 1948 studenţii noştri medicinişti au identificat la morga numele a patrusprezece cadavre ale camarazilor lor. Aceştia fuseseră măcelăriţi în anchetă bucată cu bucată şi aruncaţi pe fereastră de la etaje superioare, motivându-se că s-au sinucis. Aceasta se petrecea la Ministerul de Interne. Anchetatorii aflând că

medeciniştii legionarii au descoperit identitatea camarazilor lor ucişi, au transportat cadavrele direct la crematoriu. Eu am stat tot timpul adăpostit pentru a nu risca vreo întâlnire cu colegii de la Academia Comercială unde frecventasem.

Aprovizionarea noastră o făcea Aurel. Făină de porumb şi câte o conservă cu carne de cal. De bani tot el făcea rost, căci noi nu aveam. Scriitorul Ionel Teodoreanu ne-a ajutat foarte mult. Om generos, când auzea că eşti student moldovean, ajuta. Povestea Aurel că scriitorul i se plângea că o duce greu şi că el e calul de bătaie al familiei. A primit de la acesta şi câteva romane. De pe unul reţin dedicaţia: „Lui Aurel Baciu, student moldovean necăjit, dar viteaz”.

Timpul trecea greu şi apăsător mai ales din cauza nesiguranţei. Aşteptam cu înfrigurare întoarcerea seara a lui Aurel şi a lui Ghiţă. mai vin sau nu mai vin? Pentru noi nimic nu mai era sigur. Seara, când auzeam la geam loviturile discrete, serie de câte trei puncte, se

deschideau parcă porţile cerului şi îngerii liniştii coborau peste sufletul meu punând capăt fantasmelor negre ale închipuirilor, mai ales atunci când Ghiţă venea târziu în miez de noapte. Nu puteam avea un program cu ore fixe şi aceasta mărea zubuciumul cumplit şi nestins, adâncit în inima mea acolo în munţi când tresăream la fiecare adiere de vânt sau foşnet de frunze. Această stare de tresărire cu nopţi şi vise chinuitoare se cuibărise în sufletul meu încă din timpul nefericitului Ion Antonescu, când nu o dată casa părinţilor mei a fost înconjurată de andarmi cu baioneta la armă şi percheziţionată.

Ghinion-disperare-noroc.

Ghiţă se simţea rău cu plămânii. Acolo, în munţi, frig, ploaie, foame, noi echipaţi sumar, ne cam răzbise pe amândoi. Îi propun lui Ghiţă să facem un control radiologie la plămân la spitalul Witing al C.F.R. – ului.

Ca fiu de ceferist pentru că eram student beneficiam de tratament şi asistenţă medicală gratuită.

Aveam legitimaţie şi eu şi fratele meu Aurel, de la Regionala C.F.R. Iaşi. Îi dau legitimaţia C.F.R. a lui Aurel lui Ghiţă şi împreună plecăm la Spitalul Viting din Bucureşti, aproape de Gara de Nord. Aici veneau la control oameni din toată ţara şi era multă înghesuială, prilej fericit pentru hoţii de buzunare. Bolnavii erau introduşi în sala întunecată în serie de câte zece şi se dezbrăcau până la jumătate. Ne-am despărţit. Eu am intrat cu prima serie pentru a cerceta care-i atmosfera şi dacă nu se insistă cu legitimarea bolnavului. Ghiţă rămâne pentru a doua serie. Eu am reuşit să-mi fac controlul. Nu se insistă asupra identităţii bolnavului faţă cu actul de legitimare. Ies din sala de control şi-i spun lui Ghiţă să nu aibă nicio emoţie. Totul merge uşor. Ghiţă intră, dar are ghinion. Un borfaş, hoţ de buzunare, se strecoară în camera de dezechipare şi fură banii şi actele unui cetăţean din provincie. Păgubaşul reclamă şi doctorul reţine toate legitimaţiile, încuie uşa şi anunţă poliţia. Eu eram afară pe culoar cu legitimaţia în

buzunar şi nu aveam niciun risc. Eram liber să plec. Dar ce să fac cu Ghiţă? Legitimaţia lui Aurel era reţinută de medic şi Ghiţă ostatic. Disperare. Trecusem prin atâtea încleştări şi situaţii grele şi acum. stupiditate. Să te ia poliţia ca din oală. Nu ne venea să credem că suntem atât de strâmtaraţi. Ce să facem? Să spargem uşile, să ne aruncăm pe fereastră? Niciodată nu ne-am gândit că am putea fi capturaţi fără ripostă din partea noastră care ar fi mers până la sacrificiul suprem. Noi acolo, în munţi, acumulasem şi puţină sălbăticie. Nu ştiam decât una. Liber sau mort. Altă măsură nu aveam. Acum în situaţia de fugari coborâţi printre oameni în tot insul vedeam un urmăritor gata să ne înşface.

Eu, deşi nu aveam niciun risc, nu puteam să-l las pe Ghiţă căzut în capcană. Prin faţa ochilor mi se perindau atâtea oprelişti care niciodată nu ne-au înfrânt pasul şi acum. o uşă zăvorâtă ne baricada drumul şi ne ameninţa libertatea. Cum să-l eliberez pe Ghiţă?

Prind un moment mai lejer şi confuz pe sală,

forţez uşa şi îl strig pe Ghiţă. Eu înainte şi el după mine coborâm în viteză scările şi fugi! Ajungem în Gara de Nord, luăm tramvaiul şi du-te! Suntem salvaţi. Ghinionul blestemat a trecut.

Prearestarea.

Bădia Gabriel Bălănescu hotărâse plecarea noastră peste graniţă. În acest scop Ghiţă organizează pentru seara de 29 noiembrie 1948 o întâlnire cu toată echipa care trebuia să plece, pentru a ne cunoaşte şi totodată a comemora zece ani de la asasinarea Căpitanului, Nicadorilor şi Decemvirilor. A doua zi trebuia să ne vină călăuza care ne conducea. Întâlnirea s-a făcut la Lacul Tei.

Eu am plecat către locul fixat împreună cu Ghiţă. Drumul până acolo e din bucăţi şi trebuia să schimbăm mai multe tramvaie sau autobuze. La fiecare coborâre simţeam cum în jurul nostru mişunau oamenii suspecţi.

Şi totuşi nu credeam că suntem împresuraţi şi urmăriţi de agenţi. N-am uitat şi nu pot uita acea seară

tulbure, nesigură, prinşi în cleştele securităţii din care nu se va mai putea scăpa.

Agenţii urmăreau să descopere toate legăturile noastre pentru a prinde în plasa lor cât mai mult vânat.

Se vor grăbi unii să spună că de ce oameni cu o experienţă încercată au putut face imprudenţe care să-i coste libertatea şi viaţa.

Adevărat!

Dar de fiecare dată s-a găsit câte un mişel care să-şi vândă fraţii. Neamul românesc nu a dus lipsă de aşa Iude. Am fost prezenţi şase camarazi la Lacul Tei, iar a doua zi tot seara cam la aceeaşi oră eram la Interne în mâinile lui Nicolski numai cinci. Al şaselea era vânzătorul, care rămăsese afară pentru alte servicii.

Au participat la întâlnirea de la Lacul Tei: Neculai Simionescu, Gh. Unguraşu, Petru Baciu, Cezar Tănase, Constantin Doina. Pe al şaselea nu-l mai reţin.

La Lacul Tei am făcut o şedinţă de toată frumuseţea de rămas bun de la libertate.

Am evocat momentul dureros din 1938, ne-am rugat, am cântat cântece legionare, am făcut planuri pentru părăsirea ţării.

Vreau să se ştie că trădătorul Constantin Doina din Roman peste puţin timp a fost executat, pentru a duce cu el în mormânt anumite secrete ale securităţii, aşa cum numai comunismul ştia lucra.

Aşa cum a făcut şi cu echipa lui Ţurcanu şi cu alţii după modelul K.G.B. – ului pentru a nu lăsa urme de modul cum au lucrat.

Ultima noapte.

Am ajuns târziu în subsolul în care eram găzduiţi. Vântul cel rău împotriva noastră sporise. Sufla ascuns în candela vieţii noastre. Vreau să dorm. Ochiul stâng a început să mi se zbată. Fac semnul crucii. Pe gemuşorul de deasupra capetelor noastre un bec fixat în peretele blocului vecin lumina livid bezna camerei noastre. Mă simt tulburat. Puzderii de gânduri sfredelesc liniştea sufletului meu. Veneau parcă de la diavol să-mi

smintească şi ultima licărire de nădejde – plecarea peste hotare. Îmi stăruia mereu în minte versetul biblic citat la acea şedinţă de neuitat din munţi: „şi veţi fi vânduţi”. Cu ochii închişi îmi puneam întrebarea unde voi fi peste o zi peste două. Ce perspective, ce greutăţi mă aşteaptă? încerc să adorm. Era târziu când, între somn şi nesomn, parcă un vânt trece peste mine. Deschid ochii şi văd un diavol în toată urâciunea lui plimbându-şi coada peste noi. Am vrut să scol băieţii să le spun, dar am renunţat pentru a nu-i panica sau a mă considera că am luat-o razna. Astăzi în alte condiţii sufleteşti, nu renunţ la convingerea că în acea ultimă noapte de libertate un duh necurat a trecut peste trupurile noastre.

Arestarea.

Sosi ziua fatală. Şi cât am fugit de ea! Teama mea mare să nu cad la Ministerul de Interne. Şi acolo am căzut în pragul iernii şi dezbrăcat30 noiembrie 1948.

Eram toţi trei în acelaşi subsol cu Aurel şi Ghiţă, flămânzi şi înfriguraţi. Aurel făcuse rost de puţină făină

de porumb. Aveam în dotare o lampă de gătit care funcţiona cu petrol.

Ne-am gândit să facem un terci, dar aceasta era prea puţin pentru foamea noastră. Mai aveam câţiva lei. Ne-am gândit să ne îmbunătăţim terciul cu puţină brânză. Aurel pune apă la fiert, iar eu numai într-o flanea, deşi era frig cu nimic pe cap, m-am hotărât să trag o fugă peste drum la magazinul de coloniale să cumpăr puţină brânză. Când am ieşit din curte am zărit la poartă un jeep, dar nu i-am dat importanţă. Agenţii securităţii erau răspândiţi în jurul clădirii. Traversez şoseaua în fugă şi când să intru în magazin aud strigând din spatele meu: „Alo, domnu', domnu'!" Nu am apucat să întorc capul când un agent îmi aplică o lovitură în cap cu pistolul. Eram încercuit nu se putea face nicio mişcare. Şase gealaţi tabără pe mine şi mă aruncă în jeep. Mi se ordonă să ţin mâinile la ceafă. Cu mâinile sus şi cu pistolul în tâmplă sunt transportat la M.A.I. (Ministerul Afacerilor Interne). Aici descălţat cu

mâinile pe ceafă sunt condus şi mă trezesc în faţa generalului Nicolski şi a generalului Mazuru. Ei se aflau într-o cameră cu multă aparatură de unde dirijau acţiunile din teren.

Am surprins doar atât din gura lui Nicolski: „Vedeţi să reuşească”. El vorbea stricat româneşte căci era evreu rus romanizat.

M-a întrebat cum mă cheamă şi cu cine mai sunt, la care am răspuns că sunt singur.

Nu vrei să vorbeşti, îmi spune el, apoi ordonă agenţilor: „Luaţi-l!” Am fost dus la colonelul Dulgheru-Dulbergher evreu sovietic, şeful anchetatorilor pe ţară. Până la Dulgheru am mai fost înfăţişat unui alt şef, la fel îmi punea întrebarea: „Cum mă cheamă?”

— Baciu Petru – răspund.

— Tu eşti Baciu, după tine am dat atâtea radio telegrame prin ţară şi la frontieră. El cunoştea probabil toate amănuntele pregătirilor noastre de a fugi peste

graniţă.

Apoi rânjeşte către mine, cu nişte dinţi rari cabalini şi neîngrijiţi şi rosteşte:

Dacă veneam eu acolo în munţi la voi, acum eraţi toţi sub pământ.

Nu se ştie, răspund eu! Acolo în munţi noi aveam mai mult pământ decât cei din vale!

I-auzi banditul? Cum, ai fi tras în noi?

Nu în dumneavoastră. Eu eram retras în munţi pentru a-mi apăra libertatea şi a-şi fi tras în oricare care venea asupra mea şi mă sugruma!

— Lasă că aici îţi scoatem noi vitej ia din cap. Apoi dispare. Dulgheru m-a dat în primire comisarului antoneseian.

Brânzaru, spaima deţinuţilor. Acesta era un monstru de om la trup şi la suflet. Ţigănos, gras, păros ca un antropoid, suflecat până la coate, aştepta victimele. Era dotat cu toate sculele premergătoare anchetei. Aşa începeau anchetele.

Brânzaru nu ancheta, habar nu avea cine eşti. El se ocupa numai cu pregătirea, adică cu ruperea oaselor şi erai dat pe mâinile lui, când anchetatorul la care erai repartizat, recomanda „tratamentul”.

Anchetatorul doar apăsa pe buton şi apărea Brânzaru.

— Ia-l, poruncea, şi el ştia ce are de făcut. Venea cu parul pe care erai spânzurat cu tălpile în sus, funie, rangă, căluş şi cordonul electric pentru şocuri. Brânzaru era unul din cei mai cruzi călăi ai Siguranţei lui Antonescu şi acum servea pe comunişti cu un devotament şi fanatism feroce.

Am coborât apoi la subsol, la celular, aşa-zisele „Garsoniere”. Pat de piatră, scaun de piatră, masă de piatră, cu aer condiţionat. Primeai aer numai cât să nu mori. Permanent erai supravegheat, dormeai cu mâinile pe piept şi în timpul zilei, paznicul cerea mereu să-i arăţi palmele.

Ori de câte i se părea ceva neclar, bătea în geam

şi-ţi făcea semn: „Sus mâinile”.

Eram singur în celulă. Tăcere! Tăcere! Nu auzeai niciun bâzâit de muscă. Comunicarea cu gardienii se făcea numai muţeşte.

Când plecai la anchetă se deschidea uşa uşor şi paznicul cu ochelarii orbi în mână îţi făcea semn cu degetul să vii spre el, apoi îţi punea ochelarii pe ochi şi plecai sus. Pe traseu la fel, nu auzeai decât psst psst.

Acest celular „Garsoniera” cum îl numeau deţinuţii, era arestul numărul 1.

Internele mai avea şi un al doilea „depozit”, celularul nr. 2 care era la două nivele sub pământ.

Acolo aveau şi camere mai mari pentru mai mulţi deţinuţi. Aici ajungeai când nu mai prezentai interes pentru anchetă şi erai „depozitat” provizoriu pentru a fi transferat la alte închisori sau securităţi din ţară.

Prima noapte la „Garsonieră”.

— Arestul nr. 1 celular – Era târziu, aproape de miezul nopţii, când am fost coborât la celular. Aici

linişte de mormânt. Nu se auzeau nici paşii fiindcă paznicii aveau în picioare papuci de cârpă ,,nu auzeai suflare omenească. Totul se dirija prin semne. Aici nu aveai nume ci, un număr. Am fost fotografiat şi eu cu numărul la gât dar l-am uitat.

Celularul era aşezat în linie dreaptă între două culoare. Pe o parte avea uşile, iar pe cealaltă parte geamurile prin care erai supravegheat permanent. Ferestrele erau mari cât ţinea peretele celulei.

Pe această parte un paznic în papuci patrula pe distanţa a câtorva celule de care răspundea.

Deşi până la Interne mai fusesem întemniţat la Galaţi, Văcăreşti, Siguranţa Statului, pe timpul lui Antonescu în primele momente ale contractului cu ,,Garsoniera" am fost cuprins de o înfiorare grea, mai ales şi pentru faptul că nu ştiam că Ministerul de Interne are şi arest.

Inima mi se zbătea violent şi ochii mi se împăinjăniseră datorită şi luminii puternice. Lumina

puternică a becului orbeşte. Aceasta se datora şi faptului că până aici am fost purtat numai cu ochelari orbi.

Nu desluşeam nimic şi trupul parcă-mi era cuprins de frisoane. Până la urmă puţin câte puţin m-am acomodat. Mi-am aruncat privirea peste tot mi-am adunat gândurile şi m-am întins pe patul de piatră cu mâinile pe piept, aşa cum cerea regulamentul.

Am închis ochii.

Nu trece mult şi un strigăt sinistru sparge vidul tăcerii!

— Mihai, Mihai, băiatul tatii, Mihai unde eşti Mihai?! Aduceţimi-l pe Mihai.

Mă trezesc. Temnicerii alarmaţi, aleargă ca lupii deşertului să-l găsească pe somnambulul care tulbură liniştea. Strigătul lui sinistru şi disperat înfioară inimile celor captivi.

— L-am găsit! şopteşte un paznic. Somnambulul plânge. Durerea din el nu tace. Strigă mereu: „Mihai, Mihai, daţi-mi-l pe Mihai!”

Smuls din viaţă tatăl de fiu, acesta striga mereu: „Daţi-mi copilul!”

Nefericitul om îşi pierduse minţile. Am aflat mai târziu drama lui. Omul fusese smuls în miez de noapte de lângă fiul său Mihai în vârstă de numai trei ani, lăsându-l singur în casă, căci mama lui se pierduse când el venise pe lume.

A început ancheta.

Am fost dat pe mâna unui anchetator de formaţie nouă. Se cunoştea şi după vârstă şi după felul cum îşi făcea meseria. Era îmbrăcat militar, uniformă rusească cu stele pe umăr şi cu caschetă albastră, culoarea K.G.B. – ului. Aşa erau securiştii îmbrăcaţi la început. Anchetatorul mi-a făcut mai întâi o introducere lăudându-se că sunt umanitarişti, nu ca fosta Siguranţă.

Pe noi ne interesează poziţia omului faţă de faptele săvârşite. Nu aveam nimic cu insul. Am putea să vă împuşcăm şi noi ca cei din trecut.

Eu i-am spus că în zilele noastre e mai greu de

omorât un om la care anchetatorul răspunde: „Nu-i decât o perioadă scurtă între ceea ce a fost şi ceea ce este acum şi am putea face la fel”.

Eu răspund iarăşi: „În situaţia aceasta înseamnă că a plecat o categorie de criminali şi i-a luat locul alta!”

Răspunsul meu l-a digerat greu, l-a primit cu multă abţinere, dar l-a primit. Era vorba că doar ei sunt alţii şi mi-a făcut apologia umanitarismului.

A renunţat la astfe l de tertipuri şi a trecut la „treabă”, omul.

Ancheta era interesată pentru activitatea mea din Bucureşti, şi cum eu nu eram important pentru Bucureşti, lucrurile le-am descurcat nu prea greu – activitatea mea era în Moldova şi acolo voi fi trimis până la urmă.

La anchetă eram scos zi de zi la început, apoi tot mai rar, timp de o lună, după care am fost mutat la arestul II în „depozit” de unde voi fi dus în Moldova, mai întâi la Iaşi, apoi Suceava şi de aici la Bacău unde

într-adevăr am avut activitate.

Cu senatorul P. N. Ţ.

— Lungu Leon – După câteva zile de unul singur în „garsonieră” îmi aduce companie pe senatorul P. N. Ţ. Leon Lungu din Bârlad, avocat. Avea aproximativ 55 de ani Un om otrăvit, departe de spiritul pe care îl cerea captivitatea noastră. Nici în acel moment dureros al vieţii noastre de captivi în mâna aceluiaşi duşman în strâmta noastră celulă nu a putut să fie bun camarad, aşa cum nu a putut să fie niciodată.

Considerându-se om cu experienţă şi că el stăpâneşte o serie de evenimente, la care a participat direct ca fost parlamentar, printre altele mi-a vorbit de geneza Gărzii de Fier într-un vocabular trivial şi cu născociri cum numai la reeducările din Piteşti s-au mai putut întâlni. M-am stăpânit mult şi după ce şi-a vărsat toată otrava drăcească împotriva „Mişcării Legionare” şi a golit tot polobocul cu „lături” i-am dat replica cuvenită, civilizat şi cu vocabular demn. Nu am reuşit

să-l determin să recunoască cu dinadinsul.

— Nu trebuie, i-am spus, domnule fost senator, să folosim măcar acum aici în această celulă cuvinte ţigăneşti, cuvinte aţâţătoare de patimi josnice să nu ne prăbuşim şi mai mult în iadul în care am fost aruncaţi tocmai de acea clică politicianistă oarbă, din care şi dumneavoastră aţi făcut parte. Vorbăria putredă, vorbe imorale şi argumente imorale, umplu pe cei ce le ascultă cu păreri de rău în inima lor şi consecinţe ireparabile în viitor, umplu pe cei ce le grăiesc şi-i acoperă cu compătimire totală. Vă compătimesc, domnule senator!

Măcar aici în suferinţă să ne sfinţim mintea, gura şi inima cu o ţinută demnă de cauza pentru care suntem surghiuniţi, cu un cuvânt de duh.

Am rămas două lumi, dar respectându-ne rece.

De la el am aflat că vine dintr-o celulă unde a stat cu inginerul Costin, fostul director al Atelierelor C.F.R. Griviţa în 1933. Acesta era arestat şi chinuit ca să declare că în anul 1933 când atelierele au făcut grevă,

Gheorghe Gheorghiu-Dej a fost spărgător de grevă.

Deci lui Dej i se făcea dosar în secret încă din 1948 pentru a-l răsturna. Tot de la Leon Lungu am aflat că Ion Mihalache şi alţi fruntaşi P. N. Ţ. au fost torturaţi în anchetă.

Convieţuirea cu el a fost scurtă. Într-o zi când m-am întors de la anchetă nu l-am mai găsit.

Am rămas iarăşi de unul singur dar nu pentru mult timp. Pe bătrânul senator nu l-am mai întâlnit niciodată pe parcursul lungului drum al temniţei şi nici nu am mai auzit nimic despre el.

Avea o sănătate şubredă.

Cu un sârb în „garsonieră”.

Cam pe la jumătatea lunii decembrie 1948 mi se aduce companie, ca să nu fiu singur probabil, un sârb, Ilia Nicolici din PancevBelgrad. Acesta era transfug şi se prezenta ca potrivnic al lui Tito. Era un băiat până la 30 de ani, isteţ, sigur pe el şi mă înţelegeam cu el în limba rusă în măsura în care îmi însuşisem şi eu câteva

cuvinte.

Nu ştia nicio boabă româneşte. El avea un tratament diferit de al meu. Eu primeam 100 de grame de pâine şi o cafea surogat de orz, iar la amiază o ciorbă, apă „chioară” rară nimic altceva. Seara nimic.

Ilia Nicolici primea un pachet de ţigări Carpaţi pe zi şi mâncare probabil de la restaurant. Primea sosuri calde, mititei, grătar, mămăligă aburindă cu brânză, cu smântână, pâine la discreţie şi desert, ca într-o staţiune de odihnă şi refacere.

Nu l-am urmărit niciodată ce şi cât primeşte. Pe mine foamea nu mă chinuia şi nu m-a interesat niciodată „strachina”. Desigur lucrurile erau făcute cu „cântec” se urmărea înfometarea şi alternativă castronului plin dacă plăteşti în anchetă.

Nu i-am cerut lui Ilia Nicolici niciodată vreun chiştoc de ţigară sau vreo coajă de pâine. Nici nu eram fumător.

Dar. surpriză! într-o zi Ilia Nicolici primeşte

acelaşi regim ca şi mine. Zadarnic bătea el în uşă ca să fie dus la anchetă să-i motiveze de ce l-au trecut la regim de exterminare?!

Ilia Nicolici net zăbrale, net crima, repeta toată ziua şi se plimba nervos prin dimensiunea câtorva paşi – disperat.

Ajunul Crăciunului 1948

Ajunul Crăciunului mă prinde tot în compania lui Ilia Nicolici. Se potolise oarecum fiindcă toate insistenţele lui au fost zadarnice şi obosise. Bănuiesc că el fusese aruncat în România ca spion pentru Tito şi cât a durat perioada de verificare l-au ţinut într-un regim amical.

Seara pe la ora colindului Ilia Nicolici a fost năpădit de amintiri şi a început să-mi povestească despre obiceiurile de Crăciun de la ei. Era răscolit şi stăpânit şi de amintirile copilăriei şi cu cât se ambala mai mult în povestiri, se întuneca la faţă şi iar o mai dădea din când în când pe – „Pocino celula, Ilia Nicolici

net zăbrale, net crima”.

Cum depanam amândoi poveşti şi nostalgii din trecut deodată. mişcare mare pe sală. Temnicerii aleargă şi trag zăvoarele la mai multe uşi. Se aude un horcăit de moarte. Cineva a încercat să se sinucidă. Caralii aleargă către acolo, aud cum îl scot afară şi-l târăsc spre un punct de ajutor probabil.

Se face linişte! Ilia Nicolici, alb ca varul profund afectat de ceea ce s-a întâmplat îmi vorbeşte mereu de Hristos. Criza în care căzuse a durat până târziu.

Dimineaţa în prima zi de Crăciun, Ilia Nicolici a fost luat din celulă şi transferat probabil într-un lagăr anume, unde erau depozitaţi toţi titoiştii. Se dovedise că el nu era potrivnic a lui Tito, ci a fost trimis în România cu misiune de spionaj.

A doua zi de Crăciun am fost şi eu scos de la „Garsonieră” deoarece nu mai prezentam importanţă pentru îngheţă, pentru Bucureşti şi transferat la arestul II, la două nivele sub pământ. Activitatea mea era în

Moldova unde voi fi dus împreună cu Gh. Ungurașu și Nicolae Simionescu peste puțin timp.

Arestul II Interne.

Aici, la arestul II nu mai știam când e ziuă, când e noapte și în ce zi suntem. Trăiam fiori de beznă adânci. M-au băgat într-o cameră cu patru paturi înfipte în beton, neetajate. Tot tavanul era căptușit cu niște țevi groase, fierbinți. Am găsit în această cameră pe profesorul George Fotino, fostul decan al Facultății de Drept din București, liberal de marcă, pe profesorul Nicolae Nicola din București, str. Minerva, nr. 4, fost director general al învățământului capitalei, P. N.ț – ist; și pe Cuzman Andraș, deși cu nume de maghiar, mai bine zis maghiarizat – era român din Timișoara, legionar, absolvent al Academiei Comerciale, avea doi copii, un om deosebit de liniștit și de simțit. Toți erau numai în chiloți, în cameră era o căldură de iad. Puținul aer venea de pe sală pe un gemușor de 30 pe 30 cm. fixat deasupra ușii.

Stăteam de multe ori culcat pe ciment ca să mă mai răcoresc. Când aduceam de la programul de W.C., care era numai de două ori pe zi, o cănită de apă, aceasta făcea boboroaze imediat din cauza căldurii de parcă era sifon.

Anul Nou l-am făcut în formaţia arătată. Respirarn greu. Într-una din zile, când eram pe brânci pe ciment, cu nasul în uşă care avea o găurică, o crăpătură pe unde venea puţin aer de pe sală, m-a văzut temnicerul pe vizetă şi a înfundat-o imediat pentru a nu mai primi nici măcar acea picătură de aer.

Profesorul George Fotino înalt, tâmplele albe, obrazul supt de barbarele condiţii ale temniţei, încet în mişcări, suporta greu detenţia.

Liberal de frunte, unul dintre creierele alese ale PNL, profesor distins, fost decan al Facultăţii de Drept din Bucureşti avea o fetiţă de numai opt ani, departe acum de ea.

Am avut cu el raporturi de respect reciproc, deşi el

profesor universitar, iar eu student, aici în temniţă ştia să fie bun camarad, nu era orgolios şi răspundea cu bunăvoinţă atunci când era solicitat. Am schimbat cu el multe păreri, am discutat despre o serie de personalităţi politice şi am parcurs împreună evenimente de multe ori spinoase.

L-am întrebat printre altele, ce părere are despre Mihai Antonescu care a fost tot dreptist.

Acesta mi-a răspuns cu multă eleganţă, departe de a luneca în bârfa: Mihai Antonescu a fost un profesor reuşit, dar era mai bine dacă îşi căuta de catedra lui.

Am înţeles din spusele lui şi din gestul său că nu-l aprecia ca om politic. A fost departe de propriile lui aspiraţii şi a naufragiat ruşinos. La procesul „Marii Trădări" a fost lipsit de răspundere şi s-a/ purtat în mod laş faţă de Ion Antonescu, făcându-l numai p „e el răspunzător.

Profesorul ştia că sunt legionar căci nu mi-am ascuns niciodată şi nicăieri convingerile mele.

Într-o discuţie destul de amicală şi calmă, profesorul îmi spune:

— Domnule student Baciu, nu te supăra, dar după 23 august 1944, mulţi tineri care erau în tabăra legionară s-au înscris la F. D. U. (Frontul Democratic Universitar).

I-am răspuns că aceşti tineri sunt nişte „voiajori" nevinovaţi. Nu au fost niciodată ceea ce au manifestat la suprafaţă. Aceşti tineri erau flămânzi şi fără adăpost. Pentru a primi masă şi cămin erau obligaţi să se înscrie în F. D. U., altfel trebuia să doarmă în Gara de Nord sau pe trotuar.

L-am menajat mult pe profesor în răspunsul meu dintr-un sentiment de condescendenţă şi pentru a nu-l întrista şi mai mult. Răspunsul meu trebuia să fie acesta: „Domnule profesor, dumneavoastră vă legaţi de nişte tineri amărâţi fără casă, fără masă. Dar de ce nu îl vedeţi pe domnul Gută Tătărăscu fostul prim-ministru al liberalilor, care acum era vicepreşedinte al Consiliului

de Miniştri al Guvernului comunist. Nu vedeţi şi pe Petre Bej an, altă lichea, care după căderea şi întemniţarea lui Tătărăscu, după ce l-au folosit şi au compromis liberalismul şi democraţia, el i-a luat locul, dar pentru puţin timp, căci şi el ca şi Tătărăscu şi ca toţi ceilalţi istorici foşti demnitari au ajuns la închisoarea Sighet. Unii demni, alţii compromişi".

Profesorul într-o altă discuţie cu altă tentă, mi-a vorbit despre o lucrare de-a sa care i-a fost confiscată şi care înseamnă munca sa de o viaţă, în ţară şi în bibliotecile străine. Cu această lucrare „Dreptul şi dreptatea la români" cred că reţin bine titlul lucrării, voia să-şi încununeze munca şi cariera de profesor. Lucrarea era voluminoasă. Ar fi acoperit două paturi cu facsimilurile puse pe muchie.

L-am întrebat pe profesor, dacă liber fiind, va mai putea reface lucrarea sa în cazul că i-a fost arsă de comunişti.

A răspuns că dacă ar fi să o ia de la capăt ar avea

nevoie de patru asistenţi ca să-l ajute timp de cinci ani.

Cu profesorul George Fotino am stat împreună două luni, ianuarie şi februarie. La începutul lunii martie am fost mutat într-o altă cameră, de data aceasta friguroasă de-ţi trosneau oasele.

loanFruma.

Avocat, doctor în drept, sibian, fost ministru secretar la finanţe, în guvernul Tătărăscu. Am stat cu el la M.A.I. arestul doi la „camera rece".

Autor a mai multor cărţi premiat de Academia Română: pentru „Procesul lui Horea", „Avram Iancu", „Responsabilitatea medicală", „O monografie a Sibiului".

Suflet mare, credincios, vajnic român, de o fineţe dezarmantă care impunea respect şi admiraţie.

Mi-a citat printre altele din testamentul lui Horea: „Eu, Gheorghe Ursu în vârstă de 55 ani, muierea în vârstă de 47 de ani, Luca fiu în vârstă de 12 ani". L-a impresionat mult pe autor, finalul testamentului, unde

după ce înşiră numele celor ce l-au trădat, Petru C. Baciu încheie: „Pe toţi îi iert din inimă”.

Se minuna autorul de câtă gingăşie, de câtă nobleţe sufletească, cât creştinism poţi găsi la un suflet de ţăran, pătura cea mai curată a societăţii.

Am discutat mult pe seama lucrării: „Monografia Sibiului”.

Ah, când îmi aduc aminte! şi ce rău îmi pare că am uitat atâtea! şi câte mi-a spus cu vorba lui inegalabil de elegantă cu cultura şi talentul lui. Se pierdea în temniţă un mare om de cultură, un mare român pierdea Neamul.

Îmi povestea printre altele de cercetările făcute. Că până în anul 1828 românii nu aveau voie să locuiască în oraşul Sibiu. Ei erau trataţi de unguri ca popor inferior şi locuiau forţat peste apa Cibinului cu ţiganii. Abia în anul 1828 şi atunci printr-un aranjament avocăţesc, a pătruns primul român în oraşul Sibiu. Aşa au procedat ungurii cu românii.

Spunea el că în toate aşezările urbane românii erau

excluşi şi totuşi câtă vitalitate la poporul român!

În numai 100 de ani de la descătuşarea sa, ei au devenit majoritari şi în aşezările urbane precum în totdeauna în Transilvania.

Avocatul Ioan Fruma a fost şi apărătorul comandantului legionar avocat doctor Nistor Chioreanu, fost şef al Ardealului legionar în perioada septembrie 1940 – 21 ianuarie 1941.

Acestuia i s-a intentat un proces din ordin de către autorităţile antonesciene prin care se urmărea întemniţarea; i se pregătea nimicirea.

Avocatul Ioan Fruma a simţit ce se pune la cale în ascuns şi l-a sfătuit pe Nistor Chioreanu să fugă în Germania pentru a se salva, lucru pe care el l-a făcut.

După anul 1989 am avut în staţiunea Vatra-Dornei o întâlnire cu comandantul Nistor Chioreanu care mi-a confirmat cele aflate de la Ioan Fruma pentru care avea consideraţii deosebite. Un om de mare caracter şi mare suflet românesc.

Nu de puţine ori m-am întrebat ce-a căutat un astfel de om lângă Guţă Tătărăscu, omul tuturor compromisurilor.

M-am despărţit de Ion Fruma în luna martie 1949 la Interne, cu multă părere de rău şi cu sentimentele cele mai frumoase, bun prieten şi bun camarad.

M-am despărţit cu emoţie şi pentru faptul că plecam în necunoscut. Am fost luat împreună cu Ghiţă Unguraşu şi Nicolae Simionescu, legaţi toţi trei în lanţuri unul de altul şi aruncaţi într-un tren sovietic.

Profesorul Nicolae Nicola.

Nicolae Nicola era din Bucureşti şi locuia pe strada Minerva nr. 4, fost fruntaş P. N. Ţ. Avea 47 de ani. Soţia profesoară şi parcă avea o singură fată.

Un om deosebit, bine fixat în realităţile româneşti. Pot spune că am găsit un om rar. Nu era părtinitor. Foarte deschis, era stăpân şi sincer pe tot ce vorbea. Vedea în Mişcarea Legionară la timpul acela singura forţă capabilă ca să se înfrunte cu comunismul şi să

redreseze Neamul să-l aducă pe linia lui de viaţă.

Partidele sunt o soluţie în funcţie de realităţile zilei şi sunt relative, spunea el.

Profesorul Nicola era arestat din toamna anului 1947 şi purtat când la Jilava în depozit când la MAI. pentru anchetă, prin el am aflat de avocatul Ion Oprişan tot P. N. Ţ. – ist şi despre alţi băcăuani care erau încarceraţi la Jilava. Mi-a povestit crâmpeie din detenţia lui Ion Antonescu.

Spunea profesorul că la Lublianska-Moscova, închisoare cu mai multe nivele sub pământ, Mişu Antonescu şi Eugen Cristescu erau nişte gurmanzi şi dispuşi la orice compromis aşa cum de fapt au făcut-o la proces.

Ambii se înţelegeau foarte bine şi aveau numai „burtă”!

Ion Antonescu era sobru şi conştient de momentul istoric pe care îl parcurgea. El era ţara pe care a condus-o şi istoria care trebuiau apărate.

Mareşalul devenise obsedat, din păcate de misiunea sa. Obosit din ce în ce mai nervos, el trăia doar pentru un singur ţel, drama sa ca şi conducător de ţară şi dorea să se termine cât mai repede captivitatea sa.

Spunea profesorul în continuare:

— Dragă Petrică ştii dumneata că Ion Antonescu acolo în celula de la Lublianka avea agăţate numai lozinci, iar pereţii erau spoiţi în negru care zdruncina şi înnebunea orice minte sănătoasă. /

Din când în când profesorul ofta şi continua cu povestirile.

— Am avut ocazia să stau de vorbă cu o serie de diplomaţi americani şi le explicau situaţia din ţara noastră de după – 23 august 1944

Aceştia raportau la centru despre samavolniciile ruseşti din România, dar conducerea americană nu-i credea. Spuneau că au căzut sub influenţa partidelor istorice şi cele raportate de ei sunt exagerări.

— Să fim cu ochii deschişi şi cu mintea lucidă. Ne

aşteaptă prigoană lungă – spune profesorul.

Erau schimbaţi diplomaţii şi veneau tocmai cei care nu-i credeau pe cei dinaintea lor, de cele raportate. Constatau şi raportau la centru realităţile şi la fel nu erau crezuţi.

Cât de naivi au fost americanii în raporturile lor cu ruşii. Ei nu au cunoscut niciodată viclenia rusească. Rusul spune ca tine dar face ca el.

În memoriile sale fostul preşedinte american Truman spune: „Cu Stalin cădeam de acord foarte repede, la întâlnirile pe care le-am avut, dar niciodată nu se ţinea de cuvânt. Nu tot aşa era cu Churchil, cu el cădeam greu de acord dar îşi respecta cuvântul”.

Lenin i-a fixat bine şi necruţător când spunea „burghezia” credulă. Sau: „Noi comuniştii vom câştiga mereu atâta timp cât vom şti să ne folosim de slăbiciunile şi naivitatea lor: legalitate, libertate, fraternitate etc”.

I-am povestit şi eu profesorului Nicola cum la un

cămin de copii din Moldova, când seara asistentele voiau să-i liniştească pe copii şi să-i culce striga la ei: sub pătură că vin americanii – şi nu mai auzeai niciun bâzâit de muscă, nu mai sufla nimeni.

La fel la armată când se făceau exerciţii de luptă, comandantul prezenta tema: inamicul anglo-american înaintează din direcţia cutare. vine în ajutorul nostru să ne despresoare armata roşie.

Cam aceasta era starea de spirit în România la timpul acela de multe ori mă amuzam, cu profesorul de „râsul” ce se petrecea la noi în ţară.

În jurul de 1 martie 1949. M-am despărţit de profesor şi de ceilalţi doi. Mă voi revedea cu el peste doi ani la Jilava.

Sunt mutat din camera fierbinte!

În noua mea cameră era frig. Pereţii din beton erau decofraţi. Se vedea pe ei amprentele scândurii de brad, căci nu apucase să tencuiască.

Se stătea îmbrăcat gros, cu paltonul desigur dacă îl

aveai. Aici am întâlnit studenţii: Obreja Spiridon, Nicu Eşanu medicinişti din Sibiu – legionari, părintele Gheorghe Surdu din comuna Boian-Mediaş, preot greco-catolic, pe avocatul Cornel Ghimbăşan din Dumbrăveni fost deputat în partidul doctorului N. Lupu dizident P. N.ţ. care avea lozinca: „Votaţi doctorul Lupu spaima hoţilor”, dar el era cel mai mare hoţ.

La o interpelare în parlament când doctorul Lupu făcea apologia sărăciei sale şi scoate din vestă două monede de 20 de lei care se numeau şi „poli”, şi arătă că atât are la viaţa lui numai doi poli.

Ilustrul profesor universitar A. C. Cuza de o inteligenţă rară şi mare duelist îi răspunde prompt: „şi pământul are doi poli şi totuşi se învârte”.

S-a făcut mult haz pe seama acestei frumoase şi tăioase replici ale profesorului.

Cornel Ghimbăşan era foarte vesel şi juca toată ziua bâza sau gajul cu câţiva tineri al căror nume nu-l mai reţin.

Ne delecta pe toţi cu poveştile sale năstruşnice şi avea haz şi talent de povestitor. Alegătorii lui îi spuneau „domnu’ Bubi”.

Ce ne povesteşte el printre multe altele? Nu avea alegători în Dumbrăveni şi în împrejurimi? Ce să facă pentru a câştiga adepţi?

I-a venit în minte următoarea înscenare: El, la Dumbrăveni avea câţiva agenţi fiscali de la Administraţia Financiară Locală pe care el îi ajutase să-şi ocupe funcţia.

Aranjează cu aceşti agenţi să facă la o seamă de cetăţeni procese de impunere cu cifre false şi mari şi le trimite somaţii pentru ziua cutare. când trebuia să fie prezenţi la Primărie şi să achite taxa în caz contrar urmând a li se confisca lucrurile din casă şi vitele. Aranjează şi cu jandarmii pe care îi mituieşte bine, ca în ziua respectivă, care era într-o duminică să aducă toţi cetăţenii la Primărie.

Oamenii speriaţi de jandarmi s-au prezentat.

Alarmă mare, vaiete, tânguieli.

„Ca din întâmplare trece el domnu' Bubi cu maşina prin faţa Primăriei. Oamenii îl văd şi disperaţi strigă după el. „Domnu' Bubi, Domnu' Bubi". El se dăjos foarte surprins şi cu mult calm le spune:

Ce-i oameni buni, ce-i dragilor?

Uite, ce ne fac agenţii de la Fisc şi jandarmii se tânguie toţi în cor. Ne-au pus dări mari, ne-au trimis somaţie şi acum vor să ne ia bosrfele din casă şi vitele. Noi nu avem bani! Ajută-ne domnu' Bubi!

Bubi răspunde:

— Ce să vă fac eu dacă fugiţi de mine şi nu vreţi să îmi daţi votul. Acum las să vă jupoaie cei pe care i-aţi votat. Aţi ales nişte pungaşi!

Oamenii în cor strigă:

— Te votăm pe dumneata, domnule Bubi, numai ajută-ne şi ne scapă de amar!

— Unde sunt agenţii, întreabă domnul Bubi!

Aici sunt, cu tolba plină de acte.

Domnu’ Bubi strigă:

— Să vină la mine agenţii imediat!

Agenţii vin.

Domnul Bubi îi ia la rost. Nu vi-i ruşine?! Jefuiţi oamenii care sunt şi aşa săraci şi necăjiţi.

Ia daţi procesele verbale, să văd despre ce este vorba. Agenţii se execută cuminţi şi spăşiţi. Domnul Bubi le rupe şi începe a-i batjocuri:!

— Nu vi-i ruşine hoţilor să jefuiţi pe bieţii oameni care abia îşi duc zilele? Las că ridic eu problema în Parlament de ceea ce se petrece la Dumbrăveni. Fugiţi din faţa mea că vă şi bat!

Gloata zăludă de bucurie a început să strige:

— Ura, ura, trăiască domnu’ Bubi, cu el votăm de-acum.

Şi din acel moment toţi cetăţenii au devenit electorii domnului Bubi. Aşa se câştigau voturile! Trebuia să ai fantezie bogată.

Altă perlă:

În anul 1936 l-a întâlnit la Paris pe Gavrilă Marinescu din camarila lui Carol al II-lea, Prefectul poliţiei capitalei.

Acesta era în anturaj cu mai multe cocote într-un restaurant.

Ghimbăşan începe să-l bubuie:

— Risipeşti banii ţării aici cu femeile şi ţara geme de sărăcie! Lasă că te deconspir eu în parlament!

Gavrilă Marinescu îi replică:

— Măi, nu fi prost! şi-l invită într-o cameră alături. Numai ei doi!

Scoate zece mii de lei şi-i spune:

— Semnează chitanţa asta că ai primit aceşti bani ca recompensă pentru o serie de informaţii furnizate mie. Pentru ţară măi prostule!

Conu Bubi a semnat bucuros chitanţa, iar acum facem haz de cum l-a şantajat pe Gavrilă Marinescu de zece mii de lei pe care şi el la rândul lui i-a consumat tot în desfrâu cu femei timp de mai multe zile şi nopţi la

Paris. Aşa se cheltuiau banii ţării în vremea aceea.

În camera amintită rece şi sumbră cel mai bine m-am înţeles cu studenţii Obreja şi Nicu Eşanu şi cu Părintele Gh. Surdu. Gândeam la fel!

Cu părintele Gh. Surdu am făcut multe planuri de viitor în speranţa ca încătuşarea noastră nu va dura mult.

De la Părintele Surdu şi de la Eşanu am aflat că a fost în acea cameră transferat doar cu câteva zile înainte de venirea mea Vică Negulescu. Era terminat fizic de grelele cazne la care a fost supus, îşi vedea sfârşitul în temniţa şi chiar aşa a terminat-o Vică Negulescu cu viaţa, în temniţă.

În această cameră erau oameni de toate felurile, evident şi informatori.

Să vezi şi să nu crezi! De 9 martie, ziua Sfinţilor 40 de mucenici din Sebastia unii deţinuţi au primit colaci sărbătoreşti. Desigur aceştia plăteau în anchetă.

Această cameră era mai mult pentru trecere şi mi-am dat seama lesne că ancheta mea s-a terminat la

Bucureşti, şi urma acum transferul meu în Moldova.

În această cameră am ajuns şi eu terminat.

Când mă scotea la programul de W.C. mă sprijineam de pereţi. Până la W.C. cădeam de două-trei ori pe culoarul strâmt.

Ajuns în această situaţie /temnicerii au anunţat conducerea şi într-o zi am fost vizitat de medic probabil.

M-a privit din uşă, căci era, nu-i aşa, suficient?!

A întrebat cum mă cheamă şi a plecat. Oameni mai vechi în cameră spuneau că voi fi trecut la regim de refacere.

Nu ştiu în ce scop a venit acel individ misterios, doctor. Poate pentru menajerie, poate să verifice veridicitatea celor raportate de paznici. Oricum peste două zile mi s-au pus ochelari orbi pe faţă şi prins cu cătuşe la mâini, m-am trezit într-un atelier de fierărie după ce am urcat şi coborât mai multe scări şi am făcut mai multe cotituri la dreapta şi la stânga.

În acel atelier au fost aduşi şi Ghiţă Unguraşu şi

Neculai Simionescu. Ne-au luat ochelarii orbi!

Eram nişte cadavre de îţi era scârbă să te priveşti.

Toţi trei am fost ferecaţi numai cu două lanţuri cu nişte butuci grei, nu pentru lipsa de lanţuri, ci pentru a ne chinui. Ghiţă la mijloc era cel mai dezavantajat.

Cu piciorul stâng era prins de piciorul meu drept, iar cu celălalt era prins de piciorul stâng al lui Neculai Simionescu.

Aşa ne-au urcat într-o dubă care era trasă la scară şi am plecat de la M.A.I., dar unde? vom vedea peste puţin timp.

În Gara de Nord.

Am ajuns în Gara de Nord. Coborâm pe peron. Abia acum am înţeles că mergem undeva mai departe, dar unde? Iarăşi întrebare. Pornim către tren. Şi eu şi Simionescu aveam câte un picior liber şi noi eram acei care trebuia să ne potrivim pasul după Ghiţă.

Era foarte greu să ne sincronizăm mersul. Era de plâns, dar şi de râs. Lumea ne privea cu multă

compătimire, alţii cu dispreţ şi ură pentru cei care ne escortau. Deşi acoperit cu paltonul, Neculai Simionescu, la anumite mişcări se vedea că e plină de sânge cămaşa lui. El era sinucigaşul din seara ajunului de Crăciun 1948. Deşi chinuiţi, ne venea să zâmbim şi ne distra circul, căci lumea era numai cu ochii pe noi. Gardienii ne zoreau pentru a nu mai da loc la spectacol, dar noi nu puteam ieşi din cadenţa noastră scurtă şi zornăitoare.

Am ajuns, în sfârşit la tren. Un tren sovietic. Deşi nu aveam voie să vorbim între noi, eu îi şopteam lui Ghiţă printre dinţi în derâdere:

— Să ştii că ăştiane duc la Moscova.

— E mai bine acolo, răspunde el. Acolo şi câinii poartă colaci în coadă, ha ha!

Stai, numai să ne putem urca. Dar cum să urcăm toţi trei deodată, căci pe rând nu se putea. Eram legaţi unul de altul, eram un singur colet.

Asta au înţeles şi gardienii şi atunci se reped mai muţi gealaţi, ne iau în braţe şi ne aruncă în vagon ca pe

un sac. Era vagon de călători, nu dubă. /

Trenul porneşte. Ne-am dat seama că mergem către Moldova, la Iaşi sau Suceava.

Aveam rezervat un compartiment şi nu mai purtam ochelari orbi. Ne puteam delecta ochii şi după atât întuneric aveam acuma şi lumină şi aer şi cer. De la Mărăşeşti trenul a luat-o la dreapta spre Tecuci, Bârlad. Ne-am dat seama că mergem la Iaşi.

Lumina ni se părea ireală după o noapte atât de lungă trăită în afundul negrelor celule. Ne priveam unul pe altul. Eram nişte zdrenţe de om, care câţiva zburam de pe o cotă pe alta şi înfricoşam pe urmăritorii noştri.

— Hei, unde sunteţi voi zile de pe crestele albastre ale munţilor când noi eram stăpânii lor şi stăpânii vieţii noastre?!

Acum, sub pază suntem nişte chircituri, o rufa urâtă. Unde-i omul de altă dată din noi?!

La Iaşi... iată-ne la Iaşi. Dealurile păreau mai înalte şi mai semeţe. Înainte de coborâre ni s-au luat

lanţurile şi ni s-au pus veşnicii ochelari. Ticăloşii de paznici ne iau la braţ. Coborâm treptele vagonului.

Duba era trasă la peron. Eram aşteptaţi.

Am urcat în dubă. Fiecare în celula lui. Începe iarăşi despărţirea noastră. Ajungem la destinaţie.

Unde?! Nici astăzi nu ştiu! Cred că la securitate.

M-a băgat într-o celulă mică, umedă, mucegăită, iară aer, fără pat. O scândură aşezată pe două capre dulghereşti era toată dotarea. Deasupra uşii care dădea într-un coridor strâmt, celula avea un orificiu de 25/25 cm pentru aerisire. Cu mâinile la spate am fost pus în cătuşe americane, acele cu dinţi care la fiecare mişcare brăţara se strânge şi-ţi sugrumă carnea, îţi taie mâna. Trebuia să stau ţeapăn.

La program pentru W.C. mă scoteau o dată pe zi când îmi descuiau cătuşele. În timpul zilei, când mai aveam nevoie de W.C. şi obţineam îngăduinţa nu mi se mai scoteau cătuşele, ci mă descheiau temnicerii la prohab. Le era, probabil, teamă că pun mâna pe armă?!

De unde armă?!

Mă plimbam toată ziua pe o lungime de 3 în cât era celula şi-mi făceam fel şi fel de închipuiri.

Faptul că nu se auzea nicio mişcare nici ziua, nici noaptea mă neliniştea. Nu venea nimeni să mă întrebe ceva. Noaptea mă aşezam în genunchi, aşa cu mâinile încătuşate la spate, prindeam cu dinţii ghetele şi mi le aşezam la căpătâi pe scândura goală în loc de pernă. Am stat aşa cu cătuşe 17 zile.

Greu, foarte greu să stai câteva ore numai cu mâinile la spate fără cătuşe, dar zile, nopţi şi săptămâni?!

Într-o zi se deschide uşa şi un temnicer îmi spune să îmi fac bagajul.

Nu am bagaj, îi răspund.

Cum, nu ai niciun fel de bagaj?

Nu domnule, aşa cum mă vezi. Nu am nicio obială, nicio batistă, nicio cârpă să-mi şterg ochii.

Îmi pune ochelarii, mă ia la braţ şi-mi porunceşte:

Păşeşte!

Ajung în dubă. Aici Ghiţă Unguraşu şi Neculai Simionescu mă aşteptau.

Plecam toţi trei cu duba. Am ajuns la aeroport. Aici ne aşteptau două avioane.

Pe Ghiţă Unguraşu şi Neculai Simionescu îi urcă împreună într-un avion, eu singur în celălalt.

Mi-am spus în gând, dar tot în derâdere, acum s-a terminat, chiar ne duce la Moscova.

Avioanele se înalţă. Nu mai aveam ochelari orbi.

O plăcere să priveşti! încercam sentimente deosebite până la lacrimi şi-mi delectam ochii nesăţios. Să vezi de deasupra laşul celor şapte culmi, cu bisericile, mănăstirile şi tot panoramicul nu-i un prilej care să stea la îndemâna oricui. Dar eu mă întrebam în sinea mea unde ne duce şi de ce cu un tren rusesc până la Iaşi, deşi circulau şi trenuri româneşti, dar de ce acum avion?! Lucrurile nu au fost greu de dezlegat. Toţi trei lucrasem cu străinătatea, şi-n munţi ei au descoperit

acţiuni, de care se temeau, căci Horia Sima ştia de Uturea şi aşteptam de la el ajutoare pe calea aerului atunci când lupta se va dezlănţui. Mă rugam să se prăbuşească avionul şi chiar nu a fost departe.

Avioanele s-au urcat spre Dumnezeu. Comandantul escadrilei era în avionul celălalt. La intrare în Suceava avionul meu a coborât mai devreme alături de terenul de aterizare. A urcat la pistă tras de ostaşi şi urmează celălalt la coborâre. Când se întâlneşte pilotul meu cu comandantul, acesta raportează că a avut o mică pană, fapt pentru care a trebuit să coboare mai devreme şi fără comandă.

Iată am ajuns la Suceava. Ne aruncă în dubă securiştii care ne aşteptau într-un număr exagerat de mare.

Am ajuns la închisoarea Suceava pe care nu o cunoşteam, dar am văzut-o acum din avion.

O hardughie mare pătrată construită în timpul stăpânirii austro-ungare. Închisoarea era făcută pentru

oasele valahilor şi iată că tot cu valahi se umple acum.

Temniţa Suceava.

Era pe la sfârşitul lunii martie 1949. Se dă alarmă mare. Temnicerii aleargă. Tot subsolul îl evacuează. Nu rămâne niciun deţinut. Vor fi urcaţi la etajele I şi II. Rămâne la subsol numai fierăria şi bucătăria.

Eu sunt introdus primul în celula de lângă fierărie. Se lasă două celule goale, urmează Neculai Simionescu, apoi alte două celule goale şi lângă scara de ieşire urmează Gh. Unguraşu. Acest aranjament cu două celule goale între noi s-a făcut pentru a nu comunica între noi prin ciocănituri în pereţi prin alfabetul Morse. Într-una din zile ne-au scos totuşi împreună la baie, sub supraveghere strictă şi cu consemnul de a nu vorbi între noi. Am fost mulţumiţi că măcar ne-am putut vedea, asta într-un fel, dar privindu-ne stârvurile ne-a luat groaza şi scârba în acelaşi timp de felul cum arătam. Cadavre mişcătoare, oase învelite într-o piele vânătă.

La parter procesele erau în toi. Tribunalul Militar

Iaşi deplasat în incinta puşcăriei judeca loturile de legionari, căci numai legionari erau în incinta puşcăriei. Am dedus aceasta din următorul fapt.

Într-o zi am fost urcat la parter şi introdus într-o sală de judecată improvizată unde Tribunalul judeca.

Eram citat ca martor pentru Constantin Hanganu, poreclit Coşovoni.

Sunt întrebat de către preşedinte dacă îl cunosc pe C. Hanganu şi ce ştiu despre activitatea lui legionară? Răspund prompt:

Nu-l cunosc!

Înfăţişarea a fost scurtă şi nu s-a insistat. Am fost coborât imediat la celulă, după ce am semnat depoziţia.

Am stat la Suceava aproximativ o lună, destul de liniştit şi într-un regim aş putea spune de refacere, în comparaţie cu ce trăisem la Interne şi la Iaşi.

Nimeni nu m-a întrebat nimic. Gardienii erau din cei vechi, nu erau încă bolşevizaţi şi îmi dădeau aproape zilnic şi supliment la ciorbă. Ei s-au minunat de felul

cum arătam şi chiar ne-au întrebat de unde venim şi ce rele mari am făcut de arătăm aşa de distruşi?!

Le-am spus că venim de la M.A.I. Şi erau şi ei impresionaţi de felul cum arătam.

Un gardian mai curaj os mi-a spus cu multă bunăvoinţă:

— Lasă că dacă o să mai staţi pe aici o să vă mai îndreptaţi. Am să vă mai dau câte oleacă de supliment la masă şi vreo bucată de mămăligă.

Aici aveam şi masă mai bună dar şi aer care ajuta.

Pe la sfârşitul lunii aprilie 1949 după Paşti au venit de la Bacău două jeepuri cu vreo şase haidamaci evrei, numai unul era român şi împreună cu Gh. Ungurașu am fost îmbarcaţi în ele pentru Bacău.

Mai reţin din ei numele: Mahalu, Avram, Titi Grimberg, fraţii Livezeanu, Chircu Dumitru şi Iorgu Volcescu şi încă doi. Ne-au legat de mâini, de picioare cu funii groase, ne-au înfăşurat bine şi ne-au priponit de scaunele maşinii şi tot li se părea securiştilor că nu

suntem bine ferecaţi şi că am putea evada.

Dar aşa teamă le era de noi, aşa legaţi cum eram că mereu se învârteau în jurul nostru şi pipăiau toate nodurile funiei dacă sunt bine strânse.

Unul dintre ei mă întreabă:

— Câţi ani ai?

— Douăzeci şi şase, îi răspund.

— Aşa tânăr şi atâtea necazuri ne-ai făcut?

La Bacău.

Permanent cu ochii pe noi în sfârşit am ajuns la Bacău. Aici ne-a primit comandantul securităţii Zilţer Paul, evreu din Dorohoi. Sediul securităţii era atunci pe str. Războieni, în casa fostului proprietar Gh. Buzdugan, confiscată de comunişti şi transformată în atelier de tortură şi ucidere pentru muţi români, căci numai românii erau arestaţi. Ei erau reacţionari, exploatatori, chiaburi, fascişti, legionari etc. Evreimea, care la populaţia românească deţinea un procent de 45 %, iar economia ţării era în mâinile lor în proporţie de 70 %,

nu a fost exploatatoare.

Am fost zvârlit la subsol într-o chiţimie prin care treceau ţevile cu scursuri de la W.C., umedă şi strâmtă, fără pat. Avea trei scânduri pe capre de lemn şi nimic altceva. Eram ţinut permanent în lanţuri. Când mă mai întorceam pe scândura goală şi zornăiau lanţurile imediat apăreau paznicii la vizetă.

Un prostănac de securist, când îmi controla lanţurile, mă întrebă dacă aşa cum sunt prins şi ferecat în lanţuri mai pot evada. Eu nu am ce face şi-i răspund că da şi încă foarte uşor. De atunci nu am mai avut linişte, la fiecare răsucire pe stânga sau pe dreapta pentru a-mi mai linişti durerea şoldurilor care erau negre ca smoala şi lanţurile zornăiau imediat se deschidea uşa şi îmi controlau butucii să vadă dacă nu i-am sfărâmat, nu i-am topit. Un ovreiaş, Puiu Cojocaru, care se ocupa cu administraţia şi îmi cumpăra zilnic de mâncare jumătate de pâine, 1/4 kg caş şi o ceapă, îmi povesteşte că în luna mai 1948, când au început arestările, toţi care

erau arestaţi spuneau: „Baciu, Baciu”. Eu m-am speriat. Dar să trecem la fapte. A început ancheta. Când m-am urcat la etajul I am fost primit de Zilţer Paul, comandant, Titi Grimberg, ofiţer, Mahalu Avram, plutonier fost măcelar, Nata ofiţer, Marcuzon ofiţer, toţi evrei, numai un singur goim, Volcescu Iorgu, K.G.B.-ist venit din Rusia cu divizia Tudor Vladimirescu. Mai era şi un ţigan, fost fierar, acum plutonier, Constantin Şerban.

Au tăbărât pe mine, m-au legat de mâini, mi le-au trecut peste genunchi şi pe dedesubt au introdus un par lung. De picioare mi-au legat o funie, apoi doi călăi, ţiganul Şerban şi jidovul Mahalu au ridicat parul în sus şi eu am rămas suspendat în aer cu tălpile în sus. A început bătaia la tălpi şi la testicule. Cel care mă lovea era specialistul K.G.B.-ist Iorgu Volcescu, dar ţineau parul sus, unul la un capăt şi altul la celălalt capăt, un jidan îmi băga cârpe în gură ca să nu strig, altul îmi ţinea faţa acoperită cu o pernă şi bate, bate. Zilţer stătea

cu mâinile în buzunar, rânjea şi ordona.

După dezlegarea de pe par am trecut la manej. Alergai în cerc înăuntrul camerei pentru a ţi se dezumfla tălpile.

Aşa a început ancheta nopţi şi nopţi de groază şi supliciu.

Vreau să se ştie că tot personalul securităţii era format numai din evrei. Românii erau uşieri, paznici şi pentru alte corvezi.

Ancheta a durat patru luni. Peste o sută de nopţi de chinuri fizice dar şi sufleteşti.

Când mă lăsau să zac în lanţurile mele din cameră parcă atunci simţeam scurt şi acut senzaţia de cădere, de prăbuşire. Îmi reveneam cu greu. ca să o iau de la capăt cu tălpile în sus.

Oamenii nu i-am mai putut apăra. Ei erau arestaţi încă din vara anului 1948 când eu eram în munţi. Aici am şi eu neliniştile mele.

Am apărat totuşi ideea şi demnitatea. Aici nu m-a

mai putut încurca nimeni. Am avut multe discuţii pe plan ideologic politic. M-am înfruntat cu ei şi nu am nimic să-mi reproşez. Sunt liniştit. Am forfecat cu ei şi Capitalul lui Karl Marx, filosofia unei strune şi logici jidoveşti, am discutat comunismul. Nu au reuşit să mă clatine.

Ne-au adus de afară şi un ideolog marxist, mare specialist, evreul din Moineşti-Bacău, Ilie Grimberg, tatăl lui Titi Grimberg, unul din cei mai cruzi bătăuşi în anchetă.

Primul care a luat contact cu Ilie Grimberg a fost Ghiţă Unguraşu. Acesta s-a grăbit şi neinformat că Ilie Grimberg e jidov, şi că toată securitatea îi condusă numai de evrei, a atacat din primele discuţii problema jidovească. Discuţiile s-au frânt şi Ilie Grimberg nu a mai ajuns la mine. Mi-a părut rău de graba lui Ghiţă că nu a avut răbdare şi tact, fiindcă ar fi ieşit de aici un duel de argumente de toată frumuseţea.

Ilie Grimberg pleacă rostind:

— Diavolul verde din Spania, Horia Sima al vostru, întreţine această atmosferă de fanatism legionar şi de antisemitism!

Eu ştiam multe de Ilie Grimberg.

După un timp am fost mutat în altă cămăruţă mai uscată, fără ţăvăraie de W.C., cu un panou de scânduri geluite, lat de 1,4 în pentru dormit.

Aici l-am întâlnit şi am stat cu el până la plecarea noastră pe preotul catolic Carol Susan din Fundul Răcăciuni-Bacău. Am avut o companie bună şi frumoasă. El avea voie să primească hrană de afară şi avea şi asupra lui o sumă de bani frumoasă.

M-a ajutat mult, căci eu nu aveam voie să primesc hrană de acasă şi nici dinăuntru nu mi se dădea.

Răzmeriţa catolicilor.

Părintele Carol Susan nu este singur arestat, ci cu un grup de alţi catolici de la Fundu-Răcăciuni şi cu încă câţiva preoţi. Părintele Gh. Pătraşcu, franciscan, purta barbă. Părintele Anton Dămoc, Iosif Gabor, părintele

Damaschin, părintele Lucaci şi parcă mai era unul. Pr. Dămoc era frate cu decanul pe atunci al Bisericii Catolice din Bacău.

Părintele Carol Susan îmi povesteşte: „În primăvara anului 1949 autorităţile comuniste au vrut să bage limba maghiară la slujbele din biserică. Credincioşii s-au opus, spunând că ei sunt români, nu maghiari.

Au fost presiuni mari asupra lor, dar şi ei au opus o rezistenţă puternică. Au fost şi morţi. Au tăbărât pe ei armata şi elicopterele. Au fost arestaţi la grămadă sute de credincioşi, băgaţi în biserică câteva zile, timp în care s-a făcut selecţia lor. Au fost aduşi la securitate cam 35 de oameni socotiţi capii răzmeriţei.

Securitatea a făcut uz şi de armament greu. S-a tras din plin asupra populaţiei. Dascălul de la biserica din Fundu-Răcăciuni a fost împuşcat de securistul Damian din Comăneşti. Aşa circula zvonul.

Aici la Bacău au început torturile. Erau arestate şi

femei şi tinere fete care erau chinuite să declare că sunt concubinele preoţilor.

Preoţii care au fost bătuţi şi li se imputa şi cerea să recunoască fapte pe care ei nu le săvârşiseră.

Bătăuşii erau toţi evrei: Zilţer Paul, Avram Mahalu, Titi riniberg, Marcuzon, Puiu Cojocaru, fraţii Livezeanu şi alţii.

Pe părintele Gh. Pătraşcu care purta barbă îl prindeau cu barba în ţâţâna uşii ca să facă şi batjocură iudaică, îi puneau sârme electrice pe urechi şi îl loveau pe tot spatele cu ciomege şi cu cauciucul".

Am stat înainte de plecare câteva zile împreună cu câţiva preoţi dintre care şi părintele Gh. Pătraşcu, care mi-a povestit tot chinul şi obrăznicia idovească, toată tortura şi umilinţa îndurată.

Preoţii aveau afară un coleg de breaslă, informator care venea la câteva zile la securitate şi aducea informaţii contra lor. Prin gemuşorul de la cămăruţa noastră care era aşezat lângă intrarea în securitate

părintele Susan l-a zărit de mai multe ori şi odată m-a făcut atent şi l-am văzut şi eu:

— Uite, ăsta e preotul care vine mereu să dea informaţii contra noastră. Nu-i mai reţin numele. Era un om mărunt, tinerel şi purta barbă. De câte ori venea acest informator ancheta preoţilor se înteţea şi începeau iar caznele grele.

În luna septembrie 1949 împreună cu Ghiţă Unguraşu am fost transferaţi la închisoarea Suceava de unde veniserăm.

Popii ne-au îndemnat.

Un episod mârşav se petrece cu credincioşii catolici care au fost arestaţi odată cu preoţii în primăvara anului 1949 în comuna Deja şi FunduRăcăciuni – Bacău.

Oameni cu familii, cu copii, smulşi din căminele lor şi din rostul lor, chinuiţi şi torturaţi mai multe luni la Securitatea din Bacău, într-o zi sunt scoşi afară din „catacombele” în care au zăcut, şi îngrămădiţi sub

gemuşorul meu.

Securitatea nu avea atunci un sediu propriu, ci era instalată într-o clădire confiscată de la aşa-zişii boieri pe strada Războieni, nr. 8.

Totul era improvizat şi adaptat la posibilităţile pe care le oferea acea clădire. Nu asigura total secretul.

Adunaţi toţi credincioşii într-un colţ al curţii, aproape gemuşorul meu, eu vedeam şi auzeam totul.

Anchetatorul începe a le vorbi:

— Oameni buni, voi nu aveţi nicio vină pentru cele întâmplate în satele voastre. Noi am făcut cercetări şi i-am descoperit pe cei vinovaţi. Ascultaţi bine ce vă spun eu. Noi, securitatea poporului vă vrem binele. Să nu vă fie teamă. Nu vă mai lăsaţi îmbătaţi de minciunile pe care le lansează duşmanii poporului sau la Europa Liberă şi Vocea Americii. Popii sunt nişte vânzători de gogoşi. Ei v-au adus aici, pentru ei suferiţi. Americanii sunt departe şi nu au grija voastră. De când tot vin, de atunci ajungeau şi cu căruţa cu boi. Ce vreţi să vă aducă

americanii? gumă de mestecat?

Oamenii aşa necăjiţi fac haz.

Voi sunteţi aliaţii clasei muncitoare pentru care partidul luptă să vă creeze o viaţă mai bună şi un trai mai fericit! De ce sunteţi împotrivă?

Nu, nu suntem împotrivă, răspund toţi în cor.

Câţi copii ai tu măi, Istoc?

— Patru, domnule anchetator!

Păi nu vrei să-i mai vezi?

Cum să nu vreau, domnule ofiţer?!”

Anchetatorul se opreşte o clipă, apoi aruncă „capcana” hotărâtoare:

— Spune-ţi oameni buni, nu-i aşa că popii v-au îndemnat la răscoală împotriva partidului care vă vrea binele?

— Da! popii, popii, răspund toţi ca la comandă, ei ne-au îndemnat. Noi nu am ştiut ce facem.

Bine atunci! Dacă e aşa, o să fiţi chemaţi pe rând la biroul meu şi să daţi toţi declaraţie aşa cum aţi

mărturisit acum.

Da, da, răspunde gloata. Dăm declaraţie!

— Atunci rămânem înţeleşi. Eu o să vă chem la mine la birou, să scrieţi şi soarta voastră va fi lămurită.

Peste câteva zile gloata a fost pusă în libertate, iar preoţii toţi au fost trimişi injustiţie şi condamnaţi la ani grei de pedeapsă.

Aşa se fabricau dosarele de către Securitatea poporului, apărătorii celei mai drepte orânduiri sociale.

Prin silnicie şi teroare.

Iarăşi la închisoarea Suceava împreună cu Ghiţă Unguraşu tot în lanţuri şi bine înfăşuraţi cu tot felul de frânghii şi legaţi de scaunele jeepului am ajuns iarăşi la închisoarea Suceava, cam pe la jumătatea lunii septembrie 1949.

De data asta nu am mai fost depuşi la beci în celulă, ci la etajul II, cameră mare.

Am stat un timp singuri, apoi au început să ne vină unul câte unul camarazii: Gabriel Bălănescu, scriitor,

şeful Regionalei Moldova şi Bucovina de Sud, Eugen Gavrilescu, din Fălticeni, student la Politehnica din Iaşi, omorât apoi la Piteşti, Neculai Simionescu din Iaşi, student, Gheorghe Gorbatâi, student la Agronomie Iaşi, Gheorghe Moruzan, preot şi avocat din Bârlad, Gheorghe Juncu, profesor din Piatra Neamţ, Corneliu Niţă din Bacău, student la Politehnică, transferat de la Securitatea Bacău, vine cu timpanul spart de anchetatorii evrei Titi Grimberg Avram Mahalu. A fost ucis la Piteşti. Apoi Vasile Hanganu, inginer agronom din Iaşi, proaspăt arestat, un om de mare veselie şi cu mult umor. În ziua când a fost introdus în cameră, seara când s-a făcut numărul de către primul gardian!" anovici, a venit şi securistul puşcăriei, Mariei, sublocotenent, fost cizmar, mare bătăuş.

Mariei ne cunoştea pe toţi şi când dă cu ochii de Vasile Hanganu începe a-l interoga:

Dumneata cum te numeşti?

Vasile Hanganu, răspunde interogatul.

De unde vii?

— De la Iaşi!

Ce meserie ai?

Inginer agronom.

Inginer agronom eşti? şi ce cauţi aici? Inginerii agronomi sunt pe teren, duc muncă de lămurire a ţărănimii muncitoare.

— De pe teren vin. I-am lămurit pe ţărani, nu se vede?! Pentru aceasta am ajuns aici!

După o serie de întrebări şi răspunsuri, Mariei zeflemist şi ca tot prostul considerându-se deştept, îl întreabă dacă cunoaşte cântecul „Habar n-ai tu”. Şi începe să fredoneze cuvintele.

Inginerul Hanganu îi răspunde pe loc şi fără replică:

— Eu cunosc un alt cântec tot de actualitate „Roata morii se-nvârteşte, ţac, ţac, tac, /Azi la mine, mâine la tine, pac, pac, pac”.

Am izbucnit toţi în râs, de răspunsul inspirat al lui

Hanganu, rostit cu mult curaj.

Mariei pleacă apoi ca un căţeluş, fără zâmbet pe buze ca altă dată.

Alături cu camera noastră era un ofiţer de aviaţie izolat. El fusese bătut la securitate până l-au înnebunit şi acum îl ţineau de unul singur. Din când în când îi mai dădeau câte un însoţitor. Nu aveau curajul să îl ducă la un spital de specialitate pentru tratament. Teroarea trebuia ţinută în mare secret.

Ce se întâmplase cu acest aviator Ioan Dudău?

Afară, la un pahar de vin într-o discuţie cu cei ce se cinsteau, se discutau de toate, inclusiv despre venirea americanilor pe care oamenii îi aşteptaudin zi în zi, căci aceasta era psihoza atunci, de partizanii din munţi, care activau puternic etc. Ioan Dudău nu mai avea ce depăna decât să-i vină în cap să spună că şi el e pregătit pentru luptă şi are pe undeva 150 kg de trotil depozitat.

A doua zi ai unge la securitate.

Scoate acum 150 kg de trotil, Ioane!

Dar de unde, căci el se lăudase la un pahar de vin pentru a-şi da importanţă. Securitatea l-a bătut până l-a înnebunit ca să spună unde are trotilul ascuns.

Era pe timpul recoltării nucilor. Mariei se opreşte la celula lui Dudău şi ca să râdă de el îi arată că degetele sale sunt înnegrite şi de ce?

— Ai bacilul Koch, îi răspunde acesta. Dar parcă dumneata ştii cine a fost Koch! Acesta e un termen tehnic care se foloseşte numai în cizmărie. Mariei cum am spus era cizmar de meserie.

Ioan Dudău avea şi momente de luciditate când te uluia cu răspunsurile sale. Mariei a plecat iar învins.

La procesul lui, care s-a judecat în incinta puşcăriei, înaintea lui îl judeca pe un ţăran bătrân, care cărase alimente luptătorilor din munţi pentru care primeşte 25 de ani muncă silnică. În timpul când se citea sentinţa şi Ion aude de 25 de ani, intervine pe loc cu glas tare: „Auzi moşule, 25 de ani. Ai rupt-o în fericire!”. Se produce ilaritate în sală. Zâmbeşte şi

Tribunalul subtil.

Când vine rândul lui Dudău, Tribunalul vede că nu are cu cine sta de vorbă şi Preşedintele dictează grefierului: „Se amână procesul pentru data de in care timp inculpatul va fi transferat la Iaşi pentru expertiză medicală.

Ion Dudău, cum era răvăşit la minte şi de condiţiunile în care era, stresul devenise şi mai puternic. El fusese anchetat la Iaşi şi a interpretat că îl duce la securitate ca să scoată trotilul.

A început să urle: „Nu merg, nu merg la Iaşi, acolo mă bate la tălpi şi mă pune la şocuri electrice. Dumneata domnule Preşedinte ştii ce-i acela şoc electric? Dacă te-aş pune o dată la un şoc electric şi ţi-aş da o bătaie la tălpi, nu mai faci magistratură în veci. Nu merg, nu merg la Iaşi”, urla bietul Dudău.

Crăciunul 1949 încă din luna octombrie administraţia a avut grijă să ne îmbrace pentru iarnă în haine groase.

Ne-au luat flanelele, hainele civile, paltoanele curate şi ne-au îmbrăcat în pufoaice ruseşti, nişte zdrenţe soioase şi puturoase de nu puteai sta om lângă om. Ţi se oprea respiraţia.

Aşa ne prinde Crăciunul anului 1949, îmbrăcaţi frumos şi în aceeaşi formaţie. Să fie aceasta vremea raiului comunist?! Şi totuşi sângele nostru subţire, slăbit şi oasele goale şi reci stau oarecum oblojite împotriva gerului şi viscolului care şuiera la gratii ca o sirenă de vapor.

Ne amuzam unul de altul şi parcă nu ne mai recunoşteam.

Ghiţă Unguraşu mai hazliu vorbea cu el însuşi: „Tu eşti Ghiţă, băiatul pădurarului din Solonţ?

Măi, nu te mai cunosc! Ce frumos eşti îmbrăcat! Parcă eşti general din armata roşie.

Să trăiască tătucul Stalin, şi îşi mângâia pufoaica jegoasă. Diseară mergem la carnaval”.

Camera noastră într-o parte avea un prici mare din

perete în perete cu un singur etaj. Pe scânduri avea rogoj mă.

În cealaltă jumătate a camerei erau paturi de fier suprapuse, dar şi simple.

Eu dormeam pe un pat de fier fără etaj împreună cu Corneliu Niţă şi împărţeam amândoi o bucăţică de rogojină pe care o aşezam sub şold, ca să nu ne doară.

Aşa ne prinde seara ajunului. Printre gratii răzbăteau până la noi colindele celor mici şi priveam printre jaluzele, prin ochiuri scobite de noi lumina mică a globurilor improvizate din bostani sau veşcă de sită, fixate într-un par cu oleacă de lumânare aprinsă.

Din când în când răzbat până la noi colindele copiilor venite parcă de dincolo de lume, presărând linişte pe sufletele noastre la auzul lor: „Globuri frumoase şi luminoase de la Dumnezeu trimise”.

Meditătm fiecare aşezaţi pe bucăţica de rogojină, cu frunţile mai senine parcă.

Gândurile străbat timpul înapoi şi vedem ca prin

sită ferestrele caselor lăsate acolo, departe, luminate de pâlpâitul candelelor. Vedem bunicii şi părinţii noştri îmbrăcaţi în straie de sărbătoare, şi colindători aducând vestea cea mare a naşterii Domnului Iisus.

Sufletele noastre dincolo de pulberea vremii, aleargă pe cărările copilăriei când îngerii cerului ne scuturau pe frunţi constelaţii de stele, îmbrăcând cu veşnicie acele clipe, pe care omul le leagă de cursul vieţii sale şi când strivit de greul timpului le evocă şi-şi ostoieşte inima cu mireasma lor.

Sună talanga pentru număr.

Gardianul Pestirniuc şeful secţiei prinde auria numărul apoi scoate ţignalul şi fluieră, fluieră cu disperare de parcă ar năvăli asupra lui haite de lupi.

Ne încolonăm pentru număr.

Primul gardian cu suita lui, intră, ne numără şi pleacă mai departe.

Se trag zăvoarele şi se pun lacătele.

Adunaţi în front cădem cu toţii de acord ca să

căutăm câteva colinde pentru a aduce în inimile noastre surghiunite o undă de lumină din marea taină a naşterii Domnului.

Rupând tăcerea ne dăm dumul. Nu ţinem cont că ne aflăm în puşcărie unde se vorbeşte numai în şoaptă.

Gardianul ciocane la uşă şi strigă linişte. Noi nu auzim. Pe rând fiecare propune câte un colind. Se execută! Gardianul vine iarăşi la uşă şi strigă stingerea, toată lumea se culcă.

Nu mai putem fi opriţi. Ne dezlănţuim şi mai tare. Trecem pe colindele de puşcărie a lui Radu Gyr:

A venit şi aici Crăciunul să ne mângâie surghiunul. Cade alba nea Peste viaţa mea Peste suflet ninge Cade alba nea Peste viaţa mea care aici se stinge.

Înfierbântaţi, nu mai ţinem seama că suntem în temniţă. O dăm pe cântece legionare.

Începem cu „Sfântă tinereţe legionară” şi „Ştefan Vodă”, apoi fiecare comandă câte două cântece.

Badea Gabriel Bălănescu ne spune: „Băieţi, ne

asumăm răspunderea. Daţi-i drumul”.

Când vine rândul meu comand şi dau tonul:

Suntem echipa morţii Din Moldova azi venim Aruncaţi în zarul sorţii Ori învingem, ori murim.

Apoi al doilea cântec:

Venit-am şi noi azi Codrene Arcaşii lui Ştefan cel Sfânt Ţi-aducem flăcăi, Cosânzene Altare şi ertfă-n mormânt.

Cântăm năvalnic. Toţi eram cu frunţile crispate. Trecătorul aflat afară se oprea şi ne asculta.

Ne prinde miezul nopţii.

Ochii ne străluceau, dar pleoapele ne erau grele.

Târziu, târziu ne potolim.

Facem rugăciunea pentru somn şi noapte bună la toţi. Fiecare s-a cufundat şi a adormit în împărăţia lui de gânduri.

Se face ziuă. Talanga sună pentru numărul de dimineaţă.

În uşă apare securistul Mariei, directorul, primul

gardian cu tot corpul de gardă.

Mariei furios ne întreabă ce am făcut azi-noapte?

Am cântat colinde – răspundem!

Aţi cântat cântece legionare, aţi cântat echipa morţii!

Pentru noi orice cântec înseamnă Crăciun. Am cântat colinde.

— Bine, o să răspundeţi la ancheta care urmează. Apoi au plecat ca să-şi facă numărul în continuare. Directorul Tiron era vechi avocat nu făcut pe puncte şi era om cuminte şi cu măsură şi judecată. A trebuit totuşi să reclame la procuratură şi la securitate pentru a se pune al adăpost.

Urma acum ancheta noastră şi apoi un nou proces. Lucrurile însă le-au eşuat.

Imediat după Anul Nou toţi, conform cu dispoziţiile de la Bucureşti, trebuia să fie transferaţi la închisorile de executarea pedepsei. Elevii la Târgşor, studenţii la Piteşti, muncitorii şi ţăranii la Gherla, iar

intelectualii şi răzleţii la Aiud.

Au plecat toţi afară de mine şi Eugen Gavrilescu. Am rămas pe loc fiindcă nu erau corecte datele de identitate din scriptele administraţiei.

Ce vor face cu noi acum, ne întrebam unul pe altul? Am rămas ţapi ispăşitori.

A mai venit securistul de vreo câteva ori la noi scrâşnind din măsele, apoi într-o zi un gardian ne spune să facem bagajul şi să-l urmăm.

Credeam că ne duce la Securitate pentru anchetă, dar am ajuns la beci la atelierul de fierărie. Aici ne aşteptau două lanţuri groase, cu butuci grei. Am întins picioarele pe nicovală şi cu nituri mari înroşite la foc, cu ciocane grele, hoţii, căci meseriaşii erau acolo de la dreptul comun au început lucrul, unul îmi turna apă pe butuci care se înfierbântase, de la nituri şi îmi frigea piciorul, iar celălalt nituia.

Am rămas apoi la beci amândoi, într-o celulă cu obloane, neştiuţi şi necercetaţi de nimeni.

Eugen avea o constituţie mai firavă, mai gingaşă. Asta nu-l împiedica să nu fie dârz.

Ne-am înfăşurat butucii cu zdrenţe pentru a nu ne roade glezna şi a ne proteja de frig căci butucii erau reci.

De lanţ am legat o sfoară la mijloc şi-l ridicam sus când mergeam la programul de W.C. sau plimbare.

Ne-am acomodat cu zornăitul lor şi cu priponitul lor. Nu aveam păreri de rău. Urlaţi voi lanţuri cât puteţi, noi nu vă auzim. Furtuna se va potoli.

Dar necunoscutul ne pândea şi ne aşteaptă. Într-o zi Eugen a fost luat de lângă mine şi transferat la Piteşti unde va fi ucis.

Ne-am despărţit plini de speranţe că ne vom revedea curând.

Dumnezeu poate l-a iubit mai mult. Dincolo de cele pământeşti ne aşteaptă lumina Lui veşnică.

Eu am rămas în noapte de unul singur undeva într-o celulă umedă şi rece far de cer far de soare.

Din când în când aud doar foşnetul şi chiţăitul de

şoareci. Din când în când mă-ncearcă câte o lacrimă pentru cei plecaţi. Doamne-ndură-Tedenoi!

Tot în lanţuri.

Anul 1950 îl încep tot la Suceava în lanţuri la subsol în celulă, împreună cu Eugen Gavrilescu student la Politehnică, originar din Fălticeni fără mamă de la doi ani; iar tatăl avocat mort la Piteşti în timpul refugiului. Mama lui murise la naşterea surorii sale. Nu-i mai reţin numele deşi am vizitat-o după eliberare pentru a-i duce veşti.

Am stat cu Eugen până în vara anului 1950 când a fost transferat la închisoarea din Piteşti unde va fi ucis ca şi Corneliu Niţă şi Ioan Pintilie, cu care am făcut împreună Crăciunul lui 1949.

Eugen moare la Piteşti acolo unde se săvârşise şi tatăl lui cu şapte ani înainte, plecat în bejenie din calea năvălitorilor asiatici ruşi.

Sufletele lor se vor întâlni în albul văzduh al cerului învăluite în durerea aceloraşi lacrimi mute din

zilele şi nopţile împovărate de chinul pribegiei, împletite cu chinurile fiului răstignit în hrubele adânci ale întunericului comunist, iar trupurile lor vor adormi în morminte prinse poate alături.

Am rămas în lanţuri de unul singur în celula – mormânt cu puţina fereastră oblonită, în întunericul care îmi apasă ca o piatră pieptul cotropit de ecoul nestăvilit al gemetelor din zilele şi nopţile de cazne şi tortură ale anchetelor, trăite împreună cu camarazii mei, unii ucişi.

Am rămas cu trupul înţepenit şi stors de vlagă.

În această perioadă se afla la Suceava şi Gheorghe Salomeia din Moineşti-Bacău, probabil la etajul I.

Avea T.B.C. osos şi îl mai scotea din când în când la aer. L-am zărit o singură dată. El fusese în zilele lui bune un om înalt şi voinic. Acum nu mai rămăsese nimic din omul de altă dată. Uscat şi cocoşat se aşeza pe un dâmb, cărarea de plimbare fiind în rambleu şi stătea câteva minute copleşit, cu capul între umeri. A murit la închisoarea Suceava şi de boală dar şi de inaniţie lipsit

de asistenţă medicală şi hrană.

Medicul închisorii era un evreu Michelzon care nu dădea niciodată pe la celule şi nici nu eram duşi la el. Sanitar era Haramida un fost gardian prin care din când în când la solicitările noastre insistente primeam câte o aspirină bună pentru toate bolile. Noi îi spuneam la acea pastilă Michelzon pentru că atât ni se dădea. Da! Primeam un Michelzon! Din când în când mai eram scos la plimbare, câteva minute în zornăit de lanţuri ce înfiora pe cei slabi.

În toamnă au sosit oameni din organizaţia Decebal care a acţionat în munţii Dornei.

Am stat cu o parte din ei: Părintele Florin Gămălău stareţul mănăstirii Durau. Cu el am legat o prietenie de suflet pe care o port veşnic. Ion Arnăutu ofiţer instruit în Germania. Era de loc din comuna Ungureni – Botoşani, Chelsoi Nicanor, Ilie Mihai din comuna lezer-Dorohoi care avea la izolare pe cumnatul său Gh. Grosaru, condamnat la moarte pentru fapte

inventate. Avea trei copii. Dumitru Crăciun ţăran din Şarul Dornei. Toţi în lanţuri.

La celelalte celule şi la etajul III era Părintele Mitocaru din Mitocul Dragomirnei cu soţia lui Elena. Avea şi un nume conspirativ „Cetina”, era împreună cu fiica ei Elena, siudentă.

Vecin cu celula mea de unul singur era părintele Gherasim veteran de război. Avea vezica urinară perforată de gloanţe şi nu putea ţine urina. La etajul îi era Părintele Varahil cu tatăl lui spiritual Hrisostom. De la el în liberate am primit o cruce în mărime unei cărţi poştale lucrată în lemn. O bijuterie pe care părintele o purta probabil atunci când era solicitat în afara bisericii. Era închisă într-un penar. După lotul Decebaliştilor a sosit un grup puternic de la Iaşi în frunte cu profesorul universitar doctor Gheorghiu-biolog, asistent universitar, dr. Costin – Hepatolog, dr. Fălcoianu din Roman, Zizi Cozoroc, doctoriţă din Iaşi. Avea câteva coaste rupte la securitate. De la ea am primit o aplică

pentru portofel lucrată cu multă migală şi talent.

Părintele Filaret – Florin Gamalau în toamna anului 1950 a venit la Suceava un lot mare de arestaţi. Printre ei şi un grup de preoţi, călugări şi preoţi de mir.

Eram la subsol cu Eugen Gavrilescu student, Ion Arnăutu fost ofiţer şi Dumitru Crăciun din şarul Dornei. Toţi în lanţuri. Eram o echipă omogenă, iar lanţurile nu ne impresionau prea mult. Cât timp trăieşte omul speră. Şi noi speram!

Se apropia ziua naşterii Domnului. Timpul trecea plăcut şi pe nesimţite.

Ion Arnăutu se pricepea la sculptură, iar Eugen Gavrilescu la desen dar şi la sulptură. Lucrau în lemn.

Prin deţinuţii de drept comun au reuşit să-şi facă rost de câteva unelte pentru lucru. Tot ei aduceau material şi tot prin ei se făcea plasamentul. Eu lucram în os. Învăţasem în închisoarea Galaţi în 1941 – l 942. Badea Dumitru Crăciun ne povestea de toate.

Într-o seară după închidere se aude zăngănitul

cheilor, apoi scrâşnitul zăvoarelor.

Bucurie mare!

Ne este introdus un Preot, care încă nu era tuns şi îmbrăcat în zeghe. Nu le venea ochilor să creadă de ce văd. Eram stăpâniţi toţi de emoţie. Un preot în ţinută preoţească în celulă. Preacuviosul nu era prea înalt, avea o barbă bogată şi un păr inelat care îi acoperea umerii firavi. Părea o făptură coborâtă din alte lumi.

Cu un glas domol ne spune că vine de la Securitate se numeşte Florin Gămălău – Filaret şi a fost stareţul mănăstirii Durau.

Pentru noi osândiţi! izolaţi de peste nouă luni ferecaţi în lanţuri, rupţi de lumea de afară de ani de zile aruncaţi într-o peşteră a fost un şoc puternic la această apariţie şi pentru un moment în sufletele noastre se aşternu o stare de delir.

Părintele şi el la rândul său cutremurat de faptul că eram toţi ferecaţi cu lanţuri grele şi zvârliţi morţii ca într-o groapă îşi dă drumul la oful ce-i ardea şi lui

inima: „De când pe aceste meleaguri dăinuieşte poporul român niciodată credinţa şi datinile moştenite de la părinţi nu au mai fost pângărite şi mai batjocorite ca acum. Niciodată fiinţa umană nu a fost mai chinuită şi mai degradată, biserica lui Hristos prigonită şi răstignită. Trăim vremuri de apocalips. Părintele ne povesteşte apoi cum a fost bătut zile şi nopţi până la starea de semidecedat, cum securiştii îl prindeau de barbă i-o răsucea şi îl dădea cu capul de pereţi până îl buşea sângele. Avea şi coaste rupte.

Şi acum îmi mai vâjâie în tâmple loviturile, spunea Părintele întristat, veştejind în cuvinte aspre acele zile crunte. Frânt se aşează pe colţul priciului şi rosteşte: „Unde eşti, Doamne? auzi-ne pătimirea şi curmă alea durerilor noastre!”

Privind în jos lanţurile noastre rosteşte în continuare: „Tineretul pe umerii căruia se sprijină viitorul neamului e răstignit în lanţuri de balaurul roşu. E greu!”

După ce lucrurile s-au mai aşezat, Părintele ne invită să facem o rugăciune împreună.

Aceasta era şi dorinţa noastră arzătoare. Ne potrivim lanţurile să nu ne jeneze, apoi îngenunchem.

— Preasfinte Părinte suntem gata, spune unul dintre noi.

Părintele îngenunchează după ce întreabă încotro este răsăritul, apoi cu glas metalic ca un sunet de clopot începe după cuviinţă rugăciunea: „Doamne, cel ce Te-ai rugat pentru răstignitorii Tăi, Iubitorule de suflete, şi ai poruncit robilor Tăi să se roage pentru vrăjmaşi, iartă pe cei ce ne urăsc şi ne apasă cu răutate şi vicleşug”.

Răstigniri, ascunse.

Apoi rosteşte psalmii lui David: „Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea întru adevărul Tău, auzi-mă întru dreptatea Ta şi să nu intri la judecată cu robul Tău că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta.

Prigonit-a vrăjmaşul sufletul meu, împilat-a la pământ viaţa mea, aşezatu-m-a în întuneric ca pe morţii

veacului şi s-a mâhnit întru mine duhul meu şi întru mine tulburatu – s-a inima mea.

Adusu-mi-am aminte de zilele din început, cugetat-am la lucrurile tale, la faptele mâinilor Tale am gândit.

Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu, ca un pământ fără de apă.

Degrab auzi-mă, Doamne că a slăbit duhul meu.

Să nu întorci faţa Ta de la mine căci mă voi asemăna cu cei ce se pogoară în groapă.

Auzită fa mie dimineaţa mila Ta că întru Tine am nădăjduit. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu.

Scoate-mă de la vrăjmaşii mei că la Tine alerg, Doamne!

Învaţă-mă să fac voia Ta că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun mă va povăţui la pământul dreptăţii că Tu eşti Dumnezeul dreptăţii. Pentru numele Tău mă vei via, întru dreptatea Ta îi vei sfârşi pe toţi

vrăjmaşii mei şi vei pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, căci eu sunt robul Tău.

Auzi-mă, Doamne întru dreptatea Ta şi să nu intri la judecată cu robul Tău.

Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii". Cu acest psalm Părintele a încheiat smerita rugăciune. Ne-am simţit uşuraţi. Cuvinte rostite spărgeau bezna izolării noastre. Nu suntem singuri încercaţi de soartă.

Suferinţa dă dreptul la sfânta bucurie a mântuirii, sufletele ni se limpezesc ca o dimineaţă! Nădejdile ni se împrospătează! Dumnezeu e cu noi!

Gardianul sună stingerea!

Ne aşezăm. Fiecare pe rogojina noastră, cu gândul la o altă lume şi inima ne poartă pe cărările umblate, ne cheamă înapoi!

A doua zi de dimineaţă îmi pregătesc gamela, ung cu săpun fundul ei, apoi tamponez cu praf D. D. T. plăcuţa pentru scris e gata. Îmi iau beţişorul ascuţit cu

care trebuia să zgârii literele şi-l rog pe Părintele Filaret să-mi dicteze rugăciunile rostite din Psalmii lui David.

Peste două zile Părintele a fost scos din celulă. Se întoarce peste puţin timp, tuns, ras, îmbrăcat în pufoaice ruseşti şi cu lanţuri la picioare. Avea şi sfinţia sa 25 ani muncă silnică. Acum eram toţi în lanţuri. Când eram la programul de W.C. parcă huiau tancurile.

Ne simţeam totuşi bine şi programul zilei s-a îmbunătăţit mult şi cu conţinut deosebit.

Ne făceam rugăciunile zilei împreună şi însetaţi de cer purtam discuţii care aduceau linişte în sufletele noastre.

Alături cu celula noastră zăcea Părintele Gherasim de unul singur. Era invalid de război. Avea vezica urinară perforată de un glonte şi nu putea ţine urina. Luptase împotriva bolşevismului. Bătea toată ziua în uşă şi-i mustra pe paznici că nu vor să-l scoată la raport la mai marii închisorii pentru a-l duce la spital ca să fie operat.

Dincolo de celula Părintelui Gherasim erau preoţii Moraru, Varahil-pictor şi Părintele Hrisostom, o mare faţă bisericească. Toţi erau călugări şi condamnaţi la ani mulţi.

La etajul I deasupra noastră era Părintele Mihai Mitocaru din Mitocul Dragomimei, arestat împreună cu fiica sa studentă şi soţia sa învinuiţi că au dat ajutor partizanilor din Dorna.

M-am împrietenit mult cu Părintele Filaret Gămălău, am făcut multe planuri de viitor şi ne-am legat să rămânem împreună pentru totdeauna.

Vremea însă ne-a fost potrivnică. Anii de temniţă au fost lungi. La vremea când noi plămădeam acele frumoase şi îndrăzneţe vise, ne aşteptau încă 13 ani de temniţă pe care a trebuit să-i executăm.

Când am fost puşi în libertate ne-am întâlnit cu o lume nouă pe care o crease comunismul, cu care noi nu aveam nicio contingenţă.

Planurile noastre s-au năruit.

Ne-a rămas în inimi doar pulberea acelor vise, care undeva în ceruri se vor împlini.

Am fost trecătorii unui destin şi timp crâncen.

Ne-a rămas în inimi doar murmurul şi freamătul acelor zile, ca un cântec dureros, ne-a rămas legământul de-a ne ruga mereu unul pentru altul.

Părinte Filaret!

De-atunci te păstrez mereu în sufletul meu, şi în rugăciunile mele de fiecare zi.

Nute-am uitat!

Generalul doctor Vasile Panaitescu.

În vara anului, 1951 am fost scos din celula de pedeapsă de la subsol unde zăceam de unul singur şi mutat la etajul II într-o cameră mare cu mult mai mulţi „locatari" în vederea transferării mele la închisoarea Piteşti destinată studenţimii române întemniţată.

Eraâă' Yot în lanţuri şi aşa am rămas pe tot traseul până la Piteşti. Aici în această cameră am întâlnit un lot mare de aproape 40 de oameni veniţi de la Securitatea

din Iaşi. Şeful lotului era prof. dr. Gheorghiu – biolog – la Facultate de medicină din Iaşi. Erau şi ei strânşi grămadă acum tot pentru transfer.

Aici l-am cunoscut pe generalul Vasile Panaitescu omul de care m-am legat cel mai mult sufleteşte. Avea o construcţie delicată, plăpândă la care contribuia suferinţa şi bătrâneţea. Avea cred peste 74 de ani. Era cumnat cu ilustrul profesor Nae Ionescu. Din primul moment al întâlnirii, generalul s-a ataşat de mine şi nu m-a mai părăsit nicio clipă. Mă copleşea cu dragostea sa şi căuta să-mi creeze momente de îmbărbătare care să mă înalţe deasupra momentului greu prin care de fapt treceam cu toţii. Eu eram mai deocheat pentru faptul că eram pus în lanţuri. Eram cel mai tânăr din cameră, aveam de-acum un stagiu de trei ani de temniţă şi un an în lanţuri; – şi nu îmi era deloc greu. Sfidam cu nepăsare pe cei ce-mi administrau acest regim.

Generalul comenta cu colegii lui. Priviţi student român în lanţuri. Nu-i venea să creadă că aşa ceva se

poate întâmpla în România. El judeca lucrurile în comparaţie cu demnitatea ce a avut-o studentul în timpul tinereţii sale, când el nu putea fi arestat de justiţie. Senatul universitar era atunci autoritatea supremă pentru studenţi. În fiecare seară, după număr, generalul era nelipsit de lângă patul meu şi stăteam la poveşti până seara târziu.

Mi-a vorbit mult de profesoral Nae Ionescu despre opera sa şi mi-a promis când vom ajunge în libertate mi-o va dărui. Era optimist şi credea cu tărie că lucrurile se vor schimba în scurt timp.

Avea o voce plăcută şi nu era seară în care să nu-mi cânte o romanţă pentru a uita de prezent. Eu eram afon şi generalul avea răbdare să-mi corecteze acest neajuns.

Cântam împreună cu el. Eu aveam slăbiciune pentru versurile lui Eminescu. „Plopii făr de soţ”. Cu acest cântec încheiam serile noastre de ospăţ sufletesc.

Generalul mi-a povestit o dată de o întâmplare, de

o revedere scurtă cu Ion Antonescu şi ultima.

Pensionar fiind s-a retras la mica sa vilă din Sinaia. Era într-o toamnă cu o zi frumoasă. Din întâmplare generalul stătea la poartă când iată trece Ion Antonescu şi se face că nu îl vede. Aştepta ca acesta să-i dea „Bună ziua”. Aşa stând lucrurile Ion Antonescu se întoarce brusc şi spune:

— Am onoarea să vă salut domnule general, aproape să nu vă mai cuno se aţi îmbătrânit!

După ce îi răspunde la salut, generalul V. Panaitescu completează: „Timpul nu iartă pe nimeni domnule general”.

Au dat mâna şi Ion Antonescu s-a dus în drumul său. A fost ultima întâlnire între ei.

Generalul dr. Vasile Panaitescu a fost şeful corpului medical militar pe ţară, când Ion Antonescu fiind mai tânăr avea grad mai mic. Avea deci întâietatea la respect. În luna mai 1951 tot în lanţuri am fost transferat la închisoarea din Piteşti cu trecere prin

Jilava.

Generalul dr. Vasile Panaitescu a adus în sufletul meu o fărâmă de cer, o rază de lumină rămase acolo. În somnul depărtărilor negre a unor vremi crâncene.

Vinerea neagră.

Vinerea Mare – Vinerea Neagră. În această zi Mântuitorul Iisus Hristos a luat moartea pentru păcatele noastre.

Sunt tot la Suceava în lanţuri cu Eugen Gavrilescu, Ioan Arnăutu, Părintele Gămălău, Ilie Mihai şi ei tot în lanţuri. Meditäm fiecare după puterile sufleteşti. Unii fac post negru pentru uşurare şi linişte.

Eu mi-am construit dintr-o bucăţică de tablă o lamă cu tăiş şi dintr-o coadă de lingură din lemn am încropit o cruciuliţă. Pe o parte am săpat cu dalta şi am conturat trupul lui Iisus răstignit iar pe cealaltă parte am săpat cu litere mari. Vinerea Neagră – 1950 Suceava", apoi am înnegrit şănţuirea cu cărbune. Stăteam cu urechile ciulite şi desăvârşeam opera mea care era destul

de reuşită şi plăcea tuturor.

Lucram la finisarea ei.

Deodată uşa se deschide brusc şi dă buzna politrucul sublocotenent Săvulescu.

Nu am mai putut face nicio mişcare pentru a-mi camufla lucrul.

Politrucul se repede şi-mi smulge cruciuliţa din mână cu violenţă de parcă eram în posesia unui pistol mitralieră.

— Ce-i asta?

— O cruciuliţă – răspund eu!

— Şi ce înseamnă Vinerea Neagră? * – Ziua răstignirii lui Iisus Hristos se numeşte şi vinerea neagră.

— Şi ce faci cu ea?

— O ţin amintire!

— Şi crezi în bucăţica asta de lemn?

Politrucul, ca turbat, o fărâmă şi o aruncă la tineta cu murdării.

Da! Credâi răspund eu. Şi îmi ajută!

Cum îţi ajută şi când?

Întotdeauna!

Păi, dacă-i aşa când am pândit la vizetă de ce Dumnezeu nu mi-a acoperit vederea ca să nu mai văd ce faci? De ce Dumnezeu nu mi-a luat minţile ca să nu vin la celula voastră?!

În acea clipă într-adevăr parcă Dumnezeu i-a luat minţile şi a plecat brusc din celulă ca şi cum ar fi fost mânat de cineva. Nu ne-a mai răscolit boarfele în căutarea instrumentelor cu care am lucrat şi nici nu a mai dat pe la noi pentru a-mi aplica sancţiuni, căci pentru această infracţiune erai pedepsit cu zile şi nopţi multe la neagră în apă şi flămând. Toţi am rămas uluiţi de cele petrecute. Pe de o parte violenţa cu care care s-a repezit şi mi-a smuls cruciuliţa şi a aruncat-o în tinetă – nebun de parcă era dinamită, apoi potolirea şi plecarea lui bruscă ne-a dat mult de gândit. Întunericul şi ura din mintea şi sufletul ochiului pângăritor au fost strivite şi alungate pentru o clipă. Se lăsă o tăcere caldă plăcută în

inimile noastre, iar sufletul şi mintea pornesc în căutarea liniştii eterne sorbind mireasma bunătăţii lui Dumnezeu care ne însoţeşte şi ne apără.

Crăciunul 1950

În vara anului 1950 directorul Tironavocat – om de meserie, a fost înlocuit de mecanicul C.F.R. din Tecuci, Gheorghiu omul partidului înveşmântat frumos cu grad de locotenent major.

La fel şi primul gardian loanovici va fi mutat la un alt penitenciar. Peste tot cadre noi pentru zdrobirea duşmanului de clasă.

S-a creat şi funcţia de ofiţer politic care controla şi aplicarea regimului noii orânduiri. La Suceava a fost repartizat o jigodie, o lighioană de om, sublocotenent Săvulescu.

Acesta era de o răutate şi ferocitate cum numai partidul comunist reuşeşte să pregătească asemenea ticăloşi.

La Suceava rămăseseră foarte puţini deţinuţi

politici şi pol itrucul nu avea de lucru. Pândea toată ziua la vizeta noastră.

Fiindcă se lăsase frigul şi iarna bătea la uşă, probabil Direcţia Penitenciarelor a dispus să ni se dea cărţi poştale pentru a primi de acasă îmbrăcăminte groasă.

Într-o zi vine în celulă politrucul Săvulescu şi ne dă la fiecare câte o carte poştală, ne pune în vedere că nu avem dreptul să cerem alimente şi ne limitează numărul de rânduri. La un moment dat îşi îndreaptă privirea spre mine mă fixează cu duşmănie şi spune:

— Dumneata Baciule, nu meriţi să primeşti carte poştală, şi a vrut să mai înşire ceva dar a fost întrerupt de riposta mea promptă: „dacă se dă pe merit nu am nevoie şi arunc cartea poştală jos”.

Mai era puţin timp până la Crăciun. Politrucul nu m-a iertat. În seara de ajun fără nicio explicaţie sunt scos din celulă şi pe dată sunt dezbrăcat până la cămaşă, mi se ia boneta şi mă conduce la „neagra” care îmi era

pregătită cu apă pe jos şi dotată cu o tinetă pentru nevoi fiziologice fără capac, pentru a mă putea odihni şi în acelaşi timp să elimine mirosul fetid. Seara mi s-au deschis şi obloanele ca să pătrundă gerul ca să nu mai ies afară viu.

Jos era duşumea de brad şi apa se resorbea. Gardianul din când avea grija să-mi toarne câte o găleată cu apă. Mă roteam prin apă care îmi sugea oasele şi frigul de deasupra la fel mă ardea! Eram numai în cămaşă şi tuns zero.

Dimineaţa nu am primit terciul care mi-ar fi fost de mare ajutor. Nu aveam dreptul la terci. La amiază am primit jumătate de „chirpic” atât îmi dădea voie regulamentul şi puţină zeamă cu o frunză de varză care se chema ciorbă. Totuşi era bună că era călduţă. Acesta a fost Crăciunul anului 1950. Aici am construit versurile:

Ferecat în lanţuri, sfâşiat de ger.

Mă veghează-n noapte, crâncen temnicer.

Mi-au luat fereastra, hainele-mi luară, Mă rotesc de una frigul mă doboară.

Temnicerul toarnă apă pe podea.

Iisuse mă doare, crucea mi-e prea grea.

Noapte de Crăciun, numai cânt, Domn, Domn, Iisuse mi-e foame, Iisuse mi-e somn.

Noapte de Crăciun, Suceava, 25 decembrie 1950

Jilava.

Motto:

Călăii înşiruiţi în poartă.

Mă lovesc năprasnic, ca pe-o jivină.

Eu pus în lanţuri îmi port soartă.

Privesc peste ei, şi-i iert cum mă-n-spină.

Autorul.

Cred că era în luna mai 1951. Jilava o cunoşteam din literatură. Din memoriile Căpitanului „Tigrii lui Dragoş Protopopescu" şi din povestirile camarazilor care au trecut prin ea, o cunoşteam din cântecul din temniţă Jilava cu versurile-refren:

Geme Jilava neagra-nchisoare C-a fost sortită pentru români!

Iată-mă în Jilava. Eram dornic să o cunosc. Trec prima poartă şi cobor către reduit.

Primul pas l-am făcut! Ce o să-mi aducă paşii viitori? Sunt stăpânit de emoţii!

Aduc închinare paşilor de altă dată acelor dinaintea mea care au sfinţit cu sângele lor drumul pe care eu calc acum. Ajung în faţa camerei de primire. Aştept afară! mai erau şi alţi deţinuţi. Nu cunoşteam pe nimeni. Picioarele îmi erau grele. Gleznele se învineţiseră.

Sunt obosit! Nu mai am vlagă!

Grefierul cu mai multe dosare aşezat la o măsuţă mă strigă. Intru înăuntru şi mă opresc în faţa lui.

Numele: Baciu.

Prenumele. Petru.

Mama: Aguriţa.

Tata: Constantin.

Data şi anul naşterii: 12 iulie 1922

Oraşul şi ţara: Bacău – România.

Studii: patru clase primare ’U Profesia: Fochist.

Serviciul militar: soldat

— Pleacă!

Mă ia în primire caraliul de alături care purta o banderolă roşie pe mână cu litere mari albe: O. S.

Vino-ncoace, banditule! Mă duc la el.

Stai aici banditule, să nu mişti. Stau!

Înaintea mea era alt deţinut mult mai în vârstă.

— Tu ce meserie ai avut, măi banditule? îl întreabă caraliul pe bătrân.

— Generalsă trăiţi! Răspunde omul care se schimbase la faţă căpătând o mină tot mai dramatică şi tremura.

— Dezbracă-te, banditule!

Omul dă os de pe el straiele până la cămaşă.

— La pielea goală, forfologule, dumnezeii. Se dezbracă aşa cum a primit poruncă.

— Dă-te la o parte, banditule.

Petru C (Batiu

— Bietul om face doi paşi înapoi.

Caraliul ia bucată cu bucată rufele şi le pipăie la toate cusăturile după care le aruncăjos, apoi comandă: întinde mâinile şi desfă degetele! Generalul execută.

Ridică mâinile sus! Le ridică.

— Cască gura! Omul cască gura.

Întoarce-te cu spatele!

Se întoarce.

— Apleacă-te!

Se apleacă.

— Desfăbucile! Ia-ţi boarfele şi ieşi afară!

Generalul, buimăcit şi probabil cu vederea slăbită, nu nimereşte uşa şi apucă calea inversă.

— Unde p. m. vrei să te duci măi, la cimitir? îl prinde de ceafa îi trânteşte câteva cizme în spate şi-l buşeşte afară unde îl aşteaptă caraliul care prelua deţinuţii şi-i conducea la camere sau celule.

Urmez la rând.

De ce eşti în lanţuri, măi banditule?

Am spus că sunt falşi banii daţi la stabilizare!

Cum falşi, măi banditule?

— Nu ştiu. Am auzit şi eu de la alţii!

— Ce meserie ai?

— Fochistrăspund eu?

— Ce fel de fochist?

— Aprind cazanele de încălzit la blocuri. Caraliul pare mai potolit.

— Dezbracă-te!

Mă dezbrac şi caraliul trece la acelaşi ritual ca la predecesorul meu, după care ies afară, ne încolonăm toţi cei percheziţionaţi şi

(**Răstigniri ascunse** plecăm spre reduit.

Trecem altă poartă de fier uriaşă şi ajungem în curtea reduitului. În faţa ochilor se înălţa un munte mare circular de pământ aşezat pe o zidărie de cărămidă bătrână văruită. În faţa uşii care dă în reduit, un podeţ de

lemn pe sub care altă dată trecea apă, pentru a apăra pe asediaţi care trebuia să dea lupta ultimei rezistenţe cu duşmanul invadator.

Păşim peste pod.

— Deschide! strigă caraliul de afară!

Se răsucesc chei în broască apoi se deschide poarta. Intrăm înăuntru. O sală îngustă întunecoasă, luminată de un bec mic ne ameţeşte parcă ochii. Păream nişte fantome din alte lumi pe alte tărâmuri. Caraliuljpredă lista cu „bandiţii” şi pleacă. Se trag zăvoarele după plecarea lui. Începe strigarea numelor de către şeful de secţie.

— Baciu Petru!

— Prezent! răspund eu.

— Vino după mine.

Cu o lanternă în mână o ia înainte, eu zang, zang după el.

Ajungem la camera nr. 5 parcă. Îmi deschide uşa şi mă împinge înăuntru, trage zăvorul şi pleacă.

Mă opresc lângă uşă pentru a mă orienta şi dezmetici. O duhoare puturoasă îmi îneacă respiraţia. Un bec mic deasupra uşii în firida zidului îndreaptă o fâşie de lumină spre interiorul camerei, încăperea era ca un vagon lung care avea în fund un mic gemuşor.

Lumina era blocată de un panou din scânduri pentru ca ochiul nostru să nu vadă afară.

De o parte şi de alta erau priciuri de lemn cu etaj şi un mic culoar între ele. Camera era ocupată de un efectiv de 240 de oameni care stăteau pe locurile lor înguste în chiloţi numai. Lipsa de aer nu îngăduia nici muştelor să zboare. Cădeau în vid.

Vine la mine şeful camerei şi mă întreabă de unde vin.

Din Moldova – răspund eu.

Păi să vedem ce facem cu dormitul spune el că suntem foarte aglomeraţi cum nu am fost niciodată. Eu stau aici de trei luni. Să vedem poate la şerpărie să găsim un loc ca să te odihneşti căci se vede că eşti tare

obosit. Vii din anchetă?

Nu, de la închisoarea Suceava. De la Suceava vin şi nu ştiu unde plec!

Păi dacă sunteţi student probabil vă duce la Piteşti.

Am tresărit. Auzisem ceva de Piteşti, dar foarte puţin. Îl întreb ce-i aia şerpărie? Că şerpi eu ştiu ce sunt, acum şi oamenii sunt şerpi. Muşcă pe ascuns.

— Păi, sub paturi pe ciment unde trebuie să intri pe brânci ca într-o vizuină. De aceea noi am numit-o şeră prie.

În sfârşit mi se face loc la şerpărie lângă butoaie – hârdaie folosite pentru nevoi fiziologice care erau ocupate zi şi noapte deoarece efectivele erau mari. Se iacea coadă la ele. Oamenii mai neputincioşi dădeau şi în afara hărădăului. Cimentul era ud şi putea a de toate.

Eram îmbrăcat într-o rubaşcă subţire şi nu aveam ce pune sub coaste ca să nu stau cu ele direct pe ciment, iar lanţurile mă incomodau teribil căci trebuia târâş ca infanteristul să pătrund sub pat. Cum stăteam la uşă, iată

surpriză mare. Profesorul Nicola Nicolae cu care stătusem la interne de Crăciunul lui 1949 mă recunoaşte vine la mine, ne îmbrăţişăm şi ne povestim pe scurt cele petrecute în cei doi ani aproape de când ne-am despărţit. Şi stând aşa de vorbă iată vine şi avocatul Ion Oprişan din comuna OnceştiBacău frate cu Costache Oprişan. Ne cunoşteam destul de bine, dar de la distanţă şi acum ne bucurăm că ne cunoaştem direct şi ne îmbrăţişăm. Profesorul care dormea pe prici mi-a dat bucăţica lui de rogojină ca să aşez pe ciment iar Oprişan mi-a dat flaneaua lui căci cimentul era rece, umed şi eu eram gol. El avea loc deasupra pe scândură. Până la stingere mai era timp. M-am aşezat pe marginea priciului şi aşa cum se obişnuieşte în puşcărie când eşti în transfer trecem la schimb de noutăţi şi veşti.

În această cameră erau oameni de toate vârstele, de toate convingerile politice şi de toate profesiile, adică elevi, studenţi, profesori, medici, militari, ţărani, muncitori, poliţişti şi foşti miniştri. Cei mai mulţi, cei

mai tenace, cei mai uniţi şi mai demni erau legionarii. Un caz care trebuie consemnat şi cunoscut e cel al generalului cu trei stele Nicolau fostul comandant al trapelor din capitală. L-am cunoscut. Înalt, slab, gârbovit, cu fruntea rătăcită, izolat, nu era agreat de nimeni.

De ce? în timpul cât a fost comandantul capitalei el a semnat actul de acuzare şi trimitere în judecată al lui Iuliu Maniu – 1947. Ajuns în puşcărie şi luat la rost de ţărănişti pentru gestul său laş şi degradant pentru un militar de rangul său, acesta dă un răspuns comediant: „Nu am cunoscut acest act-recbizitoriu. Probabil subalternii mi l-au băgat printre celelalte acte şi eu am semnat fără să ştiu”.

Ajunsese acum o caricatură ridicolă. Am întâlnit aici şi am purtat discuţii cu Alexandru Constant – ziarist, comandant legionar, fost ministru în 1940, Victor Voj en comandant legionar, fost ministru ambasador la Roma în 1940. Acesta îmi povesteşte

printre altele şi următoarele în legătură cu vizita lui Ion Antonescu la Roma. Antonescu a fost cazat la un hotel sau vilă de mare rang care avea deschidere către Marea Adriatică. Când Victor Vojen se duce la el pentru a-l conduce la Mussolini, îl găseşte pe Antonescu în balcon admirând marea şi pomenind nu ştiu numele cărui împărat roman, rosteşte: „Ce noroc a avut acest împărat să conducă aşa un popor şi ţară frumoasă şi eu mă chinui cu un popor mic, nenorocit”.

Da! Antonescu avea şi accese de felul acesta. Cele consemnate le-am auzit din gura lui Voj en.

Am întâlnit aici pe Traian Trifan doctor în drept, comandant legionar, fost prefect de Alba în 1940.

Profesor Valeriu Ştefănescu comandant legionar fost prefect de Braşov în 1940 şi mulţi, mulţi alţi oameni deosebiţi – acum fiecare era un număr, era „măi ăla”, „măi tu”, era „un bandit”.

Am prins perioada când se mai scotea la plimbare. Atunci cobora iadul peste noi. La ieşire de-o parte şi de

alta a podului erau înşiraţi „demonii” infernului înarmaţi cu ciomege mari cu care se cărau hârdaiele şi tăbărau peste noi. Cum podul era strâmt trebuia ca oamenii să meargă înşiruiţi mai rar, şi nu puteai să scapi neciomăgit. Eu cum eram în lanţuri din primul moment eram reperat şi aşteptat pe rând de demoni din ambele părţi şi cum pasul îmi era scurt curgeau ciomegile pe mine ca ploaia. Ceilalţi mai puteau fugi şi scăpau cu mai puţine vărguiri şi vânătăi.

Ajunşi în curte, încolonaţi, trebuia să circulăm alert. Eu nu puteam să ţin pasul şi iar tabăra pe mine dar primeam lovituri numai de la unul singur. Suportam mai uşor. În alte schimburi, supraveghetorul era mai potolit, striga la mine: „Măi, ăla în lanţuri, ieşi afară şi stai deoparte jos. Ce bucurie pe mine! La fel i se poruncea şi generalului Constantin Niculescu, fost mareşal al palatului regal care era foarte slăbit. Stăteam amândoi sub zid ca doi răniţi până la terminarea plimbării. Generalul era foarte deschis şi-mi povestea multe taine

din viaţa stricatului Carol al II-lea, la provocarea mea. S-auzi şi să nu crezi, ce murdării se petreceau la palat. Tu muritor de rând credeai că regele nu seamănă cu noi oamenii. Şi nu seamănă. Era diavolul diavolilor.

Execuţia lui Ion Antonescu.

Am mai afirmat că genocidul, crima de stat, corupţia, viaţa de desfrâu, trădarea toate relele care au bântuit viaţa publică a României între cele două războaie, nu comuniştii le-au inventat şi practicat. Ei le-au continuat şi le-au înmulţit doar, până dincolo de limitele nebuniei.

Ion Antonescu a greşit faţă de camarazii săi cei mai fideli, cei mai buni români şi creştini cu care împreună în anul 1940 luna septembrie, au alungat de pe tron regele nevrednic şi trădător Carol al II-lea şi împreună au pornit la lupta de salvare a ţării care se prăbuşea.

Ei nu l-ar fi trădat şi nu l-ar fi predat inamicului bolşevic. Profesorul Nicolae Nicola care era cel mai

vechi locatar al Jilavei, din 1947, a putut culege date şi mărturii privind uciderea sa, îmi povesteşte: „Cazul Ion Antonescu poate avea mai multe faţade. Dar din punct de vedere naţional are numai una singură. Mareşalul rămâne în istorie eroul care a luptat pentru readucerea la patria-mamă a pământului sfânt al Basarabiei şi Bucovinei de Nord, răşluite de lăcomia rusă, eroul care a vrut să zdrobească comunismul şi imperialismul rusesc care de o mie de ani ameninţă existenţa neamului românesc.

Arestat de regele ţării Mihai I îndemnat de sfetnici militari şi politicieni „orbi", va fi răpit de către o echipă de complotişti condusă de Emil Bodnăraş (Bondoreanco) şi predat Moscovei care îl va ţine captiv timp de doi ani în închisoarea Lublianca şi anchetat, apoi adus în ţară, judecat de către un Tribunal aşa-zis al poporului inventat şi patronat de ruşi şi condamnat la moarte. Adus în ţară Antonescu împreună cu echipa sa: Mihai Antonescu, Eugen Cristescu, Niki Vasiliu şi

Rioşeanu vor fi depuşi la Jilava.

Cu o zi înainte de execuţie a venit pentru rămas bun, la vorbitor mama sa Baranga şi soţia sa Maria. Acestea i-au adus două garoafe roz şi o cruciuliţă albă. Cu aceste suveniri prinse pe piept a murit Ion Antonescu. Armata încă nedecapitată a refuzat să dea pluton de execuţie pentru a nu se dezonora.

Au fost aduşi executanţi dinafară, aşa zişi muncitori ţigani, ovrei şi alte lighioane pripăşite pe pământ românesc.

Turmentaţi de băutură şi neinstruiţi ţinteau pe alături. Ion Antonescu neprăbuşit la pământ la prima rafală striga: „Trageţi, trageţi, căci nu am murit încă”. Mihai Antonescu care la proces s-a transformat în acuzator s-a prăbuşit înainte de a fi ciuruit de gloanţe. Acesta, când garda a venit să-i ducă la execuţie, se făcea că tot caută prin bagaje pentru a mai trage de timp câteva secunde. Ion Antonescu de pe culoar a strigat la el să iasă afară şi să se termine mai repede acest

„teatru”.

Ion Antonescu a murit în demnitate şi a primit moartea ca pe o eliberare. Era obosit trupeşte şi sufleteşte. Uciderea lui s-a făcut în condiţiuni mişeleşti şi umilitoare pentru destinul său şi pentru istoria noastră naţională.

Înainte de moarte s-a căit şi şi-a reconsiderat poziţia faţă de legionari: „Era bine dacă ne-am fi înţeles cu băieţii!”. Căinţă şi mustrare postumă. Sângele aduce sânge”.

După anul 1989 am fost la Jilava la locul unde mareşalul a fost ucis. S-a făcut o mică slujbă de pomenire şi s-au aprins lumânări. Până să ajung la acest loc unde s-a improvizat un mormânt şi s-a plantat o cruce, întâlneşti groapa cu blocuri uriaşe de beton care au ascuns vremelnic trupurile Căpitanului, Nicadorilor, Decemvirilor.

Generalul Constantin Nicuiescu se destăinuie:

În vara anului 1951 eram la Jilava în lanţuri.

Aşteptam duba pentru a fi transferat la Piteşti, temniţă destinată studenţilor. Am prins perioada când deţinuţii erau scoşi la aer, caralii îi spuneau plimbare.

Fiind în lanţuri nu puteam ţine pasul cu ceilalţi. Pentru acest fapt unii gardiani mă scoteau din coloană şi mă lăsau să stau jos, La fel şi generalul Constantin Niculescu datorită faptului că era foarte slăbit şi epuizat, gardienii îl lăsau să steajos.

Ne aşezam alături şi discutam de toate. Generalul fusese mareşalul palatului în timpul domniei lui Carol al II-lea şi a lui Mihai I.

Era foarte deschis şi-mi povestea multe din cele văzute de el la palat, întâmplări care erau tăinuite de oficialii palatului. Eu îi puneam întrebări de multe ori incomode. Voiam să aflu cât mai multe despre „maiestatea sa" căruia i s-a făcut multă reclamă, vampirul care a dus câteva Românii în străinătate, a mâncat hotarele ţării în 1940, a asasinat tineretul legionar, omul cu mâinile pătate de cea mai mare crimă

istorică: omorârea lui Corneliu Zelea Codreanu.

Generalul mi-a vorbit despre conflictul dintre Carol şi fratele său prinţul Nicolae. Acesta iubea o fată din popor din Mizil cu care s-a căsătorit legal.

Carol l-a dezmoştenit pentru că fata nu era din familie princiară şi l-a declarat decăzut din demnitatea de prinţ. Carol al II-lea în calitatea sa de rege avea voie să dosească la palat şi să trăiască în concubinaj cu o jidoafcă. De aici cearta între cei doi fraţi, Nicolae care nu a vrut să accepte acte împotriva sufletului şi inimii sale şi s-a căsătorit legal şi regele care trăia în curvie cu o femeie nedemnă, cu o prostituată.

Prinţul Nicolae dezmoştenit şi alungat, căci trebuia să părăsească ţara înainte de a pleca în băjenie, a pus mâna pe pistol şi a tras. Mama lor care s-a interpus între ei ca să-i despartă, a fost rănită spre nefericirea poporului român de a nu scăpa de un călău.

Nicolae Iorga care era omul palatului a intervenit şi el pentru a aplana conflictul apoi Prinţul Nicolae a

plecat în străinătate cu aleasa inimii sale primind o rentă de la statul român.

Dar regele beţiv, hoţ şi afemeiat nu s-a mulţumit numai cu „duduia”. Aşa o drăgălea destrăbălatul.

La un teatru, povesteşte generalul, a pus ochii pe o actriţă şi a dorit să o aibă la pat.

Gavrilă Marinescu, codoşul palatului care se ocupa de aventurile maiestăţii atranşat cu artista care a fost de acord.

Au fixat o zi pe la nouă seara. Carol al II-lea a fost anunţat şi urma să aibă loc întâlnirea. În ziua respectivă fata a fost adusă de Gabriel Marinescu la palat şi introdusă în dormitorul maiestăţii. Ea s-a făcut comodă pentru ca momentul plăcerii să o găsească cât mai lej eră şi în condiţii lesnicioase, îmbietoare.

Dar beţivanul nu a fost om de cuvânt şi a venit la trei noaptea turmentat de pe alte „câmpuri de luptă”.

Când a intrat în dormitor şi a văzut frumuseţea de femeie care îl aştepta în pat nebunul s-a năpustit ca un

taur peste ea, sfâşiindu-i cămaşa de noapte, iar fata îngrozită de brutalitatea şi dimensiunile „vădrăjelului”, învârtoşat a scos un ţipăt puternic, s-a smuls din pat şi a sărit goală pe fereastră. S-a dat alarma! Mareşalul palatului generalul Niculescu care ştia despre ce este vorba şi stătea în supraveghere, a luat fata repede a înfăşurat-o într-o pătură şi au trimis-o acasă. Despre Mihai I spunea că era un om liniştit şi că mama lui îl sfătuia să nu se amestece în politic cum a făcut tatăl lui.

Piteşti.

Motto:

Piteşti, Piteşti, infern ce tulbură orice minte.

Ca un şuvoi de ape, un timp ce le-am trăit.

Mustrare, ispăşire, ofranda de pe munte.

Mi-aduc în piept toţi morţii cu care-am pătimit.

Autorul.

Mi-am dorit Piteştii, când eram în lanţuri la Suceava. Acolo ziceam că e locul meu şi împreună cu alţi camarazi vom putea face lucruri frumoase. Eu

cunoşteam temniţa de altă dată când ea era o şcoală, dar blestemul comunist a transformat-o în iad.

Acolo, bestialităţile au întrecut orice imaginaţie.

Nicăieri fiinţa umană nu a fost mai chinuită şi umilită, credinţa mai pângărită ca la Piteşti. Sunt atâtea religii pe pământ, dar numai biserica lui Hristos a fost întinată.

De ce oare? Desigur aici e vorba de un complot la scară mondială, manevrat, ocult de cei care nu-l recunosc pe Iisus Mesia şi Dumnezeu, de cei care practică liturgia neagră, de cei care l-au răstignit.

iată-mă la Piteşti. Sunt în lanţuri. Tăcere! Tăcere suspectă care mă nelinişteşte. Nici grefa nu mă ia în primire, nici prim gardian la număr. Am fost introdus într-o cameră mică la parter fără pat. Dorm la duşumea.

După câteva zile, un gardian îmi spune să-mi fac bagajul şi să plec cu el afară la un atelier de fierărie.

Mi se taie lanţurile.

Acelaşi gardian mă conduce la etajul I celula zece

(cred că reţin corect).

Se trage zăvorul şi intru înăuntru.

Rămân uluit. Nu-mi venea să cred.

Costache Oprişan şi Dan Dumitrescu aşezaţi la marginea patului probabil conversau şi mă aşteptau.

Îi cunoşteam, pe amândoi de afară.

Mă îmbrăţişez cu ei.

Mi-am spus apoi că dacă ar fi fost la alegerea mea şi tot nu puteam realiza o companie atât de fericită.

Pe Costache Oprişan nu-l mai văzusem din anul 1941. Eram entuziasmat de revederea cu amândoi că avem posibilitatea să depanăm multe lucruri câte s-au petrecut de la despărţirea noastră.

Ei erau tăcuţi şi trişti, scoşi parcă dintr-un naufragiu, străini unul de altul şi acum cu un al treilea străin.

Se vedea pe feţele lor un ºC forţat care îmi spunea parcă că nu sunt bucuroşi de mine contrar practicilor din închisoare. Când cineva venea din alte închisori toţi

tabără pe el să capete noutăţi.

Scepticismul se împletea cu „cinismul” tăcerii. Amândoi aşteptau de la mine şi refuzau să răspundă la întrebările mele în legătură cu ce se petrecea la Piteşti.

Mă întrebam oare eu nu mai sunt cel credibil? Sau ei nu mai sunt camarazii mei de altă dată?

Eu totuşi mi-am dat drumul fără nicio rezervă ca cel ce nu cunoşteam nimic din drama lor şi mai ales acum când ei erau împinşi la un ºC nefast împotriva mea, raţiunea le tulbura inima şi îi chinuia.

La un moment dat o iau pe direct şi le spun:

— Eu nu înţeleg, măi oamenilor ce-i cu voi? Ce a fost aici la Piteşti? Am auzit că au fost bătăi, schingiuri, morţi!

— Nu ştiu nimic îmi răspunde Oprişan. Spune-ne tu ce ştii! Noi nu ştim nimic!

— Eu ce vă spun. Vin de la Suceva, am trecut prin Jilava şi iată-mă acum aici cu voi! apoi le-am confesat toate veştile căpătate pe traseu.

Şi totuşi Dan Dumitrescu pe parcursul insistenţelor mele în două sau trei rânduri mi-a spus:

— Măi, Petrică aici nu-i Suceava! Dan Dumitrescu a făcut un mare efort şi a riscat mult. Dar eu nu am înţeles nimic cu toate că el mi-a spus totul.

Între ce ştiam eu şi am trăit în puşcărie şi „nebunia” Piteştiului era un vid uriaş de nepătruns.

Este greu, să înţelegi secătuirea sufletului uman până la ultima fibră a sensibilităţii şi devastarea puterilor sale până la iresponsabilitate, dezmăţ şi satanism.

Mi-am dat seama că orice discuţie în legătură cu cele petrecute la Piteşti este inactuală, zadarnică şi dureroasă. De aceea am renunţat şi ne-am reluat viaţa cu discuţii de filosofie, poezie şi umpleam timpul cu banalităţile zilei.

De câteva ori am fost scoşi la plimbare împreună cu alte camere, dar fără a ne amesteca. Afară rămâneam grupaţi ca şi la camere. Cu această ocazie am aflat

despre camaradul meu Eugen Berzape care îl căutam demult. El se afla depus la subsol. L-am strigat la fereastră şi cu mari insistenţe a venit. Câteva cuvinte a rostit apoi m-a abandonat. Un fior rece mi-a trecut iarăşi prin şira spinării şi prin creier.

Mi-a fost cel mai bun prieten al vieţii mele şi acum fuge de mine în loc să trăim bucuria reîntâlnirii. De ce? Nlă există explicaţii ci numai bâjbâieli. Dimensiunile conştiinţei sunt neîncăpătoare pentru a cuprinde necuprinsul. Preoţii, filosofii şi scriitorii se vor împotmoli în căutarea de argumente. Cunoaşterea adevărului nu este posibilă aici pe pământ unde se vorbeşte mult cu agresivitate şi viclenie şi se gândeşte puţin şi superficial, fără conţinut.

Dumnezeu m-a scăpat de teroarea Piteştiului. La fel şi pe camarazii mei. S-au uşurat de coşmarul unei noi încrâncenări cu sufletul lor. După două săptămâni am fost chemat la grefa pentru identificare şi trimis la Tribunalul Militar Iaşi pentru rejudecare. Fusesem

condamnat în contumacie. Ei au plecat de mult la cer – „morţi sfinţi”. Au fost ucişi în cazinca din Jilava. Acum când scriu neamul a rămas străin de durerile şi moartea lor şi nu a înţeles nimic din jertfa tinereţii noastre. Nicio lacrimă, nicio vibraţie de sensibilitate, nicio recunoştinţă.

Cu prinţul Alexandru Ghica la Jilava.

Nu mai sunt stăpânit de emoţie. Am cunoscut Jilava şi am gustat din deliciile tari şi usturătoare ale ciomăgarilor lui Maromet.

La prima trecere eram în lanţuri. Veneam dintr-o izolare de doi ani. Nu mă mai impresionează nici răceala cazematelor ei, nici duhoarea din lăuntru.

Vreau să mă întâlnesc cu oamenii, cu camarazii mei. Vreau mişcare. Ceea ce este greu în transfer, e supliciul călătoriei cu duba C.F.R. Duba Ministerului de Interne are rută şi dată fixă. Ea pleacă pentru mai mult timp şi culege toţi deţinuţii de la închisorile din traseu. Dacă nimereşti la începutul plecării „te vede

Dumnezeu" căci eşti purtat zile şi nopţi însetat, înghesuit şi flămând peste tot.

Am trăit în mai multe rânduri aceste suplicii până la limita posibilului. Pe călduri mari, înghesuit şi însetat ai fi stors şi duşumea şi gratii dacă ai fi putut obţine un strop de apă. Arşiţa îţi ardea gâtlejul şi toate măruntaiele, iar sudoarea şiroia pe tine ca sub un duş fierinte istovindu-te până la disperare aşteptând cu sufletul la gură clipa coborârii sau înălţării la cer.

În sfârşit sunt la Jilava. De data asta găsesc mai puţini oameni tot în aceeaşi cameră boltită tip vagon. Nu mai dorm la şerpărie. Am prins loc pe prici. Aici am întâlnit pe contele Teleki, vărul fostului Ministru de externe hortist J. Teleki care în 1940 ne-a răpit Ardealul de Nord. Un unguroi solid, gras cu nişte mustăţi groase şi lungi ca nişte foloştoace de cânepă lăsate pe nişte buze groase. Cu el împreună era şi episcopul Arnol, cu încă doi maghiari. Aveau bisericuţa lor, iar noi deşi eram în mâna duşmanului comun nu le dădeam atenţie.

Noi românii eram batjocoriţi cu epitetul, „bidoş olag” („român puturos”), obrăznicie pe care noi o respingeam cu fermitate.

L-am întâlnit aici pe Prinţul Alexandru Ghica. Nu l-am cunoscut direct până la Jilava. Era condamnat şi încarcerat încă din timpul guvernării lui Ion Antonescu.

În perioada septembrie 1940 – ianuarie 1941 a fost şeful Siguranţei Generale a Statului. Deşi şi eu am stat în puşcărie 1941 – 1942 nu l-am întâlnit deoarece în perioada Antonescu, Prinţul, împreună cu doctorul Ilie Niculescu, Biriş şi alte căpetenii legionare erau încarceraţi la închisoarea Suceava care avea regim de pedeapsă. Ei nu s-au supus în faţa tiranului.

Am dorit să-l cunosc şi împrejurările mi-au oferit această bucurie şi onoare. Eu eram în drum spre Iaşi pentru judecare, iar alteţa sa, era adus pentru anchetă în legătură cu Lucreţiu Pătrăşcanu.

În septembrie 1940 Pătrăşcanu era în temniţă condamnat de regimul lui Carol al II-lea şi face o cerere

de punere în libertate, care ajunge la Prinţul Ghica şeful Siguranţei Generale a Statului.

Acesta pune referat pe cererea sa şi semnează: – „Sunt de acord cu cererea petentului deoarece partidul comunist e inexistent în România şi nu prezintă un pericol pentru Siguranţa Statului”.

La interne în anchetă i s-a arătat cererea lui Pătrăşcanu cu rezoluţia Prinţului care era foarte încântat de aprecierea pe care o făcuse.

Acum era necăjit de anchetatori şi i se cerea să declare că lui Pătrăşcanu i s-a aprobat cererea pentru că era simpatizant legionar. L-am lăsat la Jilava în situaţia arătată, voios şi încrezător într-o ţinută de mare prestanţă, adevărat prinţ. Os domnesc, familia Ghiculeştilor a dat ţării Româneşti şi Moldovei mai multe rânduri de domnitori.

Costică Vamanu.

Student teolog originar din Buhuşi-Bacău născut în anul 1921. L-am cunoscut după ieşirea noastră din

temniţă. Pe parcursul anilor de puşcărie am ştiut unul de altul. Ne cunoşteam activitatea de afară precum şi osânda dinăuntrul temniţei.

La Piteşti Costică Vamanu a fost unul din cei mai rezistenţi potrivnici care s-a opus cu încăpăţânare acţiunii de reeducare şi nu a voit să se lepede de credinţa sa şi de convingerile sale legionare.

L-am întâlnit ultima dată la Bucureşti în preajma Paştelui (1967 aproximativ). Lucra la Patriarhie mic slujbaş. Era tot calm, blând şi încrezător. Fusese răzbit de o pneumonie şi acum era în convalescenţă. Am vorbit de toate, de familie şi ne-am oprit la pătimirea lui de la Piteşti.

De la el am primit cele mai multe informaţii.

Mi-a vorbit cu lacrimi de dezmăţul din săptămâna patimilor lui Iisus Hristos, de iresponsabilitatea monstruoasă a celor care improvizau scene obscene, scheciuri murdare, împărtăşanii cu urină şi fecale, botezuri cu scufundarea victimei cu capul în tineta cu

murdării, trecerea pe sub sfântul aer: un deţinut dezbrăcat aşezat de-a curmezişul peste două paturi alăturate pe dedesubtul căruia trebuia să treci. Mai întâi îngenunchiai, făceai semnul crucii şi îi sărutai mădularul. Înfăşurat într-o zdreanţă de pătură muiată în urină (considerată mirodenii) şi altă aşezată pe cap, un student din cei nereeducaţi era Maica Domnului. Alt deţinut întins pe două scânduri suprapuse în formă de cruce în jurul tâmplei purtând o zdreanţă de rogojină (cunună) îl reprezenta pe Iisus răstignit prin faţa căruia trebuia să treacă toţi cei din lotul reeducării şi să-l scuipe pe faţă şi în gură. Construiau fel de fel de rime izvorâte parcă din văgăunile întunecate ale Tartarului care mai de care mai odioase şi degradante ce le cântau pe melodii bisericeşti. Lui Iisus îi spuneau „marele idiot" iar Maicii Domnului „marea curvă". Toate compoziţiile aveau ca subiect organele sexuale.

Oricât de meşter ar fi povestitorul, nu va putea reda tragicul înfiorător a celor nefericiţi din ambele

tabere-dezumanizaţi până la descompunere, până lapieire.

Costică Vamanu a fost de faţă şi nu de puţine ori, la zvârcolirile muribunde şi neputincioase ale camarazilor săi când se stingea în ei ultima licărire de viaţă, ultima, licărire a prezenţei divine din sângele lor.

Dar aceste metode criminale de a-l transforma pe om într-un animal, pentru că rănit fiind să-l poţi stăpâni şi manevra, metodă aplicată de Macarenco unor derbedei ruşi, poate fi o convertire şi prăbuşire de moment.

Dan Dumitrescu unul din cei mai tenace luptători, a fost înfrânt la Piteşti şi trecut în gloata celor reeducaţi.

Într-una din zile, aşezat pe patul de sus medita poate la omul de altă dată din el. A zărit lângă tineta cu nevoi fiziologice o sticlă cu conţinut. Crezând că în sticlă se află creolină, a sărit jos din pat, a început să urle şi să-i înjure pe sadicii bătăuşi care conduceau reeducare, apoi s-a repezit la sticlă pe care a golit-o

până la fund crezând că va muri. Dar în sticlă a fost urină şi Dan Dumitrescu a luat-o de la capăt cu pătimirea şi în final va fi ucis în cazinca de la Jilava strop cu strop.

Ceea ce mi-a povestit Costică Vamanu e incredibil şi totuşi e puţin. Unii acceptă adevărul cu resemnare şi se cutremură, alţii se desfată şi azi cu cele trecătoare. Ei sunt îngerii negri.

Am consemnat această mică părticică din calvarul studenţimii legionare care au trecut prin crunta reeducare din închisoarea Piteşti pentru cei care vor veni după noi, spre a ne cunoaşte drama. Din adâncul atâtor deznădejdi, implorăm pe Dumnezeu să ne ierte pe toţi. Călăi şi victime. Redau în continuare versuri construite de mine pentru toţi, izvorâte din durerea invizibilă a tuturor:

Coşmaruri.

Când noaptea la fereastră îmi vine din adâncuri,
Din albe grohotişuri sau negre, hâde smârcuri Atunci

începe groaza, coşmaruri lungi mă scurmă Tresar la orice foşnet sau zăngănit de sârmă. Din somn mă scoală spaime, cascade de-ntuneric.

Ştiute doar de mine, torturi-nchise-ermetic, Torturi meşteşugite centrec în viclenie Chiar fiarele de pradă, cu-a sângelui beţie. Văd hrube reci şi negre, cazane făr de smoală.

Topind făpturi umane, de vii, în pielea goală, Născocitori de chinuri, de cazne şi urgie, Cum dănţuie pe trupuri şi carnea le sfâşie. şiroaie lungi de sânge ţâşnind din fana moale De-atâta joc pe pântec din leşuri curg fecale şi alţii-n patru labe, năuci culeg de-a valma înghit şi şterg podeaua cu limba şi cu palma. Alături două priciuri de-a curmeziş o brută, Pe pântec cu o cruce din excrementţi făcută şi îngenunchind înfrânaţii se-nchină, apoi sărută şi mădularul scârnav şi crucea de pe burtă. Şi trec pe dedesubtu-i în ritm de închinare Ca pe sub sfântul aer în săptămâna Mare într-un tăcut şi jalnic cortegiu – n care cazne Au smuls din inimi cerul

şi-orice nădejde umane, în faţă, un confrate, zdrobit, cu coasta frântă, întins pe două scânduri, cum răstignirea sfântă Purtând drept diademă, bălos scuipat pe frunte Din gura celor care li-s zările pierdute. De-o parte şi de alta alţi doi confraţi de cruce Ruşinea delaţiunii ei nu vor să apuce şi ard ca două torţe cu rănile încinse, în fiecare deget, înfipte poşte-aprinse Legaţi de par, stau alţii cu talpă-n sus anume, în gură cu căluşuri ca geamăt să nu sune. Şi-n jurul lor călăii lovesc cu răngi din şină La tălpi şi în testicul, pân victima leşină Aduşi apoi la viaţa cu zoaie din tinetă sunt puşi la şoc electric, orgia se repetă Cruzimea şi oroarea testate-n mii de forme învinge orice voinţă din maldăre diforme.

Sub prici, la şerpărie alt atelier în care.

Cei ce nu vor a-şi face sinistra demascare, Sunt tatuaţi drăceşte cu mucuri de ţigară.

Bucată cu bucată, cum dreapănă o ghitară.

Aici e numai noapte şi cea din urmă treptă, Aici zac muribunzii cu morţii laolaltă, Sfârşind în bălţi de

sânge, urină şi fecale.

Aici doar şobolanii, mai dau furiş târcoale.

Buimac fără de vlagă, văd numai mişelie.

Şi-n orice ins o fiară ce vrea să mă sfâşie.

Şi strig în miez de noapte şi nimeni nu-mi răspunde.

De grelele coşmaruri eu nu mă pot desprinde.

Smintiţiilor din paturi moi-calde ce afară.

V-a fost viaţa dulce ba chiar vă cocoţară.

Voi n-aţi ştiut vreodată de-a noastră grea osândă.

Iar printre voi călăii, mai stau şi azi la pândă.

Şi-un Iuda care-i gata, din nou, ca să mă vândă.

Mărturia lui Gheorghe Pivin Leandru.

Hingherii veacului bolşevic ne-au prins şi ne-au aruncat în celule cu zăbrele, după reţele cu sârmă ghimpată.

Au surpat beznele iadului peste noi şi ne-aţi amestecat cu şobolani şi libărci. Bătăile, frigul, umezeala şi foame a au început să muşte din carnea

noastră. N-a fost o zi, două, un an, doi, ci zeci de ani. Reduşi la nişte gunoaie cu aerul şi cerul strivit de gratiile şi jaluzelele de la ferestre cu trupul duhnind a hoit, tot ce a fost vreodată mai drăcesc a fost experimentat pe pielea noastră. Absurdul, fiara născută în beciurile securităţii, a plâns cu noi, ne-a desfigurat oră cu oră, an de an, ne-a ţinut mai bine de 15 ani bătuţi în cuie. De la arestare, din anchete, scenariile cele mai abominabile le-au folosit spre a ne degrada, umili, distruge. Ne întrebam adesea: unde au găsit comuniştii atâţia monştri, atâţia lingăi, să ne rupă ciolanele, să fie unelte oarbe ale demenţei bolşevice?

Nu mai vorbim de forma exacerbată de aplicare a mijlocelor de tortură folosite la Piteşti, Gherla şi la Canal. Mijloace ultrasofisticate, de sub a căror urmăriri n-a putut scăpa nimeni. Doar la început, câţiva care s-au sinucis şi câţiva a căror inimă n-a rezistat la torturi. Schilodirea a avut la îndemână timpul necesar, contribuţia bestiilor din administraţie şi colaborarea

unor trădători de Neam şi Dumnezeu.

Camerele de tortură aveau aspectul unui grajd, mirosind a puroi, în care urletele, disperarea, gemetele drăpănau pereţii, striveau ca un tăvălug tot ce era viaţa în celulă. Cei care erau băgaţi în proba reeducaţii, după ce că erau nişte schelete, erau bătuţi până la leşin, udaţi cu apă, treziţi şi iarăşi bătuţi. Era o operaţie de haită, de mulţime dispusă să sfâşie, şi asta nu o zi, nu două, ci luni de zile. Gamelele cu mâncare ale celor, de la reeducare erau puse jos pe ciment şi, aşezaţi în genunchi, rereducaţii trebuiau să mănânce fără lingură mâncarea fierbinte. Dacă nu mâncau, le-o turnau pe gât, aşa fierbinte cum era. Toată mucoasa din gură le era o rană. După ce toată ziua erau torturaţi, noaptea nu erau lăsaţi doarmă. Erau două plantoane care păzeau şi, cum adormeau, le dădeau cu galentul în cap. După ce împărţea mâncarea, boabele de arpacaş sau fasole căzute pe piatra coridorului lustruit cu motorină erau culese cu limba de cei ce erau în clipa aceea la reeducare.

Se distrau reeducatorii şi gardienii privindu-i cum se loveau cap în cap. Aşezaţi pe două rânduri de-a lungul camerei, în mână cu cozi de mătură, îi băgau pe cei de la reeducare între rânduri şi-i băteau până cădeau jos, plini de sânge şi inconştienţi, şi-i călcau în picioare ca pe nişte cârpe. Fiecare căuta să-şi scoată în evidenţă cruzimea. O imensă frică se căsca în ochii tuturor celor băgaţi la reeducare. Au fost cazuri când unii deţinuţi mai îndărătnici la reeducare au fost scoşi de gardieni pe coridor, călcaţi în picioare, bătuţi cu cozi de mătură, umpluţi de sânge şi apoi târâţi în cameră.

Mă dor ochii de câte mi-a fost dat să văd. Tot trupul le era numai cicatrice. Se întreceau reeducatorii în a inventa noi forme de tortură. Celebra sârboaică Vida în anchetă la Oradea, lua testiculele bărbaţilor în mână şi le lovea cu creionul. Imaginaţia acestei anchetatoare a fost de mii de ori depăşită. Îi sileau pe cei de la reeducare să-şi facă nevoile în gamelă din care mâncau şi erau siliţi să-şi bea propria urină şi să-şi

mănânce propriile materii fecale.

Au fost cazuri când cei bolnavi de tuberculoză, cu caverne, au fost siliţi să scuipe în gura celor refractari la reeducare. Martirajul era atât de cutremurător încât îmi vine greu să-l descriu. Depăşeşte cu mult martirajul primilor creştini, prin durata care s-a folosit spre uciderea omului. Dacă zidurile ar fi înregistrat plânsetul, vaietele celor schingiuiţi, ar fi cea mai teribilă simfonie a groazei. De mii de ori suferinţele de la Piteşti şi Gherla depăşeşte suferinţa celor de la Auschwitz sau Dachau. Nu s-a scris încă despre munţii de suferinţă legionară de la Piteşti şi Gherla şi celelalte închisori şi lagăre, cât şi din anchetele de partizani. Un muzeu al torturilor la care au fost supuşi legioanrii şi nu numai ar fi edificator.

Imaginaţia drăcească din umbra gratiilor bolşevice ar căpăta un contur mai pregnant în acest muzeu.

Spre a le distruge unghiile de la mâini şi picioare, au inventat un cleşte. Carne pe fuse nu mai aveau. Din

cauza bătăilor, picioarele le erau umflate, musteau de un lichid verde-gălbui, cu miros putrâcl.

La baie, iama, vara, plecau în pielea goală şi totul se făcea în pas alergător, fiindcă pe tot parcursul erau înşiruiţi gardieni cu bâte şi-i loveau unde apucau. Totul seamănă cu o hoardă înnebunită de groază, dispusă să se calce în picioare unii pe alţii, spre a scăpa de loviturile călăilor.

Culmea neobrăzării e că după ce s-a sistat reeducarea, i-au izolat pe vreo opt capi legionari în celule proaspăt confecţionate la Jilava, pe pereţii cărora curgea apă şi s-a încercat să-i silească să mărturisească că ei au dat ordin să se facă reeducarea la Piteşti, spre a compromite morala partidului comunist. N-au reuşit acest lucru, deşi pe unii i-au ţinut în diverse închisori din ţară, izolaţi luni de zile, ţinuţi la marginea patului de fier, fără dreptul de a se mişca sau a se întinde pe pat, fără tinetă în cameră, făcându-şi nevoile pe ei, iar seara, le punea sacul pe cap şi-i duceau la anchetă.

Erau loviţi fără să ştie de cine şi din ce parte, până, istoviţi complet, se prăbuşeau pe piatră. Şi condiţiile de muncă de la minele de plumb Baia Sprie, Valea Nistrului şi Cavnic erau tot de exterminare. Se lucra în pielea goală, într-un praf de ne vedeam unii pe alţii ca prin ceaţă, până au băgat apă la perforator. Ne storceam obielele de câte două-trei ori pe zi din cauza sudorii, care ne umplea opincile. Şi s-a lucrat ani de zile numai noaptea. Şi după ce ne-a degradat fizicul, fiara s-a gândit nu este destul şi a pornit asaltul împotriva spiritului. S-a pornit la Piteşti prin a se nega existenţa lui Dumnezeu şi organizau spectacole de Sfintele Paşti, groteşti de mi se încrâncenează şi acum carnea, rememorându-mi-le. Un student la teologie simboliza pe „Mântuitorul” şi-l răstingneau pe tineta în care toată camera îşi făcea nevoile fiziologice. Cu cârpa cu care se spăla tineta, îl spăla pe „Mântuitor” pe gură. La gât purta făcut din miez de pâine penis cu testicule, socotit „Sfântul Duh”. Toată camera era silită să tracă prin faţa

studentului „Mântuitor” şi să sărute penisul mânjit cu materii fecale. Toată camera cânta versete pornografice şi Eugen Ţurcanu trăgea concluzia: „Măi, dacă ar fi Dumnezeu, nu m-ar trăsni?”

Şi când Ţurcanu se socotea în culmea gloriei, a fost pus în lanţuri, condamnat la moarte împreună cu toţi fidelii lui şi împuşcaţi.

Să fie mâna lui Dumnezeu?

Se ajunsese la tărâmul nebuniei, când toţi inventau cele mai cumplite monstruozităţi, toate surorile, toate soţiile, toate mamele erau curve, iar fraţii homosexuali. Frica ameninţa din toate părţile, se strecura sub piele ca o otravă, ne îngropa ca într-o mâzgă infectă, când nu se mai putea crede în nimic, eram dezumanizaţi, nişte automate tremurând la tot pasul.

Unul din studenţii pe care Ţurcanu obişnuia, drept pedeapsă, Petru C. Baciu să-l bage cu capul în tineta cu urină şi materii fecale, după ce şi-a terminat stagiul de reeducare, cum se scula dimineaţa îşi băga singur capul

în tinetă, spre hazul celor din cameră. E cunoscut cazul de la Gherla a unui student care a îndrăznit să iasă la raportul directorului Goiciu şi să-l reclame pe Ţurcanu. A fost bătut, desfigurat, cu faţa o masă de carne vie şi, cu sacul pe cap, purtat prin camerele cu cei reeducaţi, descoperit şi dat de exemplu de ce vor păţi dacă vor mărturisi ce a fost la Piteşti.

Şi eu am fost aici.

E curios că între cetăţenii Patriei noastre s-au petrecut atâtea grozăvii, atâta măcel şi aceşti cetăţeni nu ştiu prin ce au trecut foştii deţinuţi politici, ce au făcut hoardele bolşevice din ei: şi mijloace similare s-au folosit şi în prizonieratul din Rusia.

Cunosc cetăţenii Patriei prin ce au trecut prizonierii noştri până au ajuns la acte de canibalism?

Nu găsesc cuvântul cutremurător care să stigmatizeze ororile prin care am trecut şi, după atâtea, am citit în „România Mare”, revista lui Eugen Barbu şi Corneliu Vădim Tudor că: „Cine are timp să creadă că

la Piteşti studenţii au mâncat materii fecale?” Mare neruşinare zace în aceşti „pupă seceră şi ciocan”! E înfricoşătoar şi constat că, pe zi ce trece, obrăznicia acestor lichele creşte şi este mediatizată cu o asiduitate alarmantă.

Vorba lui Constantin Tănase: „Vai, sărmane, cărăbuş, /Pe-a cui mână încăpuşi?”

Am scris articolul cu nădejdea că voi reuşi cât de cât să ridic puţin perdeaua de pe ce a însemnat 45 de ani de guvernare bolşevică, de ce a fost capabilă fiara bolşevică, cu nădejdea de a determina tineretul ţării, pe ţărani, pe muncitori, pe câţi îşi mai iubesc Neamul să nu se lase înşelaţi de inconsistenţa, minciuna şi abilitatea foştilor bolşevici.

Oare miopia politică, şi înscăunarea falselor valori să nu aibă margini?

„Cum nu vii, tu Ţepeş, Doamne?”

Cu părintele Nil Dorobanţii.

Sunt transferat iarăşi la Iaşi, cetatea Moldovei

cetatea marilor înfătuiri româneşti, iar din 1919 începutul mişcărilor naţionale studenţeşti, care se vor extinde rând pe rând în toate centrele studenţeşti din ţară. Am fost îmbarcat din Piteşti, via Jilava.

Era pe la jumătatea lunii iunie 1951.

„Nu mai am lanţuri la picioare nu mai am cătuşe la mâini şi nu am aâMelafebri orbi pe frunte. Cobor din duba C.F.R. Privesc mai întâi la cer apoi înspre Galata. Prin umbra deasă a pomilor zăresc Mănăstirea transformată nu de comunişti ci de oameni de bine de aşa zişii creştini, în temniţă, iar sub comunişti şi mai profanator, din incinta mănăstirii au făcut magazii.

Era pe la asfinţit. Soarele ardea încă şi asfaltul era fierbinte.

În spatele peronului duba ne aştepta. Ajungem la ea şi gardienii îmi dau brânci, hai, urcă, urcă, mai repede. Peste tot aşa procedau miliţienii. Nu trebuia să vezi sau să fi văzut de vreo persoană cunoscută. Totul era secret. Societatea nu trebuia să cunoască crimele

comuniste.

Duba se porneşte! Drumul a fost scurt şi iată-mă în faţa unor porţi grele metalice.

Şeful escortei apasă pe un buton. Porţile scrâşnesc puternic şi deschid.

Păşesc înăuntru escortat de doi gardieni. Îmi dau seama din primul moment că mă aflu la închisoarea militară.

După ce s-au făcut toate formalităţile de predare-primire a „coletului” sunt luat în primire de un gardian şi condus la o cameră.

Sunt singur!

După ce trece numărul de scară, se trag zăvoarele şi se pun lacătele.

Rămân tot singur. Sunt de fapt în mediul meu. Mă simt bine, dar sunt obosit. Îmi rotesc ochii şi îmi aleg un pat. Mă întind pe el liniştit. Prin minte îmi trec gânduri, tot mereu gânduri! Nu mi-i îndemână. Peste puţin timp mă ridic şi încep să mă plimb. Pasul mi-i uşor, dar

fruntea tot mai grea. Nu ştiu pentru ce sunt adus la Iaşi.

Deodată se aud mişcări la lacăt. Se trag zăvoarele. Era pe la cântatul cocoşilor.

Eu tresar şi îmi îndrept privirea către acolo. Uşa se deschide!

În prag îmi apare parcă un sfânt, aureolat de contrastul luminii de pe sală care era mai puternică şi cea din lăuntru mai slabă.

Faţa lui de o palore adâncă, fruntea brăzdată uşor şi obrajii supţi, zăbovind în prag pentru a se orienta. Părea o icoană vie.

Se apropie apoi de mine şi-mi întinde o mână, iar cu celelalte mă cuprinde de umăr.

Sunt preotul Nil Dorobanţu.

Petru Baciu din Bacău, răspund eu.

Mulţumesc lui Dumnezeu pentru acel dar, ori de câte ori îmi aduc aminte. Simţeam nevoia unui duhovnic şi atunci când mă aflam în compania unui preot trăiam o stare de euforie şi de linişte sufletească la cote înalte.

Părintele Nil Dorobanţu a fost băgat în aceeaşi cameră din eroare sau din grabă. Eram siguri că a doua zi ofiţerul politic nu ne va despărţi. Eram doi oameni cu aceleaşi convingeri. Pentru acest fapt trebuia să fim izolaţi.

Nu ne-am culcat şi am depănat toată noaptea de toate. Părintele Nil Dorobanţu a servit la Mănăstirea Vladimireşti cu Părintele Iovan şi cu maica Mihaela care după zece ani de temniţă a murit la Miercurea-Ciuc.

Am primit de la cucernicia sa în acea noapte împărtăşanie sub formă de bucăţele de prescură pe care la voi duce la Aiud şi înmulţite cu pâine. Preoţii de acolo vor împărtăşi mulţi însetaţi de trupul şi sângele Domnului care aşteptau să-şi liniştească sufletul.

Părintele era încălzit de pe drum, iar în cameră multă năduşeală şi lipsă de aer, pentru care şi-a dezbrăcat sutana.

Rămâne într-o cămaşă de câlţi de cânepă din care

ţăranul îşi face saci pentru cereale.

Pe spate cămaşa avea aplicată o cruce mare, dintr-un material negru şi în picioare avea sandale.

În acesta ţinută simplă şi aspră cu crucea în mână şi cu un toiag din lemn de corn, Părintele Nil Dorobanţii a cutreierat şi răscolit sate multe, propovăduind cuvintele Dumnezeieşti ale Sfintei Scripturi: „Dumnezeu este pretutindenea de faţă, în ceruri şi pe pământ în adâncuri şi în nemărginitul spaţiu al Universului”.

La proces Părintele Nil Dorobanţu, din boxa de acuzare refuzând să răspundă Tribunalului a strigat: „Înapoia mea satano! Piei necurate!” Sub acea cămaşă de câlţi de cânepă bătea o mare inimă de român. Tatăl său a fost general, iar el ofiţer care a participat la războiul sfânt împotriva bolşevismului.

Se făcea ziuă şi se apropia deschiderea şi mutarea noastră era iminentă. O linişte dulce a învăluit inimile noastre toată noaptea de parcă numai noi doi eram în

acea „cetate”. Încheiem frumuseţea acelor clipe cu o rugăciune pentru cei adormiţi, pentru cei vii, pentru noi, chiar poate de adio. Şi aşa s-a întâmplat după numărul de dimineaţă am fost despărţiţi pentru totdeauna că e pe traseul anilor lungi de puşcărie nu ne-am mai văzut şi nici nu am mai auzit nimic despre Sfântul Părinte Nil Dorobanţu. Înainte de plecare am îngenunchiat şi cu glas domol Părintele rosteşte: „Pomeneşte, Doamne pe toţi adormiţii robii Tăi, pe răposaţii părinţi, duhovniceşti, pe părinţii noştri trupeşti care ne-au făcut, ne-au crescut şi ne-au ridicat în lume, ne-au ajutat în viaţa noastră grea.

Pomeneşte, Doamne, pe fraţii noştri surorile noastre. camarazii noştri, rudenii după duh şi după trup, cunoscuţi şi necunoscuţi, pomeneşte, Doamne pe toţi cei adormiţi întru nădejdea învierii şi a vieţii veşnice. Amin!” Dimineaţa lacătul s-a deschis şi zăvoarele se trag. Se face numărul.

Câţi sunteţi aici? întreabă primul gardian.

Doi! răspund eu!

Numai doi?!

Se închide uşa şi-i aud şoşotind în sală. Era desigur vorba de situaţia noastră. Cândam venit, de unde etc.

Peste puţin timp se deschide uşa şi un gardian apare în uşă şi porunceşte: „Dorobanţu, fă-ţi bagajul!”

Eram pregătiţi amândoi pentru această mişcare de cum ne-am întâlnit.

Părintele mă binecuvântează, făcând semnul crucii deasupra frunţii mele apoi mă îmbrăţişează şi pleacă cu gardianul care aştepta în uşă.

Ne-am despărţit pentru totdeauna. Sfinţindu-mi urechile, inima şi toată fiinţa cu cuvintele calde ale „trimisului”-mare slujitor al cuvântului lui Dumnezeu, am rămas iarăşi de unul singur, am rămas în aşteptare.

Mulţumesc lui Dumnezeu pentru acele puţine clipe fericite, care numai în întuneric le poţi trăi măreţia şi binefacerea, numai în anumite momente crâncene ale

durerilor tale, cremenea nădejdilor sparge vremelnicia cătuşelor tiranului şi-ţi înalţă sufletul dincolo de hotarul lumesc – deasupra – spre luminile stelare şi veşnice ale cerului.

Petrică Matei.

Dau timpul înapoi şi muşc cu „durere” din trăirea şi tăria acelor zile pe care nicio silnicie nu le-a putut învinge.

Eram la închisoarea din Iaşi. După o noapte de mari bucurii, petrecută cu Părintele Nil Dorobanţu sunt mutat în altă cameră. Aici l-am întâlnit pe camaradul Petrică Matei. Erau mai mulţi inşi în acea cameră, dar datorită faptului că el îşi lăsase pe câmpul de luptă un picior – pe Oder – infirmitatea lui făcea o impresie deosebită, care impunea atenţie şi respect.

M-am ataşat de el din primul moment şi ne-am făcut destăinuiri în care ne-am regăsit trecutul.

În anul 1942 fusese şi el întemniţat şi condamnat pentru activitate legionară în Frăţiile de Cruce. În 1944

în vâltoarea acelor dramatice răsturnări când soldatul român înfrăţit cu cel german pe câmpul de luptă pentru aceeaşi cauză: zdrobirea comunismului – au fost înmormântaţi de multe ori în aceeaşi groapă, acum au devenit vrăjmaşi şi îşi întingeau baioneta unul în pieptul celuilalt.

Petrică Matei nu a acceptat această laşitate şi a trecut în Germania.

S-a înrolat în armata naţională care lupta pentru apărarea independenţei şi intereselor româneşti. A luptat pe Oder unde şi-a pierdut un picior.

După înfrângerea Reichului el a venit în ţară şi aşa în condiţiuni de invaliditate nu a subscris crezul său capitulării. A rămas dârz, neînfricat şi activ. Lucra ca învăţător în comuna Lieşti-Tecuci. Era urmărit zi de zi, pas cu pas.

O dată când bezmeticii comunişti oameni fără Dumnezeu, fără nicio chemare şi fără nicio contingentă cu şcoala povesteşte Petrică Matei alergau peste tot şi

cereau învăţătorilor şi profesorilor să dea jos icoana lui Hristos şi candela şi să nu se mai facă rugăciune cu elevii, în clasa lui au intrat doi derbedei.

Era la ultima oră şi ei ştiau că ziua se încheia cu rugăciune.

Aceştia îi reproşează:

De ce domnule profesor nu ai dat icoana jos de pe perete, că doar ştii dispoziţiile inspectoratului şcolar? Aveţi instrucţiuni precise. Nu se mai face rugăciune în şcoală. Nu se mai ţin icoane pe pereţi.

Da, ştiu! răspunde Petrică Matei cu mult calm şi în prezenţa derbedeilor comandă elevilor. Copii în picioare, pentru rugăciune!

Copiii se ridică toţi aşa cum i-a educat şcoala şi părinţii. Cel de serviciu rosteşte „Tatăl nostru”.

Cu ochii congestionaţi şi plini de ură ascultă şi intruşii. Fără niciun respect şi bună cuviinţă pentru dascălul P. Matei, fără niciun „Bună ziua”, pleacă furioşi de unde au venit.

În anul 1948 Petrică Matei va fi arestat şi Condamnat la 25 ani muncă silnică.

Avea o mare credinţă legionară pe care o trăia cu mult curaj, Petru C. Baciu dârzenie şi fapte. De la el am învăţat marşul: „În crezul tău pornit-am Căpitane Cu Horia la luptă viforoşi. Se zbat în pieptul nostru uragane şi-n cuget se înalţă munţi stâncoşi să vină cneji, în rând cu noi să vină să vină umbre mari de domnitori în răzmeriţă cruntă spre nviere Pornit-am peste veac biruitori Sunaţi tulnice spre zare Sunaţi clopote spre cer Crezul luptei milenare Crezul gărzilor de fier”.

Întâlniri cu alţi camarazi la Iaşi.

După acea noapte petrecută în duh cu Părintele Nil Dorobanţu, sărbătoare care ne-a ostoit şi ne-a unit inimile, despovărat sufleteşte, am rămas de unul singur şi aştept. Aştept liniştit!

Tristeţea zilelor şi singurătatea lor zăvorâte după gratii o trăiesc acum ca pe un dulce praznic.

Se aud paşi grei pe sală. Cheile zornăie, lacătele se

deschid şi se trag zăvoarele. Uşa se deschide.

Un dulău de miliţian, zdravăn, un munte de om cu obrajii roşii ca focul, plin de sănătate, bun pentru munci mai utile societăţii rosteşte: „Fă-ţi bagajul!”

Lăsând în urmă celula goală plec cu el.

Mă introduce într-o cameră mare. Aici voi întâlni pe Gheorghe Morozan preot şi avocat din Bârlad, Laurenţiu Şoltuz doctor, Mihai şi Virgil Lungeanu verişori ambii studenţi la medicină, Traian Stoicescuânvăţător fiu de preot din Pleşeşti Râmnicu-Sărat şi un fost jandarm al cărui nume nu-l mai reţin. Aici am învăţat şi eu să bat alfabetul Morse şi am avut ocazia să învăţ multe poezii de Radu.

Gyr. Eu eram străin de toate acestea deoarece veneam dintr-o izolare de peste doi ani. Pe rând ne-am cunoscut, ne-am împrietenit şi ne-am ataşat cu toţii.

Cu preotul Gheorghe Morozanu discutam teologie. Mi-a vorbit mult de acea lucrare a profesorului Stere Diamandi: „Fiul lui Dumnezeu, Fiul Omului – Golgota

şi învierea”.

Profesorul a lucrat 17 ani la acea carte şi era de o frumuseţe şi documentare puternică.

Doctorul Laurenţiu Şoatuz era tot moldovean, cam de vârsta mea. Avea multă dragoste pentru om, răbdare îşi iubea meseria. Era plin de bunăvoinţă.

Sufeream cu ficatul care depăşea cu mai mult de trei degete rebordul costal şi făcea medicină cu mine. Mă învăţa că prin palpare şi lovituri cu degetul pentru ascultare să-mi conturez singur mărimea ficatului.

Bătea cu degetul pe ficat şi-mi spunea ascultă, apoi umplea gura cu aer şi bătea degetul în obraz.

Auzi cum sună una şi cum sună alta şi alternativ învăţasem sunetul ficatului bolnav, iar prin palpare să apreciez duritatea lui.

Mihai Lungeanu era preocupat puternic de viaţa viitoare. Deşi medicinist se hotărâse să intre în monahie dacă bunul Dumnezeu îi va îngădui să fie iarăşi liber. Aşa a şi făcut. După eliberarea din din temniţă s-a

preoţit.

M. Sleizăr era preocupat cu poezia. Toată ziua era cu „plăcuţa” în mâna şi repeta versuri din Radu Gyr. Reuşise să înveţe mai multe balade. Ştia mii de versuri pe care le repeta mereu şi dorea să-şi facă un caiet când va ieşi afară. Când l-am întâlnit eu, învăţa „Balada Ucenicului de olar” închinată căpitanului. Îi plăcea mult acea strofa prin care poetul portretiza pe Căpitan:

Ochii prinşi cu plasa Dintr-un fund de cer când sunt ca mătasea când de giuvaer.

Traian Stoicescu se ocupa şi el cu poezia. Fiu de preot căpătase o educaţie aleasă şi asta se vedea în tot comportamentul lui. Avea o voce plăcută şi de mare talent. Îi plăceau marşurile. De multe ori eu îi spuneam: „Măi, Trăienică ia mai umblă la marşul acela cu care camarazii noştri au luptat pe Oder. Atunci el îşi dădea drumul:

Pornesc din Neam chemări poruncitoare.

Şi Căpitanul dă semnal din cer.

Se scoală morţii în picioare.

Tu Horia strânge – Gărzile de Fier.

Te cheamă ţara tulniciile sună.

Şi brazdele sub arşiţi crunte gem.

Vino oştirea legionară adună.

Şi duce-n luptă ceasul e suprem.

Un caz interesant a fost pentru mine prezenţa acelui jandarm în temniţă. Spre marele meu regret nu-i mai ţin minte numele.

Era un om cu frică de Dumnezeu. Iată ce-mi povesteşte: Ca un jandarm avea trasată obligaţie de serviciu ca să facă 30 de procese pe lună aşa zişilor chiaburi. Planul era obligatoriu şi neîndeplinirea lui era sancţionată până la întemniţare ca refuz de serviciu şi colaborare cu duşmanii care au exploatat poporul.

Povesteşte cum trebuia să născocească şi să inventeze culpe oamenilor vizaţi căci pentru aceasta primea indicaţii şi o listă de la partid. Oamenii erau acuzaţi că nu au ţinut dreapta, că nu au ţinut stânga, că

nu au semnat la timp, că ascultă Europa Liberă, că înjură partidul etc.

Când erau aproape de eliberare, li se întocmeau alte dosare. Ajunşi acasă, erau trimişi iar injustiţie. Zadarnic oamenii încercau să se apere că la ora când li ce se imputa culpa ei erau în puşcărie Tribunalul le cerea adeverinţă de la Sfat ca să probeze nevinovăţia.

— Pe, mie domnule preşedinte, Sfatul nu-mi dă niciun fel de dovadă pentru că sunt declarat chiabur. Şi omul iar era condamnat şi întemniţat. Aşa au fost decimaţi toţi gospodarii satelor pe umerii cărora se rezema progresul şi bunăstarea poporului. Au rămas mari şi tari puturoşii satului şi golanii care au adus ţara la sapă de lemn.

Bietul om refuzând să îndeplinească planul celor 30 de procese pe lună fiindcă se temea de Dumnezeu, partidul l-a declarat duşman al poporului. Pentru acest fapt i s-a întocmit dosar şi a fost arestat ca deţinut politic. Avea mai mulţi copii şi când povestea îi dădeau

lacrimile şi spunea că de-acum şi copiii nu numai că nu vor putea beneficia de ajutorul tatălui dar vor fi şi ei prigoniţi ca neavând origine sănătoasă. Fii de reacţionar. M-a impresionat mult drama acestui om cinstit şi mi-a dat mult de gândit. Acesta este comunismul: Bestial şi asasin.

Tot de la el am aflat şi alte întâmplări cutremurătoare. Să le auzi, să le vezi şi să dai bici crezării şi să spui: Sunt invenţii! Grozăvia se petrece în comuna sa vecină cu sectorul lui.

Patru derbedei omoară un om aşa-zis „chiabur” pe care îl jefuiesc.

Ajunşi în faţa justiţiei care era o formalitate, avocatul inculpaţilor un ovreiaş din Dorohoi cere achitarea lor:

— Domnule preşedinte, nu putem condamna pentru o viperă de chiabur patru tineri care sunt viitorul poporului. Nu-i drept!

Justiţia care era la dispoziţia partidului i-a achitat!

Iată „perle” de demnitate pentru oamenii legii care făceau dreptate! Iată de ce am ajuns aici, în acest greu impas. Comunismul a făcut din om o căzătură, o stârpitură morală.

Când eşti lipsit de libertate, timpul trece greu iar după ce a trecut te întrebi când s-au depănat atâtea zile, luni şi ani pierzi raţiunea dimensiunii lui fiindcă nu ai fapte cu care să punctezi scurgerea lui.

Nu am stat mult în acea cameră care mi-a oferit acea relaxare din înţepenirile în care zăcusem de unul singur, încordat şi surescitat până la limitele posibilului.

Într-o zi aflăm că se pregăteşte un lot pentru canal. Mi-am zis: acolo vom avea posibilitatea să vedem iarăşi dimineţi cu soare, cerul cu stele, apele, pomii, flori şi verdeaţă care toate vor dezmierda lumina ochilor noştri „atrofiaţi” de beznele celulelor.

Vise!

Viclenia vremii, viclenia comunistă le va înăbuşi pe toate.

Poarta Albă.

Motto:

Zilnic coboară din dube în fiare.

Făpturi sinistre-priviri rătăcite.

Ei vin din adânc şi chinuri barbare.

În zdrenţe – ridicoli – de iad născocite.

Autorul.

Canalul Dunărea-Marea Neagră nu-i o născocire comunistă, ci un plan vechi la fel ca şi lacul Bicaz. Ele sunt proiectele unor oameni cu scaun la cap iubitori de ţară şi de progres. Comuniştii l-au preluat, nu pentru progresul ţării ci pentru nimicirea ei.

El a fost o Siberie cruntă pentru români.

Aici la „Canalul morţii” a fost decimată cea mai mare parte a elitei neamului românesc.

Mi-am dorit canalul şi iată dorinţa mea se împlineşte.

Sunt la Poarta Albă!

Coborâm din dubă!

În mijlocul imensului hău cât cuprinzi cu ochii la prima vedere, se conturează lagărul. E cel mai mare şi adăposteşte peste 10.000 de oameni.

Ne apropiem de el. Baracă lângă baracă, zonă interzisă, gard dublu de sârmă ghimpată, înăuntru altă zonă interzisă. De jur-împrejur la distanţe mici „prepelegi" în care stau cocoţaţi ostaşii securişti cu pistolul automat la piept. Străjuiesc cetatea.

Departe înşiruiţi pe cărări înguste, acolo unde zarea se uneşte cu pământul, oameni pe umerii cărora lucesc albastre cazmale şi lopeţi, dispar, încet, încet.

Intrăm înăuntru. În mijloc un mare „poligon", loc de adunare unde se face numărul deţinuţilor şi de unde pleacă la muncă aşa-zise „brigăzile".

Pe o baracă orientată cu faţa spre poartă, aproape de cea a administraţiei, cu litere mari roşii înalte cât un om, cocoţate ca un clopot pe turla unei biserici care spinteca văzduhul citim acea lozincă sugrumătoare de vieţi:

Cu cazmaua şi lopata vom munci să ştergem pata”. Îmi scutur capul. Sunt buimăcit de ceea ce văd. „Ne aşteaptă grea povară” – mi-am zis în sinea mea. Harapnicile comuniste ne vor biciui în continuare. În spatele acestei lozinci se ascunde viclenie şi crimă.

Mulţi naivi vor cădea pradă acestei îmbietoare, hoţească lozincă.

S-au organizat norme, spărgători de normă, fruntaşi, codaşi şi indezirabil: rău-voitori. Pentru trei zile de muncă se promitea o zi de condiţional (eliberare) oameni înhămaţi la roabă, cu jug din curele pe gât, cu opintiri istovitoare se vor sfârşi pe acele coclauri frământate cu sânge şi noroi, urcând din gropile adânci spre cer munţi de pământ.

Soarele apunea şi zarea se înroşea tot mai mult. Înăuntru mişcare şi zarvă mare. Brigăzi intrau pe poarta şi altele plecau la muncă, altele adunate pe platou aşteptau.

Iată apare ofiţerul politic.

După ce ne numără, ne ţine un mic logos.

Aţi venit aici ca să munciţi să vă ştergeţi pata. Omul e cel mai scump capital. Noi vă ajutăm să redeveniţi oameni folositori ai societăţii. Nu vrem să constrângem, dar ştim să modelăm şi fierul.

Apoi cu primul brigadier Dorneanu, fost ofiţer, băiat de preot din Moineşti-Bacău, omul administraţiei, trece prin faţa fiecărui deţinut eu întrebările tip, pentru a-i repartiza pe fiecare la muncă şi barăci.

Ajunge la mine. Eram penultimul.

Cum te numeşti? Mama, Tata. Ce pedeapsă ai?

Patru ani corecţie! Răspund eu.

Ce studii ai?

Patru clase primare!

Ce meserie ai?

Cizmar!

Cizmar? şi ştii să lucrezi bine?

Da, am făcut trei ani de ucenicie la patron!

Brigadier, ia-l şi du-l la baraca de meseriaşi. Avem

nevoie. Pornesc cu Dorneanu!

Am ajuns la brigada de meseriaşi unde mă ia în primire brigadierul – şeful camerei. Îmi repartizează un pat şi-mi porunceşte să mă pregătesc că intru la treabă în tură de noapte, apoi cheamă un deţinut şef de grupă şi mă dă în primire. Vezi că ăsta e nou, acum a venit! îl iei în grupa ta.

La ora nouă plecăm în atelier.

Eu eram sigur pe mine. Acasă aveam scule de cizmărie şi îmi făceam singur reparaţia încălţămintei. Ajung la atelier. Mă ia în primire maistru îmi dă un scăunel, un ciocan de cizmărie şi un trepied de fier.

Ai mai lucrat cizmărie mă întreabă el autoritar.

Uite ai douăsprezece perechi de bocanci. Aceasta e norma pentru această noapte. Nu o faci pierzi sfertul de pâine!

Nu pleacă de lângă mine. Mă supraveghează!

Eu iau în mână câteva perechi şi le studiez.

La un moment dat îmi ia ciocanul din mână şi-mi

porunceşte: „Scoală-te”.

Se aşază în locul meu, pune un bocanc pe trepiedul de fier şi cu câteva cuie metalice, gata reparaţia.

Vezi cum se repară? Aşa cum te codeşti tu nu-ţi mai faci norma în veci şi pierzi sfertul de pâine.

Bine, zic eu. Dar asta ţine ca mortul cu mâna.

Nu-i nimic! Mâine vine iarăşi la noi. Ce vrei să ajungi la cazma?

Şi aşa am făcut precum mi s-a cerut. Îmi făceam norma şi primeam un sfert de pâine dimineaţa, iar la amiază pe lângă ciorbă mai primeam şi un polonic cu felul doi.

Eram mulţumit. Dar turnătorii au avut grijă de mine. Nu am stat decât câteva zile la cizmărie.

Peste o săptămână vine un miliţian şi mă duce la brigada de săpători, condusă de un ţigan Ologoiu.

Toţi brigadierii erau hoţi de drept comun. Oamenii administraţiei.

Numai normatori erau şi de la politici din cei trecuţi prin reeducare, asta fiindcă hoţii nu ştiau să scrie. Am început lucrul, dar nu puteam să fac norma. Era mare şi eu eram venit dintr-o izolare de ani de zile. Am fost considerat răuvoitor şi am fost mutat la altă brigadă de semipedeapsă condusă tot de un ţigan, Băloiu. Aici normator era Cedric Măgirescu student din Măgireşti Bacău trecut prin reeducare de la Piteşti.

Nu am stat nici aici prea mult. M-au împins la brigada „Hâş" brigadă de pedeapsă. Aici erau adunaţi toţi preoţii din lagăr. Colonelul Alboni croitor din Turda, şeful direcţiei canalului se ocupa de soarta acestei brigăzi.

Redau în versuri proprii, tragicul acelor zile cu chinuri nesfârşite cu nopţi de coşmar:

Un gard înalt cu sârmă, încercuie Gulagul Urmat de o fâşie îngustă de pământ Apoi alt gard din sârmă, înalt cât prepeleacul Ascund ruini de oameni în tainiţi de mormânt în mijloc o baracă-n sârme tot ghimpată

De-un temnicer păzită în post ca un ostaş Aici sunt strânşi „bandiţii” şi preoţimea toată Din neagra calomnie numiţi brigada „HAs” Cu geamuri văruite, ca ochiul să nu vadă Noi vermuim năuntru sfârşit şi uzi duhoare şi simţi un nod în gât cum aerul ţi-l pradă.

Şi-o ghiară pieptu-ţi strânge, mereu sfâşietoare Flămânzi şi-n neodihnă, ne poticnim ca-n fiare când suntem scoşi la muncă, alături braţ la braţ. Prin viscol şi noroaie, prin arşiţi şi dogoare, Noi scormonim pământul, târându-ne prin şanţ când după două schimburi de munci istovitoare Ne-ntoarcem la baracă, suntem opriţi în poartă Brigada „HÂş” i-aţi scule şi treci la vidanjare, Auzi urlând hărţaşii, fii blestemată soartă! Şi iar o nouă tură ne-ncovoaie spinarea, Haznalele ne-aşteaptă să coborâm în ele Ne sufocăm în gaze, se stinge lumânarea Urcăm şi coborâm, ca nişte umbre grele. Ne doare carnea arsă pătrunsă de duhoare Murim cu fiecare găleată scoasă afară şi oricâtă îndârj are opui cu înverşunare Te prăbuşeşti sub greul osândelor

povară. Ne prind iar zorii zilei prin funduri de haznale, Ne cheamă, goarna sună, tăcerile sfâşie De vrei să crezi spui: „Doamne sunt toate ale tale” Amai trecut o noapte, au! Câte-or să mai fie în pas alergător, cu sufletul la gură Ne adunăm în poartă, ni-s oasele sfărâmate şi braţ la braţ, ne-prindem, ieşim, hăitaşii-njură Noi ne urcăm Golgota şi coborâm în moarte!

Aceasta a fost viaţa noastră la brigada „HÂş” sau brigada popilor, căci ei erau majoritari. Nepreoţi erau doar câţiva, indezirabili.

Mulţi dintre preoţi sau chiar cei mai mulţi s-au avântat şi au crezut că pot face faţă efortului cerut de administraţie, dar în timpul cel mai scurt toţi au fost răpuşi. Stătea garnitura de tren ore întregi cu vagoane aproape goale. Brigada „HÂş” a fost dotată cu cazmalele cele mai rele, cu cozi strâmbe şi colţuroase şi primea cele mai grele şi dificile fronturi de lucru, acolo unde pământul era tare ca piatra trebuia să joci pe cazma ca să obţii un vârf de pământ.

Palmele noastre erau bătătorite şi uscate, nu mai aveau carne pe ele, iar picioarele umflate şi ţapene din cauza subnutriţiei. Lutul a fost mai puternic decât noi. Ne-am potolit cu toţii şi preoţii şi administraţia. Aşa stând lucrurile brigada HÂş s-a mutat la descărcat vagoane. Aici era uşor să împingi cu lopata ţărâna gata săpată din vagon jos. În general preoţii toţi erau mult mai bătrâni decât noi cei câţiva studenţi.

Împovăraţi de ani, de grija pentru cei lăsaţi acasă: soţii şi copii, istoviţi de trudă şi frânţi de muncă ei s-au topit mai repede. Acum la descărcări de vagoane au început să-şi revină să se mai înfiripeze puţin, să se întremeze şi o fragedă seninătate a început să lumineze frunţile noastre ale tuturor.

Dar, iată bucurie mare! într-o zi se formează un lot mic printre care am fost şi eu prins şi transferaţi la Peninsula. După plecarea mea mi-au spus camarazii care au venit ulterior, că am fost căutat de vestitul ţigan brigadier Stănciugel în brigada lui canonul oamenilor

era şi mai greu şi umilitor. Te punea ţiganul să speli pe jos şi el călare pe grumajii tăi.

Te întreba ţiganul:

Mă, tu ce meserie ai avut afară?

Profesorrăspundea omul.

Îmi bag p. În mintea ta şi în gura ta şi a mă-tii. Aici eu sunt profesor.

Acest ţigan a băgat de viu în cuptorul de cărămizi încins şi l-a făcut scrum pe un comandor de aviaţie. Nu-i mai reţin numele.

Stănciugel a umblat vreo trei zile pe la Brigăzi rostind: „Baciule, Baciule, unde eşti”? Desigur eram dat pe lista lui de politrucul coloniei, turnat de binevoitorii care mă cunoşteau şi au trecut în rândul celor strigau împotriva noastră: „Răstigniţi-i! Răstigniţi-i! „Dumnezeu m-a apărat ca de atâtea multe ori, că odată cu urmărirea mea administraţia să facă acele mutări de oameni în care am fost cuprins şi eu.

Salvez un ovrei.

Toamna anului 1951 mă prinde la colonia de muncă silită la Poarta Albă.

Foamea şi truda muşcau puternic din trupurile noastre. Foamea a fost cea mai ucigătoare armă cu care comuniştii au distrus pe om fizic şi moral. Mulţi au murit. Mulţi şi-au vândut conştiinţele pentru un blid de ciorbă.

Oricât de meşter ar fi cineva pentru a descrie în cuvinte acele stări ucigătoare, cuvintele sunt fum.

Îţi clănţăneau dinţii, simţeai ciocănituri la toate încheieturile, puţina carne ce o mai aveai sub pielea uscată îţi tremura şi simţeai furnicături de ace prin slăbitul sânge, tâmplele îţi vâjâiau ca un ciocănit de cuie, iar munca te încovoia şi te răpunea. Când prindeai cazmaua în mână să arunci un pumn de ţărână în vagon, icneai şi o gheară nevăzută îţi sugruma parcă gâtlejul. Hrana ce o primeam era de batjocoră. Un polonic de zeamă din varză deshidratată cu termen expirat şi mucegăită, neagră, la care se mai adăugau şi capuri de

cal. Aceste tivde de cal după ce treceau pe la bucătărie erau depozitate într-un ţarc mare de unde apoi plecau la fabrica de zahăr pentru a fi transformate în cărbune negru animal necesar la filtrarea siropului de zahăr.

Aceste ţarcuri erau invadate de haite de câini care scormoneau şi rodeau la acele rămăşiţe cabaline.

Foamea te duce la umilinţe şi degradare de neacceptat. Am văzut oameni şi nu puţini care se luptau cu javrele de câini alungându-i din ţarc şi treceau ei apoi la scormonirea acelor oase.

Adunau într-o trăistioară mici cartilagii, apoi când primeau ciorba le muiau în gamelă şi le rodeau. Povesteau prizonierii veniţi din U.R.S.S. că acolo în captivitate s-au mâncat şi măruntaie de om: inimă, ficat, plămâni. Da! şi-au devorat măruntaiele propriilor camarazi după ce decedau, pentru a supravieţui.

Dar iată ce se întâmplă într-o zi! Brigada mea trebuia să dea o grupă de oameni la corvezi. Era rândul grupei din care şi eu tăceam parte. Plecăm şi ajungem la

beciuri, unde se selecţioanu cartofi şi se depozitau în gropi pentru iarnă. Aici era o lume peştita: politici şi de drept comun. Hoţii erau şefi şi dirijau munca. La un moment dat aud o văicăreală puternică: „Mor! Mor! Ajutaţi-mă, nu mă lăsaţi!” îmi îndrept privirea către acolo. Un om trecut de cincizeci de ani, trântit la pământ se zvârcolea cerând ajutor. Şeful corvezii era un hoţ. Râdea! „Lasă-l să moară! Este loc în pământ destul!”

Fără să fii doctor vedeai pe faţa lui cum se veştejeşte, se întunecă şi moare. Hoţii râdeau! „Dă-l dracului de jidan, nu am tors pe el. „Eu lucram pe aceeaşi roabă cu un evreu pe care mi l-am ales singur, considerându-l mai bun colaborator, căci aveam şi aici normă.

Îl atenţionez, dar acesta dă din umeri: „Ce să-i fac?”

Văzând că omul se sfârşeşte, am o fericită inspiraţie: răstorn roaba cu cartofi, o trag lângă el, o prăval pe o rână ca să-mi fie mai uşor, îl urc apoi plec

cu el la infirmerie. Până acolo era oleacă de drum eu multe ocolişuri printre barăci. L-am dat în primire unui doctor deţinut care era de serviciu. Parcă se numea dr. Andronescu şi era din Braşov. Om cumsecade, bun meseriaş şi făcea tot ce se putea pentru deţinuţi ca să le uşureze viaţa, din postura în care era. Puterile lui erau limitate şi supravegheat mereu de turnători şi de ofiţerul politic.

Aici aflu că îl cheamă Eschinazie şi este din Craiova.

Am plecat apoi la lucrul meu.

După vreo zece zile mă duc la infirmerie să primesc şi eu vreo pastilă. Eram răcit „cobză”. Stau la rând. Aud strigând: „Domnu’ Baciu, domnu’ Baciu!” Mă duc într-acolo în curticica infirmeriei. Cine era? Era chiar Eschinazie cu vărul lui, aşezat pe un scaun îşi făcea convalescenţa.

Eschinazie îmi întinde mâna cu multă bucurie că mă vede şi răsteşte către vărul lui: „Uite, dumnealui este

al doilea legionar care mi-a salvat viaţa”.

— Păi, cum ţi-am salvat viaţa, domnule?

Şi omul continuă:

— Am avut ocluzie intestinală şi am fost aproape de moarte. Am fost dus de urgenţă cu salvarea la spitalul din Constanţa şi operat imediat. Acum mă simt mai bine. Ţin să-ţi mulţumesc din nou, că mi-ai salvat viaţa. Dacă nu mă cărai matale atunci cu roaba, eu eram, mort acum. Două ceasuri mai aveam de trăit. Aşa mi-a spus doctorul din Constanţa care m-a operat.

M-am despărţit de Eschinazie cu multă satisfacţie, ovreiul din Craiova, mare finanţist. A avut bancă care îi purta numele: „Banca Eschinazie”.

Mi-am zis că aici în temniţă nu au ce căuta prejudecăţi. Eram prizonierii aceleiaşi tiranii. Dacă ar fi fost invers cred că şi el ar fi procedat la fel.

Era un om care striga după ajutor!

I l-am dat!

Lagărul Peninsula Canal

Sunt convins că destinul omului, soarta lui, în anumite momente importante, este legată indisolubil de Dumnezeu. Fac această afirmaţie dincolo de sufletele împietrite şi pervertite lipsite de conştiinţa de sine, care neagă fundamentul creştin al vieţii, minţi smintite şi sinistre, căzute în cazanele negre ale satanei.

Primăvara anului 1952 – luna martie – Sunt transferat la colonia de muncă Peninsula. Am scăpat de urmărirea ţiganului Stănciugel – mare ucigaş care mă căuta de zor pe la toate barăcile oftând şi bolborosind: „Baciule, Baciule, unde eşti?”

Dar şi aici la Peninsula perspectivele erau sumbre şi nimicitoare. Brigăzile de studenţi reeducaţi 13 şi 14 conduse de sceleraţii şi mârşavii Bogdănescu, Gherman, Nisipeanu etc. Şi nelegiuiţii ovrei Fux şi Ştaier, erau în plin dezmăţ. Eu eram căutat încă de la Piteşti.

Se culegeau oameni din colonie în timpul nopţii şi

aduşi la brigăzile de tortură, erau chinuiţi şi schingiuiţi pentru a li se smulge noi declaraţii.

Strigătele şi gemetele lor erau acoperite cu muzică puternică, căci reeducaţii piteşteni erau dotaţi cu acordeoane, flaut, de credeai dacă erai străin de aceste practici criminale de acoperire, că acolo studenţii cântă, dansează şi se distrează slăvind nestingherit marea fericire a coborârii peste dânşii a raiului mult trâmbiţat de iudeo-marxiştii.

Aici la brigăzile 13, 14 a fost al doilea Piteşti. S-au practicat aceleaşi distrugeri absurde de conştiinţe şi trupuri pe care omul cu sufletul curat şi mintea lucidă refuză să le primească ca posibile, aici la brigăzile 13 şi 14 s-au dat jertfe sfâşietoare. Erau vânaţi numai legionarii. Doctorul Simionescu chinuit zile şi nopţi de torţionari între care se afla şi propriul său nepot, refuzând compromisul şi delaţiunea, ajuns ia treapta cea mai josnică a degradării umane, împins dincolo de limitele puterii s-a aruncat în sârme - zonă interzisă – şi

a fost ciuruit de gloanţele securiştilor.

Doctorul Simionescu a fost chinuit după toate metodele pe care „dresorii” le învăţaseră şi practicaseră la Piteşti. Flexiuni interminabile. Sorbitul ciorbei din gamelă fără lingură din poziţia pe brânci, spălatul duşumelei cu cârpişoare mici fără a atinge genunchii de duşumea. A fost călcat în picioare şi pus în patru labe să ducă pe altul în spinare şi multe alte umilinţe, culcatul sub prici etc.

Doctorul Simionescu a dus cu el în mormânt multe, multe umilinţe şi grozăvii neştiute de inima noastră omenească.

Torţionarii - amăgiţi unii poate de promisiuni mincinoase, cei mai mulţi drojdie animalică, grăbiţi să fie eliberaţi mai devreme, căci aşa le promiseseră agenţii lui Nicolski (ovrei rusificat din Basarabia), ba mai mult le oferea şi grade în securitate - s-au năpustit plini de turbare asupra fraţilor lor tăcuţi şi cuminţi care îşi purtau suferinţele cu stoicism şi credinţă în

Dumnezeu, făcându-se odioşi şi îngrozind chiar pe stăpânii lor. Aceste zdrenţe de oameni, cioburi murdare, au ajuns apoi pe băncile Tribunalelor Militare, învinuiţi că au vrut să compromită partidul şi au primit câte un glonte în ceafa după modelul K. G. B – ist de la Katyn. Acolo toţi politrucii care au executat pe cei 15.000 de ofiţeri polonezi au fost şi ei executaţi pentru a acoperi orice urmă, sau vreo eventuală indiscreţie-demascare.

Toate aceste acţiuni de nimicire fizică şi morală a deţinuţilor de la peninsulă au fost patronate şi conduse de politrucul ovrei Lazăr, locotenent major.

Am trăit aici la început zile şi nopţi de nelinişte asemănătoare celor de la Piteşti şi securitate. Aşteptam să fiu înşfăcat. Dar doctorul Achile Sari mă internează de urgenţă la spitalul din Poarta Albă pentru a mă salva.

La întoarcere după atâta groază şi urgii zidul negru care ascundea atâtea mişelii, care a terorizat şi înfricoşat atâtea inimi se prăbuşeşte.

Brigăzile 13 şi 14 se desfiinţează din ordin. Unii

torţionari au fost duşi la alte colonii sau puşcării, alţii la anchete. M-am liniştit!

Întâmplările de aici au dat tărie sufletului meu. Am simţit mâna Lui Dumnezeu, care mă ridică iarăşi deasupra valurilor ameninţătoare şi mă scapă de noi chinuri. Aşa s-a întâmplat şi la Piteşti. După o convieţuire de aproape două săptămâni cu Costache Oprişan şi Dan Dumitrescu, timp în care mi se pregătea prăbuşirea în infern, am fost chemat cu citaţie la Tribunalul Militar Iaşi pentru rejudecarea procesului, deoarece fusesem condamnat în lipsă şi părinţii mi-au făcut cerere în acest scop.

Pas cu pas am început să-mi caut camarazii, să-l caut pe fratele meu Aurel despre care am auzit că se afla la o brigadă de construcţie.

L-am întâlnit după 4 ani de despărţire, timp în care s-au depănat atâtea cazne şi au îndurerat inimile noastre atâtea tristeţi sub năvala atâtor nebunii din partea acelor care s-au lepădat de Dumnezeu şi de jurământ.

Dar ceea ce nu am putut realiza la Porta Albă am obţinut aici în Peninsulă. Am fost repartizat la o brigadă de dulgheri. Aici am întâlnit doi camarazi bucovineni, deosebiţi, meseriaşi, legionari de înaltă trăire cu trecut frumos de luptă. Artemie Colibaba mai în vârstă care l-a cunoscut pe căpitan a stat lângă el şi a participat la multe bătălii legionare şi Gheorghe Colibaba mai tânăr decât Artemie, verişori. Muncitori tenace şi vrednici legionari. Cu ei am lucrat tot timpul până la transferarea mea la Capul Midia.

Ceea ce am găsit deosebit de frumos la aceşti oameni era curăţenia sufletească şi dăruirea totală pentru crezul lor. M-am bucurat de toată dragostea lor şi am depănat împreună clipe deosebite.

Sub furtuna atâtor dezastre şi puhoiul atâtor minciuni, ei au rămas statornici. Ne-am povestit reciproc multe fapte din trecutul de luptă a Mişcării Legionare.

Aici la Peninsula se lucra la instalarea unor

concasoare uriaşe pentru măcinat piatră. Am participat şi noi la acea lucrare. Maşinile erau aduse din U.R.S.S. plătite cu bani grei de statul român. Erau nişte coloşi impresionanţi. Toate maşinile erau etichetate cu o plăcuţă de aluminiu care purta numele producătorului U.R.S.S. – Moscova.

Într-o zi din curiozitate cu o şurubelniţă desfac tăbliţa de aluminiu pe care scria cu litere chirilice numele fabricii şi sediul ei Moscova.

Surpriză! Dedesubt cu litere turnate în fontă găsesc scris: Skoda-Cehoslovacia. Acesta maşini erau jefuite de la Cehi şi vândute nouă la preţuri uriaşe şi cu lăudăroşenia că U.R.S.S.-ul e ţara cea mai înaintată. Orice comentarii sunt de prisos.

Când ne vom trezi din această crasă imbecilitate şi să nu mai proslăvim pe aceşti fraţi jefuitori trâmbe de omăt. Când vom avea discernământul şi tăria să înlăturăm acest ferment dezagregant – comunismul - care tulbură şi macină sufletul uman, ostracizează

gândirea şi înţelepciunea omului valoros.

Părintele Adrian Făgeţianu.

Calm şi blajin, deschis la suflet, de o linişte plină de evlavie pe care nimeni nu i-o putea clătina, puţin la trup, meditativ, aşa l-am cunoscut pe Părintele Adrian Făgeţianu monahul de la Mănăstirea Putna, Ciorogârla iar în momentul când scriu ia Mănăstirea Antim Ivireanul. Obrajii supţi, de o paloare discretă, sugera sublima taină a unei frumuseţi interioare deosebite. Pătimea pentru Mişcarea Legionară. L-am întâlnit la colonia de muncă Peninsula Canal. Originar din Bucovina, tatăl său a fost preot.

Ne-am împrietenit repede şi ne-am legat sufleteşte pentru totdeauna. Avea facultatea de drept şi înainte de preoţie din ordin a lucrat ca ofiţer de poliţie. Pentru a schimba mentalitatea şi moravurile rele şi în acest important compartiment social în care cei mai mulţi slujbaşi erau complice la fapte infamante şi jafuri cu delincvenţi, Căpitanul i-a îndemnat pe dreptişti să se

angajeze la această operă de refacere morală a sectorului poliţienesc.

Părintele Adrian povesteşte că în timpul războiului sfânt pentru Basarabia şi Bucovina a fost concentrat şi trimis pe câmpul de luptă. Era logodit. La retragerea armatelor albastre, unitatea sa a fost încercuită la cotul Donului, iar el cade rănit grav. Un avion german aterizează chiar în preajma sa pentru a culege răniţii. Este urcat şi el în avion. Părintele încă nu-şi pierduse cunoştinţa. Lucid şi stăpân pe judecată conştient de situaţia gravă în care se afla, consideră ca aterizarea avionului e o minune şi dacă se va însănătoşi se hotărăşte ca restul de zile să-l trăiască în Biserică, slujind la altar fiindcă sunt zile date de la Dumnezeu pentru a le trăi în biruinţă, în slujba lui Hristos.

Intră în comă şi după zece zile se trezeşte şi se vede că se află internat într-un spital din Bucureşti. Îşi aminteşte de tot prăpădul prin care a trecut, precum şi de hotărârea sa. După restabilirea totală va fi externat şi

conform hotărârii pleacă la Mănăstire.

Se va preoţi. Logodnica îl aştepta cu devoţiune şi trimite fratele său la Mănăstire pentru a-i comunica că îl aşteaptă. Părintele mulţumeşte pentru gestul şi statornicia cu care l-a aşteptat, cere iertare şi spune că a luat o hotărâre sfântă într-un moment de mare cumpănă pentru viaţa sa şi a depus un vot sacru pe care nu-l mai poate încălca. La plecare fratele logodnicei vrea să-i lase portretul feţei – o fotografie mare – pentru a medita la întoarcerea sa. Părintele refuză cu tărie să primească tabloul cu chipul feţei, căci nimic nu-i mai poate clătina hotărârea. Acestea au fost împrejurările când mort fiind, şi adus iar la viaţă, s-a hotărât să îmbrace haina monahală.

Tatăl său murise. Când a venit la casa părintească ca să-şi vadă mama, îmbrăcat în haină preoţească, aceasta l-a privit cu mare bucurie spunându-i: „Sunt fericită pentru drumul ales şi cred că sufletul părintelui tău se bucură acolo în cer. Când era copil mărişor tatăl

lui l-a bănuit că fumează în ascuns şi l-a mustrat cu cuvinte aspre. Băietanul de atunci fiind de o sensibilitate deosebită, învinuit pe nedrept, a intrat în conflict cu tatăl îndepărtându-se temporar de biserică. Acum săvârşitu-s-a mare împăcare. Am discutat mult şi de toate cu Părintele Adrian. El îmi spunea: „Frate, Petrică, trăim vremuri grele şi cu urmări deosebit de rele. Surghiunul nostru e de lungă durată. Noi legionarii am stat în bătaia tuturor uraganelor. Mulţi camarazi şi de tineri au trecut în odihna veşnică. Astăzi Biserica lui Hristos e smulsă din matca virtuţilor strămoşeşti. Omul buimăcit, nu mai are personalitate, nu mai are voinţă, e scos din cumpătul firesc. Puţin câte puţin lunecăm în abisul marilor anulări a tot ceea ce fost odată necinstind şi pângărind altarul. Când voia să cunoască aprecierile mele despre cineva care căuta să intre în anturajul nostru îmi spunea: „Frate Petrică ce poţi să-mi spui despre cutare om, îl cunoşti. Dar să-mi dai răspunsul repede căci primul gând vine de la Dumnezeu, după

aceea intervine omenescul şi subiectivismul”.

A venit apoi timpul despărţirii. Eu am plecat spre vaiete necunoscute la capul Midia, Părintele a rămas la Peninsula. O certitudine stăpâneşte de atunci inima mea: ori de câte ori vin bezne peste om Dumnezeu îi vine în ajutor. Părintele Adrian a fost un trimis scump. Din multă bogăţie a inimii sale şi din marea lui înţelepciune m-am înaripat cu noi puteri sufleteşti pentru bătălii viitoare.

La Spitalul Poarta Albă

În primăvara anului 1952 sunt transferat la colonia de muncă Peninsula. Aici brigăzile 13,14 a studenţilor reeducaţi acţionau nestingherit.

Toate semnalele care veneau de acolo erau sinistre. După câteva zile de la venirea mea în colonie, primesc veşti discrete că sunt căutat.

Medicul coloniei din partea deţinuţilor era

doctorul Achile Sari, legionar, fost prizonier de război în U.R.S.S. om de mare ispravă şi de mare curaj. Deşi nu mă cunoştea, câţiva camarazi l-au pus în cunoştinţă cu situaţia mea şi acesta într-o noapte însoţit de un sanitar şi doi gardieni mă scoate din baracă şi mă trimite de urgenţă cu o maşină la spitalul Poarta Albă cu diagnosticul peritonită acută. Lagărul Poarta Albă avea un mic spital sumar echipat, dar cu specialişti mari.

Peste puţin timp doctorul Achile Sari va fi pus în lanţuri şi trimis la izolatorul coloniei, mai multe zile după care tot în lanţuri va fi trimis disciplinar la colonia de muncă Capul Midia pentru că nu a vrut să se facă părtaş la crimele conducerii lagărului. Nu i se permitea să aibă bolnavi internaţi şi scutiţi medical decât 1 sau 2%. Doctorul Sari Achile s-a opus acestei limitări şi a dat scutiri pentru toţi cei bolnavi sau inapţi pentru muncă.

În această situaţie politrucul Lazăr l-a pus în lanţuri.

Trimiterea mea de la Peninsula în spital era unicul mod fericit de a scăpa de urmăritorii mei. Spitalul din Poarta Albă era improvizat. O baracă sumbră cu câteva camere, amenajate cu paturi fără etaj, saltele, cearşafuri şi pături şi o mică sală de operaţii.

Şeful chirurgiei era marele doctor colonel Mihăilescu fost şef al Spitalului regina Elisabeta din Bucureşti, acum deţinut politic. Un om înalt între două vârste, cu o figură plăcută şi distinsă, calm, amical şi cald, asistat de un profesor universitar din Iaşi, chirurg mare, tot deţinut politic. În timpul războiului când Facultatea de Medicină a fost evacuată la Alba Iulia l-am cunoscut la Spitalul Militar din localitate. Eu eram militar şi făceam parte din cadrele spitalului. Nu-i mai reţin numele. Am mai întâlnit aici pe medicul radiolog Radu Holban originar din Vaslui, căzut pentru activitate legionară. Îl cunoşteam din timpul detenţiei. M-a ajutat sufleteşte foarte mult. Internat în spital am întâlnit aici pe generalul de artilerie Dumitrescu din Slatina. M-am

împrietenit cu el şi ne-am ajutat reciproc. Primul am căzut eu la cuţit. Generalul m-a îngrijit ca pe propriul lui copil. Avea un băiat student. A venit apoi rândul generalului şi i-am întors serviciul cu aceeaşi dragoste şi devotament.

Generalul mă întreţinea cu povestiri de pe câmpul de luptă. Făcuse tot războiul în Rusia pentru care acum plătea cu temniţă, sacrificiul făcut şi serviciul adus Patriei. De multe ori generalul când povestea din grelele sale lupte lăcrima. Toate bătăliile, spunea el, se dădeau la glasul tunului. Era un om blând şi avea o voce domoală. Era puţin obosit de greul luptelor şi a temniţei.

Războiul şi temniţa oboseşte şi îmbătrâneşte mai repede pe om. L-am lăsat pe general în Spital, iar eu am fost trimis înapoi la Peninsulă. La întoarcere am găsit pace. Brigăzile 13, 14 erau desfiinţate.

Midia

Motto:

Tartarul e în toi, scuipând printre dinţi.

Dansează dezmăţ şi gol?

Autorul.

Cel mai îndepărtat punct între ghiol şi mare, punctul terminus al canalului morţii. Aici aşa-zisa burghezie şi chiaburime română va da cele mai multe morminte.

Au murit şi legionari căci ei au fost prezenţi peste tot, dar ei au rezistat mai bine pentru că au fost mai tineri, mai uniţi, mai căliţi în suferinţe. Aici una dintre grelele torturi a fost foamea, foamea cel mai ucigător instrument de tortură, barbar şi chinuitor în timp, în care omul se topea şi dispărea strop cu strop.

Aici s-au mâncat broaşte, câini, arici, şerpi, muguri de pom, ierburi crude, pisici. Toate acestea dacă aveai norocul să le găseşti erai fericit.

Această pagină a monstruozităţilor comuniste de

la Capul Midia nu s-a scris fiindcă puţini au rămas din cei care le-am trăit şi am supravieţuit până la eliberarea mare din 1989. Nu s-a scris şi pentru faptul că oriunde pe glob holocaustul şi crimele comuniste împotriva fiinţei umane şi mai ales în România, împotriva legionarilor sunt tăinuite.

De ce oare? De ce s-au făcut muzee în care sunt arătaţi numai naziştii, care rămân la distanţă mare de crimele comuniste cu cea mai avansată tehnică de ucidere.

De ce mă întreb iarăşi? De ce nu văd un comunist, un kaghebist, un securist spânzurat ca la Nürnberg. Nu! Pentru că ei trăiesc încă printre noi, sunt mulţi şi sunt în continuare conducători deghizaţi în democraţi. Comuniştii care zeci de ani au mâncat „ceapa şi usturoi” pretind acum că le mirosea gura a lapte dulce.

Nu sunt adeptul perceptului talmudic „ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte”. Timpul ar fi prea scurt pentru viaţa omului şi temniţele sunt prea strâmte ca să-i

începe pe toţi asasinii.

Aveam totuşi obligaţia morală pentru cei ce vin în urmă, să cunoască adevărul, să cunoască pe cei care le-au întunecat viitorul. Numai cunoscând răul poţi stăvili răul în viitor.

Dacă s-ar face o listă cu cei împricinaţi în holocaustul împotriva poporului român, cu marii vinovaţi de crime evreii ar fi pe primul plan, apoi ungurii.

Totuşi aceşti vinovaţi indiferent de etnie, trebuie să fie cunoscuţi şi arătaţi lumii întregi.

Oameni înfriguraţi şi goi, bătrâni, bolnavi în cârje, înfometaţi, istoviţi de puteri, sprijiniţi de braţ de cei mai puţin ruinaţi, biciuiţi de vânturile reci, venite din pământurile reci ale stepei, ploi reci de toamnă, viscole şi zăpezi, fără încălţăminte, cu picioarele înfăşurate în hârtie din saci de ciment erau scoşi afară pe poarta lagărului, ghiontiţi cu patul armei şi împinşi pe şantiere la munci istovitoare, erau împinşi către ,,sălaşul morţii”

căci mulţi nu se mai întorceau.

Zilnic de pe aceste şantiere brigăzile aduceau pe umeri trei, patru morţi sau mai mulţi. Morţii erau depozitaţi sub o şandrama de unde noaptea înfăşuraţi în stuf pentru a nu fi număraţi, erau duşi spre gropile comune. Deasupra lagărului Midia hălăduia nemilos duhul morţii şi tirania locotenentului major Liviu Borcea comandantul lagărului, ajutat de locotenentul Lupu securist şi sublocotenentul Bogdan fost potcovar acum aşa-zis comandant ajutor (poreclit de noi bocanc).

Borcea cu parul în mână, proptit în poarta lagărului mâna victimele afară ca pe oi. Prin faţa ochilor lui se perindau momâi în zdrenţe cu feţe stoarse cu ochii duşi în fundul capului cu mâinile tremurânde, momâi în care mai pâlpâiau ultimele clipe de viaţă.

La întoarcere osândirii nu erau lăsaţi la dormitor, nu li se dădea sfertul de pâine cuvenit ci „chirpicul” şi o ciorbă de murături sau frunză de varză şi erau înghesuiţi în cămăruţe mici om lângă om.

Dormeam pe vine în cel mai fericit caz şi a doua zi erau scoşi în continuare la munci.

Liviu Borcea mai întâi venea dimineaţa la „cuştile” unde erau „depozitaţi” osândirii şi perindându-se prin faţa fiecărui deţinut cu înjurături şi mişcări violente plini de ură, cu degetul întins către fiecare rostea: „şi tu vei muri peste o zi, şi tu vei muri peste două zile, şi tu vei muri peste trei zile şi aşa mai departe”.

Pălmile acestor oameni erau diforme şi bătătorite ţepene şi crăpate adânc. Semănau a orice, copite, ghiare, labe de animal, numai a mână de om, nu.

În degete nu mai circula sângele, nu mai aveau viaţă. Doctorii le amputau fără nicio pregătire chirurgicală, apoi erau bandajaţi cu faşe de hârtie din saci de ciment. Oamenii nu simţeau intervenţia bisturiului. Ei aşteptau să treacă zilele sau ceasurile poate, pentru a se desprinde din năucirea tragică de vulgaritatea şi nebunia vremelnică şi a ajunge la fericita

şi veşnica linişte a cerului.

Când se întorceau brigăzile de la munci cu leşurile camarazilor pe umeri Liviu Borcea cu expresia feţei îngheţate de ură cu ochii congestionaţi ca de fiară prădalnică privea spre cadavre şi întreba pe brigadier:

Câţi morţi ai?

Trei morţi domnule comandant!

— Numai atâţia?

Du-i la morgă, adică sub şandrama, de unde noaptea erau transportaţi în ascuns de către deţinuţii de drept comun.

Dintre legionari reţin numele lui Florică Trandafir, condamnat de autorităţile antonesciene care moare după zece de ani de temniţă. L-am cunoscut şi am lucrat cu el. Înalt, puţin gârbovit de greul anilor, părul încărunţit, puţin la vorbă, calm şi încrezător în biruinţa noastră. Cu o căldură care înduioşa, menaja pe cei mai tineri şi-i ocrotea de multe ori la munci.

Mai reţin numele tânărului F.D.C.-ist Mârza din

Sibiu care moare într-un accident de muncă nefericit.

L-am văzut mort. Neschimbat la faţă frumos, parcă şi moartea regreta isprava ei. Ofrandă crezului legionar a plecat dintre cei tineri precum un gând tainic care adulmecă în clipe de avânt zorii unei alte lumi mai bune şi mai frumoase. Era însoţit şi privegheat de tinerii Fraţi de Cruce: Gh. Săpătoru, Nicu Bordeainu, Ioan Drăgoi din Bacău, Ghenu Doroftei bucovinean şi Mircea Mureşan, sibian.

Aceştia cu ochii înlăcrimaţi în taină, o noapte l-au însoţit cu rugăciuni.

La Midia legionarii au fost culeşi toţi şi izolaţi între alte sârme. Aici un timp au fost şi deţinuţi de drept comun care făceau corvezile la bucătărie şi prin curte. Erau şi ei înfometaţi. Când se pleca la bucătărie pentru a aduce masa de prânz, gardianul pe lângă echipa de corvoadă mai lua cu el patru însoţitori înarmaţi cu ciomege care flanca targa cu „chirpic” mămăligă căci „şuţii” (hoţii) se repezeau peste echipă căci erau liberi

prin curte şi ne furau mămăliga, însoţitorii îi loveau cu ciomagul.

Sunt fantezii poate, greu de crezut, dar noi le-am trăit şi ne cutremuram când povestim.

Dincolo de sârmele care înconjura baraca noastră am zărit în treacăt pe Părintele Bujor, băcăuan parohul bisericii Sfânta Precista. Avea pedeapsa administrativă pentru vina că era un mare apostol al românismului.

Am mai zărit pe învăţătorul Nicolau. Pe atunci locuia pe strada Băncii, fost cuzist, care în cele 45 de zile de guvernare Naţional Creştină a fost ajutor de primar.

După 23 august 1944 Nicolau a devenit mare agitator şi elector comunist. Partidul l-a folosit un timp cât a fost necesar pentru a-şi pregăti cadre, apoi l-au trimis în temniţă cum a procedat cu toţi laşii şi dezertorii care şi-au negat propriile convingeri de o viaţă, jucând banul pe două feţe, uitând că banul are şi muchie şi ei au căzut cu gâtul taman sub muchia banului.

Tot printre sârme am mai zărit de la distanţă fără a putea lua contactul cu el pe camaradul de arme şi de crez Ioan Apostol mai târziu preot în comuna Hârlăulaşi. L-am văzut pentru ultima dată căci eu am mai avut de executat peste zece ani de închisoare, iar atunci când am putut să mă interesez de el am aflat că a adormit întru Domnul. Era un băiat cu un mare talent literar făcea şi poezie. Pe când l-am cunoscut era student la trei facultăţi: Drept, Teologie şi Litere.

Tot la Midia l-am întâlnit pe Simion Giurgeca la fel camarad de crez şi arme în aceeaşi grupă cu Ioan Apostol.

Cu Simion Giurgeca m-am revăzut în mai multe rânduri după 1989 şi în momentul când scriu suntem împreună în Partidul „Pentru Patrie” amândoi senatori în partid.

Dar, iată că în 1953 se împlinesc mult aşteptările noastre. Construirea canalului Dunărea-Marea Neagră. Se sistează.

Coborârea milei Dumnezeieşti peste durerile noastre dă inimilor noastre noi speranţe. O exploatare barbară ruinătoare de vieţi lasă acum în urmă morminte şi suferinţe.

Zdrobitoarea povară economică şi eşecul se va pune pe seama unor sabotori, masoni şi alte elemente trădătoare, care vor fi judecaţi şi executaţi pentru că au încercat să saboteze şi să discrediteze partidul care rămâne infailibil. El nu greşeşte, ci oamenii greşesc.

Un capitol de groază, de nebunie şi sânge se închide.

Legionarii din tot lagărul sunt vânaţi şi adunaţi într-o singură baracă puşi sever sub cheie şi în alte sârme cu zona interzisă în preajma barăcii şi gardian la poarta de intrare.

Ne întrebam totuşi ce urgii noi ne aşteaptă? Ce biciuiri vor mai trece iarăşi peste trupurile noastre mult chinuite? Dar orice prăpăd va veni peste noi mai mult decât moartea nu ne poate aduce. O vom primi cu

seninătate ca pe o mântuire.

Dar în acea primăvară a lui 1953 se anunţă şi moartea lui LV. Stalin. Călăul din Kremlin care a sugrumat atâtea popoare dascălul proletariatului din toată lumea, profetul unei pseudofericiri, duşman la Bisericii lui Hristos este aşezat de data aceasta ţeapăn lângă Lenin în cripta geniilor.

Popoarele dăscălite de el, totuşi se bucură. Trăiesc momente de quasi revoluţie în desfăşurarea evenimentelor şi a politicii ruseşti. În lagărul nostru de asemeni mare entuziasm. Era şi normal. Doar nu aveam să-l plângem şi pe Stalin. Unii mai îndrăzneţi, oameni cu pasiuni şi cu fantezii miraculoase credeau în destrămarea imperiului roşu motivând că în dictatură dacă o verigă plesneşte se destramă şi se năruie tot eşafodul.

Legionarii stau totuşi cuminţi în colţul lor. Nu se hazardează în pronosticuri. Sceptici şi neispitiţi sătui de vuietele stridente ale apusului care ne încurajează zi de

zi cu „Sus inimile români”.

Un mucalit a dorit să se aşeze pe crucea sa următorul epitaf: „Trecătorule, tu citeşti numele meu pe acesta cruce iar eu zac sub pământ dar mai bine ai fi tu aici şi ţi-aş citi eu numele”. Acest epitaf le-am dori şi noi apusului marilor trâmbiţaşi şi vinovaţi – care ne-au vândut ruşilor şi acum ne încurajează la posturile de radio.

Legionarii au îmbătrânit de mult în focul atâtor şi atâtor suferinţe şi nu-i mai impresionează pasiunile şi „dulcegăriile” acestei lumi plină de patimi care ocoleşte şi sugrumă dreapta judecată la lumina zilei.

Oricum încetarea lucrului la canal şi vestea morţii lui Stalin pentru un moment erau încurajatoare.

Răsuflăm mai uşuraţi, iar faptul că ne-a strâns pe toţi legionarii într-o singură baracă, era tot ce poate mai îmbucărător. Eram în lumea noastră şi ne simţeam bine. Mulţi dintre noi se revedeau după ani şi ani. Nu ne mai scotea la lucru pe şantiere în schimb pentru a nu ne lăsa

în repaus, administraţia inventa fel şi fel de corvezi pentru ca să nu ne tihnească puţina linişte ce venise ca un dar pentru îne mai odihni oasele şi reface puterile istovite.

Noi legionarii mutam în fiecare zi o stivă mare de lemne la 20 de metri, pentru că a doua zi să o aducem la loc. Un fel de a căra apă cu ciurul sau a umple un butoi fără fund ca la nebuni.

În acea baracă am avut fericita ocazie să mă revăd cu profesorul Vasile Stoian după ani grei şi lungi de despărţire.

Aici am cunoscut o serie de personalităţi legionare cu trecut mare de luptă de la care am cules şi învăţat multe.

Petrică Ţocu absolvent al Academiei Comerciale comandant legionar fost secretar personal al Căpitanului, gălăţean.

Vasile Toma absolvent al Academiei Comerciale ajutor comandant gălăţean cu trecut frumos de lupte.

Avocat Aurel Ibrăileanu „Scaraba”, de la Scaraoscki aşa era cunoscut de toţi şi de Căpitan. Era un năzdrăvan capabil de toate surprizele. Un om de un mare curaj şi neastâmpăr. La o întâlnire cu studenţii patronată de profesorul Mihail Ralea când acesta atenţionează pe studenţi spunând: „Tineretul (aici viza pe legionari) ar trebui să asculte mai mult de bătrâni căci ei judecă mai calm mai la rece nu se înfierbântă atunci studentul „Scaraba” de unul singur se scoală în picioare şi strigă: „Ho, reptilă”. Această ieşire a lui a amuzat tot auditoriul precum şi pe profesor.

Gheorghe Antohicroitor din Galaţi, comandant legionar a participat alături de Căpitan la multe bătălii. Ofta şi lăcrima când povestea: „Păi, domnule, în tinereţile mele, jumătate de judeţ nu putea să-mi stea în cale”.

Avocat V. Ispas din Buzău tot grad legionar. Aceasta avea vreo sută de zile de greva foamei aşa l-am cunoscut, la izolare în grevă. S-a luptat mult cu călăul

de Borcea. La o înfruntare cu Borcea acesta îi spune:

Eşti un om rău, domnule comandant!

Cum sunt rău? întreabă Borcea. Avocatul Ispas îi răspunde:

— Dumneata nu te simţi cum eşti, trebuie să-ţi spun eu? Nu ştii cum chinui oamenii şi-i omori?

Inginer Petre Stănescu – un om calm, priceput în meseria sa care a salvat mulţi oameni pe şantier. Avea grad.

Avocat Constantin Atanasiu fost prefect de Putna, fost prizonier în U.R.S.S. – comandant legionar. Ca prizonier în Rusia s-a luptat cu neconsecvenţa multor ofiţeri care şi-au trădat jurământul faţă de ţară şi au primit să se înroleze în diviziile construite de Ana Pauker.

Doctor Ioan Zeană, doctor Sterie Cepi, fraţii Noveanu, Artur şi Nicodim, doctorul Achile Sari fost prizonier de război în Rusia. Om de mare demnitate. Când l-am cunoscut era la izolare în lanţuri.

După ce şi-a terminat pedeapsa, ofiţerul politic îl chema la birou seară de seară şi-i spunea: „Măi, am să te chem la mine mereu ca să te discreditez. Să creadă legionarii tăi că eşti turnător şi-mi dai informaţii”. Atunci doctorul Sari inspirat, îi spune politrucului: „O să lansez şi eu varianta că dumneata mă chemi pentru a-mi da informaţii de la Europa Liberă. Să văd pe cine o să creadă”. Din acel moment doctorul a fost lăsat în pace.

Într-o zi când ne aflam la mutat lemnele intră pe poartă o echipă de câţiva securişti cu două jeepuri cu număr de Bucureşti. Nu trece mult timp şi văd mişcare şi alarmă mare. Doctorul Achile Sari este chemat la poartă la aşa-zisa infirmerie, apoi îl văd cu un furtun, un irigator şi o găleată cu apă alergând în viteză şi intrând în cancelaria comandantului Borcea. Ce s-a întâmplat ne povesteşte mai târziu doctorul Sari. Echipa de securişti au venit să-l aresteze pe Borcea, să-l ia cu ei la Bucureşti. El a fost descoperit că în perioada de până la

23 august 1944 a fost informatorul Siguranţei şi a turnat pe mulţi comunişti şi i-a băgat în puşcărie. Borcea acum într-un moment de nesupraveghere a băut o cantitate de var clorat, ca să impresioneze şi să se sustragă de la arestare. Dar nu i-a mers. Doctorul Sari i-a băgat furtunul pe gât, i-a făcut spălături stomacale şi l-a pus pe picioare făcându-l apt pentru drum. A fost ridicat de acea echipă dus la Bucureşti apoi la Jilava unde a întâlnit mulţi deţinuţi de-ai noştri pe care el i-a chinuit şi înfometat.

Era tot strâmt la minte şi imbecil nu realiza şi nu percepea nimic din ceea ce se petrecea cu el. Spunea că partidul îl încearcă, îi încearcă devotamentul, Partidul, ar fi fost ceva abstract dincolo de om şi nu o clică de mărginiţi mintali puşi în slujba unor interese străine obscure neştiute şi neînţelese de ei.

În luna iulie 1953 am părăsit lagărul Midia lăsând în urmă amintiri sumbre dar şi amiciţii şi prietenii valoroase. Plecam spre nu ştiu unde! Omeneşte privind

lucrurile desigur, plecarea noastră dădea loc la comentarii în care se lua în calcul cele mai năstruşnice posibilităţi.

Dar nebunia comunistă va fi de durată. Încă nu-şi atinsese paroxismul. Şi aşa a fost.

Tartarul e încă în toi şi în plin dezmăţ.

Aşteptăm!

Pe drum aflăm că destinaţia noastră va fi Borzeşti-Oneşti-regiunea Bacău.

Betonaj – Midia – La Midia aproape de „lagărul" de muncă se afla un mare şantier cu posturi fixe de pază.

Aici se turnau paramenţi mari din beton de 10 tone cu care se construia digul pentru rada portului Midia.

Pe acest mare şantier se aflau două ateliere de tâmplărie şi un atelier mecanic dotat cu strunguri, freză, raboteză etc, şi două circulare pentru tâmplărie. La aceste ateliere lucrau numai deţinuţi politici.

Înăuntrul şantierului erai liber şi puteai circula de la un atelier la altul, peste tot fără escortă.

Datorită câtorva băieţi tineri de curaj şi buni camarazi, Ioan Drăgoi, Ghiţă Săpătoru, Nicu Bordeianu, inginerul Petre Stănescu, legionar care se ocupa cu repartiţia la muncă, am fost dat pe acest şantier la atelierul de tâmplărie condus de Ioan Drăgoi, meseriaş de mare talent. Avea Liceul Industrial. Lângă dânsul am învăţat meserie şi executam diferite comenzi.

Pentru fiecare piesă de tâmplărie aveam un număr de ore, suficient pentru executarea ei. Ajunsesem să fac chiar două sau trei norme; pentru care puşcăria încasa bani de la beneficiar, iar eu primeam doar 60 de lei lunar cu care acopeream costul a două borcane de compot, două pâini şi un kilogram de marmeladă. După atâta osândă, lanţuri, izolări, munci nimicitoare, aici m-am refăcut fizic şi mi-am revenit la omul de altă dată.

Printre paramenţii uriaşi oamenii păreau nişte mogâldeţe şi îşi găseau refugiul la o ţigară discuţii între prieteni veşti sau împărţeau între ei pachetul pe care îl primea de acasă sau din cumpărături. Nimeni nu mânca

de unul singur; şi numai aşa s-a putut rezista şi ieşi la liman.

În aceste condiţiuni am cunoscut mai mulţi tineri elevi căzuţi cu alte organizaţii şi întâlnindu-ne pe noi legionarii a cerut să ne cunoască şi să intre în rândurile noastre.

Aici printre mulţi tineri de ispravă l-am cunoscut pe Cornel Suliman, din regiunea Galaţi elev în vârstă de 17 ani dornic să intre în rândurile noastre.

I-am vorbit despre Mişcare, ţelul ci şi drumul greu şi aspru pe care vrea să se angajeze. Nu s-a îndoit de puterile sale şi am trecut la treabă.

Zi de zi lucrarea noastră se desfăşura după îndreptarul F.D.C. a lui Gh. Istrati. Am parcurs pas cu pas toate legile fundamentale ale îndreptarului, am făcut şedinţe, apoi a depus legământul şi din acel moment a intrat în rândul fraţilor de cruce.

După un timp ne-am despărţit. Am avut drumuri şi situaţii diferite, am trecut prin multe încercări şi

greutate.

Pe drumul pe care de bunăvoie Corneliu şi l-a ales a rămas ferm, neclintit în credinţa sa, curajos.

Un alt tânăr Ticu Curpănaru din Bacău şi-a făcut ucenicie lângă noi şi a rămas cu noi nu s-a dezis de pasul făcut. Lucra la atelierul mecanic ca strungar.

Pe acel şantier „betonaj” s-au petrecut multe lucruri frumoase şi multe rămân îngropate cu cei plecaţi. Ele vor mângâia ca o rugăciune sufletele lor. Relaţiile şi mărturiile mele sunt puţine şi mă doare mult că nu le pot cuprinde în nevolnicile mele rânduri. Au fost sacrificii mari. Au fost momente de la tragic şi urgie până la momente înalte dumnezeieşti. Dumnezeu le ştie pe toate.

Am întâlnit oameni deosebiţi care au făcut lucruri deosebite. Subscriu devoţiunea mea pentru ei şi pentru faptele lor. Au fost şi civili care ne-au ajutat într-un timp când cei mai mulţi complotau şi pactizau cu puterile diavolului.

Borzeşti – Oneşti – De la „Canalul morţii”, Capul Midia, iată-mă pe pământul Moldovei la Borzeşti la 6 km distanţă la Oneşti şi la 53 km. de Bacău, Petru C. Baciu oraşul meu natal, luna iulie 1953.

Borzeştii, veche aşezare românească de care se leagă legenda „Stejarul din Borzeşti” unde pe un bot de deal se afla frumoasă ctitorie 1493 – 1495 a lui Ştefan cel Mare în amintirea acelor momente dramatice din timpul copilăriei viitorului voievod al Moldovei când vărul său Gheorghieş rămâne în ştreang spânzurat de tătari, în văzul său neputând a-l ajuta.

Pe trunchiul stejarului cu pricina Ştefan aşază altarul Bisericii.

Borzeştii cu împrejurimile lui, face parte din acele ţinuturi româneşti în care veacurile au lăsat nenumărate monumente, vestigii şi ruine mărturii pline de eroism.

În jurul Bisericii îngrădită pe atunci cu pustiu de către comunismul asasin şi pângăritor de cele sfinte, seara când soarele cobora după munţi şi îmbrăca în

cenuşiu zidurile de piatră ale bisericii, priveam casele vechi bătrâneşti cu cerdac, cu porţi masive şi stâlpi de stejar dăltuiţi cu frumoase motive decorative.

În vara anului 1953, luna iulie am fost transferaţi de la Capul Midia aici la Borzeşti. Am fost repartizat la o brigadă de săpători şi am lucrat la devierea râului Trotuş la casa sitelor la viitoarea termocentrală.

Nu am stat mult. Vom fi mutaţi la Oneşti şi voi lucra ca dulgher la cele două pavilioane ale centralei. Am văzut şi eu planurile. Veneau de la Moscova plătite cu bani grei. Noi nu mai avem valori inginereşti căci o parte erau întemniţaţi iar cei mai mulţi ţinuţi la periferie deoarece făceau parte din lumea veche care trebuia desfiinţată.

La Oneşti am prins o perioadă de acalmie, de linişte şi de mari speranţe. Aşteptam, aşteptam şi am mai aşteptat încă zece ani, până în 1%4 când puşcăriile au fost golite de deţinuţii politici.

Majoritatea deţinuţilor erau legionari ca peste tot.

Ici colo câte un rătăcit din cele două partide istorice sau alte organizaţii, cele mai multe construite de agenţii securităţii cu cei ce nu gândeau ca ei, şi erau buni români.

Comuniştii se conduceau după perceptul: „Cine-i nu-i cu noi, este împotriva noastră şi trebuia eliminat din societate şi lichidat fizic”.

Am cunoscut la Oneşti multe figuri legionare de prestigiu, grade foşti luptători cu trecut deosebit, oameni de mare credinţă, personalităţi de elită.

L-am cunoscut şi am stat împreună cu avocatul Traian Trifan comandant legionar fost prefect de Braşov, Augustin Bidianu avocat din Sibiu, comandant legionar fostul şef al organizaţiei legionare a judeţului Sibiu, fost ministru în vara anului 1940. Alexandru Tomuş teolog, comandant ajutor, fost comandant din 1941. Avea o voce frumoasă şi ne cânta „Doina Ianculuiˮ:

Sus române, sus, sus sus Sus la munte sus, sus, sus

Că şi Iancu acolo-i dus.

Petre Ţocu, comandant legionar, gălăţean. Preot Biolănescu, preot Crişan I din Bacău ajutor comandant, fraţii Noveanu Artur şi Nicodim, Mihai Buracu, băiatul protopopului din Caransebeş, un tânăr cu mare talent poetic, dr. Ioan Zeană, grad legionar, cu el am discutat multă poezie. Amândoi făceam poezii. Dr. Sterie Cepi care se ocupa de sănătatea noastră. Avea o ureche atât de sensibilă că nu mai avea nevoie de stetoscop pentru a asculta plămânii.

Preotul Neculai (Niki) Lascăr din Asău, jud. Bacău. Un om de înaltă trăire. Fratele său mai mic avocat a fost împuşcat în 1939. Aurel Bozdoc din Alba, grad legionar. Acesta povestea cu multă durere că soţia sa profesoară a fost dată afară din învăţământ şi lucra pe şantiere la fier-beton pentru a creşte cei doi copii rămaşi orfani de tată.

Avocat Lae Lupu tot din Alba. Era un mare avocat şi vechi legionar cu grad. Fratele doamnei Marin,

Ropală fost ofiţer. Am discutat mult cu el. Avea un respect deosebit pentru cumnatul său Vasile Marin căzut în Spamă la Maj adahonda.

Printre sârme l-am zărit şi pe Mihai Moţa. Eram împreună cu Artur Noveanu cu care se cunoştea de afară. Am schimbat câteva cuvinte câte se puteau în situaţie de detenţie şi când erai urmărit de gardieni să nu vorbeşti cu vecinii. Mihai, micuţ de statură semăna foarte bine cu tatăl lui. Slăbuţ, trupeşte, dar viguros sufleteşte. Nu era copleşit de greul temniţei. Era în ziua de Paşte 1955. Îmi amintesc şi de un fapt nostim: cât noi conversam dincolo de sârme deci în afara lagărului activiştii comunişti, desigur în înţelegere cu cei ce ne păzeau au trimis mai mulţi copilaşi la sârme care loveau cu pumnii şi rosteau: „Ciudă, ciudă, ciudă, cine aşteaptă americanii stau închişi ca şobolanii”.

Detenţia anulează rivalităţi şi chiar vrăjmăşii acolo unde oamenii gândesc şi judecă cu logica creierului. Ca o ironie a sorţii poate, la Oneşti s-au întâlnit şi au

convieţuit în aceeaşi baracă oameni de diferite convingeri, care acum făceau haz pe seama acelor vremi când se aflau pe poziţii diferite. E vorba de şefii din Bacău şi anume avocat: Gheorghe Urziceanu, şeful cuziştilor, Ghiţă Popa din Băsăşâi, şeful P. N. Ţ., doctor Mardiros, şeful liberalilor şi profesorul Vasile Stoian fost prefect legionar la Bacău. Am asistat la multe întâlniri şi convorbiri ale lor. Cu mult umor avocatul Gh. Urziceanu povestea că în comuna Băsăşti nu a putut ţine niciodată cu localnicii o întrunire electorală deoarece Ghiţă Popa îl bruia.

O dată la o întrunire cu localnicii când Gheorghe Urziceanu se credea scutit de intervenţii străine deodată apare Ghiţă Popa, cu un taraf de ţigani cu tobe, cu trompete, tromboane, scripci, bruindu-l pe vorbitorul Urziceanu de nu s-a ales nimic din cuvântarea sa. Acum făceam haz şi eram buni prieteni. În perioada cât am stat la Oneşti noi cei mai tineri am ţinut şi şedinţe aşa după cărticica şefului de cuib. Am cunoscut aici pe

Constantin Cepoiu din Ploieşti str. Apelor, nr. 16, fost ofiţer în Armata Naţională de la Viena, Costică Săndulescu oltean, Jan Constantin doctorand la Grenoble şi alţii. Ne întâlneam săptămânal şi purtam discuţii cu subiecte pentru vremurile viitoare. Făceam şedinţe.

Momentul cel mai deosebit şi cel mai frumos care mi-a mângâiat sufletul şi mi-a dat nădejdi l-am trăit în săptămâna mare a patimilor lui Hristos 1954 când camarazi de ispravă: Alexandru Ştefănescu ajutat şi de alţii au introdus în lagăr Sfânta împărtăşanie, vin şi anafura, iar vrednicul preot Niki Lascăr ne-au administra sublima taină a spovedaniei şi a împărtăşaniei în ascuns într-o hrubă adâncă, fără cer, fără soare, fără pic de lumină pe un şantier la casa sitelor.

Camarazii erau aduşi pe rând de către Sandu ştefănescu la distanţă de timp pentru nu se cunoaşte şi coborâţi în catacomba unde erau aşteptaţi de Părintele

Niki Lascăr.

Acolo în acel întuneric tainic şi înfricoşător, îngerii milostivi culegeau spovedania celor ce se ascundeau de ochii prigonitorului în adâncul pământului şi urcau la ceruri rugăciunea lor fierbinte, aşezând-o la picioarele tronului divin pentru iertare. E greu să aştern acum pe hârtie emoţia acelor trăiri. O linişte adâncă venită parcă din alte lumi cutreiera fiinţa şi simţirea ta şi te făcea părtaş fără greş, fără rezerve la măreţia acelor clipe covârşitoare care te înalţă dincolo de uşurătatea şi nevolnicia omenească, împărtăşirea cu preacuratele şi de viaţă făcătoarele Taine ale Mântuitorului Iisus Hristos.

A fost frumos un timp la Oneşti şi prea frumos ar fi fost dacă speranţele noastre de mai bine s-ar fi împlinit.

Am spus frumos fiindcă viaţa omului e frumoasă oriunde dacă ştii ce să alegi şi ce să culegi din ea. Suferinţa după gândirea omului creştin e pozitivă, e

mântuitoare.

Dar fiii diavolului nu au odihnă. Ghiarele lor trebuie să scurme şi să foarfece mereu fiinţa umană până la nimicire.

Socotelile noastre nu s-au potrivit. Eram departe de adevăr. Datorită probabil faptului că eram băcăuan şi peaceste plaiuri am desfăşurat activitatea mea, am mişcat mulţi oameni şi într-adevăr am fost puternici şi stăpâni şi liberi acolo în munţii Solonţului mult timp, Petru C. Baciu în capul securiştilor cu ideile lor preconcepute şi cu suspiciunile lor criminale, a încolţit ideea că sunt periculos, pot evada şi ridica din nou la luptă lumea care nu-i iubea şi gemea sub teroare. Am fost băgat iarăşi la izolare în penitenciarul lagărului, căci toate lagărele erau dotate cu penitenciare, izolatoare, celule şi carcere.

La izolare Oneşti.

Aici am întâlnit un preot care era izolat pentru că

îşi pierduse minţile. Nu-i mai reţin numele. Era un om de toată frumuseţea: înalt, bine proporţinat cu ochi negri scânteietori. Convieţuirea temporară cu acest preot m-a întristat şi m-a durut mult. Voima să-l ajut, dar nu era în putinţa mea. Avea momente de luciditate când angajam cu el discuţii normale, pentru ca deodată să intre în criză şi să mă confunde cu sceleraţii torţionari de la securitate.

Sărmanul om!

Eram băgat cu acest înnebunit ca să fiu timorat şi tracasat să-mi facă viaţa cât mai grea. Păţania acestui preot e zguduitoare. Iată: Securiştii neputând să-i smulgă declaraţiile dorite de ei, cu tot arsenalul de cazne la care a fost supus, într-o noapte, pus în lanţuri şi cătuşe cu ochelari orbi, l-au dus într-o pădure, l-au legat de un copac şi au tras asupra lui foc automat. Bietul om şi-a sărit din minţi.

Când cădea în criză şi acestea nu erau puţine nu mai aveai ce să faci. Trebuia să-l laşi în apele lui şi să

aştepţi să se consume criza. Nu era violent sau agresiv. Întreba mereu: „De unde mă cunoşti, domnule şi ce vrei de la mine?” Apoi bătea la uşă şi striga să-l ducă la cameră, ori la spital, ori acasă la copii.

Dar necunoscutul, timpul – are ascunzişurile lui. Într-o seară de iulie 1954 după trecerea numărului aud din izolarea şi singurătatea mea paşi mulţi şi grei, zornăit de lanţuri. Ciulesc urechile şi ascult catenţie. Auzul nu mă înşală. Spre celula se îndreptau paşi mulţi.

Se deschide uşa!

În faţă, urmat de o întreagă suită, ovreiul Avram Mahalu, de data aceasta avansat la gradul de locotenent-major, grad pentru care multe victime a surghiunit şi torturat.

Îmi pune ochelarii orbi pe frunte, cătuşe şi cu mâinile la spate mai iau de braţ şi hai cu noi îmi ordonă doi caralii.

Ajung la Securitatea din Bacău clădire situată pe str. Karl Marx, astăzi Nicolae Titulescu (ce rotire

blestemată de nume) cu două intrări. Una în Karl Marx, cea principală şi cealaltă prin str. Oituz, faţă în faţă cu Tribunalul Judeţean. Sunt introdus prin intrarea secundă. Era de-acum noapte şi eu cu ochelari orbi şi introdus prin nişte ganguri strâmte păşeam anevoie. Caralii mă înjură. Nu mai ştii să mergi, mă, banditule? Sunt predat şi preluat apoi de către şeful de tură un ţigan cu grad de locotenent şi introdus într-o celulă la beci de unul singur, fără lanţuri, fără cătuşe de data aceasta. Prima tură la Bacău aprilie-septembrie 1949 am stat numai în lanţuri împreună cu Gh. Unguraşu la fel şi dânsul tot în lanţuri ţinut.

La Securitatea Bacău.

Iarăşi la securitatea Bacău. Iarăşi în anchetă. Am fost până acum anchetat mai mult de un sfert de an la Ministerul de Interne, la Securitatea Iaşi o lună la Bacău în vara anului 1949 mai mult de jumătate de an şi la securitatea din Constanţa în mai multe rânduri.

Acum revin la Bacău. Credeam că am terminat cu

povara anchetelor, a umilinţelor şi a nopţilor de nelinişte şi de nesomn. Am intrat în al şaptelea an de temniţă.

Sunt obosit!

Ţin să mărturisesc totuşi că nu am fost erou dar niciodată nu mi-a trecut prin cap să „depun armele”.

Dumnezeu mi-e martor. Ştie unde am greşit şi unde am fost depăşit. Dar dacă la un moment dat în împrejurări grele nu l-am mai putut apăra pe om, am apărat cu mult curaj convingerile şi demnitatea. În acest teritoriu eu eram suveran şi nu mă mai putea nimeni clătina sau deruta.

Sunt departe totuşi de cei căzuţi, deşi nu m-am tras înapoi acum mă aşteaptă zile şi nopţi de silnicie şi de chin.

De unul singur în celulă mi-am cercetat din nou viaţa, faptele şi sufletul.

Într-o seară târziu aud zgomot de lanţuri la parter. Ascult, ascult încordat. Da! E profesorul V. Stoian pus în lanţuri pentru a-l intimida. L-am recunoscut după un

tuşit discret. El ştia de mine şi acum ne căutam.

Intru în anchetă. Mă ia în primire ovreiaşul nevinovat ca toţi evreii, Marcuzon, locotenent-major. Am început cu începutul. Eu scriam. Marcuzon nu avea nicio treabă pentru un moment. Repetam ceea ce am scris de atâtea ori. În acest stadiu Marcuzon dispare şi mă ia în primire Costică Şerban tot locotenent major. În anul 1949 Securitatea a mai avut un Costică Şerban dar acela era ţigan potcovar.

Au trecut luni şi luni de anchetă şi Securitatea nu a realizat şi nu a descoperit nimic nou. Totul se repeta.

În această situaţie intervine căpitanul Popescu (cred că reţin numele bine) şeful anchetatorilor care se afişa ca mare specialist. Totul se învârtea în acel moment şi mi se cerea să arăt oamenii din ţară şi străinătate cu care profesorul V. Stoian m-a pus în legătură şi misiunea cu care acesta a venit în ţară de la Horia Sima.

Pe profesor îl întreba ce cunoaşte din activitatea

mea. Din cele ce ştiau ei mi-am dat seama că profesorul rezistă, fapt pentru care a fost pus în lanţuri, pentru a-l determina să cedeze. În paralel securitatea afară, precum şi înăuntru de la deţinuţii cu care noi am fost în contact, căutau mărturii noi, fapte noi. Ancheta mergea bine din punctul nostru de vedere. Ştiam fiecare ce aveam de făcut, nicio breşă, nicio fisură în câmpul activităţii noastre.

Ancheta s-a împotmolit la întrebarea arată organelor de stat, misiunea cu care V. Stoian a venit în ţară de la Horia Sima.

Răspunsul. Nu cunosc misiunea sa.

Căpitanul anchetator:

Ancheta revine pentru a câta oară şi cere să părăseşti această poziţie de rezistenţă şi să arăţi organelor de stat, misiunea cu care profesorul Vasile Stoian a venit în ţară de la Horia Sima. Această întrebare au repetat-o mereu.

Răspunsul meu acelaşi: nu cunosc!

Cam treisprezece nopţi s-au bâlbâit anchetatorii cu această întrebare. Îmi făcea impresia că şi anchetatorilor le-a priit această înşiruire de nopţi de muncă „titanică” ca să arate cât au transpirat ei pentru a scoate mărturii de la un „bandit” pentru a se făli şi în acelaşi timp să arate injustiţie că sunt un element recalcitrant şi să mărească agravantele.

Eu cunoşteam răspunsul la această întrebare şi nu îngreunau viaţa nimănui dacă mărturiseam.

Alte lucruri trebuiau ocolite ţinute la adăpost. La întrebarea respectivă ei aveau răspuns dar nu de la mine şi reieşeau poziţii diferite între Nicolae Petraşcu şi Horia Sima ceea ce nu era adevărat. De aceea m-am retras şi mi-am zis ce să caut eu între „împăraţi”. Să o descurce cei în cauză. După treisprezece nopţi îmi arată declaraţia profesorului V. Stoian precum că mi-a făcut cunoscut şi mie misiunea sa. De fapt asta am dorit să aflu ce a declarat profesorul ca să ştiu şi eu ce am de făcut.

Profesorul V. Stoian arată: „Când eram la Viena

am primit printr-un emisar următorul ordin de la Horia Sima. Am auzit că în ţară legionarii au făcut un pact cu comuniştii. „Du-te şi spune-le că organizare şi nu pactizare şi ia conducerea Jud. Bacău. Trofesorul V. Stoian a venit în ţară şi a luat legătura cu N. Petraşcu şi Vică Negulescu şi le-a transmis ordinul. Secretarul Mişcării arată profesorului Stoian ce a făcut că nu-i vorbă de nicio pactizare, ci numai de un armistiţiu de la tabără la tabără, de faţă fiind şi Vică Negulescu. Profesorul Stoian îi spune că e bine cum ai gândit dumneata. Eu am venit doar să-ţi aduc ordinul, şefului. Cu aceste discuţii şi-a încheiat misiunea sa, şi se retrage la Bacău la soţia sa. Mai departe arată că nu a luat conducerea judeţului Bacău pentru că era un om prea cunoscut şi ar fi beneficiat de această siguranţă de atunci, dar a stat în legătură permanent cu cei ce lucrau, până la 15 mai 1948 când a fost arestat.

Şi mai departe profesorul Stoian încheie: „Această misiune a mea am comunicat-o la trei oameni: Nicolae

Petraşcu, secretarul Mişcării, Vică Negulescu şi lui Petru Baciu”.

Sunt lovit.

Aşa cum am arătat, ancheta a fost de lungă durată şi de neînţeles. Se urmărea un singur scop. Nimicirea mea. Pentru aceasta se căutau şi se inventau motive.

Anchetatorul meu era violent şi voia să se afirme. Învăţase de la Zilţer Paul următoarea metaforă: „Voi sunteţi ca un sac în care a fost faina de grâu pe care îl scuturi şi tot curge mereu din el făina”. Autorul trebuie felicitat! înarmat cu această metaforă cu perspectiva de a primi premii şi grade această stârpitură, lepădătură, fiu de birjar s-a năpustit asupra mea într-o noapte de anchetă şi m-a lovit.

De ce?

Mi-a cerut să arăt ce discutam la şedinţele legionare cu participanţii şi ce îi îndemnam să facă. Cam aşa suna întrebarea la care i-am răspuns: „În primul rând se cerea o educaţie moral-creştină de

cetăţean corect, bun român”. La una din şedinţe ţinute cu muncitorii am vorbit şi de greva din 1933 de la atelierele Griviţa în care în care am arătat că în Parlament Corneliu Zelea Codreanu a afirmat următoarele: „E rău că aceşti oameni au făcut dezordine, dar e mai rău că aceşti oameni sunt flămânzi şi umiliţi. Dumneavoastră, guvernul va trebui să daţi pâine muncitorului român, să le faceţi dreptate şi veţi avea linişte”. Acesta a început să ţipe la mine că fac propagandă legionară.

Da! i-am răspuns eu. Dacă consideraţi că fac propagandă legionară cu dumneavoastră, da-ţi-mi hârtie să scriu şi eu o fac şi pe asta bucuros că mi-am găsit audiţie. Acesta s-a repezit asupra mea scrâşnind din dinţi, cu ochii congestionaţi cu pumnii strânşi şi m-a

296 I lovit puternic.

Din acel moment i-am ripostat că eu nu sunt dispus să mai răspund la nicio întrebare şi să mă bage la arest. Aşa a şi făcut. A chemat paznicii m-a dat în

primire. Când am ajuns la celulă am cerut paznicilor să cheme pe şeful de arest. Acesta a venit. I-am arătat că sunt plin de sânge şi să consemneze în condica de serviciu că am fost introdus în celulă plin de sânge. Şi că din acel moment am intrat în greva foamei. Că cer să fiu văzut de procuror.

A doua zi de dimineaţă vine colonelul Câmpeanu şeful Securităţii cu un întreg alai după el şi cu răbufniri violente încearcă să mă intimideze.

Eu insist să mi se dea hârtie şi să scriu. Colonelul Câmpeanu spune că acestea sunt armele cu care voi legionarii aţi guvernat.

Acum nu vă mai convine?

Era un moment de acalmie şi de destindere şi puteam să-mi permit să cer să fiu viztitat de procuror. Altă dată dacă încercai să soliciţi aşa ceva erai terminat în 24 de ore.

Eu îi răspund colonelului: „Eram de 18 ani pe atunci, domnule colonel şi nu mă puteţi face pe mine

răspunzător de ceea ce au făcut alţii. Dacă într-adevăr au făcut, înseamnă că şi dv. sunteţi legionar”.

La răspunsul meu s-a lăsat păgubaş şi a plecat furios. A doua zi am fost dus la medic la cererea mea în biroul şefului arestului. S-a prezentat doctor Iordăchescu Alexandru. Avea grad de maior. Acesta m-a examinat şi mi-a prescris nişte nimicuri. Desigur nu din rea voinţă. Asistenţa medicală era o formalitate. Doctorul era îngrădit şi nu avea nicio putere. În timpul consultului era supravegheat ca nu cumva să schimbe cu deţinutul vreun gest.

Prin vizita medicului ei au încercat să tempereze lucrurile. Nu le convenea la acel moment să aibă scandal. Cu greva foamei e o mare problemă. E singura afmă cu care poţi să lupţi în detenţie dar nu oricând. Trebuie să cumpăneşti bine puterile să alegi momentul şi atunci când te-ai hotărât să mergi nelimitat cu orice risc iar cererea să fie bine motivată. Adică să faci grevă împotriva unui abuz sau atunci când ţi se ia un drept pe

care regulamentul ţi-l acordă. Din acel moment anchetatorul şi-a moderat comportamentul dar a recurs la altă stratagemă. Arestul era improvizat. Încălzirea se făcea cu sobe de teracotă aşezată între doi pereţi care încălzeau două celule.

Iată ce pune la cale locotenentul major anchetator Costică Şerban: într-una din zile după ce se termină ancheta mă ia caraliul şi cu ochelarii orbi, plec dar mă trezesc într-o altă celulă tot singur.

Mă uit împrejur să-mi recunosc noua cameră, nimic! Deodată aud bătăi în teracotă şi un glas care venea de dincolo pe portiţa sobei căci acolo era faţa ei, îmi spune: „Vezi că la mijloc se află o cahlă mobilă, trage de ea”.

Trag de ea. Să auzi şi să nu crezi şi totuşi să şi vezi. Cetăţeanul cu capul în portiţă, eu cu capul în cahla demontată începeam conversaţia.

Cine eşti?

Sunt Baciurăspund eu.

Dar acolo cine este?

Măgirescu-Nicolae.

Cu cine mai eşti? – îl întreb.

Cu profesorul Vasile Stoian răspunde.

Am pus imediat cahla la loc.

Cursă de doi bani. Joc de copii. Iată de ce! mai întâi cum puteau doi deţinuţi din acelaşi lot, oameni cu activitate legionară de dimensiuni, să fie ţinuţi în aceeaşi celulă în timpul anchetei?

Cum putea cineva să facă mobilă acea cahlă cu mâinile goale şi mai ales în securitate unde permanent erai controlat la vizetă?

Ce căutam eu în acea celulă introdus fără bagaj, fără şeful de tură? De unde ştia Măgirescu de cahla de dincolo? Aceasta era o instalaţie anume pentru începători. Nici eu, nici profesorul Vasile Stoian nu ne-am prins să vorbim. Asta aştepta anchetatorul schimbăm câteva cuvinte pentru ca apoi să ne poată forfeca.

Mai dureros este faptul cu Nicoale Măgirescu, maior, veteran şi invalid de război îşi pierduse un picior la Odessa – s-a prins la jocul securistului. A fost depăşit după grele chinuri bătut la montul piciorului pierdut.

Dumnezeu să te ierte Nicoale! Eu nu ţi-am prilejuit să faci niciun păcat cu mine şi cu profesorul V. Stoian.

În puşcărie era o lege care guverna pe toţi deţinuţii.

Când îţi introducea pe cineva în celulă, prima dată îl suspectai. Te întrebai în ce scop a venit şi dacă nu-i turnător.

La fel când erai introdus în altă celulă sau cameră îţi puneai aceeaşi întrebare: de ce şi în ce scop te-au mutat. După ce trecea acel timp de supraveghere te apropiai de om. Tot deţinutul avea trei variante. Una pentru securitate, una pentru cei cu care convieţuia şi alta pe care o ştia numai el.

Ori jocul cu Măgirescu de a-l băga împreună

profesorul Vasile Stoian se vedea cât de colo că e murdar. Asta a constatat şi profesorul deoarece în anchetă nu am avut necazuri. A ştiut să tacă faţă de N. Măgirescu.

Aiud 1956

Motto:

Şi când biruitori de zări albastre.

Cenuşa jertfei tale va să-nvie.

Aiudule drapel al luptelor noastre.

Tu sta-vei dârz şi pururi mărturie.

Autorul.

În luna martie 1956 după un an şi opt luni de anchetă la Securitatea Bacău, sunt transportat cu un jeep la închisoarea Iaşi. Prin sentinţa 82 din 21 martie 1956 Tribunalul mă condamnă la 10 ani muncă silnică.

În luna mai 1956 cu duba C.F.R. sunt transportat iar la Jilava şi de aici în luna august la Aiud.

Sunt depozitat la celular la „parter” pentru carantină. Revoluţia maghiară din august 1956 mă

prinde la izolare. Temnicerii erau în alarmă şi ne supravegheau strict. Cu tot secretul lor totuşi a pătruns la noi evenimentul şi aşteptam liniştiţi.

După regimul de anchetă la securitatea Bacău eram epuizat şi bolnav. Ulcerul şi ficatul mă chinuiau. În primele zile ale lunii septembrie cer să fiu scos la vizita medicală. Caralii refuză. Eu declar greva foamei şi după 5 zile de grevă sunt dus la medic şi primesc regim hepatic. Prin T. F. F. iau legătura cu camarazii. Aflu că profesorul Vasile Stoian a venit şi dânsul pe celular pe coada teului. Celularul e construit în formă de litera „T". Băieţii îi dau de veste profesorului că sunt şi eu venit la celula nr. 5. La programul de dimineaţă şi seară pentru W.C. Când trecea cu tineta îmi bătea de fiecare dată în uşă şi arunca în grabă câteva cuvinte atât cât putea. Asta a durat doar câteva zile, căci profesorul a fost mutat şi de atunci nu l-am mai întâlnit niciodată.

Cam pe la jumătatea lunii septembrie vine grefa cu ofiţerul de serviciu şi mă întrebă dacă am de făcut vreo

cerere în legătură cu dosarul. I-am răspuns că am, şi solicit să-mi dea hârtie. Grefierul s-a conformat mi-a adus hârtie şi pix, iar eu m-am apucat să scriu de unul singur în celulă.

Am scris un memoriu către Procurorul General al Statului prin care am arătat cum s-a făcut ancheta la Securitatea din Bacău a lotului de legionari din care făceam şi eu parte. Am arătat toate abuzurile şi silniciile săvârşite împotriva noastră: bătăi la tălpi, la testicule, şocuri electrice pentru a recunoaşte fapte pe care oamenii nu le săvârşiseră şi de a declara ceea ce nu ştiau.

Am arătat cum victimele în stare de semidecedaţi erau puşi să scrie şi să semneze, iar a doua noapte li se prezentau declaraţii contrafăcute şi li se cerea să le semneze. Zadarnic oamenii se opuneau arătând că ei nu cunosc faptele şi că nu au scris aşa ceva.

Erau băgaţi iarăşi la „morişcă” şocuri electrice, aduşi până la starea de inconştienţă şi puşi să semneze.

A fost omorât în anchetă Ioan Buliman, Corneliu Niţă pleacă de la Securitatea Bacău cu timpanul spart şi va fi omorât la Piteşti în chinuri cumplite pentru a i se smulge noi declarţii.

Elena Miron nemiaputând suporta torturile încearcă să se sinucidă înghiţind mai multe ace cu gămălie.

Muncitorii Constantin Belecciu şi Năstase Munteanu vor deceda la Gherla ca urmare a torturilor din ancheta de la Bacău şi a regimului criminal care li s-a aplicat la închisoare.

Învăţătorul Toma Bontaş moare la Aiud la fel ca urmare a torturilor securităţii din Bacău şi a regimului de nimicire aplicat la Aiud.

După ce am arătat că la Bacău am fost supus şi eu la silnicii şi samavolnicii fără precedent închei memoriul cu următoarele: „Domnule Procuror General mă adresez dumneavoastră şi prin dumneavoastră umanităţii şi cer, dacă legile ţării sunt pentru toţi

cetăţenii egale, atunci să fie trimişi în judecată pentru crime împotriva umanităţii următorii: căpitan Zilţer Paul şeful securităţii, Avram Mahalu, Titi Grimberg, fraţii Livizeanu, Nata, Marcuzon, Cojocarii, anchetatori toţi evrei şi Iorgu Volcescu K.G.B.-ist venit din U.R.S.S.

Faţă de cele arătate mai sus refuz să recunosc faptele cuprinse în dosar nr. 317/1949 voi. I-II-III-IV ele fiind rezultatul unor cercetări abuzive şi barbare".

Spre marea mea surprindere după un timp foarte scurt grefierul îmi aduce la celulă răspunsul şi îmi cere să semnez de luarea la cunoştinţă. El venea de la Procuratura Cluj şi suna aşa: „La cererea nr. din Adresată procuraturii vă facem cunoscut că nu este cazul".

Am redactat acel memoriu cu un sentiment de mare nelinişte cu sufletul sfâşiat de mare durere.

Petru e. Baciu.

Nicio reparaţie şi mai ales nicio speranţă. Coborâm către adâncul nefastului. Sângele legionar

vărsat aici pe pământ se pare că a curs zadarnic. Virtuţile poporului român s-au ofilit şi s-au stins precum florile în glastră. Nicio trezire! Şi iată altă mare durere care cutremură inimile noastre a celor din celularul Aiud. Sunt tot la parter şi tot de unul singur. Pe la jumătatea lunii septembrie 1956 aud o rafală scurtă de pisoi automat şi strigăte: „Nu trage, nu trage, apoi un geamăt scurt şi celularul prinde a urla şi a arunca de la ferestre jaluzelele. Se bate cu picioarele în uşile tăbluite producând un zgomot infernal apocaliptic şi strigăte: „Ne omoară, hoţii, slugile ruşilor comuniştii criminalii”. S-a strigat câteva ceasuri. Celularul fierbea ca un fund de mare dezlănţuit de uraganul vânturilor distrugătoare. Ce se întâmplase?

Deţinutul I. Popa din Teiuşi condamnat pe viaţă din 1941 de autorităţile antonesciene, avea aproape 16 ani de detenţie, de chin, de foame, frig şi boală. Scos la plimbare calcă în zona interzisă şi este mitraliat.

Directorul închisorii era evreul Koler – mare

specialist în crime – spurcăciune omenească, adus anume la Aiud ca să ucidă pe legionari.

Mi-a rămas întipărită în inimă mult timp această durere. Eram la primul contact cu Aiudul căci eram „locatar” nou şi m-a impresionat mult unitatea, dârzenia şi replica dată acelui act barbar. Dincolo de zidurile temniţei populaţia ieşise la ferestre şi priveau spre noi, alţii s-au urcat pe acoperişuri privind cu asprime fioroasa mişelie care se consuma dramatic într-un abis de seară rece de toamnă.

Am trăit cu toţii ceasuri de înaltă emoţie când asediaţi după zăbrele eram o singură inimă şi un singur glas, iar porunca asupritorului nu ne mai privea şi moartea nu ne mai înfricoşa. Vegheaţi de îngerii nevăzuţi martori ai sfintei noastre răbufniri ei se vor ruga pentru noi, pentru ziua cea mare când uriciunea roşie va fi spulberată în fundul iadului.

După câteva zile voi fi scos din regimul de carantină şi izolare şi mutat împreună cu alţi camarazi

tot pe celular pe coada teului.

La 25 martie 1957 când celularul şi zarea intră în greva foamei protestând împotriva regimului de exterminare, mă prinde iarăşi de unul singur izolat la parter. Aşteptam duba C.F.R. Pentru transfer la Ministerul de Interne. Auzeam şi urmăream prin T. F. F. Cum diabolicul Koler şi oamenii lui pritoceau zi şi noapte deţinuţi, mutându-i de jos sus şi invers, când pe coada teului sau pe latura scurtă ateului şi făcea diferite combinaţii cu oamenii pentru a-i zăpăci şi a le sparge unitatea. După câteva zile voi fi dus la Ministerul de Interne şi de aici la Tribunalul Militar Bucureşti martor în procesul lui Costache Oprişan şi a conducerii legionare lăsând celularul şi zarca în greva foamei.

Incognito.

Pe la jumătatea lunii iulie 1958 într-o dimineaţă după număr sunt scos din celular şi dus în poartă la birourile închisorii. Aici mă aştepta un maior din Ministerul de Interne. Se recomandă. Desigur fals. Eu

rămân puţin încurcat. Iar văd albastru. Mă invită să iau loc pe un scaun dinainte aşezat în colţul camerei de unde nu puteam vedea hârtiile lui de pe birou pe care începe a le manevra.

Pune întrebări: cum te cheamă, mama, tata, studii, ce pedeapsă ai, apoi altele şi altele. Întrebări care nu aveau nicio legătură cu ancheta. Discutam teologie, istorie, diverse probleme de literatură, poezie chiar, de credeai că te afli la un cenaclu literar. Omul era foarte bine informat cu intimităţile vieţii noastre de celulă şi din când în când foarte subtil mai strecura câte o pastilă deghizată. A trecut mult timp şi nimic din temuta anchetă. Am parcurs tot itinerarul faptelor mele care deşi erau de domeniul trecutului îmi aminteşte că am în contumacie o pedeapsă de 25 de ani m.s., apoi iar o dă pe discuţii emoţionale cu sensibilităţi pe care eu nu le mai trăiam de mult.

Omul era stăpân pe ale lui şi voia să-mi facă o „radiografie" să vadă în ce măsură „radiaţiile" suferinţei

temniţei a penetrat sufletul şi convingerile mele. În concluzie se urmărea să vadă dacă mai sunt sau nu mai sunt cel ce am fost dacă mi-am schimbat convingerile. Era foarte calm, cu multă stăpânire de sine şi ştia să se ascundă prompt în banalităţi ori de câte ori era cazul.

Omul nu se grăbea. Timpul trecea şi nimic din ceea ce ar putea să mă neliniştească nu s-a conturat.

Mi-am dat atunci seama că mă aflu într-o situaţie cu totul alta decât acea de anchetă.

Până la urmă va trebui să deconspire ceea ce urmăreşte să obţină de la mine. Va trebui să dăm lucrurile pe faţă şi să ajungem la un final.

Şi tot aşa discuţii până la prânz când sună masa. Dă poruncă gardianului de pe sală ca să-mi aducă ciorba la birou, mă lasă încuiat şi spune că pleacă la popotă şi peste puţin timp va reveni.

Plecarea lui a fost de lungă durată şi eu am avut timp să meditez. Nu-mi găsesc nicio vină. Omul se întoarce apoi de la popotă cu burta plină şi bine dispus

şi cât doar el se aşază la birou eu îmi dau drumul.

— Ce aveţi cu mine, domnule maior? Şi ce doriţi de la mine? Fără niciun ocoliş, maiorul trece pe direct:

— Ai terminat pedeapsa, domnule. Dacă ne dai, îţi dăm. Răspund imediat.

— Mulţumesc, domnule maior pentru ceea ce am făcut, am dat zece ani de temniţă. Nu mai am nimic de dat!

— Bine atunci o să te trimitem într-un loc unde o să-ţi putrezească oasele. Era puţin iritat că nu-şi realizase misiunea de a mă coopta în serviciul lor. Cheamă gardianul şi spune: „Ia-l!”

Am ajuns la celulă destul de mulţumit şi liniştit că nu am avut alt necaz. Eram chiar bucuros căci am avut ocazia şi „favoarea” de a-mi cunoaşte soarta. Aştept hotărârea. În luna august primesc sentinţa de la MAI: 3 ani închisoare administrativă şi tot în luna august vei fi transferat în Deltă la Grindu – Periprava apoi pe bac la recoltat stuf.

Voi reveni la Aiud la zarcă în anul 1976 cu o nouă condamnare de 6 ani pentru propagandă împotriva orânduirii socialiste.

Numai asta nu am făcut-o.

Grindu-Periprava.

Vara anului 1958 luna august – aşa cum mi s-a promis de către calmul şi în final furiosul maior din M.A.I. că voi fi trimis într-un loc unde îmi vor putrezi oasele, omul s-a ţinut de cuvânt şi iată-mă în Delta Dunării la Grindu cu o sentinţă de trei ani pedeapsă administrativă după care vor mai urma alţi trei.

Priveliştea aici la Grindu era dezolantă: vânturi cu biciuiri de nisip, dune de nisip. Toţi aiudenii care şi-au terminat pedeapsa şi nu erau „apţi” pentru a fi puşi în libertate erau aduşi în Deltă cu pedepse administrative. Barăcile erau izolate şi se comunica greu între noi. Căutam cunoscuţi şi iată prin profesorul Ioan Maxim din Cluj aflu veşti despre ai mei de acasă.

Fratele meu Aurel după ce a executat 6 ani de

temniţă a fost pus în libertate şi s-a căsătorit cu sora lui Aurel Indreica din Târnăveni Marioara (Loly) care a făcut şi ea 5 ani de temniţă cu studenţii din Cluj.

Indreica după 10 ani de detenţie este trimis în domiciliu forţat un timp apoi e arestat iarăşi şi adus la Grindu. De la el am aflat toate veştile aşa cât s-a putut printre sârme şi în fugă.

În această „colonie" eram în trecere. De la Ministerul de Interne ni se pregătea osânda şi robia recolatului de stuf. Până în luna octombrie s-a lucrat la grădinărit în livezi şi săpături pentru plantat viţă de vie şi pomi.

În baraca în care eram nu prea aveam cunoscuţi pentru faptul că am stat puţin la Aiud şi mai mult prin izolări. Cunoscut, am întâlnit aici pe Constantin Nichifor student la Academia Comercială cu care stătusem la Jilava în vara anului 1951.

Amară soartă.

Cu câteva zile înainte de a pleca pe bac la recolatat

stuf Nichifor capătă un antrax care i-a fost fatal.

Putea fi salvat dar „colonia” nu avea medicamente. Farmacistul Zvetozar Constantinovici şi doctor Tache deţinuţi şi ei, primul din Timişoara, secundul din Cluj, au făcut eforturi şi intervenţii disperate dar totul a fost zadarnic. În zorii zilei când noi ne pregăteam pentru îmbarcarea pe bac să mergem la recolatrea de stuf C. Nichifor închide ochii întru veşnicie.

Dimineaţă am reuşit să fug din front şi să-l privesc prin geam pentru ultima dată în hruba unde era aruncat.

Ce privelişte dureroasă! Realităţi ucigătoare întins pe ţărâna jilavă cu mâinile puse cruce pe piept cu faţa la cer doarmea fără creştinească prohodire fără un capăt de lumânare „fără nimeni la căpătâi să-i rostească o rugăciune. Ce amară despărţire!

Dar ce puteam face noi surghiuniţii? Tulburat şi împovărat de gânduri am plecat lăsând în urmă încă un mormânt. Era în luna octombrie anul 1958.

Pe Bac la stuf.

Motto:

Bolta cerului, aproape, Zăvorâtu-ne-a – între bălţi.

Vânt geros purtat pe ape.

Pieptu-mi sparge cu-a lui colţi.

Supţi cu feţele livide înmuiaţi parcă-n catran.

Călcăm mlaştine perfide.

Pân la brâu ca-ntr-un cazan Strâng din dinţi, scrâşnesc sudalme.

Paznici, ticăloşi, hăitaşi.

Stuful taie răni în palme.

Sapă-n carnea de ocnaş.

Sângerăm pe câmp de stepe.

Jug păgân noi ispăşim.

Şi zdreliţi prin mii de ţepe.

Câmpul morţii înroşim.

Uzi, flămânzi şi-n neodihnă înotăm prin noaptea grea.

Şi-aşteptăm suprema tihnă.

Prinşi cu sufletul de-o stea.

Autorul.

Octombrie 1958 plecăm pe bac la recoltat stuf. Nu am văzut niciodată cum arată un bac până la lagărul de muncă Periprava. O droagă mare metalică cu un capac la suprafaţă prin care deţinuţii erau introduşi asemeni lăzilor de câini de altă dată cu care hingheri umblau pe străzile oraşelor şi adunau câinii vagabonzi îi prindea în laţ apoi de ceafă îi zvârleau înăuntru. Deasupra pe bac gardienii – hingheri aveau bordeie cu tot ce le trebuiau şi corp de pază.

Noi dedesubt eram dotaţi cu paturi metalice suprapuse pe patru rânduri de intrai sub ele pe brânci ca infanteristul. Dinafară apa rece, iar înăuntru respiraţia noastră atât cât era făcea condens de şiroia apa pe noi ca dintr-o stropitoare şi nu aveai nicio posibilitate de a te feri. Întrai în bac seara ud şi dimineaţa ieşeai şi mai ud leoarcă de puteai şi chiar de multe storceai hainele de pe tine şi ameţit de lipsa de aer te clătinai în trup şi în

convingerile intime că vreodată vei mai ajunge să calci pe pământ uscat liber şi om teafăr. Aveam gardieni ruşi şi lipoveni care ne urau nu numai pe noi ca deţinuţi politici dar urau şi pe români. Ei ne aplicau un tratament monstruos. Te culcau în bălţi prin ţepii stufului, unul se urca pe grumaji tăi, iar alţii te loveau cu cizma în cap şi la coaste încât de multe ori aproape îţi ieşeai din minţi şi îţi venea să le tai capul cu tarpanul (o seceră cu un prelungitor de un metru cu care se recolta stuful) dacă gestul tău disperat nu ar fi angajat viaţa camarazilor tăi.

Eram împreună cu profesorul Vasile Andrioaie, moldovean, dar stabilit după căsătorie la Vălenii de Munte când am primit şi eu o astfel de bătaie; legionar vechi, dar cu multă măsură. El a rostit-acele cuvinte revoltătoare de mai sus.

Aici la recoltatul stufului am trăit primejdie de moarte. Puteai oricând să cazi într-o capcană ghiol din care nu mai aveai salvare. Am călcat multe locuri primejdioase. Acolo se mergea înşiruiţi pe gheaţă în

flanc câte unul la distanţă de 15 m. Om de om pentru a se evita proporţia unei eventuale drame – confruntatrea cu adâncul bălţilor.

Primejdiile trăite aici de noi au fost îngrozitoare. Nu vom putea găsi în toată istoria crimelor şi barbarilor lumii un tratament mai sălbatic şi nimicitor ca cel aplicat nouă deţinuţilor politici-legionari – în Deltă la recoltat stuf. Îmbrăcaţi în nişte pufoaice ruseşti soioase şi puturoase, pe spate cu două litere mari C. R. adică contrarevoluţionar, eram aruncaţi într-un spectacol ca în arenele romane hăituiţi de paznici „omul fiară".

Am trecut pe lângă om împuşcat şi anume expus în calea trecerilor noastre spre a ne îngrozi. Am defilat toţi fără emoţie, dar cu groază în inimile noastre rostind în tăcere creştinescul salut „Dumnezeu să-l ierte şi să-i primească jertfa" şi ne întrebam între noi în şoaptă cine o fi şi ce rău a săvârşit. Pentru că o evadare de acolo dintre bălţi nu era posibilă. Nu puteai răzbi nici câţiva zeci de metri.

Grozavă privelişte! Nu ne impresiona atât de mult moartea acelui fericit care scăpase de osândă şi băuse paharul din urmă cât înfăţişarea lui. Dormea acum pe o rână ghemuit cu ochii deschişi pe faţă şiroaie de sânge închegat aruncat ca un câine pe un morman de gunoaie păioase.

Veni-vă vremea când cei împuşcaţi se vor ridica biruitori cu tâmplele găurite cu oasele sfărâmate şi vor mărturisi în faţa tronului Divin la marea judecată pătimirea lor!

Lagărul Periprava.

După doi ani de „pricopseală” la recoltat stuf sunt declarat inapt pentru muncă şi rămân în Periprava.

Aici lagărul avea două camere pentru inapţi. Una cu cei proveniţi din administrativi care nu au suferit condamnări şi altă cu cei care şi-au ispăşit condamarea şi au primit apoi pedeapsă administrativă. Aceştia toţi trecuseră prin închisoarea Aiud. Când s-a făcut separarea noastră de cei valizi, administraţia ne-a adunat

„grămadă”; a venit grefa cu dosarele şi ne-a verificat datele de identitate şi situaţia judiciară, apoi a urmat aşa-zisa organizare administrativă. Trebuia numit dintre deţinuţi un şef de cameră care să prezinte efectivele la numărul de dimineaţă şi de seară curăţenie, corvezi, masa, apă şi alte situaţii care se iveau pe parcurs.

Aşezaţi toţi în front ofiţerul de serviciu întrebă: „Care ai mai fost brigadier?”

Toţi camarazii mei – aiudeni – răspund ca la comandă: „Baciu, Baciu!”

— Ieşi în faţă, Baciu! ordonă ofiţerul de serviciu.

Ies în faţă.

Dumneata ai mai fost brigadier?

Răspund prompt: „Da, am mai fost! Numai brigadier am fost pe unde am trecut”.

Camarazii zâmbesc discret bucuroşi că am primit. Era o perioadă de relaxare dictată de la centru. Brigadierii altă dată erau numiţi de ofiţerul politic şi erau oamenii administraţiei – turnători şi torţionari.

Doamne fereşte, eu nu am avut nicăieri această funcţie, dar acum la cererea camarazilor trebuia să primesc pentru a ajuta şi pentru a ne ajuta. Altfel ar fi fost numit un alt om de-al lor. Dar aranjamentele s-au făcut fulger şi noi eram majoritari.

— Ştii ce ai de făcut? îmi spune ofiţerul de serviciu.

— Ştiu! răspund eu băţos.

— Atunci i-aţi brigada şi mergi la camera 8 inapţi, (cred că nu am greşit numărul).

Ajuns la cameră mi-am luat în primire funcţia cu toată responsabilitatea căci nu era de loc uşor să vâsleşti pentru supravieţuire, onorabil, în condiţiuni de detenţie, şi am început organizarea.

Paturile erau etajate. Cei bătrâni şi erau destui şi cei cu hibe mari au primit patul jos, cei mai tineri şi mai „zdraveni” patul sus.

Urmează apoi instalarea brigadierului. După „obiceiul pământului” el avea cameră separat sau dacă

baraca nu era dotată cu acea cămăruţă atunci brigadierul se instala în faţă pe un pat fără etaj.

Eu m-am instalat în mijlocul camerei între camarazii mei pe patul de sus. Dedesubt aveam vecini pe Gheorghe Ciorogaru doctor Heidelberg şi comandant legionar. Era tăcut şi retras. Purta discuţii să zic libere atât cât se putea.

Am numit polonicar, omul care să împartă masa şi oameni care să aducă hârdaiele cu mâncare şi chirpicul dintre cei mai apţi şi prin rotaţie.

La distribuirea mesei am făcut şi aici modificări se obişnuia ca brigadierul să ia permanent primul masa un polonic deasupra şi altul de la fund de asemeni la supliment căci mai rămânea întotdeauna câteva polonice, brigadierul lua o gamelă plină apoi restul împărţea el la bunul plac la aşa – zişii „merituoşi” oamenii lui codoşii.

Eu am dat număr de ordine pentru fiecare după cum eram aşezaţi cu patul şi în fiecare zi începeam cu

numărul următor. La fel am procedat şi cu suplimentul. Am făcut rând şi aici, şi toată lumea primea supliment atunci când îi ajungea rândul. Eu m-am încadrat la patul respectiv la rând cu tot muritorul, asemeni şi la supliment.

La corvezi la fel trimiteam prin rotaţie, la rând şi la anumite corvezi grele îi scuteam pe cei bătrâni şi mai bolnavi. Ca brigadier eu eram scutit de corvezi dar participam cu fiecare echipă. La corvezile dinlăuntrul lagărului eram eu suveran şi puteam ajuta echipele. Dar erau corvezi şi în afara lagărului unde şi eu eram un singur om şi nu mai puteam înlocui pe alţii la fel nu mai putem trimite voluntari peste rând. Veneau în port materiale, ciment şi mai ales cărămizi care trebuiau descărcate să cărate cu vagoneţii.

Aici era greu. Din poartă eram preluaţi de către trupele de securitate care voiau să terminăm cât mai repede corvoada pentru a merge şi ei la dormitoare.

Şeful escortei ordona: ,,Fiecare om duce patru

cărămizi şi câte doi oameni la împins vagoneţii. Eu strigam două cărămizi de fiecare om şi patru oameni la vagonet, căci cerea efort istovitor deoarece osiile vagoneţilor erau gripate cu nisip şi mergeau greu tare. Trebuia opinteală mare şi oamenii nu aveau putere erau dărâmaţi.

Şeful gărzii începea să manevreze trăgaciul şi ţeava pistolului îndreptată spre mine, mă chema la el în afara cordonului. Naivitate din partea ostaşului. Zadarnic eu motivam că oamenii sunt bolnavi şi primim numai 100 de g. de pâine pe zi şi nu avem putere. Oamenii ascultau comanda mea. Seara când ajungeam la lagăr şeful gărzii striga brigadier rămâi în poartă. Rămâneam! îmi făcea raport de neexecutare de ordin şi eram băgat la „neagra”.

Aici la neagră cu dormitul era greu, mai greu căci, mă băgau în carceră, dar după ce trecea numărul uşa putea fi deschisă şi mă întindeam pe pământul rece jumătate în carceră, jumătate afară. Era bun şi atât.

Dimineaţa la număr închideam iar carcera. Cu masa era tot greu fiindcă în 24 de ore primeam numai jumătate de chirpic şi un polonic de ciorbă la amiază. Dar eram salvat de camarazii mei de la cameră. În lipsa mea profesorul Ioan Maxim din Cluj mă înlocuia. El era tot sufletul şi se zbătea să mă ajute însoţit de Aurel Indreica alt camarad deosebit din Târnăveni. Ei şi alţi camarazi pe rând renunţau la 100 de grame de pâine şi prin deţinuţii de la dreptul comun care aveau voie să circule prin lagăr sub diferite pretexte îmi trimitea suta de grame de pâine a lor pentru a mă ajuta să rezist şi împreună să răzbim caznele de moment. Ion Maxim şi Aurel Indreica au ţinut piept greutăţilor, ajutaţi desigur de cei din jur.

Ei m-au ai utat ca să supravieţuiesc şi eu pentru ca împreună să răzbim momentele grele şi să salvăm pe cei mai slabi (bătrâni şi bolnavi) decât noi.

Unde sunteţi voi acum dragi camarazi? Unde e omul de altă dată care nu numai că renunţă la bucăţica

de pâine dar de multe ori îşi riscă şi viaţa pentru a ţi-o dărui. Voi aţi plecat de mult la cer. Dumnezeu v-a iubit poate mai mult şi v-a mutat de la pământ la El – smulgându-vă pentru ca răutatea omenească să nu vă înşele sufletele. Am avut în acea cameră la inapţi buni camarazi şi personalităţi legionare cu trecut de luptă deosebit şi cu aprecieri date de Căpitan: Inginer Viteleanu, grad legionar, un om de o modestie dezarmantă, Ghiţă Ciorogaru, comandant legionar doctor de Heidelberg, avocat Vasile Cârciu din Rădăuţi, grad legionar, avocat Voicu din Tecuci, grad legionar, Ghiţă Boiangiu, oltean, grad legionar, Inginer Gheorghiu din Bucureşti, fost director general al căilor ferate, Cătălin Z. Codreanu, Decebal. Z. Codreanu fraţii Căpitanului, Profesor Ioan Maxim din Cluj, Aurel Indreica din Tâmăveni, preot Popescu ttoldoveanji, Romică Proistosescu student din Piteşti, acesta într-un moment de rătăcire (trecuse prin calvarul Piteştiului) a vrut să se sinucidă încercând să-şi taie venele la mână

din un ciob de sticlă. Aceasta se petrecea într-o dimineaţă când noi eram încolonaţi afară pentru număr şi datorită preotului Popescu care l-a surprins în spălător şi a venit disperat la mine spunându-mi: „Domnule, brigadier, haide-ţi repede în spălător că Romică Proistosescu se taie la mâini cu un ciob de sticlă”.

Am tăbărât imediat mai mulţi pe el l-am imobilizat şi l-am di la infirmerie. A fost salvat de doctorul chirurg legionar tot deţinui Georgescu din Giurgiu. Când s-a făcut sfinţirea troiţei de la Piteşti; participat şi eu. M-am întâlnit cu sora lui care venise cu un portr mare a lui Romică întru pomenirea lui. Se stinsese de mult. Corvezik şi mai ales cele din port ne „terminau” şi toate se încheiau ci trimiterea mea la izolare – carceră – Din când în când ofiţerul politic chema la birou câte 10-li oameni pentru informare. Starea de spirit şi turnătorii.

Printre aceşti 15 era şi omul lor şi pentru a nu fi deconspirat se folosea acest procedeu de interogare în grupe mari. Ca să poţi fi menţinut şef de cameră,

camarazii mei mă prezentau ofiţerului politic ca pe omul care serveşte administraţia. Desigur cu măsură. Toţi erau oameni încercaţi şi ştiau cât să întindă coarda şi unde să se oprească. Eram în cameră cam 80 de oameni. Camarazii mei veneau şi-mi povesteau totul, cei vinovaţi aveau reţinere. Deci îi ştiam şi erau puţini poate doi sau trei şi aceştia victime datorită terorii prin care trecuseră şi încă nu-şi reveniseră.

Aici la Periprava, noi cei din cameră „inapţi" am scris o pagină frumoasă de camaraderie de luptă „unitate şi solidaritate", E drept că am avut şi condiţii. Administraţia îşi muiase comportamentul faţă de noi. Ne pregăteam pentru eliberare şi voia să „ne despărţim de ei cu amintiri frumoase".

Eliberarea (29 iunie 1961)

E mai uşor a trăi închis în speranţa eliberării, decât afară liber în groaza de a fi închis.

29 iunie 1961 – Sfinţii Apostoli Petru şi Pavel.

După terminarea numărului vine un gardian cu o

ţidulă şi întreabă de şeful de cameră.

Eu sunt şeful de cameră răspund oarecum încurcat.

Ai un om Baciu Petru?

— Da avem!

Să meargă cu mine în „poartă”!

Eu obişnuit cu ruta poartă-izolare i-am răspuns că Baciu este plecat afară la lucru pe şantier.

Gardianul s-a mulţumit cu răspunsul meu şi pleacă să raporteze situaţia celor care l-au trimis.

În urma lui mi-am zis că iar mă caută pentru izolare la „neagra”. Nici de ziua numelui nu sunt liniştit pentru a medita măcar.

Ca să nu mai lungesc „agonia” m-am refugiat la Aurel Indreica cumnatul fratelui meu Aurel, care lucra înăuntrul lagărului la un atelier de reparat şi confecţionat saltele de paie.

Mă ascund între saltele!

Seara la număr, vrei nu vrei, trebuia să ies din ascunzătoare căci altfel administraţia ar fi intrat în

alarmă că am evedat.

Plec la cameră. Îmi iau funcţia în primire şi prezint efectivele ofiţerului de serviciu când trece cu rondul. După puţin timp soseşte alt gardian care întreabă de mine.

Mă prezint.

Mă ia la rost că unde am fost toată ziua, apoi îmi spune să-mi fac bagajul că mă eliberez.

Stupoare!

Nu am crezut nicio clipă aşa ceva şi i-am spus gardianului că eu am primit a doua condamnare administrativă.

Gardianul pleacă la grefă să raporteze. Eu rămân la cameră deloc impacientat. Am zis că-i o greşeală.

La ora 23 – era o noapte clară şi frumoasă şi caldă cu cer albastru şi înstelat – vine acelaşi gardian şi mă zoreşte să-mi fac bagajul că plec acasă. Bagaj nu prea aveam cine ştie ce, dar tot ce aveai la plecare o obială, o cămaşă, o flanea etc, lăsai la ceilalţi camarazi.

— Nu am bagaj, am răspuns.

Apoi mă îmbrăţişez cu cei din jurul meu salut pe toată lumea urându-le sănătate şi eliberare grabnică. Decebal Z. Codreanu mă conduce până la poarta barăcii, limită până la care se putea, îmi urează de toate, ne îmbrăţişăm şi „Doamne ajută”.

La grefă aveam puţină nelinişte. Sunt eu cel căutat? îmi cercetează datele de stare civilă cu multă atenţie şi până la urmă îmi pune în mână biletul de eliberare, îmi dă bagajul de la magazie, o jumătate de pâine şi marmeladă, îmi deschide poarta şi iată-mă în plină noapte om liber după o detenţie de 13 ani dar nu pentru totdeauna. Vom vedea la timpul respectiv. Revin puţin. Înainte de a**Răstigniri ascunse** mi deschide poarta am fost sfătuit să nu spun la nimeni că vin din detenţie. Dacă sunt întrebat de cineva pe vapor, pe tren sau oriunde să spun că vin de la munci agricole.

Plecam acasă şi parcă totuşi în necunoscut şi îmi făceam fel şi fel de închipuiri. Cine ştie cu ce surprize

dureroase mă voi confrunta.

Doamne, despovărează-mă de gândurile rele şi dă linişte inimii mele. Cu paşi mărunţi mă depărtez încet lăsând în urmă atâtea dureri, stăpânit de sfânta frumuseţe a naturii, de curăţenia aerului şi îndestularea lui, de care am fost vitregit ani şi ani.

Întoarcerea acasă.

Motto:

Din greul, lungul drum ce-a fost să fie.

Când dus cu morţii eu zăcut-am viu îmi părea calea-ntoarsă veşnicie.

Şi searbădă ca un pământ pustiu.

Port răni adânci în carne încrustate.

Refren ascuns din care eu sporesc.

Şi glasuri frânte, şoapte fulgerate.

Ca un cuţit în mine sfredelesc.

Autorul.

Afară totul schimbat. O lume veche pe care nu o mai recunoşteam şi alta nouă pe care nu o cunoşteam.

Nu am mai recunoscut nici lume, nici casa părintească. Am trecut de ea şi m-am întors îndrumat de către noii vecini. Voiam parcă să găsesc totul aşa cum am lăsat la plecare, căci în optica gândurilor mele totul rămăsese îngheţat. Am plecat la 26 de ani şi m-am întors la 39 de ani. Faţa istovită, fruntea crispată, tuns, cu mustăţi mari, zdrenţăros cu o traistă ţărănească în spate deschid poarta de la grădina dinspre pârâu, astăzi deviat pe a cărui maluri şi meleaguri mi-a fost dat să copilăresc.

Păşesc spre curtea casei. Inima şi tâmplele îmi zvâcneau ca un tremur de frig.

Era aproape de asfinţit. Mama şi tata pe nişte băncuţe mici stăteau pe iarbă la umbră. Mă zăreşte mama şi-l atenţionează pe tata: „Uite vine un om încoace prin grădină, ce-o fi căutând la noi?”

Abia când m-am apropiat de ei şi le-am vorbit, m-au recunoscut după glas. Nu mai ştiau de mine nimic şi nu mă mai considerau viu. Erau amândoi schimbaţi: mama ofilită, iar tata nu mai avea dantură şi mi se părea

că rosteşte unele cuvinte defectuos.

Deşi eram acum împreună m-a răzbit parcă un dor de trecut când în dimineţi însorite alergam cu picioarele goale prin rouă ierbii din livadă sau când în ierni bogate mă înfruntam cu zăpada înaltă tăind poteci până la brâu. Dar neînfrânatele avânturi s-au stins odată cu vreme a lor.

Cât drum lumesc am străbătut până în anul 1961? Câte răni, câte căderi, câte dureri s-au grămădit înăuntrul atâtor ani. Câte vise ucise, câte doruri neîmplinite, câte poteci s-au năruit. Dar drumul tainic către împărăţia lui Dumnezeu rămâne pururi deschis.

Povara covârşitoare a atâtor arestări şi întemniţări a lăsat sechele tulburătoare în carnea şi inimile tuturor alor mei. În urma mea părinţii, fraţii cei care au rămas liberi, surorile au fost prigoniţi şi umiliţi, tot timpul scoşi din servicii. Lui tata i s-a întrerupt pensia mult timp. Ei au purtat şi îndurat mult timp stigmatul de „duşmanii poporului”.

Toate aceste sălbatice ingerinţe numai cât le revezi dar te şi descumpănesc. În numele unor false idealuri care serveau de paravan turbaţii roşii au cultivat ura şi dispreţul pentru om, au luptat împotriva firii lui şi a puterilor dumnezeieşti. Seara s-au adunat toţi ai mei, părinţi, fraţi, surori, cumnaţi, cumnate, nepoţi au întins masă mare şi am sărbătorit întoarcerea mea. M-au sărbătorit ca pe Ulise. Aşezat în rând cu ei am ciocnit pahare. Dar acele clipe eu nu le trăiam. Era de Sfântul Petru şi Pavel ziua numelui acum ziua întoarcerii mele din moarte.

Târziu m-am culcat singur în cameră pe pat moale cu cearşaf alb, faţă de pernă albă care toate te îmbiau la somn. Am adormit cu fereastra deschisă şi candela sub icoană aprinsă. Dar viitorul are tainele lui ascunse şi de multe ori înfricoşătoare. Prigoana, umilinţa şi temniţa parcă sunt lăsate pentru mine şi vor chinui mereu viaţa mea.

Punerea mea în libertate a fost o farsă comunistă.

În comunism totul e la viitor. „Vom avea” şi „vom trăi”.

În libertate.

Aşadar sunt un om liber, glumă pe care eu nu am luat-o niciodată în serios. Nu mă mai încuie şi nu mă mai descuie miliţianul, dar sunt de-acum supravegheat cu toată armata securi ştilor de informatori şi ascultat cu cele mai avansate metode tehnice. Aici, da, în acest comportament partidul se poate mândri. A doua zi de la sosirea mea acasă a şi venit miliţianul de sector trimis desigur de securitate sau chiar era securist îmbrăcat în miliţian şi mi-am cercetat datele de stare civilă dar, scopul era ca să mă vadă cum arăt pentru a mă putea urmări. Era pe post de înger păzitor. Sunt omul periculos care m-am răzvrătit împotriva orânduirii socialiste, reacţionarul pentru care noua societate instaurată de comunişti face eforturi mari pentru a mă tolera. Sentinţa e ireversibilă! Eram internat în spital la izolare (ah, iar izolare!), aveam febră mare şi până la fixarea diagnosticului definitiv aceasta era formalitatea.

Ce să spun, securiştii de data aceasta oficial au venit tocmai când eram în sală şi doctorii mă aşezau la aparte, ca să-mi cerceteze plămânii.

Ce-or fi vorbit cu doctorii, nu ştiu. Atât doar am sesizat că doctorii şi-au schimbat atitudinea faţă de mine şi m-au trimis la salon fără a mai pune la aparate să-mi facă filmul pentru care mă pregătise, doar cu puţin timp înainte de a da buzna peste ei securiştii. A doua zi am fost scos şi de la salon şi trimis acasă „beton armat”. Bravo, vouă medici!

Dar aceasta este situaţia şi trebuie să mă adaptez aşa cum de fapt eram obişnuit împins cu pistolul la tâmple.

Cu tinereţea terminată trebuia să-mi caut totuşi un loc de muncă pentru a-mi câştiga pâinea zilnică. Peste tot pe unde am fost să-mi găsesc un post pe măsura pregătirii mele adică contabil eram refuzat de către serviciul de cadre „ochiul partidului”.

Mă prezint la braţele de muncă. Nici vorbă de

palsament pe meseria mea. Mi s-a oferit post de muncitor necalificat Trustul nr. 2 construcţii din Bacău.

Primesc cu bucurie!

Am îmbrăcat cămaşa suferinţei dintr-o pornire sufletească curată, înaltă şi nu m-am socotit niciodată victimă şi nu am urmărit grade. Societatea putea să mă îmbrace în orice fel de haină de la vărgate până la împuţiturile ruseşti eu eram tot eu şi nici mai mult nici mai puţin decât mă considearm eu în adâncul conştiinţei mele. Mi-am zis că eu ştiu ce m-a făcut bun sau rău şi certificatul mi-l dau singur. Mă prezint la întreprindere şi sunt repartizat la o echipă de zidari la mestecat var şi căratul lui cu o găleată sus pe schele. Acum iarăşi eram „măi, ăla”, „măi, tu, mestecă mai repede”.

Vârtejuri de praf de var îmi troieneau trupul şi-mi acopereau uneori şi lumina ochilor. Palmele îmi erau pline de var, crăpate şi umflate. Sărmanii plămâni şi aşa betegi munceau din greu ca să mă alimenteze cu aer. Foşăiau ca un burduf cu care ferarii comprimă şi suflă

aerul pentru a ţine aprins cărbunele. La fel gâtlejul îmi ardea şi mă ustura.

După un timp în cadrul Trustului s-au deschis nişte cursuri de zidari la care m-am înscris şi eu şi am devenit meşter autorizat categoria a IV-a. Am făcut un pas înainte în cadrul socialismului biruitor la sate şi oraşe.

În toamna anului 1962 în preajma iernii se căutau fochişti sezonieri pentru perioada rece la Centralele de la Blocuri.

M-am înscris şi pentru această meserie de fochist la nişte cursuri fulger şi am căpătat autorizaţie de fochist pe care mulţi fochişti nu o aveau. Pentru ea am susţinut un examen oral-teoretic, care pentru mine nu a fost greu. Pe teren era anevoios. Inginerul.

Eugen Isopescu cu care am fost coleg în cursurile primare mi-a semnat autorizaţia.

Toamna m-am angajat fochist de noapte sezonier acolo unde lucra fratele meu mai mic Vasile.

El era titular şi ştia meserie. Toate eventualele intervenţii pe teren le făcea el. Eu numai aprindeam focurile şi supravegheau cazanele. Ziua pe şantier la zidărie şi noaptea fochist. Aveam două servicii care îmi lua mai mult de 16 ore. Într-o noapte aţipesc puţin şi scap de sub control focurile. De la 80 grade roşu manometrele ajung la 120 de grade. Nu aveam practic nicio posibilitate de intervenţie. Am stins toate focurile şi m-am aşezat între două cazane pentru ca în caz de explozie să dispar şi eu. Dar până la urmă cazanele au rezistat şi eu am fost salvat de o mare nenorocire care trecea dincolo de persoana mea care nu mai avea pentru mine niciun preţ.

Pe şantier am lucrat la mai multe puncte la spital, maternitate, P.C.R., popicărie, în centru la magazine. Am avut maistru pe Romică Mihalcea un om de mare suflet şi meseriaş de mare talent.

Acest om cunoştea sifuaţia mea, era membru de partid dar m-a ajutat cu tot curajul şi din tot sufletul.

Fără el mi-ar fi fost foarte greu. A murit de mult de tânăr cu o ciroză hepatică. Era invalid de mâna dreaptă, dar lucra cu mâna stângă. Era un mare desenator şi făcea şi sculptură şi ornamentaţie din ipsos. Era un mare talent şi dotat cu o mare voinţă.

Tot el prin avocatul Aurel Cioică de la Fabrica de zahăr Sascut şi serviciul de cadre mi-a aranjat transferul de la Trust ca zidar la fabrica de zahăr Sascut pe post de contabil I la Serviciul Financiar.

Am stat aici camuflat un an de zile şi după ce am fost dibuit că sunt cazierist politic mi s-a dat preaviz de către conducerea fabricii, director Zechil, fost muncitor cu patru clase primare dar mare comunist.

Dar totul va fi spre binele meu. Veneam iarăşi la Bacău ca sănii îndeplinesc destinul.

La întreprinderea regională Combustibilul era un post de contabil I. Am renunţat la preaviz şi am cerut fabricii transfer. Conducerea Fabricii a acceptat iar şeful de cadre un om deosebit şi bun român care mă cunoştea

mi-a dat referinţe bune. S-a făcut că nu ştie nimic de cazier. Îl chema Aurel Minea din Sascut târg.

Iată-mă din nou pe post de contabil I la Regionala Combustibilul Bacău. Şef contabil era Ţapu Traian din Piatra Neamţ om cu studii superioare care a ştiut să aprecieze omul, pregătirea şi munca.

S-a purtat deosebit de atent cu mine iar eu i-am răspuns cu muncă şi i-am fost de mare folos.

Mai tânăr decât mine cu un an sau doi a murit de mult lăsând în urmă păreri de rău din partea celor care l-au cunoscut şi l-au apreciat. A fost un om generos şi nu a făcut rău nimănui. Aici voi cunoaşte pe viitoarea mea soţie Aurica Munteanu.

Căsătoria.

Părtaşă a câte grele au fost să fie.

Oriunde-aş fi, te simt cu mine-aproape.

Tu te-ai născut din însorite ape.

De n-ai fi tu mi-ar fi viaţa pustie.

În ochii tăi iubirea mea renaşte.

Eşti tot ce am, din tot ce mi-am dorit să fie.

Un dar ce l-am primit cum altul nu e.

Şi legământ ce margini nu cunoaşte.

Tu, liniştea şi zbucium-mpreună.

Mi l-ai vegheat cu steaua ta cea bună.

Şi ai iscat din lacrimi, curcubeie.

Din visul muritor mi-ai dat o clipă.

Cu mine-ai plâns cu pe-a timpului aripă, Sperând un ţărm cu albe orhidee.

(Zarea Aiudului)

Ce tainică e viaţa omului! Câte surprize îi ascunde viitorul! Dar pas cu pas ele i se descoperă la timpul rânduit de Dumnezeu şi se împlinesc aducându-i bucurii sau tristeţi.

La noua mea întreprindere sunt aşezat cu biroul faţă în faţă cu Aurica Munteanu – contabil – fostă studentă la Facultatea de Filologie din Iaşi anul III, – eliminată pentru că, tatăl ei Costache Munteanu, învăţător, veteran de război cu şase copii avea, 24 de

hectare de pământ, pentru care şi urmaşii erau urmăriţi şi prigoniţi, alungaţi afară din şcoli.

Într-o zi îmi aruncă discret un bileţel cu următoarele rânduri. „Locuiesc pe strada Ardealului, nr. 5. Poţi să-mi faci o vizită diseară? Te aştept!” Rup bileţelul şi-i şoptesc. „Da!”

În birou mai aveam 5 colegi. Seara onorez invitaţia şi fata trece la discuţii pe direct.: „Te-am invitat la mine acasă pentru că la birou e riscant să discutăm. Iată despre ce este vorba: Acum două zile şefa de la cadre, o veninoasă, m-a invitat în biroul ei şi cred că numai pe mine şi m-a întrebat de dumneata dacă te cunoşteam, cum te comporţi, ce discuţii porţi, dacă ştiu că ai fost condamnat. Atât! Vezi ce faci şi ai grijă să nu vorbeşti ceva pentru că eşti supravegheat şi în birou avem şi colegi poştaşi”.

Aşa a început apropierea, prietenia şi apoi căsătoria noastră, în trei, patru luni de zile, la 29 iunie 1963 ne-am hotărât să facem acest pas spre necunoscut

şi vom trai pe parcurs împreună multe dureri.

Am luat pe sora mea mai mare şi pe soţul ei Alexandru Tiron şi la Biserica Buna-Vestire din Bacău, fără dascăl, fără asistenţă, am primit binecuvântarea Părintelui Grigore Balaban de unire veşnică la 29 iunie 1963.

iată-mă şi căsătorit! Cât mi-am dorit pe parcursul drumurilor mele răvăşite şi pline de chinuri să-mi găsesc liniştea şi odihna în sânul sfintei căsătorii.

Dumnezeu mi-a dat-o şi tot El mi-a luat-o „după 38 de ani de convieţuire, visul vieţii mele s-a stins. Durerea ce o lasă în suflet e mai adâncă cu cât cel dispărut ţi-a fost mai drag şi de neînlocuit. A fost un suflet chinuit şi înainte de căsătorie şi în timpul căsătoriei. Prigoană după prigoană. Ne-am unit doi prigoniţi. În perioada anilor 1975 – 1977 am fost iarăşi întemniţaţi în Zarea Aiudului pentru aşa-zisa propagandă împotriva orânduirii socialiste pe care eu nu am făcut-o, dar ticăloşia omenească e murdară şi

coboară până la treapta cea mai de jos. Auziţi-mă voi martori falşi. Vă iert din inimă şi de aceea nu va pomenesc aici numele.

Totul a fost înscenare pentru a ne distruge. Dar am stat amândoi chin lângă chin şi ne-am slujit legământul de aliaţi cu tot devotamentul şi dăruirea. Bucură-te, acolo sus în ceruri scumpa mea soţie Aurica, pentru că ţi-ai câştigat aici un drept veşnic la recunoştinţa mea, iar acolo sus în ceruri împărtăşirea veşnică a bunătăţilor dumnezeieşti.

Am stat amândoi uniţi până când voinţa Celui Atotputernic a chemat-o la El.

A murit în ziua de miercuri 3 ianuarie 2001 ora 18,30, asistată de mine, de sora mea Adela, cumnata Silvia Baciu şi buna vecină Maria Drăgan.

Dar ceea ce nu au putut face duşmanii din afară au încercat să o facă spre ruşinea veşnică cei dinăuntru familiei.

Suflete ruginite, minţi descumpănite au impietat

durerea mea, au pângărit memoria ei şi i-au neliniştit somnul celei care le-a fost soră şi mamă.

Ce nebunie! Câtă ingratitudine! în loc să sărute mâna binefăcătoarei şi fruntea rece ca de marmoră, i-au pecetluit somnul cu lucruri teribile pe care nu vreau să le aştern pe hârtie.

Soră şi mamă, a fost o inimă milostivă care i-a hrănit, i-a crescut şi i-a ridicat în lume pentru care a îndurat privaţiuni şi suferinţe. Suspinul inimii sale şi lacrima ochilor ei din viaţa aceasta îi vor lumina veşnic veacurile viitoare.

Ca ultim omagiu şi răspuns tuturor infamiilor, versurile construite în Zarea Aiudului pe când ea venea la mine la vorbitor să răstigniri ascunse mi aline surghiunul greu şi să aprindă nădejdi inimii mele stau mărturie:

Tu eşti aşa cum te ştiu eu, divină.

Ca-n prima zi scăldată în lumină.

Şi dârză-n toate, fără-asemănare.

Venit-au vremuri grele de urgie.

Statornică tu mi-ai rămas soţie.

Izvor de dăruire şi iubire.

(Zarea Aiudului)

Acum aştept marea revedere!

Harul lui Dumnezeu şi mila Lui să fie cu aleşii Săi. Veşnică recunoştinţă din partea mea pentru devotamentul şi dăruirea cu care şi-a sluj it legământul de aliat.

Percheziţie 1975

9 Iunie 1975. Aceasta a fost ziua premergătoare noii mele întemniţări.

Securitatea m-a tolerat destul 14 ani cu falsă libertate. Bezne grele vor învălui iar fruntea mea şi sufletul surghiunit în focul atâtor şi atâtor ani de chin. Eram la birou. Lucram la Direcţia Comercială Bacău pe postul de contabil principal când năvălesc peste mine maiorul de securitate Cornel Iacob ofiţer anchetator şi maiorul Burlacu ofiţer de urmărire. Un golan şi un

ţigan. Totul era dinainte cunoscut. Securitatea avea chei false şi în lipsa omului pătrundea peste tot şi instalau aparte de ascultare. Au mers direct la seiful meu şi au început să răscolească fără nicio explicaţie. Nu găsesc nimic. Trec apoi la biroul meu, apoi percheziţie corporală. Îmi întorc buzunarele şi aşază totul pe birou. Mă borfâşesc ca pe cel mai mare răufăcător, mă umilesc. Nu găsesc nimic compromiţător.

Sunt invitat apoi afară unde mă aştepta un jeep şi pornim către domiciliul din str. Milcov, nr. 17.

Mai invită un vecin şi încep apoi a cotrobăi peste tot în magazie, în beci, în pod în cele două camere în care locuiam. Pun deoparte toate notiţele mele, toate însemnările mele după ce voi semna pe ele: „9 iunie 1975, găsit la mine cu ocazia percheziţiei” în podul casei au găsit într-o valiză răvăşită şi cu de toate o cărticică cu poezii religioase de Dort. Mi-o ridică. Corp delict „dinamită!”

— Eşti ostaş în Oastea Domnului? Mă întreabă

securistul Iacob Cornel. Îi

— Nu! răspund eu.

— Atunci ce caută această carte dosită în pod?

— Nu-i dosită, domnule. Pentru aceasta aţi şi găsit-o. Se vede cât colo că-i prăfuită de vreme, foile răscoapte, nefolosită.

După terminarea percheziţiei pun într-o servietă toate însemnările mele şi poeziile lui Dort şi poftim la Securitate. Aici rămân în birou cu Cornel Iacob şi începe trierea materialului şi interogarea mea.

Se opreşte la caietul de versuri care nu avea nimic din ceea ce ar fi dorit el să găsească. Îmi cere declaraţie pentru cartea cu poezii a lui Dort. Arăt că nu sunt în Oastea Domnului şi-mi cere să o distrug. Asta a rămas să o facă Iacob, eu nu am mai pus mâna pe carte. După câteva ore de anchetă îmi spune că sunt liber să merg acasă şi că nu am voie să părăsesc domiciliul.

— Din acest moment a început urmărirea penală împotriva matale şi va trebui să te prezinţi la noi ori de

câte ori vei fi chemat.

De la 9 iunie 1975 până la 11 octombrie 1975 când am fost arestat, tot am fost chemat la anchetă la care s-a mai adăugat şi maiorul Stelian Bunea – altă brută comunistă, care nu ştia să folosească nici batista. O scursură, un bălos.

Toate erau nimicuri.

Marea anchetă

:

Marea anchetă începe odată cu arestarea mea la 11 octombrie 1975. Până atunci cei doi anchetatori au mers pe urmele mele şi au tot adunat material.

Au cercetat toate plecările mele pe oriune şi toate întâlnirile mele cu oricine şi mai ales cu foştii deţinuţi politici. În ce scop m-am întâlnit ce am discutat şi cine a mai fost de faţă. Întrebări clasice. Multe şi multe nimicuri şi chiar intimităţi mi-au fărâmat nervii cu întrebări care nu aveau nimic cu siguranţa statului. Singura vină a mea era că nu sunt cu ei şi pentru aceasta

trebuie să fiu distrus ca „duşmanul poporului”. Ei, mişeii, erau poporul!

La domiciliul meu am avut introduse cinci aparate de ascultare. Unul în pod după horn, două în cameră la draperie, unul în cămară şi unul afară în magazie. Toate au fost introduse în lipsa mea prin pătrundere cu chei false.

Borfâşărie şi samovolnicie la cel mai înalt nivel. Multe zile şi nopţi până târziu de anchetă s-au consumat cu caietul de poezii. Analfabetul de Iacob Cornel era şi om de înaltă cultură nu numai specialist în tortură. O jigodie de adunătură pleava societăţii pe care acum comunismul o folosea pentru a distruge valorile româneşti şi neamul românesc. Obraznic şi agresiv. Cerea explicaţie la fiecare cuvânt din poeziile mele scoţându-l din context pentru a insinua o culpă. Scorţişoara nu-i pentru porci, spune un înţelept şi vechi proverb românesc.

Zadarnic îi dădeam explicaţii cu căruţa. El nu

putea înţelege metafore şi figuri de stil şi o ţinea pe a lui ca tot prostul.

Până la urmă am scos-o la capăt şi cu poeziile, s-a lăsat Păgubaş şi au recurs ambii anchetatori la criminala lor practică. Au interogat şi au siluit pe mulţi din colegii şi colegele mele de muncă să-i facă părtaşi la mişelia lor. Dar nu au reuşit nici aici. Mulţi colegi mi-au mărturisit mai târziu cu lux de amănunte toate silniciile anchetatorilor. Unii chiar când eram anchetat în libertate mi-au şoptit intim şi m-au încurajat spunând că au fost interogaţi despre mine dar nu au declarat nimic rău şi să fiu tare.

Până la urmă au găsit şase martori falşi din afară biroului. Aceştia aveau probabil stagiu şi cooptaţi ca informatori. Trei erau dintre foştii deţinuţi politici cunoscuţi de mine, un jandarm adus de aiurea, fratele mamei soacre şi cumnatul după soţie, soţul surorii ei. Nu le dau numele, pentru că voi cititorii vă veţi cutremura de ceea ce era în stare să facă Securitatea. Eu

i-am iertat!

Aceştia au declarat împotriva mea tot ce le-a pus în gură securitatea. Mi-au pus în sarcină spuse pe care eu nu le-am spus. Zadarnic m-am opus. Ei erau şase şi eu unul şi nu era nevoie de adevăr nici în instanţă, ci de acoperire de motivaţie.

Sentinţa nu o dădea Tribunalul în funcţie de faptele săvârşite, ci politicul, adică securitatea în funcţie de personalitatea şi valoarea omului. Cu cât omul era mai demn, era considerat un vrăjmaş al comunismului şi trebuia distrus.

Toate condiţiile cerute de lege erau doar o formalitate pentru ochii lumii. Nu faptele erau luate în calcul, ci omul. Întâi erai arestat pentru că erai considerat duşman al poporului şi după aceea scormoneau şi inventau acuzaţii.

Procesul 1975

Motto:

Mişei şi slugi cu toţii şi-au dat mâna.

Prin infamii, prin fals şi înscenări.

Ne vino vata-mi viaţă să-mi răpună.

Autorul.

Tribunalul Militar Iaşi s-a deplasat la Bacău. Într-o chiţimie a Tribunalului Bacău în secret s-a judecat procesul meu în ziua de 21 noiembrie 1975. Tribunalului Militar mai bine i s-ar potrivi Tribunal criminal avea ca preşedinte pe colonelul Pop din Iaşi iar ca procuror a fost cooptat colonelul Ionescu şeful procuraturii militare Bacău, un ţigan hidos la trup cât şi în comportament fără personalitate şi obraznic ca toţi ţiganii şi agresiv.

Din partea mea am avut asistenţă doar pe soţia mea, iar de partea cealaltă maiorii Corneliu Iacob şi Stelian Bunea, prezenţi ca să supravegheze atât martorii cât şi Tribunalul.

Procesul s-a judecat în stil comunist. Nu am avut dreptul la martori şi nici nu am avut voie să pun întrebării martorilor acuzării.

Când martorul Vasile Mărculescu a încercat să retracteze ceea ce a declarat la Securitate atunci colonelul Pop preşedintele s-a ridicat în picioare aprins la faţă până în vârful urechilor a început să ţipe la el, cum îndrăzneşte să nege. Acesta a amuţit de frică şi nu a mai spus nici că recunoşate, nici că retractează. Avocatul meu a tăcut la acest incident. Zadarnic am vrut eu să cer Tribunalului să lase martorul să depună liber că de asta e judecată să asculte ambele părţi şi în funcţie de ce spun martorii să hotărască.

Nu m-a lăsat, era pornit şi înfierbântat de parcă mă judecam cu el nu cu legile ţării care de procuror trebuiau apărate. Preşedintele trebuia să asculte părţile şi să fie imparţial.

Prin sentinţa nr. 240 din 21 noiembrie 1975 am fost condamnat de Tribunalul Militar Iaşi la 6 ani închisoare pentru infracţiunea de propagandă împotriva orânduirii socialiste.

Eram aici izolat de tot restul pământului. Aveam

de partea mea suport moral aliat devotat şi neînfricat pe soţia mea care a avut acces în sala de judecată.

Iată şi mărturiile martorilor: Un martor a declarat că am spus că s-au mărit preţurile pieţii dar salariile au rămas pe loc, altul a spus că am ascultat postul de radio Europa Liberă la el acasă, delict pentru care am fost sancţionat numai eu. Se vede cât colo poziţia lui de turnător.

Un alt martor a declarat că am înjurat partidul comunist, iar un alt martor a declarat că în staţiunea balneară Olăneşti am întrerupt aparatul de radio când vorbea tovarăşul N. Ceauşescu.

Toate au fost minciuni. Dar chiar dacă ar fi fost reale mărturiile lor, sunt nimicuri. Iată pentru ce securitatea respectiv partidul comunist lua liberatea şi ucidea zilele unui om.

Sfinte, pământule, cum de îi mai rabzi?

De la proces am fost transportat înapoi în arestul Securităţii şi după trei zile vor fi încarcerat la

Penitenciarul Bacău pentru puţin timp. Am refuzat să dau numele martorilor pentru a nu-mi mai împovăra sufletul. Îi iert din inimă. Poate şi sunt sigur că şi ei mai târziu şi-au regretat fapta şi s-au căit. Dumnezeu să ne ierte pe toţi.

Am trăit toţi vremuri de smoală şi de sodomă.

Niciodată diavolul nu a răvăşit pământul şi sufletele oamenilor ca în zilele noastre cu încercări atât de grele.

Penitenciarul Bacău.

După 8 zile de la pronunţarea sentinţei de condamnare am fost depus la Penitenciarul Bacău. Era o iarnă grea. Frig, viscol şi omături mari. Am fost introdus de unul singur într-o cameră cu mai multe paturi. Iată-mă în amurgul vieţii o iau de la capăt sunt împovărat de boală şi obosit de greul anilor trăiţi după gratii. Cu trupul obosit, cu inima însângerată ridic braţele neputincioase către cer, îmbrac din nou cămaşa suferinţei şi încerc să mă opun noilor constrângeri.

Dă-mi Stăpâne Sfinte putere şi credinţă. Nimic nu-i întâmplător. Dumnezeu are tainele sale din care omul trebuie să înveţe.

Deşi frig în cameră aveam avantajul că puteam folosi toate păturile sub care noaptea mă înghesuiam aveam înăuntru grup sanitar, aveam apă. În fiecare dimineaţă şi peste zi mă băgăm sub duşul rece. Aleragam toată ziua cu voie dar şi de nevoie. Şi aşa au trecut zile şi săptămâni şi iată-mă în Ajunul Crăciunului 1975. Mi-am adus atunci aminte pe cât posibil de toţi anii petrecuţi în temniţă la armată, pe front, de toţi anii copilăriei, de colinde, de păcatele mele. Doamne, pentru păcatele mele ai îngăduit surghiunul meu pentru ispăşire şi mântuire.

Am fost scoşi la plimbare. Oraşul era învăluit tot în zăpadă ca altă dată pe când eram copil şi colindam la ferestrele creştinului mai puţin zbuciumat şi înfricoşat.

Mi-am adus aminte de toţi cei dragi ai mei bunici, părinţi, fraţi, surori, prieteni, camarazi vii şi morţi şi mai

ales de scumpa mea soţie rămasă de izbelişte tuturor lovirilor. Mi-am adus aminte de tăria poeziei şi am repetat sute şi mii de versuri din poetul martir Radu Gyr.

Departe de toţi i-am colindat pe toţi până noaptea târziu. Tristeţea pusese stăpânire pe sufletul meu, îmi zvâcneau tâmplele şi amintirile rămase dincolo de barierele vrăjmaşe defilau prin sufletul meu care la fel alerga fără oprelişti. Cu inima grea şi mintea răvăşită am construit atunci colindul:

S-a stins steaua care Vestea taina mare, Cerule de piatră Beznele ne latră; Fiare şi blesteme Au dat buzna-n vreme, Pradă totul-n cale Lăsând numai ale Cnutul greu ne-apasă, Plâng pruncii la masă N-au de loc merinde Nu rostesc colinde: Pe buze de slavă.

Pusu-le-au otravă Fiare apocalipte Spurcând toate sfinte Duruie prin ţară Apriga fiară Vine cu urgia Aducând pustia în orice iubire Arde-o răstignire şi în orice gând sfânt Plânge un mormânt.

În ziua de 6 ianuarie 1976 – Botezul Domnului – cu duba C.F.R. am fost transferat la Bucureşti la închisoarea Rahova, cine ştie câte vor mai fi până la anul şi unde voi mai fi la anul. Acum călătoresc pe dubă.

Închisoarea Rahova.

Am ajuns noaptea târziu la închisoare. Nepotoliţii călăi în frunte cu ofiţerul politic mă aşteptau. După ce la camera de primire mi s-au luat toate datele de identitate şi mi s-a făcut nelipsita percheziţie am fost luat în primire de doi miliţieni şi după ce străbat mai multe culoare ajung în faţa unor uşi metalice sub un tavan scund rezemat pe o grindă de beton pe care scria Penitenciar.

Se deschid uşile prin apăsarea pe un buton roşu şi intrăm pe un culoar de-a lungul căruia se aflau mai multe celule. Ne oprim la celula nr. 8. Gardianul descuie uşa şi mă împinge înăuntru. Celula avea o suprafaţă de 2/3 m, două paturi suprapuse şi o gaură pentru W.C.

dotată deasupra cu bazin pentru apă. Sunt primul venit. Nu trece mult timp şi iată că-mi aduce tovarăşi un ţigan nu prea tuciuriu, **Răstigniri ascunse** statură mijlocie şi bine legat. Se recomandă Radu Gheorghe zis „Nebunealã”. Acesta era considerat spaima hoţilor şi a deţinuţilor politici.

Preotul Gheorghe Calciu Dumitreasa povestea că a stat în compania acestui ţigan şi nu a făcut cu el deloc casă bună. A avut necazuri mari. Eu nu am priceput niciodată de ce mi-a adus în celulă acel ţigan emancipat ştia să discute, era informat şi era curat şi nu m-a provocat niciodată, nu s-a comportat violent cu mine aşa cum îi mergea faima. După câteva alte zile a mai introdus pe un la treilea. Acesta era politic, de meserie aviator. Se numea Gârneaţă şi era la fel om liniştit. Chinul mare era lipsa de aer. Trei oameni pe un spaţiu atât de strâmt fără geam. Celula avea o mică pătrundere afară 20/20 cm. prin care primeam aer. Trăiam la limitele rezistenţei deoarece pulmonar nu prea stăteam

bine, am avut de mai multe ori pleurezie şi acum şi vârsta îşi spunea cuvântul.

În această situaţie mă întrebam de ce sunt la izolator fără nicio abatere de la regulamentul puşcăriei şi nu mi-a fost greu să găsesc explicaţie. Secătura de securist de la Bacău, Cornel Iacob mi-a făcut fişa de „periculos” şi cu această patalama oriunde erai transferat te ţinea în regim special.

Dar iată salvarea! Primesc vorbitor. Soţia după ce a umblat mult până a dat de urmele mele după multă insistenţă şi căutare, Direcţia Penitenciarelor îi face cunoscut locul detenţiei mele. Am putut să-i şoptesc că sunt ţinut în regim de pedeapsă. A cerut atunci audienţă la comandant şi la ofiţerul politic a prezentat acte medicale că am hepatită evolutivă, ulcer duodenal şi suferinţă renală şi în paralel a introdus în Tribunal acţiune cerând să fiu expertizat de o comisie medicală şi să mi se dea tratament. În urma acestor intervenţii ale soţiei am fost scos de la izolator şi mutat la cameră.

Aici aveam lumină, căldură şi cazarmament.

Ticăloşia era că eram băgat cu hoţii. Şef de cameră era un ţigan mare torţionar şi pe care îl chema tot Radu Gheorghe vestit pentru violenţele sale. Bătea pe hoţi numai la ficat. Aici era şi un deţinut condamnat politic, se numea Anton pe care îl bătea zilnic numai la ficat, sub supravegherea miliţianului care pândea prin vizetă.

Bietul Anton înjurase prin telefon pe securişti a fost depistat şi condamnat la mai mulţi ani închisoare şi acum era dat pe mâna lui Radu Gheorghe pentru a-l termina. Ţiganul era dirijat de ofiţerul politicsecuristul închisorii.

În această cameră am cunoscut şi am stat un timp cu Camil Demetrescu fost secretar P. N. Ţ. Era un om cultşi cinstit. Am discutat cu el şi despre omorârea lui Corneliu Zelea-Codreanu, Nicadorilor şi Decemvirilor. Mi-a spus că e rudă cu Armand Călinescu dar respinge acţiunea şi crima lui. Nici de vodă, Carol al 2-lea nu mi-a vorbit elogios. Îl condamna pentru viaţa lui de

desfrâu, iar pe plan politic considera că domnia sa a fost un blestem pentru neamul românesc.

În luna martie 1976 am fost trimis la spitalul închisorii Jilava pentru operaţie. Am stat într-o cameră cu geamuri văruite care nu se deosebea cu nimic faţă de celelalte de unde veneam eu. În această situaţie am refuzat operaţia şi după 30 de zile am fost trimis înapoi la închisoarea Raho va.

Pe dubă în luna aprilie în seara de înviere am fost pus în cătuşe urcat în duba C.F.R. Şi trimis la Zarea Aiudului. Până la destinaţie am construit versurile:

Noaptea de înviere.

Mi-i tristă această noapte, cu zornăit de fiare
M-apasă ca o piatră trecututl izgonit.

Vin amintiri din vreme şi calde ca un soare Vin să-mi aducă linişti din Templul zăvorât în cuşca unei dube ce duce viaţa mea Smeritu-mi trup se-nclină ca-n albe primăveri: Puterile-mi sleite de aşteptare grea Mi-adun, să mă-nsoţească în noaptea de-nvieri.

Strâmtoareanăbuşită mă ţine pironit Stau nemişcat în rugă, tristeţile-mi supun Desprins ca dintr-un cleşte în drumul meu cernit Plutesc parcă aievea cu cântecul străbun.

Mă leagănă-oboseala, îmi dă mereu târcol Lăuntric o lumină îmi curge ca un şopot.

Aleargă trenu-n noapte cu şuiere în gol Fărâmiţând în aer fâşii subţiri de clopot.

Când temnicerul mişcă vizeta, mohorât o undă străvezie cătuşele-mi aprind învăluind în umbră în „cuşcă” surghiunit Eu chem în preajma morţii şi raze mă cuprind.

E noaptea învierii. Trăiesc fără să fiu.

Închise ca-ntr-un mormânt cu sânger strop cu strop.

Ard dincolo de mine lumini până târziu.

Când eu cobor în Zarea şi-n bezne iar mă-ngrop.

Versurile de mai sus spun totul. Le-am citat cu multă tristeţe. Dacă altă dată eram urmăriţi de oamenii

aparatului de stat, acum, securitatea a introdus în arsenalul ei monstruos silnicii împotriva familiilor noastre la care unele din rudele noastre apropiate au cedat şi s-au făcut complicii securiştilor depunând mărturii mincinoase pe taţă chiar în Tribunal. La fel şi unii din foştii camarazi. Zadarnic a fost protestul şi rezistenţa mea. Tribunalul a luat de bună mărturia lor fiindcă totul în comunism e minciună şi crimă.

Recursul mi-a fost respins. Omul nu mai curge în matca lui. Suntem departe de visele noastre, mai departe chiar decât cele mai sumbre speranţe. Curajul de neclintit şi tăria sufletească păleşte de multe ori în faţă crudei realităţi. Şi totuşi o răsturnare va veni. Din beznele tinereţii noastre ucise, din ocna care am sângerat, mai visăm un licăr de lumină.

Doamne, îndură-Te spre noi!

Zarea.

Mormânt valah.

Mumii scoase-n lumină din hrube adânci şi reci

Schelete mişcătoare în zdrenţe-nfăşurate îşi plimbă-n cerc conturul în strâmte boxe reci Neştiutoare-n trupuri şi-n simţ netulburate. Nici foşnet nu-i de frunze, nici fir de iarbă crud să smulgă-o tresărire solemnelor tăceri Aici e Zarea cruntă, a cruntului Aiud! Mormânt valah şi roată de astăzi şi de ieri.

Oftaturi sugrumate, neostoit pojar Din sfere ancestrale în inimi se strecoară când sufletul din humă desprins, trece hotar Lăsând în negre ziduri vremelnica-i povară.

Autorul.

Zarea, cea mai temută închisoare din România, construită de unguri în timpul Mariei Tereza. Aici erau trase pe roată oasele valahilor şi nu mai puţin în zilele noastre. Aici a fost decimată strop cu strop elita neamului nostru şi căpetenia oştirii române. Aici, printre aceste ziduri crâncene, a fost ucis viitorul copiilor noştri de blestemaţii de ieri şi acrobaţii de azi, care au târât şi târăsc ţara în cea mai cruntă tragedie.

Zarea, clădire cu 30 de celule suprapuse total 60 de celule cu dimensiuni de 1,70 m. lăţime şi 4 m. lungime în a cărui ziduri numai din 1941 – 1964 a măcinat zeci şi zeci de mii de vieţi, lacrimi şi suferinţe româneşti şi a ucis sute de vieţi, rămâne unică pe harta gulagului românesc.

Cei dinaintea mea muriseră de mult. Acum au rămas alţii în faţă: director era colonelul Moldovan şi ofiţer politic-securist-locotenent-maj or Lupu.

Deţinuţii politici care să aparţină vreunui partid cu trecut de luptă erau puţini.

Am întâlnit un liberal care după puţin timp de la sosirea mea a dispărut. Probabil a fost pus în libertate. Nu-i mai reţin numele. L-am cunoscut şi am discutat cu el. Era un om de o atitudine frumoasă. Am cunoscut pe fraţii Botez, simpatizanţi legionari, tineri şi plini de curaj şi demnitate. Doctor Nicolaefijtghişan bănăţean, legionar vechi cu trecut de luptă zbuciumat. A fost un timp fugar în Germania şi a venit paraşutat pentru a

întări rezistenţa anticomunistă în ţară. Grigore Caraza mai tânăr decât mine cu vreo zece ani, originar din Piatra Neamţ, simpatizant legionar, era recidivist. Erau mulţi deţinuţi din secta ehovistă, câţiva unguri care îl înjuraseră pe Ceauşescu şi mulţi din Comerţul Exterior învinuiţi de sabotaj economic care era considerat delict politic.

Regimul era acum mult diferit de cel până în 1964. Aveam pătură, saltea, cearşaf şi primeam cărţi de la biblioteca închisorii, cărţi bune care nu aveau de-a face cu vreo intenţie de îndoctrinare. Geamurile erau la fel oblonite cu jaluzele de nu puteai vedea afară. Am fost cazat la etajul I. Şi la fel ca în trecut eram pritociţi de la o celulă la alta şi în formaţiuni complet diferite. Aveam dreptul la cumpărături 60 de lei lunar şi pachet 3 kg la 3 luni.

Se lucra în fabrică tură de noapte la „Elastă" pentru care primeai 1/4 kg pâine şi felul doi la prânz.

Munca nu era uşoară şi mai ales în tură de noapte.

Am lucrat şi eu un timp şi suportam greu efortul. Eram hepatic.

Soţia mi-a făcut proces la Tribunalul din Alba-Iulia prin card arăta că în libertate am fost pensionat de boală, cu diagnosticul di hepatită cronică evolutivă.

— S.

Am fost vizitat de către o comisie medicală şi am fost scos de la muncă. Am rămas la celulă tot în Zarea şi aveam dreptul să stau în pat. Regimul alimentar pentru bolnavi mi l-au suprimat pe considerentul că nu lucram.

Am stat aici şi cu un grup de comunişti din Oneşti-Bacău filoruşi conduşi de Ion Stamatin fost secretar de raion Moineşti, în timpul lui Gh. Gheorghiu-Dej. Toţi s-au purtat demni şi nu am făcut niciun compromis cu ofiţerul securist care totuşi avea recrutaţi turnători foarte puţini tot din foştii comunişti din cei de la Comerţul Exterior.

Acum aceşti turnători nu mai aveau căutare mare,

deoarece ofiţerul politic avea introduse în celule aparate de ascultare.

Din foştii membri de partid căzuţi acum în dizgraţie reţin numele inginerului electronist Niculescu condamnat la moarte apoi i s-a comutat pedeapsa pe viaţă pentru vina că ar fi primit de la o firmă străină 25.000 dolari pentru un contract şi i-a depus cu 24 de ore mai târziu. Acest inginer era mare specialist şi-l însoţea tot timpul pe Ceauşescu în străinătate. Era un om cuminte, dar deprimat. Suporta greu detenţia.

După el a venit alt inginer Ilieş la fel mare specialist, fost ministru. Avea şi câteva invenţii.

Nu cunosc cauza pentru care a fost condamnat. Ştiu că i s-a dat moartea apoi pedeapsa i-a fost comutată cu sentinţa de detenţie pe viaţă.

Şi inginerul Ilieş şi Niculescu se deosebeau mult în comportament faţă de cei de la Comerţul Exterior. Prestau o ţinută mai deosebită, mai sobră şi mai demnă.

Cei din Comerţul Exterior au lucrat afară toţi

obligatoriu cu.

Securitatea. Ei povesteau discret cum li se făcea pregătirea la plecare de către securişti, cum trebuiau să se ferească de contraspionajul apusean, li se dădeau anumite legături cu oamenii din străinătate pentru diferite misiuni.

Toate intimităţile de serviciu trebuiau discutate în baie cu robinetele şi duşurile deschise pentru a nu putea fi interpelaţi de spionajul apusean.

Cutremurul din 1977 m-a prins treaz la Zarea. Foarte puţin l-am perceput. A doua zi ni s-au dat la toţi cărţi poştale în mod excepţional pentru a scrie acasă şi a primi veşti.

În luna august 1977, probabil şi la presiunile externe, căci Ceauşescu susţinea că România nu are deţinuţi politici, am fost puşi toţi în libertate, afară de cei patru foşti condamnaţi la moarte care au rămas pentru a semna anumite obligaţii cu mai marii securişti de la Bucureşti.

Din nou scos din închisoare.

Nu a fost surpriză eliberarea noastră. Noi eram la curent cu starea de spirit de afară şi aşteptam din zi în zi acest deznodământ.

Se pleca în loturi mici de câte 3 – 4 oameni şi aceasta a durat vreo 2 – 3 zile. Eu nu am fost eliberat deşi am primit în mână biletul de eliberare. Am mai stat în celulă cu el în buzunar 24 de ore când iată sunt anunţat să-mi fac bagajul pentru plecare.

La grefă mă aşteaptă locotenentul major Gh. Luca din miliţia Bacău. Acest ofiţer de miliţie era tânăr şi s-a purtat civilizat cu mine.

La Bacău mă aştepta maşina securităţii în gară. Am ajuns seara târziu şi am fost cazat de data aceasta nu la arestul Securităţii, ci la dormitorul gărzii.

Dimineaţa am luat-o de la capăt cu interogatoriul, dar într-o atmosferă mai liberă de semiarestat. Eram în faţa unei comisii şi Prima problemă a fost recunoaşterea vinei pentru care am fost judecat şi condamnat. Voiau

de la mine o acoperire căci îmi spuneau că doar sunt un om liber de acum şi nu discutăm pentru un nou proces. Eu, Petru C. Baciu am menţinut acel „nu” de totdeauna. Voiau să mă şantajeze. Mă ţineau într-o situaţie de semilibertate pentru a mă tenta şi a-mi smulge compromisuri.

Dumneata, domnule Baciu eşti fiu al clasei muncitoare. Nu avem nimic cu dumneata. Lucrurile s-au consumat. Pe noi nu ne interesează faptele, le cunoaştem, ci poziţia dumitale faţă de ele. Dumneata poţi să ne scrii tomuri, domnule Baciu!

Păi, tomuri am scris până acum şi nu mai am nimic de scris!

— Din dosarul dumitale nu-i adevărat nici măcar 50%?

— Nu! răspund hotărât.

— Auzi, domnule, nici măcar 20 %?

— Nu! Răspund, nici 20 %!

— Vezi. te-ai întors tot legionar!

Eu m-am întors omul care am fost. Sunt nevinovat! Nu recunosc nimic din depoziţiile martorilor!

Cum, noi minţim aici?

Eu vorbesc de martori, căci ei au semnat declaraţiile, dumneavoastră.

Au mai sucit-o ei şi apoi îmi spune că am să plec la locul de muncă vechi şi acolo dacă vreun provocator nu-mi dă pace să iau legătura cu ei.

Câtă naivitate! Asta de fapt au urmărit să semnez angajament de informator.

Le-am răspuns:

— Domnilor, eu sunt un om stigmatizat de dumneavoastră şi sunt ocolit de societate. Toţi fug de compania mea. Dacă cineva vine să mă provoace înseamnă că e trimis de dumneavoastră şi nu mai e nevoie să vin să vă spun.

Securiştii nu mai dau nicio replică.

În final a fost chemată şi soţia mea, dându-mă

oarecum în primire într-un mod foarte ipocrit şi mieros.

— Vedeţi doamnă că soţul dumneavoastră e liber noi nu mai avem nimic cu el. Va merge la locul lui de muncă de unde a plecat.

Ne întinde mâna mai marele dintre ei, apoi cheamă un şofer din serviciul Securităţii şi-i ordonă să ne transporte acasă:

— Vezi, pleci cu dumnealor şi-i conduci la domiciliu. Era ziua de 8 august 1977.

La serviciu.

Conform decretului dat de Ceauşescu precum că toţi deţinuţii vor fi reprimiţi la locurile de muncă de unde au plecat şi conform discuţiilor avute la Securitate a doua zi aproximativ 9 august 1977 mă prezint la Direcţia Comercială Bacău, director Pavel Darie, pentru a-mi lua în primire postul avut (revizor). Acesta un om foarte cumsecade dar fricos şi pe bună dreptate, cheamă şeful contabil Dumitru Nour la fel un om deosebit de cumsecade care la întemniţare mi-a dat referinţe mai

mult decât frumoase sperând că mă poate salva de puşcărie. Şeful contabil îmi spune:

— Nea Petrache (aşa-mi vorvea amical) drept să-ţi spunem nouă ne e frică. Du-te înapoi la Securitate şi vezi poate obţii ceva scris sau poate ne dă un ordin telefonic ca să te primim. Noi te cunoaştem şi ne eşti necesar pe postul pe care l-ai avut.

A doua zi mă prezint la colonelul Lazăr şeful Securităţii, împreună cu soţia. Îi spun că unitatea, respectiv Direcţia Comercială refuză să mă primească la lucru. Acesta, pe un ton destul de brutal îmi spune:

Vezi că ai venit tot la noi!

Păi, am venit la dumneavoastră fiindcă securitatea m-a scos de pe post.

Vezi, eşti tot legionar' Vorbeşti de pe poziţie legionară!

Eu vorbesc de pe poziţia intereselor mele. Am dreptul la muncă şi ordinul dat de Preşedintele ţării e acela că toţi cei întemniţaţi merg la unităţile de la care

au fost arestaţi.

Soţia mea iritată şi mai puţin familiarizată cu hărţuielile tâlhăreşti intervine pe un ton de revoltă. Discuţia se aprinde puţin.

— Vezi, şi pe dumitale te-a făcut legionară!

Soţia îl înfruntă tot dur şi neînfricată.

Eu tac fiindcă nu mai era cazul şi intervenţiei mele. Colonelul Lazăr se potoleşte apoi, coboară tonul. Mâine te prezinţi la prima oră la locul de muncă.

A doua zi mă prezint la prima oră la directorul Pavel Darie. Trimisul lui Lazăr era locotenent-colonel Burlacu care se ocupa de întreprindere cu probleme de securitate mă aştepta.

Acesta îi spune că e ordin de la şeful Securităţii să fiu primit la lucru.

Am fost primit şi nimeni nu m-a mai deranjat de atunci, întreprinderea era mulţumită de mine şi Securitatea nu m-a mai deranjat direct. Foarte mulţi colegi m-au primit cu multă simpatie, cu sinceritate. Au

fost şi informatori. Aceştia erau oameni care din asta se menţineau pe post. Dar întreprinderea avea nevoie şi de oameni care să muncească şi cu munca m-am menţinut pe post până la pensionarea mea.

La plecarea mea din întreprindere conducerea a ţinut să-mi mulţumească în mod solemn în prezenţa tuturor colegilor lăudând activitatea, comportamentul şi munca depusă, la care am răspuns şi eu cu aceeaşi elocvenţă în câteva cuvinte nostalgice.

ARTICOLE.

Din luptele studenţeşti.

În toamna anului 1938, Centrul studenţesc din Cernăuţi a pregătit o manifestaţie de solidaritate cu şeful Mişcării Legionare, Contelui Zelea-Codreanu, al cărui proces înscenat, se desfăşura atunci la Curtea de Casaţie în secţiuni reunite – ultima instanţă ce avea dreptul să se pronunţe. Ocazia manifestaţiei era deschiderea festivă a anului universitar ce se făcea în mod tradiţional la 24 octombrie, eveniment la care şi studenţimea trebuia

să-şi spună cuvântul.

În aula mare a Universităţii, în prezidiu se aflau, cu funcţie oficială şi invitaţii: rectorul Universităţii, toţi decanii de facultăţi, mitropolitul Bucovinei, rezidentul regal al ţinutului Bucovina – profesorul Gh. Alexianu – generalul comandant al Corpului IV de Armată, toţi profesorii şi alţi invitaţi ca de exemplu prefectul judeţului şi primarul municipiului Cernăuţi.

Reprezentanţii studenţilor aveau locuri rezervate în primul rând, în faţa prezidiului. Ei erau preşedinţii societăţilor studenţeşti tradiţionale: „Junimea”, „Dacia”, „Arboroasa”, „Academia Ortodoxă” şi cele două societăţi cu tradiţie de duelgii: „Bucovina” şi „Moldova”. Aceste societăţi, prin delegaţi reprezentativi, formau centrul Studenţesc, pe care însă noua organizare carlistă a ţării nu-l recunoştea. Deci, centrul nu exista legal.

Cu trei zile înaintea deschiderii anului universitar, rectorul a convocat pe preşedinţii societăţilor

tradiţionale şi le-a comunicat că nu este recunoscut Centrul Studenţesc şi că ei trebuie să stabilească cine dintre preşedinţi să vorbească la serbare în numele studenţimii. I s-a comunicat rectorului că va vorbi preşedintele Arboroasei, aceasta fiind societatea cu cel mai mare număr de membri, iar rectorul a fost de acord cu principiul democratic şi cu hotărârea. După cuvântul de deschidere al rectorului, care a fost de fapt o dare de seamă activităţii din anul universitar trecut, a luat cuvântul rezidentul regal G. Alexianu – şi el profesor de Drept Constituţional al Universităţii**Răstigniri ascunse**.

Acesta era viitorul guvernator al Transnistriei, care a fost executat mai târziu împreună cu Mareşalul Ion Antonescu.

Cuvântarea lui Alexianu a constat într-o serie de promisiuni făcute studenţilor, ca de exemplu noi cămine, burse şi multe înlesniri, de fapt vorbe goale şi demagogice.

În numele studenţilor a vorbit, după cum se

stabilise, Sebastain Mocanu preşedintele Arboroasei, moţ de origine. El s-a adresat tuturor oficialităţilor şi oaspeţilor cu un accent deosebit către rezidentul regal. Arătând că studenţimea are dreptul în casa ei, Alma Mater – Universitatea să-şi exprime şi ea cuvântul, doleanţele şi aspiraţiile, spiritual-culturale în primul rând, Mocanu a formulat concret următoarele cereri adresate prin rezidentul regal, regelui şi guvernului: ridicarea tuturor măsurilor samavolnice luate împotriva conducătorilor spirituali ai studenţimii; deschiderea închisorilor şi a lagărelor de concentrare şi eliberarea lui Corneliu Zelea-Codreanu.

Fiecare cerere a fost primită de către studenţime cu aplauze de aprobare, dar la pronunţarea numelui Căpitanului se părea că manifestaţia va sparge cupola aulei. Cuprinşi de o panică neîntemeiată, deoarece manifestaţia nu avea în sine nimic agresiv şi a decurs în modul cel mai paşnic posibil, prezidiul în frunte cu rezidentul regal, – şi toţi dar absolut toţi ceilalţi, au fugit

din aulă, în timp ce studenţii cântau: „Tu, Codrene eşti nădejdea/ Ce ne-a dat-o Cel din cer, /Tu ne spulberi deznădejdea, /Tu şi Garda ta de Fier”.

Apoi, studenţii au părăsit aula cântând cântece legionare. Au ieşit în stradă, s-au încolonat şi au intrat în căminul Xenopol din apropiere, după ce în prealabil, în stradă, preşedintele Centrului Studenţesc, nerecunoscut de autorităţi, Nicolae Gheorghieşi, a vorbit foarte înflăcărat, explicând mulţimii adunate în jur ţelul acestei manifestaţii.

O dată intraţi în curtea Căminului, cei hotărâţi să rămână, au îngenunchiat şi au cântat „Cu noi este Dumnezeu”, apoi s-au baricadat acolo, cerând satisfacerea revendicărilor.

Autorităţile au înconjurat căminul cu jandarmi. Procurorul militar, declarând că vine din partea rezidentului regal, le-a cerut studenţilor să renunţe la formulările solicitate şi în schimb nu li se va intenta proces la instanţa militară. 71 de studenţi au rămas

baricadaţi. Discuţiile cu procurorul militar au avut ca rezultat faptul că s-a exclus poliţia din cercetări.

Preşedintele Tribunalului Mlitar, colonelul Grigore Cristescu, era şi el conferenţiar de Drept Administrativ la Facultatea de Drept din Cernăuţi. Şi el fugise – încă foarte rapid – din aulă. La proces avea acum o atitudine insultătoare în vorbe şi în ţinută faţă de studenţi. Acuzaţii erau, însă, crema studenţimii la carte şi comportament. Profesorii Sauciuc Săveanu, Vasile Grecu, Ilie Bacinschi, Leca Moraru şi alţii, toţi au vorbit frumos despre studenţii pe care îi cunoşteau. Avocaţii apărării la primul termen au fost Horia Cosmovici – din Bucureşti şi – Traian Popovici din Cernăuţi – acesta fiind şi decanul baroului din oraş. El s-a oferit să-i apere pe studenţi, iar la obiecţia lui Moraru că nu-i pot asigura un onorariu pe măsura sa, Traian Popovici a afirmat că nici nu poate fi vorba de onorariu, deoarece pentru el este o onoare să compară ca apărător în acest proces. Horia Cosmovici nu a putut să apară la al doilea termen,

deoarece colonelul Cristescu l-a fixat intenţionat în ziua în care era procesul Căpitanului la Curtea de Casaţie. În locul său s-a prezentat Radu Ghenea de la Bucureşti. Traian Popovici şi-a început pledoaria rostind: „În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh”. Acesta ca fiu de preot care-şi exercită profesia cu gândul la Dumnezeu”.

Procesul a durat câteva zile. Ultimul termen a durat până noaptea târziu. Când s-a ajuns la ultimul cuvânt al acuzaţilor, din cauza atitudinii arogante şi ca răspuns la ofensele ce le-a adus mereu în decursul procesului colonelul Cristescu studenţimii, s-au ridicat toţi în picioare şi şi-au spus ultimul cuvânt la proces şi cei mai mulţi din ei pentru toată viaţa, cântând cu toată fiinţa lor: „Sfântă tinereţe legionară”. Colonelul Cristescu şi întreg completul de judecată au fugit şi de data aceasta din sală. Drept urmare, toţi au fost condamnaţi cu zel la maximum de pedeapsă ce prevedea atunci legea pentru astfel de fapte: doi ani de închisoare

corecţională. Sentinţa le-a adus-o la cunoştinţă studenţilor, procurorul militar? colonelul Cristescu, nemaiîndrăznind să apară în faţa lor.

De la ieşirea din căminul Xenopol, studenţii au fost ţinuţi sub pază militară într-o clădire cu etaj a armatei, care fusese spital militar.

Acolo, la etaj, li se făcea apelul de către comandantul gărzii, dimineaţa şi seara. Studenţii la apel formau front în ordine alfabetică, pe un singur rând. În capul rândului, comandantul gărzii, un locotenent, citea numele, şi cel apelat răspundea: „Prezent!”

Aurel Gherman din Hărţăgani, judeţul Hunedoara, a evadat, urcându-se printr-un coş de fum pe acoperişul clădirii şi coborând apoi – noaptea, bineneţeles – pe un burlan pentru scurgerea apei de ploaie, într-o străduţă lăturalnică, unde se afla santinela. Evadarea lui a a fost camuflată destul de uşor. Ultimul student, alfabetic vorbind, Adrian Zavolschi, din Vaslui stătea în locul lui Gherman şi răspundea „prezent” când acesta era strigat,

apoi se strecura, prin spatele frontului, la locul său din coada rândului şi răspundea şi pentru el „prezent”. Lipsa lui Gherman s-a aflat numai când studenţii au fost transportaţi de acolo, fiind repartizaţi pentru executarea pedepsei la patru închisori din Ardeal: Satu Mare, Dej, Alba Iulia şi Deva.

Pentru a scuti atât Garda Militară, cât şi pe camarazii săi de eventualele urmări neplăcute ale evadării sale, Gherman a trimis o scrisoare la Tribunalul Militar în care relata cum a evadat, dovedind cu o cămaşă pe care o îmbrăcase peste haină pentru a se apăra de funinginea din coş, cămaşă pe care a lăsat-o sus, pe acoperişul clădirii, lângă coş, sub o cărămidă. Asupra celorlalţi studenţi nu s-au mai făcut presiuni.

Aurel Gherman a fost prins apoi de poliţia carlistă. Împreună cu Nadoleanu Dragoş Popovici şi Octavian Bălău cu care a activat clandestin pentru Legiune a dat jertfă legionară, toţi fiind arşi de viu în crematoriu, la ordinul lui Armand Călinescu.

Grupul studenţilor de la Cernăuţi a mai sporit numărul mormintelor legionare cunoscute sau nu, cu Spiridon Jitaru din Berchişeşti – Suceava, scos din închisoarea Satu Mare şi împuşcat în hotarul comunei Batiz împreună cu Victor Bozântan, fratele decemvirului, în 1939, ca represalii pentru omor rea lui Armand Călinescu. În timp, pe front şi în exil, ca şi în închisorile comuniste, numărul lor a scăzut mereu, rămânându-le amintirea, cu boare de legendă.

Cu adevărat sfântă tinereţe legionară!

Uciderea Căpitanului.

Alegerile parlamentare din 193 7 au arătat un curent de opinie prolegionară formidabil.

Mântuirea ţării era aproape. Dar se poate ridica ceva bun în lume fără apariţia răului?

Şi Răul era reprezentat la noi, atunci, prin regele Carol al II-lea, cel mai stricat om dintre cei ce aveau atunci o conducere în lume. Îndemnat de puteri străine, acest pungaş putred tot, a hotărât îndată distrugerea

Mişcării Legionare şi uciderea Căpitanului.

De necrezut, la ucidere l-a îndemnat şi savantul istoric Nicolae Iorga.

În februarie 1938, Carol al II-lea, a instaurat dictatura, a abolit Constituţia ţării şi a răpit libertăţile poporului român, începând cu vânarea legionarilor. L-a arestat pe Corneliu Zelea Codreanu şi l-a condamnat la 6 luni detenţie, pentru ultraj la adresa lui N. Iorga.

În aprilie 1938 a arestat câteva sute de legionari fruntaşi fără lege şi fără a fi judecaţi, abuziv i-a băgat în lagăre cu regim de temniţă, fără drepturi de pachet sau legături cu familia. Mâna cu care lucra Carol al II-lea era Armand Călinescu – Chiorul – avocat, ministru de interne, duşman feroce al legionarilor. Prim-ministru era I. P. S. S. Miron Cristea.

În timpul detenţiei Căpitanului, Armand Călinescu a încercat

(**Răstigniri ascunse** orbirea lui prin lansarea unor lumini speciale în celulă. Căpitanul nu ştia cum să se

ferească pentru a-şi apăra ochii. Şi apoi profitând de prilejul că era deţinut, i-au înscenat un proces de înaltă trădare şi l-au condamnat la 10 ani de temniţă grea. L-au trimis la Râmnicu-Sărat la închisoare, dar agenţii diavolului erau grăbiţi.

Până era viu, Căpitanul, era o primejdie pentru ei.

Trebuia grăbită moartea lui. L-au luat deci de la Râmnicu-Sărat şi l-au pornit spre închisoarea Jilava împreună cu alţi 13 camarazi. Dar pe drum i-au ştrangulat în chip odios. Uciderea s-a făcut în noaptea de 29/30 noiembrie 1938 la kilometrul 27 de Ploieşti spre Bucureşti, în pădurea Tâncăbeşti.

Acest monstru trădător, regele Carol al II-lea, paranoic nu ştia ce gol lăsa în România ucigând pe acest om de excepţie, acest om naţional, ce cuţit a implantat în inima poporului român. Vestea uciderii lui Corneliu Zelea-Codreanu a zguduit în adâncuri pe cei mai mulţi fii ai Neamului românesc, pe cei mai buni.

Un doliu nemaivăzut s-a întins pe tot cuprinsul

ţării, peste sufletul Neamului. El era în inimile îndurerate ale tuturor, pentru că li se răpise nădejdea mântuirii! Cum a fost posibilă uciderea Căpitanului şi distrugerea Mişcării Legionare în contextul tristului an 1938?

Popularitatea Căpitanului era foarte mare, îl înspăimânta pe stricatul şi nelegiuitul Carol al II-lea. Masele de români admirau Mişcarea Legionară. Dar singur marele despot nu cuteza să treacă la un astfel de act nebunesc. Şi atunci s-a asociat cu o seamă de oamneni cu mari titluri.

Pe patriarhul Miron Cristea l-a aşezat pe postul de preşedinte al Guvernului Dictatorial pe care îl instalează la conducerea ţării. Acesta nu a avut tăria împotrivirii şi, astfel, apare că şi sfânta Biserică a fost de acord cu dictatura instalată şi cu actele ei de forţă.

Apoi pe foştii prim-miniştri care mai trăiauj-a declarat printr-un decret regal consilieri regali şi astfel i-a asociat la actele lui. Nici ei nu au avut curajul să se

împotrivească, afară de doi mari bărbaţi: Octavian Goga şi Iuliu Maniu, care nicicum nu mai voiau a mai colabora cu acest ticălos şi nu-l mai considerau demn nici măcar a sta de vorbă cu el.

Apoi, l-a putut asocia la odioasa guvernare şi pe generalul Ion Antonescu care se bucura de un prestigiu frumos în armată, considerat incoruptibil. Acesta a fost numit Ministru Apărării Naţionale.

Marele istoric N. Iorga era cooptat în grupul consilierilor regali.

Numai sub scutul acestor nume mari a pornit Carol al II – le-a nebuneştile lui acţiuni, după ce impusese o nouă constituţie a ţării, în care îşi rezervase nişte puteri dictatoriale nemăsurate.

Refuzul partidelor de a colabora cu el l-ar fi pus în dilemă, ar fi ezitat şi poate l-ar fi oprit oricât ar fi fost el de nebun. Laşitate lor l-a încurajat. Prin aceste acte, regele a pus Coroana, respectiv regalitatea şi Guvernul, împotriva poporului român şi a interesului Neamului

Românesc.

A oprit cursul dezvoltării normale a Neamului Românesc şi a istoriei sale. Dar a satisfăcut crimele masoneriei internaţionale, al cărei agent era. Apreciate juridic, actele lui Carol al II-lea au fost o mare trădare a ţării şi a Naţiei române.

Uciderea Căpitanului şi distrugerea Mişcării Legionare au fost un act atât de grav, încât urmările lui nu se pot evalua. A fost o catastrofa!

Să ne imaginăm: Carol al II-lea fărâmase partidele din România, le divizase şi acum erau vreo zece. Toate aveau oamenii lor de conducere şi, eventual de a forma un guvern. Ei bine, toate laolaltă, deşi unele erau partide vechi, nu aveau atâţia oameni de conducere câţi pregătise româneşte, Mişcarea Legionară.

Şi, pe câtă vreme ceilalţi oameni de partid, în cea mai mare parte erau înclinaţi să slujească în interesele partidului lor, elita legionară era devotată cu totul intereselor patriei! „Totul pentru ţară” era deviza lor!

Şi această elită s-a format în timp de 10 ani. Cine o mai poate forma acum? Unde e omul, educatorul genial să o dăltuiască şi să o pună la dispoziţia Neamului Românesc?!

Uciderea Căpitanului şi a elitei sale nu numai că a lăsat un gol imens Neamului Românesc, cu neputinţă de a mai fi umplut apoi, dar a încurajat desfrâul, corupţia, trădarea.

A frânt avântul spre mai bine al oamenilor şi pornirile înalte ale celor ce ar fi dorit să lucreze pentru alţii, nu pentru ei, ci pentru ţară.

Dezastruoasele efecte s-au văzut mai târziu: destrămarea ţării, cedarea Basarabiei şi a Bucovinei de Nord, precum şi a ţinutului Herţei, fără lupte a Ardealului de Nord şi a Cadrilaterului, cu toate urmările pentru noi.

Astăzi, după atâtea dezastre şi după trecerea tăvălugului comunist peste noi, după jertfirea ţării de către sovietici, noi, puţinii legionari care mai suntem vii,

cu sufletele cernite suntem prezenţi întru comemorarea acestui act dureros din istoria politică a Naţiei Române: uciderea Căpitanului şi a elitei sale.

Şi în faţa lui Dumnezeu şi a sufletului Căpitanului, de dincolo de lumea asta, ne legăm să continuăm lupta lui şi să aprindem făcliile care luminează drumul Neamului nostru spre Cer, pe care un rege nevolnic şi trădător, împreună cu o clică de oameni laşi le-au stins.

Două întâlniri clandestine cu Radu Gyr.

Poetul Radu Gyr – omul prea cunoscut de toţi deţinuţii politici ai anilor 1941 – 1964. Toţi s-au hrănit din poezia lui. Pot fi mulţi competenţi ca să-i facă o prezentare.

Voi prezenta câteva date despre el, care, eventual necunoscute de toţi, ar putea să apară lipsă din biografia acestui luptător excepţional.

Comandant legionar, prieten al Căpitanului după doborârea Statului Naţional-Legionar de către Ion Antonescu, este condamnat şi trimis pe front cu

batalionul „Sărata” ca soldat. Jire vitează a fost decorat cu „Virtutea Militară”, l-au decorat şi nemţii cu „Crucea de Fier”.

Grav rănit, bolnav de intestine, este desconcetrat. Întors acasă, Petru C. Baciu la Râmnicuvâlcea este hărţuit permanent de autorităţile antonesciene.

Amărât, dar şi dezgustat şi revoltat de cele ce se petreceau cu el, a scris lui Ion Antonescu o plângere în care arăta mizeriile ce i se fac şi pe care a semnat-o fără nicio consideraţie: Radu Demetrescu Gyr.

„Firească” urmare l-a întâmpinat pe străzile oraşului Râmnicu-Vâlcea un căpitan care l-a pălmuit pentru „ofensa Mareşalului”. Căci Antonescu hrănea un cult pentru sine cum va face mai târziu N. Ceauşescu.

Radu Gyr a declarat „De m-aş naşte de 100 de ori tot legionar m-aş face!”

Silit, ca şi toţi deţinuţii, să treacă prin aspra reeducare de dinainte de eliberările din Aiud, el a declarat: „Peste viaţa mea din trecut am pus un lacăt

greu”. A murit senin, serviciul divin, funerar i l-a făcut cuscrul lui, socrul Luminiţei, preotul Ilie Popa, din Piatra Neamţ.

Părintele Nicolae Grebenea (unul din martirii legionari, care a făcut 23 de ani de închisoare), colocatar cu poetul în Zarea Aiudului, ne spune, că, cu puţin timp înainte de dispariţia sa, Radu Gyr, s-a întâlnit cu el în oraşul PiatraNeamţ. Prima întâlnire a avut loc în locuinţa preotului Ilie Popa, iar a doua în locuinţa pe Gh. Filip, la solicitarea preotului. Părintele N. Grebenea ne spune: „Întâlnirile au fost clandestine”. Poetul era vesel şi nu am discutat probleme politice, ci probleme de sănătate şi multe glume. Bunăoară, ca o glumă, la întâlnirea cu poetul Radu Sorbul, la Societatea Scriitorilor, Radu Gyr a spus: „Este Sorbul scriitor?

Corbul zice: nevermore”.

Probleme politice am discutat cu el în temniţă, în timpul când se putea, a adăugat părintele Grebenea. Era atunci cel mai politicos dintre toţi deţinuţii. Atitudinea

lui demnă, hotărâtă, fără afectare însă, era ca o linie de orientare pentru mulţi.

Pe la începutul anului 1946, directorul temniţei din Aiud (Guţan) a cerut deţinuţilor politici să facă o cerere către guvern, cerându-i iertare, ca să aibă bunăvoinţa şi să le acorde clemenţa sa. Pentru redactarea cererii au fost desemnaţi: Radu Gyr, Ilie Rădulescu-Lăptărie – fost director la gazeta „Porunca Vremii", Gheorghe Cuza – profesor universitar, Romulus Dianu – secretar al lui N. Titulescu şi gazetar, precum şi Alex Hodoş, scriitor, poet şi om politic (gazetar politic), prieten al lui Octavian Goga.

Primii trei au refuzat să scrie o astfel de cerere, căci prin ea implicit, recunoşteau că sunt vinovaţi, dar ceilalţi doi au redactat. Cererea a mers să fie semnată de deţinuţi. Toţi legionarii au refuzat să o semneze, dar s-au găsit vreo 160 de deţinuţi care au semnat între ei chiar şi unii oameni de calitate, unii generali.

Atunci Radu Gyr a compus un pamflet împotriva

celor care iscăliseră şi, eventual, a celor care mai aveau de gând să semneze. Pamfletul începe aşa: „Subsemnaţii care nu au avut de-a face cu vărsările de sânge, cum ar fi de pildă, Cuza şi cu Ilie Lăptărie, care fruntea nepătată şi-au purtat-o prin azur, şi nici n-am tras vreo palmă sau vreun bobârnac mai dur. Ne cerem iertare, vă pupăm frumos în e. Şi vom face şi un partid republican etc”.

Atunci, cei mai demni şi-au retras iscălitura.

Directorul l-a chemat pe Radu Gyr şi l-a întrebat de ce nu a vrut să redacteze cererea. El a răspuns: „Guvernul ştie că suntem nevinovaţi. Dacă vrea să ne acorde clemenţă, nu-i nevoie să o cerem noi. De altfel, ştim că cererea va fi refuzată”. La care directorul a recunoscut: „Ferice de cei ce rămân curaţi!”

Şi încheie părintele Grebenea: „Aceste lucruri mi le-a povestit direct poetul Radu Gyr, după ce s-a întors de la convorbirea cu directorul închisorii”.

Iar toate acestea mi le-a povestit Părintele Nicolae

Grebenea, cu rugămintea de a fi consemnate şi transmise. Ceea ce am şi făcut cu maximă corectitudine şi fidelitate.

Petru e. Baciu.

În Gara Alba-Iulia.

Gemeau în gropi străbunii şi patria-i răpusă.

Urgia şi trădarea rupea din carnea noastră.

Mulţimea hăituită ca de căpăstru dusă.

Mărşăluia neghioabă spre o falsă stea albastră.

Autorul.

Ianuarie 1945. Eram militar. Mă aflam în Gara Alba-Iulia. Aşteptam trenul pentru Sibiu, locul de adunare a noii mele formaţiuni în cadrul Diviziei I munte Sinaia, cu care trebuia să plec pe front.

Armata română lupta din greu în Ungaria spre Budapesta şi în Cehoslovacia în munţii Tatra.

În ţară foamete, jaf rusesc, deznădejde. Hoardele asiatice despuiau oamenii pe drum, prădau gospodăriile şi „colectau ceasuri”, pângăreau femeile. Nicio undă de

lumină pe frunţile bieţilor români, nicio fărâmă de bucurie în inimile lor.

Ziarele toate fremătau de admiraţie, ridicând osanale eliberatorului ocupant. Steaguri roşii, lozinci aberante şi plebea străzii cu pumnul sus urla ca haitele de lupi, slăvind moartea. Trăiam vremea jalnică a pieirii. Trăiam zile zguduitoare. În gară lume de tot felul: tineri, bătrâni, refugiaţi din Moldova alergau nebuni şi înspăimântaţi, aruncaţi, parcă, în prăpastia morţii. Puhoiul rusesc curgea peste biata ţară românească şi spaimele împreună cu el.

Pentru un ceas sunt împuşcaţi oameni în plină stradă şi suntem copleşiţi de balaurul roşu. În gară un tren de marfă încărcat cu prizonieri nemţi aşteaptă. Deodată la celălalt capăt al peronului aud rafale scurte de pistol mitralieră. Îmi îndrept privirea către acolo. Tablou înspăimântător. Mai mulţi civili ciuruiţi de gloanţe, zac în baţi de sânge. Ruşii cu pistolul pe gât, gata să tragă. Alţi ruşi cărau cadavrele şi le urcau în

trenul cu prizonieri germani. Ce se întâmplase? Trenul de prizonieri venea din Ungaria şi pleca către U.R.S.S. Pe parcurs până la Alba, nemţii au reuşit să spargă duşumeaua la câteva vagoane şi să evadeze. Ruşii aveau în primire un număr de prizonieri pe care trebuia să-i predea la destinaţie. Acum ei îşi completau efectivele cu cei împuşcaţi, justificând desigur că au vrut să evadeze. Trebuia să le iasă numărul de prizonieri morţi sau vii. Nu mai conta că cei morţi nu sunt nemţi. Ei nu mai puteau vorbi.

Iată una din marile drame pe care le trăia poporul român, prefaţă a apocalipsului ce urma necugetatului act de la 23 august 1944, care va împovăra ţara cu mari jertfe umane şi cu mari sacrificii materiale.

Ei au condus.

Evreii care au condus ţara după ocuparea ţării de către bolşevismul rusesc şi instalarea guvernului condus de dr. Petru Groza impus de A. Vîşinski:

Gheorghe Apostol – Gherschwin, preşedinte al

Uniunii Generale a Sindicatelor din România;

Alexandru Badanălexandru Braunştein, şef al Comisiei de Control al Străinilor;

Avram Bunaciu – Abraham Gutman – Secretar General şi Conducătorul Marii Adunări Generale;

Marcel Breslaşu – Marck Breslaşu – Director General la Departamentul Artelor;

5. Silviu BrucanBrukcner – redactor-şef al ziarului „Scânteia", care-a condus campania de comunizare; conducea şi înscena campania antisemită din România;

6. Aurel Baranga – Ariei Leibovici – Inspector General la Departamentul Artelor;

Alexandru Bârlădeanu – ovrei basarabean;

Miron Constantinescu – Mehr Cohn, Ministru al Minelor şi membru în CC;

9. Lewin Bercovicievreu rusificat, care controla Corpul Profesoral;

10. Dulgheru – Dulbergherevreu venit din Rusia, şeful anchetatorilor pe ţară;

Harri Făinaru – Hersch Feiner – şef de legaţie la Ambasada României din Statele Unite;

Teohari Georgescu – Samuil Burah Tescovici, Ministru de Interne;

Heinz Guttmanşeful Serviciului Secret Civil;

Alexandru Graur – Alter Brauer – Director General al Radiodifuziunii Române;

Moises Haupt – general, Comandantul Militar al capitalei;

Holban Moscovici – colonel, şeful Securităţii Bucureşti.

Josef Chişinevskylacob Broitman – Vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri, membru CC;

Liuba Chişinevsky – Liuba Broitman – Preşedinta Uniunii Femeilor antifasciste din România;

Horia Liman – Lehmann – director adjunct la ziarul „Scânteia”;

Silviu Iosifescu – Samson Iosifovici – omul care a purificat opera lui Eminescu, Vlahuţă, Alecsandri,

Enescu, care a ars mii de volume din opera lor;

Mischa Lewin – secretar general al C. S. G.

Vasile Lucaevreu ungur venit din Uniunea Sovietică, ministrul Finanţelor;

N. Lăzărescu-Bursch Lazarovici – însărcinatul cu afacerile externe ale României la Paris;

Alexandru Moghiorosch – evreu ungur – Ministrul Naţionalităţilor;

25. Jehan Mihai – Jacob Mihael – şeful industriei cinematografice;

Simion Oieru – Schaefersubsecretar de sat;

Ana Pauker – Arma Rabbinson – agenta Moscovei la Bucureşti, membru în CC al U.R.S.S. Ministru de externe;

Lotar Rădăceanu – Lothar Wuertzel, ministru;

Mihai Roler – evreu sovietizat, preşedinte al Academiei Române, falsificatorul istoriei românilor;

Wiliman Sude – Wilmann Suder – şeful contraspionajului;

George SilviuGhersch Gollinger – secretar general la Ministerul Afacerilor Interne;

Schnap – director general al ziarului „România Liberă”;

Stupneanu – Stappman – şeful spionajului economic;

Alexansecovici – secretar general al S. G. S.

3 5. Ilica Wasserman – Directoare la Ministerul de Externe;

Erwin Voiculescu-Erwin Winberg – director paşapoarte la Ministerul de Externe;

Ida Szillagy – evreică maghiară, şefa Ambasadei Române din Londra;

Weigel – profesor – a condus operaţiunea de epurare a studenţilor anticomunişti;

Roman Walter – Neulandera organizat Securitatea Română şi a condus Serviciul de Cultură şi Propagandă al Armatei;

Emerich Stoffel evreu ungur, a condus Ambasada

Română din Elveţia;

Lew Zeiger – Director General la Ministerul Economiei;

Laurian Zamfir – Laurian Rechler – general de Securitate.

Brigada „Hâş”.

Prea des s-a spus despre preoţii ortodocşi, că, în perioada comunistă nu au răspuns momentului greu în care se afla Biserica lui Hristos, întru apărarea ei. Nu sunt preot şi, deci, nu pot fi acuzat de „pro causa” în legătură cu cele ce voi prezenta aici.

În anul 1948 am fost arestat pentru convingerile mele legionare din care am reţinut următoarele: hotărârea tineretului din Pădurea Dobrina (1919), în fruntea căreia se află Corneliu Zelea-Codreanu; jertfa lui Moţa şi Marin din Spania şi finalitatea luptei ’egionare – aceea că scopul omului nu e viaţa, ci învierea. Pentru aceste convingeri am executat 15 ani de temniţă.

În această perioadă am trecut prin multe închisori şi aşa-zise colonii de muncă. În primăvara anului 1951 (de Sfintele Paşti) mă aflam la colonia de muncă Poarta Albă. Aici s-a format o brigadă specială pentru tortură şi nimicire, numită Brigada „Hâş", în care au fost adunaţi toţi preoţii din colonie. Deşi student la Academia Comercială, am fost repartizat şi eu aici ca indezirabil împreună cu câţiva camarazi. Baraca noastră era încercuită cu sârmă ghimpată, pentru a fi izolată de restul deţinuţilor.

De această brigadă se ocupa vestitul Albon din M.A.I. care dirija personal regimul de nimicire a noastră. L-am cunoscut: un om în ic de statură, bondoc şi roşcovan. Cu un vocabular murdar şi trivial, înjura şi batjocorea preoţimea. Părintele Dumitru Argint a cunoscut cele mai multe batjocori şi înjurături de la acest ticălos. Erau aici circa 80 de preoţi dintre care un preot romano-catolic de origine germană, trei preoţi greco-catolici, părintele Theodor Voştenar din Banat,

părintele Ioan Vladovici din Sibiu, al treilea nu-l mai reţin iar restul ortodocşi.

În acest infern de luptă pentru supravieţuire şi demnitate, de la ortodocşi am cunoscut şi m-am înfrăţit cu părintele Teodor Trandafir din Galaţi, mare luptător, om de cultură şi de mare demnitate, părintele Alexandru Corneanu din comuna Ungureni-Botoşani şi părintele Gheorghe Guţu, refugiat din Basarabia. Cu toţi trei am lucrat în aceeaşi echipă la săpat şi la încărcat vagoane. Eu eram după un an de regim restrictiv: neagră, cătuşe, anchetă etc. Aveam febră 39 grade, slăbit, bolnav nu puteam împlini norma, trebuia să fiu dat pe mâna ţiganului brigadier Stănciugel, care a aruncat oameni de vii în cuptorul de ars cărămizi.

Am supravieţuit datorită acestor trei preoţi care mă ajutau să-mi fac norma. Ei, bine aceşti preoţi ortodocşi nu erau închişi pentru că nu au predat cota de prorumb. Ei erau închişi pentru Biserica lui Hristos. Majoritatea erau legionari sau simpatizanţi legionari, ce

răspunseseră strigătului lui Moţa: „se clătina aşezarea creştină a lumii, se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Iisus”. În încleştarea Bisericii cu lumea păgână din Spania, legionarii au răspuns: Prezent!

Intre aceşti venerabili preoţi nu am auzit discuţii controversate, nu am sesizat animozităţi, ba mai mult în ziua de Pastele catolic, ce se serba mai înaintea celui ortodox, l-am salutat pe părintele catolic, de origine germană cu: Hristos a înviat! Acesta mi-a răspuns că, pentru faptul că, ortodocşii sunt majoritari, va sărbători Pastele odată cu ei.

Toţi eram înfrăţiţi în suferinţă şi uniţi într-un singur imperativ: rezistenţa împotriva duşmanului Crucii. Acum liber, aud cum preoţii catolici şi greco-catolici se laudă că ei au fost persecutaţi pentru credinţă, iar preoţii ortodocşi pentru convingeri politice, sau alte motive dar nu pentru credinţă. Această eroare am auzit-o pe 30 aprilie 1995 din gura unui preot catolic din LuiziCălugăra, Bacău. Cât de neinformat este acest

preot şi cât rău face momentului greu în care se află ţara, Neamul Românesc şi Biserica lui Iisus aici şi pe plan mondial, în general! E o copilărie care nu trebuie susţinută. Din informaţiile ce le am, după ieşirea din temniţă, ar fi fost arestaţi circa 2.000 de preoţi dintre care au murit 800.

Dar să nu uităm şi pe preoţii ortodocşi care până la comunism, au fost întemniţaţi, iar alţii au fost ucişi în pieţe publice.

E posibil că ei nu erau ataşaţi de credinţa lor şi că au fost „culeşi" din alte pricini? Criteriul era credinţa! Cu cât erau mai ataşaţi de credinţa lor, cu cât erau mai îndârjiţi în apărarea credinţei, cu cât erau mai combativi, cu atât erau mai periculoşi pentru comunişti şi trebuiau ridicaţi din mijlocul credincioşilor, întemniţaţi şi nimiciţi.

Profesorul Dumitru Stăniloaie, Constantin Galeriu şi alţi mari dascăli călugări: Părintele Arsenie Boca, Benedict Ghiuş, Părintele Ioan Negruţiu, Părintele Nil

Dorobanţu de la Mănăstirea Vladimireşti, pe Iustin Pârvu, pe Cleopa şi atâţia alţi preoţi ortodocşi au fost întemniţaţi oare pentru politică? Nu!

Ci, pentru că reprezentau o împotrivire ateismului şi instaurării comunismului la noi.

Cred că acum nu e timpul controverselor confesionale, ci al depăşirilor şi unirii tuturor pentru apărarea credinţei şi a Neamului ameninţat azi în însăşi existenţa lui.

s, Martor la Costache Oprişan.

Martie 1957. Mă aflam la celularul închisorii Aiud, etajul II, pe aripa scurtă dinspre apus.

Până în toamna anului 1956, septembrie, nu am cunoscut închisoarea Aiud decât de dinafară şi din cele povestite de camarazii mei care au executat detenţie acolo.

În celulă aveam colocatar pe Tomiţă Blebea, elev căzut cu Frăţiile de Cruce, din Făgăraş, un băiat curat şi bine fixat în credinţa legionară; Octavian Vlad, cioban,

arestat pentru că a ajutat cu alimente legionarii din Munţii Făgăraşului; iar al treilea, un camarad mai vechi timişorean, vechi legionar cu un trecut de luptă bogat. Spre marea mea mâhnire, numele lui nu-l mai reţin. Aş fi vrut să-l fi consemnat aici în mărturiile mele. El era ţăran dar de o erudiţie rară şi avea un suflet ales, înnăscut pentru a fi legionar.

Uităm, uităm mereu, dar ne vom revedea la Marea întâlnire, cu toţi ai noştri dragi!

Eu aveam executaţi aproape 9 ani de temniţă: zile, nopţi, luni şi ani de anchetă, bătăi, cătuşe, lovituri, izolare „neagra” şi munci nimicitoare, foame şi frig.

Aici, în această celulă şi companie cu oameni pe care nu-i găseşti la tot pasul, m-am regăsit şi, împreună cu ei am reuşit să închegăm o viaţă armonioasă. Ne-am smuls din prezentul sumbru, chinuit de gânduri, întunecat şi posomorât, ferecat de zăvoare şi gratii. Mânaţi de o patimă ancestrală, ne-am încins într-o horă a bucuriei, a veseliei: rugăciuni, povestiri din lupta

legionară, într-un cuvânt duceam o viaţă demnă de cauza pe care o serveam şi pentru care sufeream. Ne trăiam viaţa după îndreptarul F.D.C. Şi după cărticica şefului de cuib. Făceam şedinţe.

Suferinţa întăreşte, oţeleşte, înarmează!

Traiul nostru era frumos, cu zile senine şi pline de speranţă. Dar iată: cam pe la 20 martie 1957, într-o dimineaţă m-am trezit cu o indispoziţie după o noapte grea, cu vise şi coşmaruri grele, care îmi provocau o ciudată nelinişte. Omul are mereu vise: plăcute sau chinuitoare. La mine, coşmarurile erau rezultatul anchetelor dure, al torturilor şi al samavolniciilor fără precedent în istoria celor mai odioase abuzuri împotriva fiinţei umane şi de lungă durată. Puterea trupească şi chiar cea sufletească a omului au limite. Strigam noaptea prin somn şi mă vedeam spânzurat pe par pentru bătăi la tălpi şi la testicule, şocuri electrice şi înăbuşit cu căluş în gură.

Am purtat aceste coşmaruri ani şi zeci de ani. Pe

parcursul vremii ele s-au rărit până aproape de dispariţie. Ele se vor repeta doar ca o continuare a unor tulburări şi nemulţumiri avute în timpul zilei.

Le-am spus băieţilor că aştept o modificare în viaţa noastră: o întâmplare. O mutare din celulă mi se părea cea mai verosimilă, deoarece aceste pritoceli se făceau mereu cu deţinuţii tocmai pentru a le strica liniştea şi a le întrerupe prietenia ce se lega între ei.

Nu a trecut mult timp de la apelul de dimineaţă când, iată, se deschide uşa celulei şi apare gardianul cu grefierul închisorii alături.

Care eşti Baciu Petru? întreabă grefierul.

Eu, răspund.

— Fă-ţi bagajul!

„Fă-ţi bagajul” era o formulă goală, fără suport material, căci deţinutul nu avea voie să aibă asupra lui decât o cămaşă şi o pereche de izmene peticite şi un prosop improvizat din obiele. De multe ori nu le aveai nici pe acelea.

Am fost coborât la parter, la izolare. Ce va mai fi şi asta? Ce mi se pregăteşte? într-un efort greu mi-am adunat gândurile şi am început să-mi cercetez pas cu pas toată acivitatea, până aici. Nu am găsit nicio explicaţie. Anchetă la Interne peste un sfert de an; anchetă la Bacău jumătate de an, prima etapă 1949; apoi aproape doi ani 1954 – 1956, unpreună cu Profesorul Vasile Stoian pentru Germania şi iar activitatea mea de al Bacău şi din munţi. Anchetă la Constanţa în mai multe rânduri.

Am ajuns la concluzia că am închis acest capitol al anchetelor, am renunţat la orice bănuială şi m-am închis, m-am adunat în mine, în carapacea mea. Aştept în linişte să văd ce se va petrece, ce surprize îmi va aduce timpul.

În acel moment de repaus al creierului – căci refuzam orice alt raţionament potrivnic mie – aud mişcări mari pe culoar. Se trag zăvoarele cu violenţă, tropăit de cizme grele care dau năvală, apoi mutări de deţinuţi: sus, jos apoi iar sus.

Era ziua de 25 martie 1957, Buna Vestire.

Iau legătura prin T. F. F. cu camarazii mei, adică băteam în ţeava caloriferului alfabetul Morse. Gardienii îi spuneau „alfabetul morţii”. Aflu că tot celularul (308) celule, care era ocupat numai de legionari, şi cu Zarea (30 de celule) au declarat greva foamei ca un protest împotriva regimului de nimicire la care legionarii erau supuşi.

Iar acum, evreul colonel Coler, directorul închisorii Aiud, specialist-ucigaş adus special pentru fanatismul şi devotamentul cu care servea cauza P.C.R. Muta zi şi noapte oamenii pentru a le rupe unitatea, a-i intimida şi a nu avea timp să se lege noi prietenii şi ierarhii care să conducă acţiunea lor. O parte din greviştii legionari erau hrăniţi forţat cu furtunul, iar alţii, consideraţi vârfuri, erau trimişi în lanţuri la închisoarea Gherla pentru izolare şi nimicire, deoarece Coler nu dovedea aici, la Aiud.

În acest asalt drăcesc împotriva unor oameni

împinşi şi ajunşi la disperare de către hoardele criminale de gardieni condus de evreul Coler, bătăi, schingiuiri, izolare la „neagra”, foame, frig, – legionarii au răspuns cu cel mai paşnic gest – greva foamei, adică moartea în demnitate, preferând să se stingă cât mai repede, sfidând barbaria asupritorului. În acest infern şi încleştare care dura de peste opt zile, mi-am părăsit camarazii şi celularul Aiud.

Într-o dimineaţă mi s-au pus ochelari „orbi” pe ochi şi cu un Jeep am fost transportat în gara din Aiud. Aici am fost aşezat în sala de aşteptare cu faţa la perete şi aşteptam.

N-a trecut mult timp şi a sosit un al doilea deţinut, la fel cu ochelari „orbi” pe faţă şi ordonându-i-se să stea cu faţa la perete, prind un moment de neatenţie al gardienilor şi, prin bătăi T. F. F. discrete în perete, întreb pe deţinut cum îl cheamă.

Comănici, răspunde el.

Tu eşti, Ioane?

Îl cunoşteam, el fiind chiar băcăuan din Caşin, student la Farmacie.

— Eu sunt, Baciu!

Atât am putut comunica între noi. Apoi am fost băgaţi într-o dubă în celule separate, şi ne-am trezit la Ministerul de Interne. Aici la Interne am mai stat din toamna anului 1948 până în martie 1949 pentru anchetă, cât am prezentat interes pentru Bucureşti, apoi am fost dus în Moldova unde, de fapt, aveam toată activitatea mea. Arestul nu mai semăna acum cu cel din 1948 după aproape opt ani.

Aici am aşteptat din zi în zi să fiu scos la anchetă, dar nicio mişcare. Datorită stării de presiune în care mă aflam, lipsa de aer, care se dădea condiţionat, cu porţia, şi a încordării nervoase, am intrat iar în criză şi am început să strig, să urlu noaptea prin somn. Era, parcă, şi o plăcere pentru mine, când, în miez de noapte, mă trezeam ţipând, coşmar din care îmi reveneam repede şi chiar mă distram când paznicii bădădăiau pe la vizete şi

spuneau: „ăsta-i, mă? Ba nu, nu-i ăsta, nu vezi că doarme”.

Eu, după două, trei răcnete, eram perfect lucid şi conştient de cele ce se petreceau.

Să fi trecut vreo zece zile de aşteptare, de încordare şi, într-o seară, îmi fac curaj şi, prin Morse, lansez chemarea către Ion Comănici. El îmi răspunde imediat de undeva de departe. Îl întreb dacă cumva a fost scos la anchetă.

— Nu! îmi răspunde.

— Nici eu!

Atât am putut comunica cu el, dar suficient pentru a ne pune de acord cu soarta noastră. Caralii au şi apărut la vizete, dar fără a ne depista.

Au trecut vreo două, trei zile şi, iată, se deschide uşa celulei. Eu mă întorc cu faţa la perete, căci aceasta trebuia să fie poziţia deţinutului când aude că se trage zăvorul.

— Întoarce-te! mi se porunceşte.

Mă întorc. Văd doi gardieni.

Vino mai aproape! Mă apropii de uşă.

Cum te cheamă?

— Baciu Petru!

Mă măsoară lung, apoi mă întreabă:

— Fumezi?

Da! Fumez!

Nu trece mult timp şi un alt miliţian vine cu un costum frumos, gri şi din un pachet de ţigări Carpaţi.

— Dezbracă-te!

Mă dezbrac.

— Îmbracă-te cu hainele astea frumoase!

Mă îmbrac.

Îmi dă pachetul de ţigări, îmi pune ochelarii orbi şi-mi porunceşte: „Hai cu noi!”

Mă ia de braţ şi ajung la dubă. Sunt băgat într-o celulă de 40/40 cm. Pornim, dar încotro? După un timp destul de lung se opreşte duba. Sunt luat iar de braţ mi se aşază mai bine ochelarii orbi şi sunt dirijat, înainte, la

stânga, la dreapta, sus, jos. În sfârşit, ne-am oprit. Deşi aveam o experienţă a mişcărilor de acest soi, nu anticipam ceea ce se petrece, unde mă aflu şi unde mă duc însoţitorii. Poate nici nu doream să ştiu! Nici prin gând nu-mi trecea că voi fi chemat ca martor la vreun proces.

Ne oprim la o uşă. Ofiţerul îmi ia ochelarii, deschide uşa şi mă împinge înăuntru.

Mă trezesc într-o sală mare, cu lumină puternică de la ferestre, de parcă fiecare geam avea montat un reflector. Contrastul era mare: scos de la întuneric la lumină, soarele era ceva deosebit şi nemaiîntâlnit de ani de zile.

— Vino mai aproape! mi se ordonă. Mă apropii.

— Uită-te la noi!

Privesc unde mi s-a poruncit.

— Cum te cheamă? Tata? Mama?

Răspund. Ochii au început să mi se acomodeze.

Mă aflu într-o sală mare de judecată, cu un

complet de cinci membri. Completul era aşezat în dreapta mea, iar în stânga sala, şi, în fund, acuzaţii, care formau un lot destul de mare.

Uită-te la mine! spune preşedintele. Mă uit la el.

De când eşti arestat?

— Din 1948.

— Uită-te la stânga!; Mă uit la stânga.

— Uită-te la mine! Mă uit la preşedinte.

Comenzile se succedau fulgerător, încât nu puteam cuprinde cu ochii toată perspectiva.

Pe cine cunoşti de acolo, din grup?

Pe Costache Oprişan, răspund.

Costache era chiar în marginea lotului şi era îmbrăcat în zeghe. Lângă el era şi Vică Negulescu, singurul pe care am avut timp să-l reperez, dar nu am vrut să-l arăt preşedintelui. Lotul de acuzaţi era destul de numeros cât am putut cuprinde în viteza cu care eram dirijat.

Ce ştii despre Oprişan?

Am stat cu el în vara anului 1951 la închisoarea Piteşti în aceeaşi celulă, îi răspund şi, fără să mai fiu întrebat într-un moment de inspiraţie fericită, mi-am dat drumul, înţelegând că sunt chemat ca martor de către Oprişan în apărare.

Apoi am continuat:

— Am stat aproximativ două săptămâni la închisoarea Piteşti. Când am intrat în celula lui Oprişan, l-am găsit vânăt şi numai răni. Era bătut crunt! l-am întrebat ce s-a întâmplat cu el şi mi-a răspuns că la închisoarea Piteşti a trăit cele mai crâncene torturi. Ceea ce s-a petrecut la închisoarea Piteşti e unic în lume şi întrece toate crimele pământului. Aşa ceva, mi-a spus Oprişan, nu a întâlnit nici la Buchenwald, unde a stat ca ostatic al nemţilor.

— Altceva?

— Nimic!

— Treci şi semnează!

Mă apropii de masa grefierului, care îmi întinde

condeiul. Eu nu semnez. Refuz să semnez.

— Nu s-a consemnat totul, domnule preşedinte! Eu am declarat că la Piteşti crimele de acolo au întrecut pe cele de la Buckenwald.

Grefierul consemnează. Eu semnez şi pun condeiul pe masă.

Ofiţerul mă înşfacă de braţ, mă scoate afară, la uşă îmi pune iar ochelarii negri, orbi, şi mă conduce la dubă. Îmi realu locul în celula 40/40 şi ajung iarăşi în arestul Ministerului de Interne.

Aştept cu emoţie! Aştept să fiu scos la anchetă şi, cu mijloacele specifice, să mă convingă să-mi schimb declaraţia.

Dar nu a fost aşa. Audierea mea a fost formală. Costache Oprişan era prea valoros pentru a fi lăsat în viaţă! Nu s-a mai ocupat nimeni de mine. Audierea mea s-a făcut tâlhăreşte. Nu mi s-a spus pentru ce sunt adus în sala de judecată. Pe Oprişan nu l-au lăsat să-mi pună vreo întrebare. Am surprins pe faţa lor doar semne de

satisfacţie când fără să cunosc înscenarea am depus mărturii în apărarea lui corect şi neînfricat. Numai o intuiţie, o inspiraţie fericită şi un gând bun venit de la Dumnezeu mi-a dat îndemnul şi puterea de a depune cele arătate mai sus, într-un ritm atât de alert, tocmai pentru a mă intimida şi a mă încurca. Nu l-au putut ajuta mărturiile mele. Totul era dinainte hotărât. Costache Oprişan trebuia ucis!

Dar în momentul când arătam faptele, Costache Oprişan a zâmbit fericit şi a trăit o clipă bucuria că suntem tot împreună în cel mai greu ceas al luptei noastre!

Aşa ne-a despărţit vremelnic şi aşa a murit cu zâmbetul pe buze! şi port ca pe cel mai scump talisman acel zâmbet al lui.

Ori de câte ori îi întâlnesc numele, îl văd zâmbind şi aceasta îmi dă puteri şi îndemn!

Augustin Bidianu nu l-a repudiat pe Comandant.

Am executat 15 ani de închisoare în diferite

temniţe, în diferite colonii de muncă ale gulagului românesc.

În perioada 1953 – 1954 mă aflam în lagărul coloniei de muncă Oneşti-Bacău. Eram împreună cu profesorul Vasile Stoian, fost prefect de Bacău în perioada septembrie 1940-ianuarie 1941, şi unul din principalii organizatori ai Armatei Naţionale de la Viena, alături de Corneliu Georgescu comandant al Bunei Vestiri.

Aici se afla încarcerat şi avocatul Augustin Bidianu – Comandant Legionar. Era un om fin, cald, calm, sensibil, dox şi abil, înclinat spre politică. Am discutat mult cu el şi răspundea cu bunăvoinţă solicitărilor mele, bucurându-ne de încrederea reciprocă, deoarece discuţiile noastre se desfăşurau în condiţii de risc.

La Oneşti, erau deţinuţi politici de toate convingerile şi domnea o atmosferă de destindere şi speranţe apropiate.

Aici, profesorul Vasile Stoian şi avocatul Augustin Bidianu pun în discuţie problema unităţii Legiunii. După trecerea în revistă a unor disensiuni din anul 1940, care acum erau depăşite de evenimente şi infirmate de realităţi, discuţiile s-au terminat astfel: „Crezi, domnule profesor că există cale de împăcare?”

Profesorul Vasile Stoian: „Domnule Guşti, dumneata ai gândit într-un fel, alţii în alt fel. Toţi am vrut binele ţării şi al Legiunii. Răspund eu faţă de şef pentru împăcare”. Astfel a luat sfârşit cazul Bidianu. El nu a repudiat niciodată pe comandantul Legiunii, Horia Sima. El a avut doar o părere la un moment dat. El nu a cunoscut şi nu a validat aşa-zisa „Decizie” luată la l-8 august 1954 la Erding în Germania şi la 8 noiembrie 1954 la Majadahonda în Spania.

Nu a cunoscut şi nu a participat la vreun protocol ca cel încropit de afaceristul asasin, Traian Boeru.

Toate acestea le-am scris pentru a face lumină în hăţişul elucubraţiilor lui Nicolae Iliescu publicate în

„Evenimentul zilei” din 31 Martie 1993. Augustin Bidianu a murit în unitate, nu disident.

Un răspuns detractorilor \par Printre multele discuţii avute cu Augustin Bidianu în Colonia de muncă Oneşti, Bacău, în perioada 1953 – 1954, acesta îmi povesteşte şi următorul fapt: în anul 1936 (cred că reţin anul) se prezintă la el un delegat de la Legaţia Germană din Sibiu, Augustin Bidianu având atunci funcţia de şef de Judeţ al organizaţiei Legionare. Acesta îi propune ca Legiunea să trimită în Germania o echipă pentru cunoaştere şi apropiere. Până la graniţă cheltuielile vor fi suportate de Legiune, iar dincolo priveşte Statul German.

Augustin Bidianu face cunoscut Căpitanului propunerea germană şi primeşte de la acesta următorul răspuns: „Ce crede Hitler, că eu fac politică ţinând într-o mână cecul şi într-o mână poliţa? Când voi putea întreţine şi eu în România acelaşi număr de oameni ai Germaniei, atunci voi trimite echipă”.

Iată un răspuns dat detractorilor la acuzarea precum că Mişcarea Legionară a fost subvenţionată de Germania lui Hitler.

Cum a murit comandantul legionar Victor Biriş.

Stau de vorbă cu Iancu Fedorca, consilier juridic la Gaz-Metan, moţ din Huedin, fiu de memorandist, fost ajutor de primar la Cluj în guvernul Goga-Cuza, cu domiciliu forţat la Mănăstirea Putna în perioada comunistă.

În toamna anului 1964, povesteşte că, într-o noapte între orele

— 24, se afla pe peronul gării Mediaş, urmând să plece la Cluj-Oradea şi aştepta trenul Bucureşti-Oradea.

A apărut pe peron colegul său Victor Biriş, care urma să plece cu trenul Oradea-Bucureşti, pentru a se stabili la Bucureşti, luându-şi funcţia de cercetător la Academie, secţia juridică. El venise la sora lui din Mediaş pentru a-şi reface sănătatea câteva săptămâni. Părinţii lui Victor Biriş au fost învăţători în Mediaş.

Iancu Fedorca povesteşte în continuare: trenul Oradea-Bucureşti făcea cruce cu trenul opus în gara Mediaş. Trenul lui Victor Biriş a fost anunţat că intră în Gară. Victor Biriş avea bilet pentru vagonul apropiat de locomotivă.

El a plecat la capătul peronului, care era neluminat. A văzut că, la intrarea trenului în gară, doi indivizi au apărut în spatele lui Biriş şi l-au împins în faţa locomotivei, după care au fugit în afara peronului.

A transmis atunci Iancu Fedorca aceste întâmplări, cu rugămintea de a nu se comunica sursa, din motive de securitate.

Iancu Fedorca a murit în anul 1971.

Cazul Biriş s-a petrecut în toamna anului 1964, cu puţin timp de la eliberarea sa.

Iancu Fedorca a fost coleg cu Victor Biriş.

Nu ne putem abandona „Jertfa este măsura creştinătăţii noastre”.

Ion Moţa.

Citǎm aceastǎ maximǎ sub povara atâtor tristeţi trecute, atâtor mutilări de suflete, schingiuiri şi ucideri de trupuri din partea unei lumi halucinante, care a vrut să stingă în noi orice licărire de dumnezeire.

Adresăm aceste rânduri deopotrivă celor două partide: „Pentru Patrie” şi „Noua Românie creştină”, plămădite din acelaşi aluat moral şi spiritual, noi cei care împreună cu dumeavoastră în ceasul greu al istoriei româneşti am stat neşovăitori şi neînfricaţi – uniţi – am murit împreună şi am înviat împreună.

Noi, câţiva supravieţuitori ai crâncenelor lupte şi încleştări, înţelegem că timpul ce ne-a mai rămas e puţin şi vrem să-l petrecem cu folos, în strădania de renaştere a Neamului Românesc, în măsura în care se va fi îngăduit de Dumnezeu şi de înţelegerea oamenilor.

Clipa de faţă ne bate la fereastră cu degetul ei grăbit.

Avem nevoie de unitate! Cu aceeaşi nădejde statornică şi cu aceeaşi credinţă pururi vie, vrem să

răspundem PREZENT, vrem să punem şi noi părticica noastră de muncă la temelia României noi. Nu ne putem abandona! Puţina viaţă ce ne-a mai rămas să o trăim în unitate!

Dă-ţi-ne această posibilitate!

Vă îmbrăţişăm cu dragoste şi cu cele mai curate gânduri şi frumoase consideraţiuni pentru suferinţele dumneavoastră de ieri şi pentru vrerile noastre împreună, de astăzi.

Gheorghe Pivin-Leandru.

Se sting rând pe rând supravieţuitorii români care au reuşit să se elibereze din temniţele comuniste, după ani grei şi mulţi de bezne şi sfâşieri.

Se sting rând pe rând camarazii noştri, mucenici ai atâtor lovituri şi răstigniri.

Se sting rând pe rând camarazii noştri cu care, împreună am înfruntat veacul roşu.

În săptămâna patimilor Mântuitorului, în ziua de 18 aprilie 1995, la 72 de ani, Gheorghe Pivin-Leandru

se mută la camarazii lui mai înainte plecaţi, cu care-şi va petrece de-acum veşnicia cea plină de daruri şi lumini neapuse ale împărăţiei lui Dumnezeu.

Născut la 1 noiembrie 1922, la Horecea-Cernăuţi, rostogolirea bolşevică din anul 1940 peste pământul lui Ştefan cel Mare şi Sfânt îl izgoneşte din casa părinţilor săi. Fugit în Patrie, **Răstigniri ascunse** activează în Frăţiile de Cruce, la Iaşi, apoi, după terminarea liceului, va lua parte la campania de eliberare a Ardealului de Nord ca elev al şcolii Militare de Ofiţeri din Radna. Întors de pe câmpul de luptă, se înscrie la Facultatea de Litere şi Filosofie din Iaşi. Devotat idealului naţional şi creştin, apărător al valorilor strămoşeşti, el se opune invadatorului bolşevic în cadrul studenţimii române creştine din centrul Iaşi.

Pentru crezul său legionar, în anul 1948 este arestat şi condamnat la ani lungi şi grei de temniţă. Se eliberează în anul 1963, după 15 ani de detenţie, bolnav cu trupul, dar neînfrânt sufleteşte.

Gheorghe Pivin, ca toată studenţimea română din detenţie, a avut destinul tragic de a trece prin cele mei crunte închisori, coborât apoi în adâncul minelor de plumb de la Baia Sprie şi Valea Nistrului. Despre tragismul vieţii sale din captivitatea roşie, Gheorghe Pivin scrie: „Hingherii veacului bolşevic ne-au urmărit, ne-au prins şi ne-au aruncat după zăbrele. Au surpat beznele iadului peste noi şi ne-au amestecat cu şobolani şi cu libărci. Bătăi, frig şi foame muşcau din carnea noastră.

Şi asta nu o zi, o lună sau un an, ci zeci de ani. Martirajul era atât de îngrozitor, încât îmi vine greu să-l descriu. Depăşeşte cu mult martirajul primilor creştini, prin durata şi cruzimea sa, spre a ucide nu numai trupul, ci şi sufletul. Dacă zidurile ar fi înregistrat plânsul, vaietele celor schingiuiţi, ar fi fost cea mai teribilă simfonie a groazei. De mii de ori suferinţele de la Piteşti şi Gherla depăşesc suferinţele celor de la Auschwitz şi Dachau. Nu s-a scris încă despre munţii de suferinţă

legionară de la Piteşti şi Gherla şi celelalte închisori şi lagăre şi de anchetele de partizani”.

Dârz şi neînfricat, senin dar şi viforos, Gheorghe Pivin nu a cunoscut compromisul, dar nici teama, mărturisindu-şi crezul legionar în faţa tuturor duşmanilor, apărându-şi convingerile până la cea mai mică picătură de energie.

El lasă în urma sa un frumos capital moral şi spiritual, îndemn şi îndreptar pentru cei ce vor veni.

Poet şi prozator de talent, numele lui se înscrie în antologia „Poeţilor răstigniţi după gratii”.

El a avut convingerea puterii faptei şi şi-a cheltuit generos vremelnicia prezentului pentru a trăi în veşnicie, crezând nelimitat în misiunea Neamului său.

Noi, cei rămaşi, puţini la număr, să ne rugăn de acum pentru sufletul lui mare, înscriindu-l pe lista celor prezenţi!

Evanghel Păduraru.

Pleacă dintre noi pe neaşteptate în 10 octombrie

1995, socotind că şi-a împlinit misiunea pentru care a fost trimis în lume, Dumnezeu l-a chemat la El. Evanghel Păduraru, crezând nelimitat în Hristos şi în făgăduinţele Lui, a luptat, a făptuit şi a îndurat martirajul unei societăţi nedrepte şi păgâne îndreptându-şi meditaţiile şi faptele către reazemul suprem al unei lumi în care va găsi liniştea căutată şi eternitatea luminii.

A văzut lumina zilei şi a privit pentru prima dată spre cer la 12 iunie 1921, în satul Ruptura, corn. Cârligi, jud. Bacău. Fiu de vrednic legionar (tatăl său, Constantin Păduraru a fost subprefect de Roman între 6 septembrie 1940 – 21 ianuarie 1941). Părinţii l-au crescut în iubirea de Dumnezeu şi dragostea de neam.

Au fost nouă copii. El era cel mai mare. Sora sa, Cornelia născută la 17 mai 1929, a fost botezată de Căpitan, în casa lui Vangheli Teodorescu, comuna Filipeşti. Căpitanul a fost de mai multe ori în casa lui Constantin Păduraru.

Evanghel Păduraru lucrează un timp la Tipografia Legionară din Iaşi (1937), unde îl cunoaşte pe comandantul legionar Ion Bănea, martirul de mai târziu, pe care îl va venera până la capătul vieţii sale. Aici îşi va începe ucenicia de legionar, în Frăţiile de Cruce din Iaşi.

În anul 1941 este arestat şi condamnat pentru activitate legionară. După nouă luni a ieşit din temniţa Aiudului, este încorporat la Batalionul 8 Vânători de Munte Cernăuţi, formaţie cu care va participa la războiul sfânt împotriva celor care ne răpiseră pământul strămoşesc al Basarabiei şi Bucovinei, care ne pângăreau altarele şi care ne ameninţau existenţa naţională. Iar atunci când balaurul roşu se rostogolea din nou peste trupul Neamului nostru ca să-l piardă, el n-a pregetat să intre din nou în acţiune în cadrul Legiunii Arhanghelului Mihail, alături de tineretul viteaz al patriei, neacceptând capitularea. Dârz şi neînfricat gata de jertfa supremă întru apărarea convingerilor sale şi a

cauzei neamului său, el luptă cu abnegaţie şi înalt spirit de sacrificiu.

Criminalii veacului roşu l-au hăituit, l-au urmărit şi l-au aruncat după gratii, împreună cu tatăl său şi cu alţi camarazi. Ca şi sutele de mii de români, a fost condamnat la ani grei de pedeapsă. A cunoscut neagra închisoare de la Jilava, apoi temuta închisoare la Aiud, dar nu s-a lăsat copleşit de greul silniciilor trăite. Ieşit din temniţă, neînfricat, gata de ertfă, el a sluj it până la ultima clipă a vieţii sale crezul său şi a mărturisit adevărul dumnezeiesc. Credinţa, curăţenia lui sufletească şi dăruirea totală împodobesc fiinţa sa de legionar al lui Iisus cu nimb de cruciat.

Duh blajin şi răbdător, iubitor de oameni, drept în judecată şi curat în fapte, el s-a bucurat de un frumos prestigiu, apreciat pentru onestitatea sa în rândul camarazilor săi.

Ne despărţim de Evanghel Păduraru, care lasă în urma sa o soţie îndurerată şi două fiice, Geta şi Mariana,

pe care le-a ridicat în viaţă cu dragoste de Dumnezeu şi de Neam, şi le-a dorit fericite, la adăpostul supliciilor de ieri. El lasă în urma sa şi un model de viaţă vrednic de urmat pentru oricare trăitor dornic de înălţimi, iubitor de Dumnezeu şi de Neam.

În lungul drum al Golgotei româneşti, Evanghel Păduraru lasă din fiinţa sa un strop de sânge – tencuială pentru România de mâine, pentru România creştină şi eternă.

Noi, cei ce l-am cunoscut, ne închinăm smeriţi la căpătâiul rămăşiţelor sale pământeşti. Fie ca pulberea să se întoarcă în pământ cum a fost, iar sufletul său se întoarcă la Dumnezeu, care L-a dat.

Gândul nostru se apleacă înaintea sufletului acestui mucenic şi-l îmbrăţişează cu respect şi recunoştinţă.

Dormi în pace. Pe curând, când vom fi iarăşi împreună cu toţi cei dragi, ai noştri.

Dumnezeu să-i primească faptele lui frumoase şi

să-l odihnească alături de camarazii săi mai înainte plecaţi la cele veşnice!

— Discurs la Troiţa din Târgu-Ocna.

Preacucernici părinţi şi dragi camarazi, Ne-am adunat aici, pe pământul binecuvântat al Moldovei lui Ştefan cel Mare şi Sfânt spre a prăznui pomenirea camarazilor şi fraţilor noştri, care s-au stins aici în lupta împotriva comunismului, în Penitenciarul spital Târguocna.

A rânduit Dumnezeu ca generaţia noastră să fie expusă unor mari chinuri şi fărădelegi, o perioadă mult prea lungă de timp pentru puterile noastre omeneşti.

Suferinţele au fost mereu necurmate, apărarea tot mai grea. Valul puternic de hoarde nesătule sovietice, cu furie sălbatică s-au revărsat peste noi, peste trupul ţării noastre. Eram singuri. Conducătorii apuseni şi-au trădat misiunea şi rolul lor sfânt. Ei nu numai că au lăsat cale deschisă năvălirii spre vest acestor populaţii semibarbare din Răsăritul nostru, ci le-au legitimat

acţiunea pătrunderii peste noi, printr-o înţelegere ascunsă cu ele peste capul nostru. E marea, nemăsurat de marea fărădelege a Apusului, crima grozavă împotriva lui Dumnezeu şi a noastră şi a peste 100 de milioane de oameni din Centrul şi Estul Europei.

Un astfel de fapt nu se mai petrecuse în cursul istoriei: alianţa apusului cu împărăţia răului – Uniunea Sovietică. Aici e marea trădare! Rămaşi singuri ca în vremurile de bej e ale din trecut, românii cei mai buni, cei mai eroici, cei mai viteji, cei mai credincioşi, au luat calea munţilor pentru lupte, neacceptând robia, iar alţii acasă s-au împotrivit robirii şi comunizării patriei prin alte diferite forme de apărare, luptă şi rezistenţă. Iar alţii, cetăţeni români, dar mai ales neromâni s-au aliat cu inamicul şi au colaborat cu el întru robirea ţării şi a nimicirii noastre.

Dar inamicul ajutat de către o clică trădătoare de oameni de aceeaşi cruzime, nu au putut admite împotrivirile. Credeau că au drept asupra noastră şi

ocupaţia li se cuvine ca un lucru de la sine înţeles, într-atât erau de pervertiţi şi de barbari: dacă eşti mai tare, ai drept peste cei mai slabi. Întocmai ca pe timpul năvălirii barbarilor.

Şi atunci au început urmăririle şi arestările celor ce li se împotriveau, contestându-le prin actele lor dreptul de a le stăpâni. Şi urmările s-au făcut cu o furie şi o ură satanică. Tot ce era mai distins din clasele societăţii româneşti a fost cules şi băgat în temniţe, rând pe rând. Dar nu erau culeşi numai cei ce prin evidenţe li se împotriveau, ci şi cei ce presupuneau ei că li se pot împotrivi.

Numai în noaptea de 14/15 mai 1948 au arestat peste 14.000 de legionari.

Fuseseră arestate „Sumanele negre" şi capii P. N. Ţ. Şi alte formaţiuni de luptă împotriva comunismului. Apoi au urmat alte şi alte arestări. Astfel s-au umplut temniţele de deţinuţi anticomunişti. Cercetările dure şi sângeroase ale criminalilor veacului roşu, regimul de

temniţă, cu scopul declarat de ucidere lentă i-a dus pe unii la moarte şi pe alţii i-a îmbolnăvit. Reeducările de la Piteşti şi alte centre au dus la tragicul rezultat: 250 de studenţi tuberculizaţi.

Acest loc – Târgu-Ocna – a devenit o morgă-spital pentru studenţi, dar şi pentru alţii, a devenit loc pentru suplicii.

Aici au înnobilat şi au sfinţit acest pământ românesc, oameni de o calitate cu totul superioară. L-au înnobilat prin suferinţele şi jertfele lor.

Aici a fost adus de la Piteşti şi distrus, Valeriu Gafencu, legionar, absolvent al unui liceu Militar, falnic ca un Făt-Frumos, basarabean din Sângerei-Soroca. El s-a ridicat la un nivel spiritual care i-a impresionat pe toţi care l-au cunoscut şi i-a umplut de admiraţie. A murit nu ca un om, ci ca un sfânt.

Aici s-a văzut un fenomen extraordinar, care te umple de admiraţie, cu atât mai mult cu cât te apleci asupra lui să-l contempli: tineri tuberculoşi au stat senini

în faţa morţii. Ca să fie trataţi li s-a cerut de către administraţia temniţei să denunţe pe cineva dinafară pe care îl cunoaşte şi care e duşman al comuniştilor. Dar ei au refuzat. Atunci Administraţia a cerut familiei (părinţilor) să-i convingă să dea o declaraţie cu un denunţ, dacă vor să nu moară. Dar ei au refuzat şi apoi au murit. Au murit în luptă cu un duşman păgân, perfid şi necruţător, primind cu seninătatea strămoşilor traci botezul morţii, înălţând din ertfele lor steag biruitor pentru Hristos şi ne-am steag pe care generaţiile viitoare vor trebui să-l ducă mai departe, neîntinat şi necoborât!

Atât eroism creştin în zilele noastre te uimeşte! Să mori la 21 sau 24 de ani – putând scăpa printr-o simplă declaraţie, cu un singur nume denunţat – e ceva sublim şi te umple de admiraţie şi de emoţie. Părăsind geamătul durerilor omeneşti şi lepădând scrâşnirile torturilor, ei s-au desprins din lumea aceasta, rezemaţi pe dragostea pentru Iisus şi ne-am.

Să te arunci în moarte cu entuziasm, salvând pe

alţii, poate fi ceva mai patetic, mai măreţ şi mai nobil?

Şi aceasta s-a întâmplat aici la Târgu-Ocna nu cu un tânăr F.D.C.-ist sau student legionar, ci cu mulţi tineri. Ei rămân ca nişte modele de eroism şi vor stârni admiraţia urmaşilor, din neam în neam.

Slăviţi eroi creştini! Ne închinăm în faţa jertfelor voastre sfinte şi vă slăvim ca pe nişte fii cu totul aleşi ai patriei. Rugăm pe bunul Dumnezeu să primească jertfele voastre, precum şi rugăciunile noastre pentru voi!

Credeam că jertfa voastră va fi bineplăcută lui Dumnezeu şi va sta la temelia refacerii Neamului Romanesc şi a scumpei noastre patrii: România Creştină şi eternă!

Dormiţi în pace, suflete mari! Suntem mândri de voi! şi suntem convinşi că şi voi, ca şi alţi eroi din trecut, veţi contribui la mântuirea Neamului nostru, la înfricoşătoarea judecată a lui Dumnezeu de la sfârşitul veacurilor!

Dormiţi, deci în pace şi veşnică să vă fie pomenirea! Amin!

In memoriam Părintele Eugen Berza.

În ziua de 15 august 1996 adoarme întru veşnicie Părintele Eugen Berza.

În această sfântă zi „Adormirea Maicii Domnului”, Dumnezeu trimiţând îngerii lui, înalţă la cer sufletul său înlăcrimat, curmându-i durerile trupului chinuit şi vărguit de plumbii cruntului „roşu”. El va locui de acum în lumina neapusă a împărăţiei lui Dumnezeu, alături de morţii noştri legionari, care ne aşteaptă, acolo, în cer pe toţi.

În acest moment trist şi dureros al despărţirii, gândul ne poartă înapoi şi, ca la lumina unui fulger, vedem toată drama acestui Părinte, toată drama unui neam încleştat în lupta cu cea mai aprigă, cea mai feroce apariţie a tuturor veacurilor: comunismul, duşman al omului şi al lui Dumnezeu.

De tânăr, student fiind la Academia de înalte

Studii Comerciale şi Industriale din Bucureşti, se aruncă în lupta pe viaţă şi pe moarte împreună cu tineretul sănătos al Neamului, alăturându-se oştirii Legiunii Arhanghelului Mihail, Voievodul Ceresc, apărătorul creştinilor, de la a cărui icoană camarazii noştri înaintaşi au pornit lupta împotriva armatelor lui Lucifer – diavolul.

Puţini cunosc lupta Părintelui Eugen Berza – lupta Neamului pentru salvarea fiinţei sale naţionale ameninţate cu pieirea. Nu cunoaştem adevărul pentru că el ne-a fost ascuns, ieri ca şi astăzi, pentru că au domnit în acel timp şi încă domnesc minciuna, fărădelegea şi ocara, ocara împotriva adevărului şi a slujitorilor lui. Şi astăzi aceşti slujitori sunt traşi pe roata infamiei. Într-o lume a răului, a terorii şi a crimei organizate (de stat), Părintele Eugen Berza nu numai că şi-a păstrat curăţenia şi puritatea sufletească, dar el a luptat cu arma în mână împotriva cotropitorilor bolşevici, pentru apărarea pământului străbun şi a legii strămoşeşti – Biserica lui

Hristos.

În această luptă inegală cu un duşman perfid şi criminal, Părintele Eugen Berza a fost capturat în munţi, la Uturea-Solonţ, jud. Bacău, de batalioanele Securităţii. Încercuiţi fiind, criminalii securişti aşază în faţa sa doi camarazi, scuturi umane.

În această situaţie, echipa de luptă a Părintelui Eugen Berza nu s-a mai putut apăra pentru a nu-şi ucide camarazii, alegând captivitatea. Aşa începe calvarul negru şi drama sa.

Supus unor anchete dure şi sângeroase, bătut sistematic la plămâni, la tălpi, la ficat şi testicule, torturat până la starea de semidecedat, trezit apoi la viaţă prin aruncarea găleţilor cu apă peste trupu-i mutilat, era apoi pus la şocuri electrice de către nişte anchetatori cruzi şi răzbunători, străini de neam şi ucigaşi de Dumnezeu.

În aceste ateliere ale morţii, Părintele Eugen Berza nu de puţine ori şi-a văzut sfârşitul, chiar şi l-a dorit

atunci când puterile răbdării l-au părăsit (şi chiar şi l-a provocat tăindu-şi venele de la mâini).

A urmat pelerinajul negru al închisorilor. Ca toată studenţimea română din temniţe, Părintele Eugen Berza, a avut destinul tragic să treacă prin cele mai crunte închisori. El atrăit drama închisorilor Piteşti şi Gherla, apoi a fost coborât în adâncul pământului la minele de plumb de la Cavnic şi Baia-Sprie, orbecăind şi trudind peste trei ani.

Părintele Eugen Berza a fost o flacără care a ars şi s-a mistuit pentru om şi pentru mântuirea lui.

El nu s-a temut de moarte. Moartea e o trecere din provizorat spre eternitate, în înviere. Dar pentru aceasta trebuie să accepţi jugul vieţii, crucea Golgotei. Căpitanul spunea: „Legionari, fiţi voi fiii acestei Gologote!” Cine renunţă la mormânt, renunţă la înviere. Părintele Eugen Berza a acceptat şi a purtat cu stoicism crucea sa şi a neamului său. Neamul românesc s-a născut creştin. Istoria lui mereu a fost trasă pe roată, iar

aspiraţiile sale au fost împlinite numai prin jertfă, martiraj şi răstigniri.

„Arde ţara de morminte, cum arde cerul de făclii”, aşa ne spunea în versuri poetul martir legionar Radu Gyr; „Suntem un neam crucificat între tâlhari/de veacuri bem paharul lor cu fiere/dar am rămas aici – ai Romei legionari/ şi-om dăinui până la marea înviere” (Petru C. Baciu).

Părintele Eugen Berza a trecut şi prin temuta închisoare Aiud, temniţa marilor pătimiri româneşti. Aici a fost decimată elita neamului şi căpetenia Oştirii Române.

În locul tricolorului românesc, comuniştii au înălţat obiala roşie cu secera şi ciocanul, semnul crimei, semnul fiarei apocaliptice.

În acest asalt drăcesc asupra fiinţei umane, de nimicire fizică şi morală, Părintele Eugen Berza şi-a păstrat o puritate sufletească pe care o întâlnim numai la sfinţi, imprimând şi celor din preajma lui aceeaşi ţinută

de înaltă dârzenie, câştigându-le respectul şi admiraţia. Părintele Berza şi-a lăsat în temniţe cei mai frumoşi ani ai tinereţii (peste 17). Nu i-a regretat şi nu şi-a renegat convingerile, nu s-a lepădat de Dumnezeu.

Părintele Berza ne părăseşte astăzi, lăsând în urmă o soţie îndurerată, iubitoare de Dumnezeu, care i-a înţeles lupta şi suferinţa şi a slujit cu devotament căminul până la sacrificiu. Mai lasă în urmă şi o fiică studentă, care poartă numele bunului său tată, Eugenia, pe care a crescut-o în dragostea de Neam şi în duhul morţilorsfinţi.

Se sting rând pe rând camarazii noştri cu care împreună am înfruntat infernul şi teroarea roşie, legând aici, pe pământ, o clipă de veşnicie.

Părintele Eugen nu ne mai vorbeşte acum. Glasul lui l-a luat cu el în moarte. Lacrima durerii şi a întristării a încetat pentru el. Sufletul lui înălţat la cer ne va veghea de acolo paşii şi se va ruga pentru noi. Dar Părintele Eugen ne va lăsa nouă, celor rămaşi aici,

plânsul inimii lui Iisus, care topeşte în picuri nevăzuţi plânsul etern cu care noi, pământenii, facem legătura cu morţii noştri dragi şi cu Dumnezeu.

El ne mai lasă şi un model de viaţă vrednic de urmat pentru acei ce-l caută pe Iisus.

Dumnezeu să-l odihnească, iar pe noi să ne învrednicească de fapte frumoase, plăcute lui Dumnezeu pentru a nu tulbura liniştea celor plecaţi de la noi.

Dragă Eugen! ţi-am fost şi mi-ai fost cel mai apropiat şi cel mai sincer şi devotat camarad şi prieten. Am servit împreună cauza Neamului nostru şi a lui Hristos, aşa cum ne-au învăţat părinţii noştri, aşa cum au făcut-o înaintaşii noştri – camarazii martiri – aşa cum au făcut-o şi cei care au mers împreună cu noi şi dorm în ţarina de sânge a pământului românesc, fără cruce şi fără mormânt.

Cu tine împreună am urcat „muntele suferinţei”, cu tine împreună am înfruntat „pădurea cu fiare sălbatice”, cu tine împreună am biruit „mlaştina

deznădejdii", Dumnezeu ridicându-ne deasupra infernului roşu, îmbrăcându-ne sufletele iarăşi cu Lumina lui cea neapusă.

Ne despărţim acuma dar numai pentru puţin timp!

Gândul nostru se apleacă înaintea sufletului tău de mucenic şi te îmbrăţişează cu evlavie şi cu recunoştinţă.

Fără tine în sufletele noastre ar fi fost noapte.

Ţi-am greşit, poate, iartă-ne! Trimite de acolo de unde eşti, inspiraţii mântuitoare neamului tău, iar nouă tărie în a-ţi urma faptele.

Dumnezeu să te odihnească! Amin!

Spre alte ţărmuri dintre noi te-ai dus, Chemat de Tatăl nostrucel de sus Te plâng şi cei de ieri şi cei de azi, Statornici, buni şi vrednici camarazi.

Răstigniri, ascunse.

Se-nvolbură cuprinse de fiori, Celule reci din negre închisori.

Acolo unde neclintiţii brazi.

Şi sufletul atâtor camarazi, Cu dragoste şi-acelaşi

sfânt refren, Te-au însoţit Părinte Eugen!

Şi, iată Dumnezeu ni te-a luat, Cu sufletul tău mare, preacurat.

Şi nu putem să credem că, de-acum, Rămânem singuri pe al nostru drum.

Vei fi PREZENT, mereu pe-aceleaşi căi.

Cu credincioşii – CAMARAZII tăi!

Scrisoarea.

Preotului Grebenea, la comemorarea unui an de la moartea Părintelui Eugen Berza.

Stimaţi camarazi şi prieteni, Pe Părintele Eugen Berza l-am cunoscut mai bine după eliberarea din temniţele comuniste, în 1964. Auzisem de lupta lui şi-l admiram pentru curajul intrării în acea luptă plină de primejdii. Trebuia să ai un mare spirit de luptă şi de jertfă ca să intri într-o astfel de acţiune. Când l-am cunoscut personal era preot, slujitor al Domnului. Dar nu un preot oarecare, ci un preot ales, mai rar întâlnit cu o trăire profund creştină, cu respecatrea strictă a tuturor

rânduielilor sfintei noastre Biserici, pentru a aduce în ea chipul lui Hristos, Dumnezeul nostru pentru a-l aşeza pe Mântuitorul nostru în inima lui.

Luptătorul de pe baricadele naţionale pentru apărarea Patriei şi a legii străbune a trecut acum pe arena de luptă pe tărâm interior, spiritrual ca să înfrângă orice patimi care l-ar îndepărta de Dumnezeu. Lupta cu sine însuşi.

Era de-acum un mistic îndumnezeit, un erou creştin, un sfânt. Nu-i plăcea să vorbească despre sine, era reţinut şi rezervat. Dar, privindu-l ca slujitor, înţelegeai de îndată ce-i în inima lui.

Se ridicase pe un piedestal înalt şi cucerea prin smerenie şi prin pietatea lui. Un aer mistic se degaja din toată ţinuta lui care producea un fior sfânt la cei din apropierea lui. Impunea nu numai prin fapte, ci şi prin tăcere. Dar oratoria lui era oratoria faptei.

A întemeiat o familie şi a reuşit să introducă aici un aer de puritate, de sfinţenie cum puţini preoţi reuşesc

să o facă. Un preot pe drumul sfinţeniei a reuşit să aşeze pe acelaşi drum pe soţie şi pe fiica sa. Aceasta arată că lucrarea lui a fost temeinică şi binecuvântată de Dumnezeu.

Acum la comemorarea unui an de la plecarea dintre noi, ne plecăm cu smerenie în faţa sufletului lui de martir al credinţei şi al luptei naţionale şi rugăm pe Dumnezeu să-l odihnească în pace şi ca exemplul lui înalt de luptă şi de trăire să inspire pe cât mai mulţi din fiii patriei.

La mormântul preotului Eugen Berza, de Buna-Vestire.

Să ne închinam cu pietate la mormântul ce-i acoperă truditul şi chinuitul trup.

Acest mormânt va trebui să fie mândria şi locul de reculegere şi îmbărbătare pentru cei ce-l caută pe Dumnezeu. Arde ţara de morminte şi printre aceste morminte sfinte, şi mormântul Părintelui Eugen Berza străluceşte deopotrivă alături de morţii noştri martiri şi

mucenici care şi-au dăruit viaţa lui Dumnezeu şi luptei naţionale. Amintirea lui şi faptele sale sunt o comoara preţioasă şi sacra şi un îndemn pentru cei ce vor să slăvească memoria înaintaşilor.

Părintele Eugen Berza şi-a înălţat faptele până la sublim, ridicându-se la luptă împotriva unei ideologii atee şi tiranice. Suferinţele lui i-au dat aureola de martir, căci el a murit neînvins în credinţă sa.

El va rămâne şi un simbol al pătimirilor româneşti, căci românii erau cei ucişi la ei acasă de către invadatorul bolşevic.

Nu plângem! Noi ne cuminecam cu faptele lui spre întărirea trupului şi a sufletului şi a avântului în luptă de apărare mai departe a fiinţei naţionale şi a legii străbune. Să nu pierdem nicio clipă legătura cu morţii noştri prin rugăciune şi fapte.

Să nu uităm ca atunci când încetează fapta şi rugăciunea cea de-a pururi biruitoare, începe urâciunea căderilor şi nu mai suntem noi.

Aşa să ne ajute Dumnezeu! Amin.

Părintele Eugen Berza (Zelea)

— 25 octombrie 1925 – 15 august 1996 – Comemoram patru ani de la plecarea Părintelui Eugen Berza dintre noi.

Să ne închinăm cu pietate la mormântul în care se odihneşte truditul şi chinuitul său trup. Cei ce uită de Dumnezeu, de părinţi şi de fraţi şi vor duşmăni pe aproapele lor, vor cădea în nelegiuire şi se vor prăvăli în întuneric. Dumnezeu iubeşte pe cel desăvârşit şi iartă pe cel ce se căieşte şi se întoarce la el. Cei ce urăsc pe aproapele, se vor înveşmânta în ruşine veşnică şi cortul lor se va nărui în osânda veşnică.

Amintirea Părintelui Eugen şi a faptelor sale este o comoară preţioasă şi sacră.

Împreună cu el am început lupta de rezistenţă împotriva comunismului, după 23 august 1944, în munţi şi în cadrul organizaţiei legionare a Bacăului.

El l-a iubit pe Dumnezeu, şi-a iubit Neamul şi

ţara. În noaptea de sânge prin care trecea neamul românesc, el şi-a urcat Golgota în patimi şi tăcere şi a înţeles că nu există mântuire fără răstignire, nu există înviere fără moarte.

Dar acestea sunt uitate azi de majoritate oamenilor. Azi ca şi ieri suntem împresuraţi de batjocori, acoperiţi cu insulte şi cu ocări. Oameni nedrepţi, turmentaţi de ură, fac ospeţe mari pe crucile şi pe mormintele noastre, de parcă viaţa şi ţara aceasta le-a fost dăruită numai lor, hărăzite numai celor tirani.

Cuvintele lor mieroase fac larmă mare la urechile celui părăsit şi chinuit, care nu mai nădăj duieşte să vadă zorii luminii.

Noi, legionarii am băut paharul tuturor cruzimilor şi mişeliilor. Puţinii supravieţuitori – curând vom coborî şi noi în morminte. Ne veţi căuta cu toţii în mod sigur. Atunci, mulţi dintre voi se vor ruşina de rostirea vorbelor celor din auzit, dar se vor bucura cu toţii şi mândri cu descoperirea faptelor noastre ascunse de

duşmani care vor umple sufletele voastre de uimire şi veţi afla har înaintea a tot omul şi ne veţi considera ca pe nişte propovăduitori.

Să ne cercetăm dar faptele şi inimile, să ne curăţim aici, pe pământ. Să cercetăm faptele înaintaşilor noştri şi să luăm aminte la cele trăite şi lăsate de ei.

Ele ne vor da învăţătură şi ne vor grăi din inimile lor curate, ca şi atunci când erau printre noi. Vom învăţa din faptele lor nemuritoare şi ne vom îmbrăca sufletele cu lumină.

Adu-ţi aminte, Doamne, de toţi cei plecaţi la Tine, primeşte rugăciunea noastră întru pomenirea lor şi ne miluieşte pe noi, cei rămaşi, că la Tine este izvorul vieţii, întru lumina Ta vom vedea lumina veşnică.

Poezia mea.

Istoria patriei noastre a fost mereu învăluită în nouri de ceaţă şi dramatism. Am trăit pe acest pământ binecuvântat de Dumnezeu din mila Lui şi din vârful sabiei noastre.

Ne-am încleştat mereu cu duşmani cotropitori, am supravieţuit şi ne-am trăit destinul sub semnul supliciului şi a ameninţărilor mereu cu pieirea.

Bejenia, adăpostirea în munţi, lupta în munţi şi fuga pe tărâmuri străine a săpat răni adânci în carnea noastră, au însemnat lacrimi şi râuri de sânge.

Pătimiri rămase sacre acolo, în umbra unor vremi păgâne, suspină cu glas înfiorat necunoscute şi neînţelese.

Ele rămân închise în inimile noastre, comori care vor străluci veşnic ca un nimb de lumină. Din fiecare suflet răpus se vor naşte nădejdi mai proaspete şi îndârjiri mai vrednice, de nebiruit.

De două mii de ani – născuţi aici creştini – ancoraţi în viziunea creştină asupra lumii, Neamul Românesc a dat cele mai mari jertfe, cei mai mulţi martiri în lupta sa cu duşmanii crucii, ai civilizaţiei şi ai Bisericii lui Hristos.

Anul 1938 – 1939 – dezlănţuirea celor mai barbare

asasinate – decapitarea elitei naţionaliste, pierderea graniţelor în anul 1940, apoi după 23 august 1944 ocuparea ţării de către apocaliptica fiară asiatică care a vrut să şteargă din istorie fiinţa Neamului nostru, a voit dispariţia sa.

Fiii cei mai buni, cei mai viteji şi cei mai credincioşi însă, nu s-au supus ocupaţiei şi nu au acceptat stăpânirea roşie. Dar forţele în faţa cărora noi ne-am aşezat erau prea mari şi prea numeroase, de aceea, cei mai mulţi dintre noi au fost decimaţi în luptele din munţi, asasinaţi în anchete, condamnaţi la moarte şi executaţi, ucişi în temniţe comuniste în minele de plumb de către alogenii pripăşiţi pe pământul ţării noastre şi de către românii trădători, de aceeaşi cruzime ca şi ocupantul comunist.

Din această încleştare supremă şi fără precedent, din acest iad şi suferinţă s-a născut poezia mea. Ea a apărut ca un mijloc al exprimării stărilor în care mă aflam.

Nu intenţionasem înainte să scriu poezie. M-a interesat lupta şi acţiunea, nu scrisul. Dar scrisul a venit fără să-l caut, a curs din stările de fapt prin care treceam. El e un act autentic, o mărturie a unor vremi aprige, trăite.

Ajuns la capătul zilei, stăpânit de măreţia şi bărbăţia amintirilor de atunci, am consemnat în versuri acest segment din lupta noastră ostăşească, treapta de înălţare pentru neam.

Copleşiţi acum de emoţiile unui provizorat zbuciumat, aştept regăsirea cu camarazii mei – martiri mai înainte plecaţi, aştept eternitatea liniştii atât de mult căutată şi atât de mult dorită în ceasurile grele de pătimiri.

„Nădejdea neînvinsă supune gândul trist”.

Pe marginea volumului de versuri „Inimi zăvorâte” de Petru C. Baciu „Inimi zăvorâte” este al doilea volum de versuri al fostului deţinut politic, legionarul Petru C. Baciu.

După 15 ani de temniţă, spirit viu şi aprig, profitând de singurul drept real câştigat de români după decembrie 1989 – dreptul de a se exprima liber – Petru C. Baciu pune pe hârtie o cascadă de versuri, amintiri săpate cu fierul roşu în „inima zăvorâtă” a tânărului „bandit”, umilit şi batjocorit pe nedrept, cu elita mărturisitoare a unei întregi generaţii.

Amintirile lui curg ca apele care au rupt zăgazurile. Vrea să lase ceva în urma sa, nu are timp de pierdut, căci cea mai mare parte a vieţii a fost nevoit să şi-o tacă în temniţele gloriosului „lagăr socialist”. Vrea ca lumea să ştie adevărul, să afle ce s-a trăit şi cum s-a murit după gratii; simte că satanicul cerc ar vrea să se închidă perfid ajutat de cei cărora adevărul nu le-a priit şi nu le poate prii; numai că el, asemenea unei stihii, nu mai poate fi oprit, nu mai are nimic de pierdut şi continuă să-şi strige adevărul cu dubla demnitate a mucenicului şi a poetului. Nu un poet de profesie, membru al cutărei sau cutărei uniuni sau asociaţii

scriitoriceşti, ci un poet prin fibra sufletească, sfidând fără ostentaţie curentele sau modele literare. Poezia sa face parte dintr-o specie literară nevalidată belfereşte: cea a „Istoriei suferinţei”, în care Frumuseţea este crucificată spre o tainică înviere întru Bine şi Adevăr. O istorie vie a luptei, dar şi a dragostei, a suferinţei, a înfrângerii, dar şi a demnităţii, a curajului şi mai mult decât atât a credinţei, a credinţei în Dumnezeu, dar şi a fidelităţii faţă de neam şi de ţară.

Nu spun o noutate, (nimic nou sub soare!) dar nu mă sfiesc să o repet: nu este puţin lucru să crezi şi să iubeşti. A fi sceptic sau negativist, liber cugetător sau rău-voitor sunt atitudini la îndemâna oricui; a crede şi a iubi înseamnă a te jertfi, a te depăşi pe tine însuţi, a fi ceilalţi decât tu însuţi, ceea ce nu mai este la îndemâna „deştepţilor” cârtitori.

Pentru a înţelege mai bine poezia lui Petru C. Baciu, trebuie mai întâi să-i cunoaştem viaţa – a lui şi a generaţiei căreia îi este exponent încă de tânăr s-a simţit

dator de a se pune în slujba celui mai pur ideal naţional, cu o intuiţie a pericolului roşu pe care nu multe neamuri au avut-o. Entuziasmul tineresc şi dragostea nemăsurată pentru neamul său l-au făcut să răspundă „Prezent” la apelul celui ce-a fost „Căpitanul” elitei tineretului din vremea sa, sub semnul transfigurator al „credinţei nelimitate”. Idealul lor, idealul jertfei şi al sacrificiului pentru Dumnezeu şi ne-am a tulburat conştiinţele pătate ale mai marilor ţării, (o clică asemenănătoare fariseilor din vremea lui Iisus), care l-au perceput doar ca pe o ameninţare la adresa privilegiilor şi comodităţilor lor. Aceşti tineri trebuiau opriţi! Complotul s-a urzit de îndată, iar în jurul lor s-a cântat, cu o perseverenţă demnă, de o cauză mai bună, cunoscuta şi eficienta arie a calomniei. Au urmat ani grei de prigoană, din a căror sevă tragică se trag cele două volume de versuri a lui Petru C. Baciu. În ciuda anilor grei de temniţă, a fost un om liber, căci dacă, aşa cum spunea Camus: „Libertatea este dreptul de a nu minţi”, el a refuzat să mintă şi să

trădeze.

În virtutea acestei libertăţi, a stat neclintit alături de cei ce s-au împotrivit celor trei dictaturi sinistre care au dus România la ruină în ultimii 60 de ani: cea a regelui Carol al II-lea, dictatura lui Ion Antonescu şi dictatura comunistă, instalată de tancurile sovietice, dar şi de îndelungata iresponsabilitate a politicienilor români.

Astăzi, la cei 76 de ani ai săi, credinţa lui Petru C. Baciu se dovedeşte a fi rămas la fel de vie, dragostea lui este la fel de mare, iar mintea lui la fel de trează. În timp ce torţionarii săi sunt oale şi ulcele sau zac înecaţi, după o viaţă de abjectă îmbuibare, în propria grăsime, hâzi şi senili, Petru C. Baciu asemeni păsării Phoenix găseşte resurse să renască mereu şi scrie, iată, al doilea volum de versuri, cu vocea neistovită a purităţii mărturisitoare.

Deşi, aflat în cuşca unei dube, hăituit de temnicerul care-i supraveghează până şi răsuflarea, autorul trăieşte cu pace şi bucurie minunea învierii,

învăluit de amintiri dragi, etern însufleţitoare: „Mi-i tristă această noapte, cu zornăit de fiare M-apasă ca o piatră trecutul izgonit; Vin amintiri din vreme şi calde ca un soare, Vin să-mi aducă linişte din Templul zăvorât”.

(Noapte de înviere)

Sfintele Paşti, reprezintă – chiar şi în cele mai vitrege împrejurări – un prilej de înălţare spirituală pentru cel întemniţat: „Nădejdea neînvinsă supune gândul trist: Ne-mbărbătăm la crucea durerilor lui Crist, Te-mbrăţişez cu morţii şi ierţi toţi temnicerii şi-n suflete se-aşază lumina învierii”.

(De Paşti)

Dragostea pentru ţară este şi ea prezentă în poezia sa. Câţi dintre noi, mai ales dintre cei mai tineri, nu au fost oare „bântuiţi” de gândul emigrării pe alte tărâmuri în anii întunecaţi ai „epocii de aur” sau în anii tulburi ai „tranziţiei” din zilele democraţiei noastre atât de originale? Versurile lui Petru C. Baciu din poezia

„Transfer” (transferul dintr-o închisoare în alta) vin parcă să ne biciuie micimea debusolată şi să ne plece fruntea sub ruşinea acestor gânduri: „Plecăm spre un ştim unde, fără de stea şi nume, Necunoscutul frate, întins ca apa mării. Ne-orcoboră-n adâncuri sau ne-or urca pe culme? Oriunde ne vor duce, e tot pământul ţării!

Nu mi-am propus să fac o analiză critică a poeziei lui Petru C. Baciu, ci am îndrăznit doar să spun câteva cuvinte despre viaţa lui pe cât de încercată pe atât de exemplară, cu speranţa că voi atrage atenţia asupra unui mesaj poetic esenţial, în care s-a transpus această experienţă de viaţă, lăsată ca testament generaţiilor viitoare. S-ar putea să se găsească critici simandicoşi, care vor strâmba din nas, căutători de pete-n soare, găsind că versurile sunt prea lungi, ori prea scurte, că rima este desuetă sau ritmul imperfect şi alte „erezii” estetice. Pentru noi, la capătul unei jumătăţi de secol de ateism şi internaţionalism marxist, credinţa în

Dumnezeu şi dragostea de ţară, răzbătând pretutindeni din versurile lui Petru C. Baciu, înseamnă desigur mai mult decât rigoarea unor canoane sau teribilismul ieftin al unor mode literare.

Îi mulţumim pentru că există şi că ni s-a dăruit, prin lupta sa şi prin versurile sale!

Marina-Gabriela Păduraru.

Crezul nostru.

Un grup de români, foşti deţinuţi politici, luptători în munţi şi veterani de război, ieşiţi din catacombele betonate ale comunismului, trecuţi prin toate vămile satanice ale celor mai odioase şi inimaginabile schingiuiri, dar nepărăsiţi de Dumnezeu şi nebiruiţi în credinţa noastră, am considerat ca o datorie sfântă să spunem celor ce vor veni după noi ce am gândit, ce am făptuit şi ce am pătimit.

Generaţia actuală, moştenire a unui capital moral neîntâlnit la multe popoare, la adăpostul frământărilor de ieri, trebuie să afle adevărul fără de care nu se poate

clădi nimic tainic în viitor. Trebuie să afle, să înţeleagă şi să ducă mai departe crezul nostru.

Generaţia Căpitanului a fost nimicită şi o altă generaţie ce i-a urmat a fost asasinată în temniţele comuniste, în minele de plumb sau decimată în munţi.

Consecinţă a faptului că legionarii lui Corneliu Zelea-Codreanu au înţeles că poartă pe umerii lor responsabilitatea devenirii românilor, au răspuns prezent şi au căzut jertfă pe altarul neamului românesc.

Elita care ar fi putut întări temelia României de mâine a fost umilită, chinuită şi în cele din urmă ucisă şi desfiinţată. Astfel, ţara a ajuns o ruină din punct de vedere moral şi material.

Acum, avem datoria să luăm totul de la capăt, cu mintea mai luminată, cu inima mai caldă, cu braţele mai puternice. Alături de noua generaţie şi avându-i călăuză pe înaintaşii noştri eroi şi martiri, cu ajutorul lui Dumnezeu vom birui.

Românii trebuie să-şi cerceteze conştiinţele şi s-a

hotărască dacă se fac vrednici de numele de ostaşi ai lui Hristos, primit prin botez, ori dacă vor merge pe cale nepăsării luciferice.

Noi credem în făgăduinţele lui Hristos şi în destinul neamului nostru. Noi credem în înviere şi în împlinirea profeţiilor Căpitanului.

(13 ianuarie 1937 – 13 ianuarie 2.000)

Cruciaţii vremii noastre.

Motto: „Se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Hristos”.

I. Moţa.

Cerul patriei este şi azi întunecat de nori sumbri ce se rostogolesc peste vieţile noastre. Cenuşiul cerului este totuşi străfulgerat de lumina nepieritoare a jertfelor pentru Biserica lui.

Hristos şi pentru ţară.

În toamna anului 1936, opt fruntaşi legionari au plecat în Spania însângerată, pentru apărarea crucii Mântuitorului şi pentru a înlătura ameninţarea

comunismului pustiitor ce plana asupra neamului lor creştin: dr. Ion Moţa, general Gh. Cantacuzino, ing. Gh. Clime, av. Neculai Totu', pe Dumitrescu Borşa, prof. Bănică Dobre, dr. Vasile Marin şi dr. av. Alexandru Cantacuzino.

La 13 ianuarie 1937, Ion Moţa şi Vasile Marin cad în faţa Madridului, la Majadahonda, loviţi de acelaşi proiectil, poate românesc, căci Ministrul de Externe român de atunci, Nicolae Titulescu, înzestrase armatele comuniste din Spania cu tunuri şi tancuri plătite cu sudoarea creştinior din România. Acel proiectil a fost tras poate de „patrioţii" Anei Pauker şi ai lui Valter Roman, agenţii Moscovei, care după 23 august 1944, au însângerat şi secătuit România.

Ion Moţa şi Vasile Marin sunt cruciaţii timpului nostru au apărat Biserica lui Hristos, dar au căzut şi pentru apărarea Europei de pelagra roşie. Ei rămân rugul aprins peste care duşmanii crucii nu vor putea trece. Fapta lor nu va mai putea fi ascunsă, nici

eliminată din istorie.

Iată ce scria Moţa către iubiţii săi părinţi, simţindu-şi aproape sfârşitul: „Se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Hristos! Se clătina aşezarea creştină a lumii! Puteam noi să stăm nepăsători? Nu e mai mare binefacere pentru viaţa viitoare decât să fi căzut în apărarea lui Hristos!”

Iar camaradul său Vasile Marin scrie la rându-i: „Era o datorie care apăsa pe umerii generaţiei noastre Mi-am făcut-o cu acelaşi drag ca şi cum ar fi fost vorba de ţara mea”.

Gândul nostru în ceasurile de bucurie sau de restrişte se ridică la sufletul Căpitanului şi la sufletele martirilor şi eroilor noştri, căci ei ne-au deschis porţile veşniciei. Să ne rugăm deci xa Dumnezeu să ne ajute să urcăm Golgota, vegheaţi de puterea nevăzută a Sfântului Arhanghel Mihail, până la capătul suferinţelor, aşa cum au făcut-o şi martirii noştri. Legionarul crede şi se roagă. El vrea să moară român şi creştin. Biruinţa

adevărată şi veşnică este născută din rugăciune, luptă şi martiriu.

Despre temniţa Aiud.

Am trecut şi prin cea mai mare şi cea mai temută închisoare din România: Aiud. Zidurile sale de 4 metri înălţime înconjoară 7 hectare de teren. Ea cuprinde trei corpuri: celularul nou în formă de „T” cu trei etaje şi 308 celule, secţiile – clădire cu vreo 7 camere, celularul vechi, Zarea, cu un etaj cu 30 de celule suprapuse, datând din vremea Mariei Tereza. Aici erau trase pe roată oasele valahilor, iar din 1941 ale legionarilor. La Aiud erau duşi marii răufăcători.

Aici m-a îngrozit camera de tortură cu nişte belciuge în zid şi în pardoseala de ciment de care era legat „banditul valah”, iar mai târziu „banditul legionar”, într-o poziţie de răstignit şi bătut bucată cu bucată, până la nimicire.

În 1948 – 1949, numărul deţinuţilor din Aiud era peste 5.000, majoritate legionari, condamnaţi din 1941

de regimul Antonescu. Zilnic erau căraţi la cimitir, în lăzi, morţi, fără vreo slujbă funerară. La sfârşitul anului 1949 muriseră jumătate din deţinuţi, iar la începutul anului 1950 aproape toţi erau umflaţi la picioare, la burtă sau la faţă. Erau distrofici.

La Aiud a fost decimată conducerea oştirii române, peste 25 de generali.

În această temniţă, între anii 1941 şi 1964, numărul anilor de detenţie efectuaţi de condamnaţii politici însumează aproximativ 200.000 de ani.

Au fost închişi şi au murit la Aiud foşti miniştri, mari generali încărcaţi de glorie pe câmpul de luptă, colonei, magistraţi, diplomaţi, farmacişti, medici, economişti, notari, contabili, militari, profesori universitari, preoţi, avocaţi, ingineri, ziarişti, călugări, elevi, studenţi, muncitori şi ţărani. În acest noian de suferinţă, culminat cu moartea, legionarii au dat obolul cel mai mare.

Despre colectivizare.

Colectivizarea intră în stilul de guvernare comunist. Deposedarea omului de pământ înseamnă robirea lui statului, o pierdere a independenţei lui şi o ticăloşire a interesului pentru muncă.

Colectivizarea făcută în anii 1959 – 1962 a fost de o brutalitate extremă. Condusă de Nicolae Ceauşescu, ea poartă amprenta spiritului lui excesiv comunist, îngust şi sângeros.

S-au făcut mari împotriviri ale oamenilor, cu bătăi, cu baioneta, cu arma, cu temniţa şi cu ucideri. I se lăsau omului abia 250 metri pătraţi pentru toată familia lui, restul se lua.

În toate ţările comuniste, ţăranului i s-au dat cel puţin 3.000 mp. Comunismul român a fost cel mai excesiv şi mai criminal. Se urmărea pauperizarea ţăranului pentru a-l putea subjuga; ţărănimea fiind o forţă puternică anticomunistă trebuia nimicită. Scopul era deci, politic şi nu de ordin economic. De altfel, colectivizarea a adus numai sărăcie poporului român. Ca

toată reforma comunistă, a fost antiproductivă. Se urmărea transformarea omului într-o unealtă lesne de manevrat, pentru că i se confiscau mijlocele de existenţă. Totul ne dădea partidul. Omul nu avea nicio personalitate.

Nu ridicaţi piatra asupra Neamului Românesc!

A fi de dreapta înseamnă a fi un bun creştin şi a te pune în slujba neamului tău, sincer, cu toate puterile, spre a-i dezvolta energiile creatoare, care sălăşluiesc în el, a-l ajuta să-şi păstreze identitatea şi să-şi recâştige virtuţile pierdute sub povara vremurilor vitrege, având ca scop final învierea lui în împărăţia lui Dumnezeu, a recunoaşte aceleaşi drepturi tuturor concetăţenilor tăi.

Mă consider obligat faţă de memoria morţilor sfinţi şi îndatorat faţă de istorie, să fac cunoscute sacrificiile acelor oameni, ale căror oseminte zac la temelia României de mâine – creştină şi eternă – Jertfa legionarilor, românii consideraţi prea de dreapta (?!). În treacăt întreb: „De unde începe şi unde se termină

dreapta? Dacă îţi iubeşti neamul şi crezi nelimitat în biruinţa sa şi în Dumnezeu se cheamă că eşti prea de dreapta? Care va să zică, extremist! Iar dacă pleci capul în faţa pretenţiilor străinilor şi te declari democrat-creştin sau numai patriot, nu naţionalist, atunci eşti de centru-drepta, ori moderat de dreapta (a se citi suportabil de către Occident)?

Dreapta este una singură şi ideile ei sunt de esenţă divină. Cei care luptă azi pentru scoaterea neamului românesc de sub apăsătoare domnie a comuniştilor, dar în condiţii cu mult mai puţin vitrege decât în perioada interbelică, trebuie să admită că Mişcarea Legionară este dreapta autentică. Trebuie să înţeleagă, dindolo de campania dezlănţuită împotriva Mişcării, importanţa ei în istoria României, precum şi capacitatea ei de jertfa, expresie a celui mai înalt stil de luptă pe care l-au practicat legionarii dintotdeauna.

Chiar dacă astăzi este ţinută într-un regim de „tolerată”, urmărită de S. R. I., ca odinioară de

Securitate, Mişcarea nu şi-a spus ultimul cuvânt.

Fiindcă nu e drept ca orice torţionar, care, prin activitatea sa a înroşit cu sânge harta gulagului românesc, să poată apărea la tribună, în presă şi în Parlament în chip de apărător al libertăţii, de luptător pentru emanciparea românilor. Nu este drept ca orice astfel de individ să se închine fals, făcând cruci mari, din creştet până la brăcinari, în faţa camerelor de luat vederi, chiar dacă el a luptat contra lui Dumnezeu, a doborât altare, a despuiat poporul de proprietăţi, i-a confiscat libertatea şi i-a pervertit sufletul. Nu este drept să se întâmple aceste lucruri şi încă multe altele, în vreme ce adevăraţii naţionalişti-creştini români sunt prigoniţi.

Înainte de a ridica piatra către Mişcarea Legionară, oameni buni, amintiţi-vă de anii de teroare, amintiţi-vă de toţi morţii noştri căzuţi în lupta împotriva comunismului, morţi ale căror oseminte acoperă întreg pământul ţării mucenicite.

Ca în toată lucrarea omenească, nu există perfecţiune. Se fac greşeli. Păcatele sunt pe oameni, dar ele trec odată cu ei. Principiile de jertfă rămân însă eterne. Gândiţi-vă la asta, înainte de a înghiţi pe nemestecate acuzaţiile care i se aduc Mişcării Legionare. Face-ţi un mic efort de a afla adevărul, pentru că Mişcarea s-a născut pe pământ românesc şi din zbuciumul sufletului românesc. Iar dacă acceptăm că o generaţie întreagă de români (în 1940 Mişcarea Legionară avea un milion de membri, înscrişi benevol, nu cu forţa ca în P.C.R.), având în frunte o pleiadă de intelectuali de marcă, a fost criminală, rezultă că poporul din care a apărut o astfel de generaţie este un popor de criminali. Chiar oare nu vedeţi cum încearcă unii să ne culpabilizeze neamul, pentru a accepta un stăpân, vezi Doamne, civilizator, dar străin de interesele româneşti?!

Cauza pe care noi, legionarii, o slujim ne-a înnobilat sufletele, ne-a oţelit inimile şi ne-a înarmat

pentru mai multe vieţi de om. Arma noastră cea mai puternică este propria cenuşă. Mormintele noastre nenumărate stau mărturie.

Azi, ca şi ieri, suntem loviţi cu aceleaşi arme ale imfamiei, Patrioţi de spectacol, lăutari zgomotoşi ai cauzei naţionale, devoratori de adevăr, vor să îngroape sub molozul minciunilor şi sub noroiul faptelor lor cea mai frumoasă şi dreaptă forţă socio-politică pe care a dat-o acest popor, transformându-se din prigonitori şi călăi în apărători ai neamului.

Strădania noastră de azi e ca să consemnăm şi să redăm fidel grozăvii trăite de noi, schingiuiri unice în istoria torturilor omeneşti, să redăm lumii numele camarazilor noştri care au răspuns prezent la marea şi crâncena luptă a neamului românesc, mulţi ridicându-se Până la starea de sfinţi. Pe câmpul de perenitate a neamului nostru să consemnăm şi să aşezăm faptele tuturor, cinstit şi cu demnitate, cu adevăr.

Numele de legionar va trebui să ajungă o formulă

publică, un nume sacru, vrednic de urmat de cei ce vor veni după noi.

9 martie – ziua Sfinţilor 40 de Mucenici.

Morţi sfinţi în temniţi şi prigoane.

Morţi sfinţi în lupte şi furtuni, Noi ne-am făcut din voi icoane.

Şi vă purtăm pe frunţi cununi.

Radu Gyr.

Rânduit de calendarul creştin ortodox, Sfânta Biserică prăznuieşte la 9 martie pomenirea celor 40 de Sfinţi Mucenici.

Credincioşi tradiţiei Sfintei Biserici, legionarii, supravieţuitorii holocaustului împotriva poporului român, îşi comemorează camarazii, care s-au stins în lupta contra comunismului, tot la această dată.

Mişcarea Legionară a apărut în istorie cerută de necesităţi, ca o manifestare a instinctului de apărare al poporului român, deoarece România ajunsese Canaanul fiilor lui Israel – protagoniştii comunismului.

Cel care s-a ridicat a pregătit şi a dus lupta, încă din 1919, contra cuceririi României de către comunişti, a fost omul genial, eroul neînfricat şi plin de onoare Corneliu Zelea-Codreanu. Calitatea lui dominantă a fost capacitatea de a organiza. El a reuşit, în anul 1927, să organizeze o mişcare naţionalistă, care să fie ca un scut al apărării României de orice primejdie, mişcare care a crescut ca un bujor frumos până în februarie 1938, când avea un număr impresionant de membri.

Totul părea a pregăti un viitor nu numai frumos, ci şi măreţ României. Un tineret de o măreţie unică, fără egal în lume, s-a ridicat în România de atunci, pentru ca această ţară să fie a românilor, nu a străinilor. Nu ura de rasă sau ura religioasă l-a mânat pe acel tineret în luptă, ci dorinţa de a schimba moravurile proaste ale societăţii şi aceea de a deveni stăpâni în propria sa ţară.

Când toate speranţele de realizare a unei României superbe, **Răstigniri ascunse** model pentru întreaga lume, erau gata de a se înfăptui, a venit dezastrul.

Masoneria a dat lovitura: a distrus Mişcarea prin mâna celui mai mare criminal pe care l-a avut ţara în fruntea sa vreodată, regele Carol al II-lea. S-au petrecut arestări, internări în lagăre, ucideri în masă. Sute de legionari au devenit atunci mucenici sub mâna călăului purtător de coroană. Ţara s-a umplut de morminte legionare. Era dansul morţii nebune, dezlănţuit de un nebun. Niciodată nu au căzut pe pământul ţării, într-un timp atât de scurt, mai multe capete luminate şi nu au fost răpuse mai multe suflete idealiste, atât de devotate binelui public. Răul a curs în valuri.

Al doilea val de teroare, l-a dezlănţuit generalul Ion Antonescu, om integru până atunci, dar căruia puterea i-a întunecat mintea, declanşând în el o ură bolnavă pentru cei pe care îi considera rivali, legionarii. Mii de morminte au apărut în urma furiei oarbe a lui Antonescu.

În sfârşit, a treia prigoană au provocat-o comuniştii, aduşi pe tancurile sovietice în România, aşa

cum a profeţit Corneliu Zelea-Codreanu. Alte zeci de mii de legionari au căzut răpuşi de fiara roşie în rezistenţa armată din munţi, în temniţele comuniste, în minele de plumb. Chinurile la care au fost supuşi legionarii, însă, departe de-ai îngenunchea, i-au sfinţit. Morţii lor sunt sfinţi, martiri şi mucenici ai neamului românesc. Aşadar, să nu vă miraţi dacă veţi găsi, într-o zi numele lor în calendarul creştin.

Supravieţuitorii au rămas neclintiţi în crezul lor, martori ai luptei contra comunismului şi împotriva tuturor celor care pradă şi oprimă această ţară. Ei reprezintă dovada de netăgăduit că, prin credinţa în Dumnezeu şi în neanul tău, poţi fi zdrobit, dar nu învins.

Ferice de neamul care a dat atâtea jertfe curate, în acest timp apocaliptic.

Noi, cei rămaşi, credem că aceste jertfe nu sunt în zadar, că ele vor rodi, vor rodi în timp şi vor fi temelia de supravieţuire a neamului nostru.

Cinstirea celor căzuţi este o datorie de onoare a

legionarilor supravieţuitori ai oricărui român cinstit. De altfel, după doctrina legionară, ei nu sunt rupţi de neamul românesc, ci sunt vii în spiritul lor şi păşesc în rând cu cei ce au rămas.

De Buna-Vestire.

După milenii de întuneric şi rătăcire, îngerul Domnului aduce vestea cea mare: zămislirea lui Iisus prin puterea Sfântului Duh. Lumina Lui va reînnoi sfinţenia omului, repunându-l în locul său primordial, ca să se împlinească cele spuse de Domnul prin prorocul Său: „Iată Fecioara va avea în pântec şi va naşte un Fiu şi vor chema numele lui Emanuel, care se ticluieşte: „Cu noi este Dumnezeu”: (Matei 1,23)

Aşa începe Anul unu, cu venirea Fiului Omului pe pământ, care se va da pe sine răstignirii pentru păcatele noastre, pentru ca lucrarea mâinilor Sale, omul, să-şi recâştige starea de fericire deplină.

Cel ce crede se va mântui.

Peste sufletele neamurilor nu se va mai putea trage

nicio frontieră, toţi oamenii fiind fiii aceluiaşi Dumnezeu.

Iisus aduce legea cea nouă pe care, în veacurile trecute, omul nu a cunoscut-o: Dragostea.

Această bunăvoinţă a Cerului, coborâtă peste întinderile lumii din marea Lui dragoste pentru om, va trebui trăită în toată măreţia ei, de către toţi pământenii, încredinţaţi că numai prin muncă, râvnă şi curăţie vom schimba vechiul în nou, aşa încât viaţa noastră murdară, perfidă şi mincinoasă să devină curată, dreaptă, plină de demnitate, pentru a fi vrednici de mântuire. Sămânţa binelui sălăşluieşte de veacuri în sufletul omului şi, prin venirea Mântuitorului Iisus Hristos, ea irumpe, sfărâmând stăvilarele răului, ridicându-l spre Slăvile Cerului. Să privim dar cu ochii spre Cer.

Convinşi că scopul omului nu este viaţa, ci învierea, trăirea curată şi eroică, care înseamnă iubire şi colaborare cu Dumnezeu, **Răstigniri ascunse** trebuie să ne realizăm noi mai întâi buni creştini, după modelul

învăţăturii Sale şi să construim apoi acea lume după planul Arhitectului Divin. Dumnezeu a dat tuturor puterea şi libertatea de a se mântui în spiritul jertfei, sau a pieri sub povara ţărânei.

A avea un ideal până la dăruirea totală şi a privi moartea ca pe o nuntă, cu seninătatea strămoşilor traci, înseamnă a elibera sufletul de sub jugul pângăritor al răutăţilor şi a-ţi câştiga dreptul la înviere în veacul nostru „roşu", de foc şi de sânge să urmăm pilda părinţilor şi strămoşilor noştri, care, prin faptele lor şi în spirit, trăiesc în inimile noastre, şi, prin noi, duc mai departe lupta sfântă pentru Cruce şi ne-am.

Să privim hotărâţi spre Lemnul Crucii pe care Iisus Hristos a fost răstignit, cu aceeaşi iubire nebiruită, încredinţând în mâinile Lui sufletele noastre.

Noi, legionarii* care am trăit amarul tuturor lacrimilor, noi, surghiuniţii, care am îndurat spaimele şi torturile crudei nopţi comuniste, noi, fiii Neamului Românesc şi azi prigoniţi, aşa cugetăm de Buna-Vestire:

„Doamne, iartă-i că nu ştiu ce fac! „Amin.

Masca.

Această făcătură a omului-masca-arta afurusită de a ascunde adevărata faţă a insului, unealta perfidă cu care pătrunde peste tot – este folosită de o lume cu suflete putrede, tributară deceniilor de pervertire şi de înjosire a chipului uman. Nărăviţi, mânaţi de o satanică trufie şi de tendinţa de a parveni şi de a domina, indivizii care poartă această mască îşi prelungesc noaptea veşnică ascunzând în umbră duhul lor tâmp. Aceşti pui de năpârcă, cârtiţe care mişună prin toate partidele, sau aleargă de la un partid la altul, ascund un foc ucigător, un jind şi o sete nepotolită de a sta mereu în faţă prin a denigra şi a arunca mereu potop de mişelii chiar peste morminte sfinte şi peste suferinţele dramatice ale unor oameni, la care micimea lor nu s-a putut ridica. Ei sunt de o tenacitate şi o răbdare de fiară la pândă.

Cu o subtilă viclenie, urmăresc discreditarea celor

pe care îi consideră că i-ar putea sta în cale şi cu o agresivitate fără de ruşine lovesc atunci când socot că momentul li-i prielnic. Mintea lor aleargă după născociri pentru a fărâma orice armonie.

Deficitul de demnitate le maltratează creării până la limite îngrijorătoare, vecine cu nebunia, istovindu-se într-o luptă pe care cel ţintit i-o refuză ca pe o comedie de bâlci, văzând în acel om mai mulţi oameni dintr-odată, deghizaţi în diferite posturi, adică un fel de „hopa Mitică”. Linia morală a lor e acolo unde ei se simt bine şi au de câştigat; oportunism intrat în reflex din epoca de degradare a omului, tratându-l ca şi atunci cu vădit vicleşug, ca pe un minor sau sugar. Cuvintele lor au un înţeles sucit, ocolesc drumul drept şi nu au curajul său, mai ales puterea faptelor lor de a-l doborî pe cel vizat. Aceşti simbriaşi ai unei lumi oculte – nătângi – merg de la şantaj până la colaborarea cu duşmanul împotriva căruia pretind că luptă.

Ei nu au reuşit să iasă din epoca de aur a „târfei

roşii" şi cu dinţii mai ascuţiţi decât vârful lănciei muşcă în ascuns. Ei nu înţeleg că viaţa adevărată, superioară, demnă şi care te înalţă deasupra vremurilor lumeşti începe prin suferinţă, prin a primi lovituri, căci atunci omul-om se opune cu mai multă vrednicie şi eroism, aruncând gunoaiele răului în focul cel mai mistuitor.

Lovirile ce căpătăm întru apărarea virtuţilor datorate crezului nostru întru desăvârşirea omului şi servirea cauzei aproapelui şi a Neamului, vor lumina faţa noastră în veşnicie. A nu înţelege lucrul acesta înseamnă infirmitate sufletească, ingratitudine faţă de Creator, blestem. Suferinţele, faptele eroice şi martirajul cu care ne vom prezenta la marea judecată vor fi mărturii grăitoare că, aici pe pământ ne-am trăit bucuria de a fi în spiritul iubirii pentru Cel ce ne-a dat-o.

De ce?

De ce după şaptezeci de ani de lupte, de prigoniri şi de jertfe, legionarii nu au dreptul să se bucure împreună cu ţara de libertatea câştigată în decembrie

1989 – libertate câştigată şi cu sângele lor? Aşa cum se bucură toţi membri celorlalte partide, toţi membrii tuturor etniilor şi confesiuniilor religioase, toate năpârcile adăpostite pe pământul românesc, toţi activişti P.C.R., toţi politrucii şi toate goliciunile omeneşti. De ce legionarii români şi creştini, sunt batjocoriţi, culpabilizaţi şi urmăriţi, astăzi ca şi ieri pas cu pas, clipă de clipă?

Nu au îndurat şi legionarii temniţa şi moartea împreună cu adevăraţii români şi bunii creştini? Nu şi familiile lor au pătimit, au vărsat la fel lacrimi amare pentru părinţii, fraţii, logodnicii şi copiii lor? Nu au purtat şi legionarii pe frunţile lor stigmatul de duşmani ai poporului, în timp ce urmăritorii lor de ieri şi de azi purtau semnul Kremlinului: secera şi ciocanul? Nu şi copii lor au rămas orfani, nu au fost şi ei izgoniţi din şcoli pentru că nu aveau „origine sănătoasă”? Nu şi soţiile lor au rămas văduve şi muritoare de foame? Nu şi familiile legionarilor au fost alungate din casele lor şi

din munca lor trimise în deportări, flămânzând precum câinii? De ce şi de către cine se încearcă scoaterea legionarilor din istorie? Tocmai istoria lor care se înscrie pe linia de viaţă a neamului, iar neamul se mândreşte cu faptele lor de neînvins şi care vor lumina mereu veacurile.

De ce se ascunde trecutul sângeros al ucigaşilor?

Şi legionarii sunt oameni din carne şi oase şi vor şi ei să trăiască bucuriile vieţii dăruite tuturor de Dumnezeu, dar nu oricum.

Suntem, noi, legionarii, balaurul din poveste ca să ne urmărească şi azi foştii torţionari securişti? Să ne urmărească permanent ca pe nişte răufăcători, în vreme ce ţara e subminată de mâini oculte şi prădalnice care ne vor pieirea? Ne urmăresc chiar şi în biserică atunci când ne pomenim morţii. De ce nu ne lăsaţi să dormim în linişte noaptea în culcuşul nostru strâmt, spre a nu ne mai înspăimânta visele şi pentru ca aducerile aminte să nu ne mai îngrozească? Când veţi înceta răutatea şi

urmărirea noastră voi, care purtaţi pe creştetul vostru atâtea crime?

Astăzi, parte dintre prigoniţi şi-au dat mâna cu prigonitorii – întru mulţi ani trăiască! – într-o frăţietate înduioşătoare, făcând front comun împotriva legionarilor, „demonul” tuturor răutăţilor, uitând de propriul lor demon, „comunismul”, care timp de 45 de ani, a însângerat ţara, a dărâmat altare, a pângărit cele sfinte şi a pustiit aşezări străbune, punând sub blestem viitorul neamului nostru creştin.

De ce nu se spune că adevăraţii buni români, în majoritate legionari, au zăcut în temniţe chinuiţi şi apoi au fost ucişi în mod programat şi ascuns?

De ce parte din foştii prigoniţi se îmbrăţişează cu asupritorii, se pupă până la starea de hipnoză, pierzându-şi controlul şi bunul simţ? Au ajuns să nu se mai deosebească între ei, de parcă şi-au făcut transplant de creiere unul celuilalt, derutându-i pe cetăţenii oneşti.

De ce oamenii străini de lupta şi suferinţa

neamului au confiscat doliul naţional, iar cei în drept – deposedaţi – sunt consideraţi duşmani ai noului şi vechiului lor ideal de viaţă: minciuna, hoţia şi trăirea pentru sine după deviza: „După noi, pustiul”?

De ce unii oameni ne condamnă fără a de cunoaşte faptele şi fără a sta de vorbă cu noi? De ce nu văd că legionarii şi-au iubit patria până la sacrificiul suprem, dorindu-şi un neam creştin, în raport cu Dumnezeu şi cu restul vieţii lui, şi un neam loial şi corect, în raport cu celelalte popoare ale lumii?

De ce aceeaşi oameni ai trecutului întunecat au devenit iarăşi stăpânii vieţii noastre, au făcut legi hoţeşti, astupând cu nisip gura celor însetaţi de dreptate?

Ei, duşmanii neamului nostru, nu vor şi nu pot să trăiască în adevăr, virtute şi dreptate. Natura a greşit când le-a dat chip omenesc. Ei urăsc pe cei care au purtat jugul şi nu se pot desprinde din vicleşug şi din fărădelegi, de aceea noi vom striga împotriva asupritorului şi vom mărturisi adevărul până dincolo de

mormânt.

Comuniştii şi alte lifte de pripas nu pot trăi decât în minciună, iar în contact cu adevărul mor.

Să rostim dar adevărul, cu tot curajul şi cu toată demnitatea, şi vom fi iarăşi ce-am fost şi trebuie să fim: oameni liberi, stăpâni pe munca noastră, iubitori de Dumnezeu şi de neam.

Lupii beznelor „Lupii beznelor rânjesc la pândă Ţara toată-i temniţă flămândă”.

Noaptea de 14/15 mai 1948 zguduie sufletul neamului românesc. Lacrimi vor curge de acum mult timp din ochii mamelor şi a Fiilor ţării.

Zile negre, zile dramatice coboară ca o furtună şi doliul, abia adunat de pe frunţile noastre, ne va învălui iarăşi. Numai în această noapte, lupii beznelor flămânde vor aresta peste 15.000 de legionari, din ordinul Moscovei, prin mâna mârşavă a pripăşiţilor cărora noi le-am dat milă şi adăpost, acei care la 23 august 1944, au primit pe ocupant cu flori, discursuri de laudă şi cu

steaguri roşii. Ei ne vor îmbrânci pentru decenii în suferinţă şi moarte.

Neamul acesta, născut parcă într-o zodie fără noroc, aşezat aici, – cetate a porţilor romane, care, prin şiruri de voievozi, a apărat Crucea, civilizaţia şi tihna Europei, va da din nou cimitire de eroi şi mucenici.

Fiara roşie va fi mai violentă la noi şi va transforma multe victime în călăi, prin chinuri nemaiîntâlnite, manevrând conştiinţele omeneşti cu viclenie, pentru ca omul să nu mai fie om, ci complice la lucrarea sa diavolească.

Aceasta o spun cu toată dreptatea, adevărul şi cu toată durerea sufletului meu. Mulţi nu ştiu pătimirea noastră, a legionarilor, şi se aruncă în discuţii şi mai ales în acuze, ca într-o mlaştină, fără să ştie să înoate. Fără să ştie că România adevărată, după 23 august 1944, zăcea în temniţe, iar cei mai mulţi dintre fiii ei cei mai buni, cei mai eroici şi viteji, cei mai credincioşi – de acolo – erau legionari.

Ecoul acelor zile negre, mai negre decât noaptea cea neagră, mai străruie şi azi şi înspăimântă sufletele supravieţuitorilor chinuiţi după ritualul talmudic. Se urmărea acolo transformarea omului într-un nebun, decarându-i pe torţionar cel mai bun prieten şi binevoitor al său. Temniţele Piteşti, Gherla, Aiud şi tot gulagul românesc stau mărturie şi tulbură orice minte şi suflet omenesc.

Azi, mulţi neştiutori vor să ne înmormânteze (ca şi altă dată, de vii), luând drept adevăr minciunile, greşind în faţa lui Dumnezeu şi a istoriei, dându-şi sufletul înşelătorului vremelnic, negând sau ocolind suferinţele şi faptele noastre.

Aceşti oameni se vor izgoni singuri din rai şi nu se vor mai bucura de lumina învierii în şapte generaţii.

Grefierii istorici sustrag această filă însângerată şi măreaţă din istoria poporului român. Numele de legionar şi faptele lor de înaltă dăruire sunt tăinuite şi, paradoxal, de oameni cu care au suferit împreună.

Dar se ştie că oamenii de calitate devin şi mai buni acolo, în temniţă, iar cei răi devin şi mai răi. Între cei buni se creează o solidaritate veşnică, indiferent de convingerile politice sau religioase, până dincolo de mormânt. Cei care neagă suferinţele noastre, neagă aportul nostru la marea bătălie pentru supravieţuire în istoria neamului. Ei ar trebui să-şi pună centură de siguranţă pentru ca la virajele pe care le fac sub aburii beţiei puterii, care le-a întunecat mintea, să nu-i arunce alţii peste bord spre ruşinea lor, aşa cum au păţit-o cei care au săvârşit necugetatul act de la 23 august 1944.

Putem fi îngăduitori cu slăbiciunile omeneşti, dar nu putem da de model posterităţii comportamentul lor nedemn, necinstit şi păgubitor pentru ţară.

Seneca, în faţa morţii, spunea soţiei sale: „De ce mă plângi? Ai avea motive să mă plângi dacă muream apăsat de vreo vină”.

La fel nici pe legionari nu-i apasă vreo vină. Geamătul tulburător al celor schingiuiţi şi ucişi în acest

răstimp picură o lacrimă de sânge în sufletul celor rămaşi, care nu vor să părăsească meterezele crezului străbun. Ei cred în sfărâmarea zidului de ură şi de mişelie care ne împresoară.

Doamne, apără-ne de mişei!

Orori şi crime

— Uneltirile celui mişel sunt ticăloase, el plănuieşte uneltiri ca să piardă pe cei smeriţi, prin cuvinte mincinoase, pe cel sărac care-şi caută dreptate".

(Isaia 32 – 7)

Dacă ororile şi crimele comuniste, antonesciene şi carliste împotriva legionarilor şi a neamului românesc ar fi ispăşite aici pe pământ, atunci temniţele ţării ar fi strâmte şi timpul omului prea scurt pentru restabilirea dreptăţii şi a adevărului mutilat şi pângărit de cei care au practicat crima şi terorismul de stat. Nicăieri în lume nu s-au petrecut fapte mai groaznice, mai barbare şi mai înfricoşătoare împotriva fiinţei umane ca în holocaustul împotriva poporului român, împotriva cruciaţilor verzi

ai creştinătăţii din acest colţ al Europei.

Lacrimile şi sângele legionar au curs mereu până în zilele noastre. Nici fiarele de pradă din circurile romane nu se aruncau cu atâta cruzime asupra victimelor creştine aşa cum au făcut-o înverşunaţii duşmani ai neamului românesc împotriva legionarilor.

Zdrobindu-le trupurile, măcinându-le rezistenţa sufletească strop cu strop, rupându-le carnea fâşie cu fâşie, pentru a se prelungi cât mai mult supliciul chinurilor şi al morţii, duşmanii au crezut că legionarii pot fi învinşi şi se vor lepăda de Dumnezeu. Soldaţi ai unor alte orizonturi româneşti, ei au înţeles că pentru legionari nu există înfrângere sau dezarmare, căci forţa ai cărei slujitori ei vor să fie, este etern invincibilă, iar rănile căpătate în luptă pentru Hristos sunt mărturii care vorbesc despre măririle luptei lor.

Ei au înţeles că cei ce-L iubesc pe Dumnezeu se luptă cu duşmanii Lui se aşază scut în faţa potrivnicului şi nu da înapoi.

Dacă cei ce au condus destinele neamului cred că numai ucigând oameni, înăbuşind glasuri şi minţind vor birui, li se va întâmpla dinadinsul.

Să nu se uite că au mai fost oameni în ţara aceasta, care crezându-se stăpâni peste vremuri, au prigonit, au dat sentinţe cu ani lungi, cu pedepse grele, au schingiuit, au ucis. Vremurile însă le-au scăpat din mâini, fiindcă omul e sub vremuri.

Prigonitorii au dispărut ca tot lucrul rău. S-au ridicat alţii şi se vor ridica mereu alţii şi vor dispărea la fel striviţi de adevăr.

Cunoaşterea adevărului de către generaţiile viitoare va fi cea mai cruntă răzbunare a crâncenei noastre drame în încleştarea cu puterile răului.

Martirii noştri nu s-au bucurat aici pe pământ de biruinţa Mişcării Legionare, dar ei se vor bucura, dincolo, în eternitate, împreună cu neamul românesc, la Marea judecată, când fiecărui popor i se va da locul meritat în faţa Tronului Divin.

Patria noastră veşnică este cerul, iar Dumnezeu ne aşteaptă acasă pe toţi.

Despre interzicerea Bisericii Greco-Catolice.

Interzicerea Bisericii greco-catolice a fost un act invers celui de la 1701 (când s-a înfiinţat biserica respectivă), a fost un act dureros pentru poporul român ca şi atunci.

Era de dorit unirea ei cu Biserica Ortodoxă Română – de care a fost despărţită tot în mod brutal – dar printr-o determinare liberă şi fără asupriri. În octombrie 1948, când i s-a interzis funcţionarea, această Biserică naţională, cu merite culturale cunoscute, rămăsese singură în relaţiile cu apusul, cu Roma.

Statul nostru nu mai avea atunci nicio legătură cu Occidentul, ca toate statele aflate sub influenţa sovietică. Toate erau încarcerate dincolo de „Cortina de Fier”.

Şi acum românii pierdeau şi această legătură şi speranţă. Iar pentru românii greco-catolici opozanţi, au

urmat suferinţe şi dureri, temniţe şi moarte.

Ţara a ajuns o ruină „Nu este om, care să aibă ochi şi să nu vadă că ţară a ajuns o ruină”.

Aceste cuvinte dramatice, le-a rostit în deceniul trei al secolului nostru omul providenţial, care privea spre cer cu picioarele înfipte în istorie, omul care privea departe destinele Neamului său, omul erou şi martir; printr-o intuiţie unică sesizează cauzele acestei degradări. El spunea: „Strigaţi în toate părţile că răul, mizeria, ruina ne vin de la suflet. Sufletul este punctul cardinal asupra căruia trebuie să se lucreze. Sufletul individului şi sufletul mulţimii. O minciună sunt toate programele şi sistemele sociale fastuos etalate poporului dacă în umbra lor rânjeşte acelaşi suflet de tâlhari, aceeaşi lipsă de conştiinţă întru îndeplinirea îndatoriei, acelaşi duh de trădare faţă de tot ce-i românesc, acelaşi desfrâu, aceeaşi faptă de risipă şi de lux”.

Ciubucul, corupţia, minciuna, lipsa de demnitate rod morala societăţii româneşti, îi surpă stabilitatea şi

devorează trupul istovit al ţării.

La fel şi literatura imorală, filmul pornografic, cuvintele triviale îmbibate cu sex minează şi ucid sănătatea şi sufletul tineretului, îl îndepărtează de Dumnezeu şi-i întunecă drumul spre mâine, când va trebui să-i înlocuiască pe cei de azi.

Şcoala şi Biserica sunt inima şi plămânii unui neam. Aceste instituţii au ţinut de secole pe umerii lor viaţa ţării şi mândria neamului nostru. Aceşti stâlpi ai trăiniciei româneşti sunt acum bolnavi ca toată societatea.

Fapte necinstite şi practici ticăloase ofilesc strălucirea şi râvna de altă dată a românului de mare sănătate morală, când frunţile senine de lumină nu păleau de ruşine când se priveau în oglinda conştiinţei lor.

Caricaturi, corcituri putrede şi stârvuri uscate, în a căror mădulare nu mai sălăşluieşte Duhul Divin, au pătruns peste tot. Ei necinstesc chipul uman şi lacrima

durerii omului nu-i mai cutremură. Demonul rău lucrează în toţi. Insul care deserveşte societatea românească a ajuns o stârpitură, o căzătură morală. Dacă nu dai „ciubuc” nu poţi să-ţi capeţi dreptul nici la sănătate şi viaţă, nici la mormânt. Bacşişul, mita şi hoţia au distrus sănătatea morală a naţiunii.

Pe aceşti oameni nu-i mai înjoseşte nimic, ci doar gestul mituitorului sărac care îi dă prea puţin. Toţi vorbim de corupţie, dar nu facem nimic pentru asanarea ei. Nicăieri în lume nu s-a văzut un tablou mai revoltător, mai dureros şi mai obraznic decât la noi astăzi. În decembrie 1989, ţara şi-a ridicat crucea de pe umăr, dar i-a fost aşezat subtil pe celălalt umăr de către aceeaşi oameni cu minţile şi sufletele torsionate în malaxorul marxist-leninist.

Aceşti fraţi „uterini” stahanovişti ai crimelor staliniste, rup în continuare din trupul ţării, cu aceeaşi cruzime de „haită”.

Criza morală din România nu va putea fi depăşită

de politicieni. Căci oameni politici nu avem şi chiar dacă i-am avea, ei ar putea doar să creeze condiţii.

Numai biruind răul din noi înşine vom putea birui răul dinafară noastră.

Lăsaţi libertatea celor care au luptat pentru Hristos şi ne-am a căror faptă le-a fost jertfa şi care şi-au iubit patria şi neamul mai mult decât pe sine.

Mântuirea nu se poate cumpăra, ea se câştigă urmând calea Crucii lui Hristos până şi-a jertfa supremă. Nu poţi salva pe înecat privind de pe mal, ci aruncându-te în apă după el cu tot riscul.

A nu înţelege gravitatea momentului pe care îl trăim înseamnă infirmitate mintală şi necinste sufletească.

Despre amintirile din temniţă.

Pentru mine temniţa nu a fost o catastrofă. Ceea ce făcusem era bine cugetat şi acceptat de mine, cu toate consecinţele. Nu am fost victima unor impulsuri de moment, al unui neastâmpăr tineresc sau emoţional. Că

mi-a frânt viaţa şi anii cei mai frumoşi ai tinereţii, desigur, a fost rău. Sufeream pentru neamul meu, fără vreo greşeală personală, fără să fi comis vreo fărădelege, ci pentru că m-am ridicat contra fărădelegilor altora. De acest lucru eram mândru.

Am stat în furtună când mulţi îşi vedeau, intimidaţi poate, de viaţa lor, de treburile lor, iar unii trădau.

Pe lângă aceasta, detenţia mi-a dat prilejul, ca nevăzând un ajutor omenesc pentru eliberare, să-mi pun toată nădejdea în Dumnezeu, să mă apropii de El şi să simt că El există şi că ajută şi întăreşte pe cei ce sunt cu El şi se roagă Lui.

„Omul numai în întuneric vede lumina zilei”. Acolo în întunericul temniţei, m-am regăsit şi mi-am purificat viaţa. Acolo, în întunericul temniţei m-am simţit mai aproape de Dumnezeu.

24 iunie 1927 – ziua Legiunii „Astăzi, vineri 24 iunie 1927, (Sf. Ioan Botezătorul), ora zece seara, se

înfiinţează Legiunea Arhanghelul Mihail, sub conducerea mea. Să vină în aceste rânduri cel ce crede nelimitat. Să rămână în afară cel ce are îndoieli. Fixez de gardă la icoană pe Radu Mironovici".

Cinci tineri, în frunte cu Corneliu Zelea Codreanu, printr-o orientare lucidă – sorbită din trecutul voievodatelor române – stăpâniţi de o viziune clară, conştienţi de rostul omului pe pământ şi de menirea neamurilor, întemeiază o mişcare care să continue lupta pentru cauza naţională. Era 24 iunie 1927. Mişcarea se va numi Legiunea Arhanghelului Mihail şi va urmări să adune la sânul său pe toţi fiii patriei care erau gata de luptă pentru apărarea ţării şi a poporului român, pentru repunerea lui în drepturile sale de care era văduvit. Legionarii voiau să servească ţara şi nu anumite interese personale, robiţi fiind de idealul naţional. Ţara era bogată, dar românii săraci. Bogăţiile erau exploatate de străini. Era nedrept şi de neacceptat.

Mişcarea Legionară creştea frumos an de an,

adunându-i pe acei fii ai neamului care erau mai curaţi, mai buni, mai dornici de jertfă. Veneau în Mişcare oameni din toate straturile sociale, atraşi de prestigiul Căpitanului, de frumuseţea luptei şi de ideea de dreptate. Mai ales tineretul se simţea în elementul său în Mişcare.

Mişcarea îi umplea de mari speranţe pe toţi românii cinstiţi, dar îi înspăimânta pe efuitorii poporului român.

Condusă cu un talent rar şi cu mare hotărâre de Corneliu Zelea Codreanu – Căpitanul ei, care dovedea un tact deosebit în lupta politică – Mişcarea se impunea în pofida tuturor piedicilor care i se aşezau în cale.

Geniul Căpitanului era organizarea. Aici era fără egal şi, în plus, avea o putere de atracţie uimitoare. În 1931 Mişcarea intră deja în Parlament.

Cele mai distinse figuri de tineri intelectuali, dar şi de venerabili profesori, avocaţi medici şi generali aderau la Mişcare, într-un avânt nestăvilit şi în

acordurile marşurilor creştea Mişcarea.

Legiunea a organizat tabere de muncă pentru ridicarea de biserici, şcoli, cămine studenţeşti, diguri, fântâni şi pentru alte opere de binefacere.

În 1927 pornea de la cinci tineri, în 1934 avea zeci de mii de membri, iar în 1937 devenise o forţă de temut pentru duşmani, prin numărul membrilor ei, prin calitatea acestora, prin disciplină de fier, prin eroism dar şi prin hotărârile pe care le lua Căpitanul în vederea ajutorării celor sărmani.

Treceai din uimire în uimire. Era sublim. Un om nou creştea în România, credincios, iubitor de Dumnezeu şi de ţară, viteaz, energic, devotat patriei. Era legionarul pe care îl dăltuise cu grijă Căpitanul. Alegerile parlamentare din 1937 au arătat un curent de opinie prolegionar formidabil. Mântuirea ţării era aproape. Dar răul lucra şi el. Regele Carol al II-lea, cel mai stricat om dintre cei ce conduceau atunci în lume, îndemnat de puteri străine şi masonerie, acest pungaş –

imoral până la nebunie – a hotărât distrugerea Mişcării Legionare şi omorârea Căpitanului. De necrezut. La crimă l-a îndemnat şi savantul istoric Nicolae Iorga.

În februarie 1938, regele a instaurat propria dictatură, a abolit Constituţia, a răpit libertatea românilor şi a început vânarea legionarilor.

L-au arestat pe Corneliu Zelea-Codreanu, l-au condamnat abuziv la şase luni detenţie pentru „ultragiu" la adresa lui Nicolae Iorga. Au arestat fruntaşii Legiunii pe care, fără judecată, i-au băgat în lagăre, supunându-i unui regim de nimicire.

Mâna care lovea la ordinele regelui Carol al II-lea era Armand Călinescu zis Chiorul (însemnat parcă de diavol), duşman declarat al legionarilor.

În timpul cât Căpitanul se afla în detenţie, Călinescu a încercat orbirea lui prin lansarea unor lumini speciale în celulă.

I-au înscenat apoi Căpitanului un proces de înaltă trădare şi l-au condamnat la 10 ani de muncă silnică.

Dar şi închis fiind, tot reprezenta o primejdie pentru tâlharii ţării. Trebuia ucis.

În noaptea de 29/30 noiembrie 1938, Căpitanul a fost scos din închisoarea Râmnicu Sărat, îmbarcat împreună cu alţi 13 camarazi, în dubele jandarmeriei şi dus spre Jilava. La jumătatea drumului, în pădurea Tâncăbeşti, cei 14 legionari au fost strangulaţi de către jandarmi, după ritualul talmudic. Cadavrele au fost transportate la Jilava, unde li s-a tras câte un glonte în spate – pentru a se simula fuga de sub escortă – şi apoi au fost aruncate într-o groapă comună, peste care s-au vărsat 15 damigene cu vitriol. Totul a fost acoperit cu o placă de beton de 30 de tone.

Vestea suprimării Căpitanului i-a zguduit din străfunduri pe mulţi fii ai ai ţării. Un doliu nevăzut s-a aşternut pe tot cuprinsul ţării. Neamului i-a fost răpită nădejdea mântuirii sale.

Această crimă istorică nu ar fi fost posibilă fără îngăduinţa Patriarhului Miron Cristea, care îndeplinea

funcţia de preşedinte al

Consiliului de Miniştri, şi a tuturor prim-miniştrilor din perioada interbelică, pe care Carol al II-lea i-a declarat consilieri regali, asociindu-i la abominabila faptă.

Doar doi români, Octavian Goga şi Iuliu Maniu au avut curajul să se împotrivească şi au refuzat colaborarea cu regele asasin, considerându-l nedemn a mai sta de vorbă cu el. Din guvernul de dictatură şi de ucigaşi al lui Carol al II-lea a făcut parte şi generalul Ion Antonescu, ca ministru de Război. „Câinele roşu”, ahtiat după putere, i-a ameninţat pe Iuliu Maniu şi pe legionari că, dacă vor face manifestaţii de protest, va ordona armatei să tragă.

Refuzul foştilor premieri de a-i susţine dictatura din poziţii de consilieri, poate l-ar fi oprit pe Carol al II-lea oricât ar fi de nebun. Laşitatea lor însă l-a încurajat. Uciderea Căpitanului şi distrugerea Mişcării Legionare a fost un act atât de grav şi păgubitor pentru

ţară, încât urmările sunt incalculabile.

Evoluţia fireasca a Neamului Românesc a fost oprită, fiind satisfăcute cererile masoneriei internaţionale. S-a deschis astfel drumul ocupării României de către bolşevism, care a însemnat aruncarea ţării în cea mai mare mizerie morală şi materială.

Acesta este adevărul despre momentul fondării Legiunii şi despre cum a fost curmat un fenomen al cărui ţel final era învierea Neamului.

Din păcate, peste lupta noastră, peste suferinţele şi peste mormintele noastre, falsificatorii de adevăr şi de istorie vor să aşeze piatra uitării. Nu vor reuşi.

Obârşia lui Corneliu Zelea-Codreanu (Căpitanul)

Căpitanul îşi trage obârşia după tată, dintr-o veche familie de răzeşi moldoveni, din satul răzăşesc Iget, judeţul Storojâneţ.

Străbunicul său după tată se numea Simion Zelea. Numele de Zelea venea de la zale, îmbrăcămintea de luptă a strămoşilor săi, ostaşi moldoveni din armata lui

Ştefan cel Mare.

În perioada 1786 – 1848, când Bucovina s-a aflat sub administraţie poloneză, devenind un simplu district al Galiţiei, numele lui Zelea a fost transformat de autorităţi în Zelinschi, pentru a avea rezonanţă poloneză.

Metoda polonizării numelor era doar una din arsenalul utilizat de noii stăpâni în intenţia de a-şi justifica dominaţia. În egală măsură se forţa convertirea românilor ortodocşi la catolicism. Se mergea până acolo încât românii care nu-şi părăseau credinţa nu puteau intra în structurile de administraţie şi, mai ales, în învăţământ, cei dârzi fiind astfel siliţi să se retragă în Moldova.

Polonezii erau la fel de porniţi împotriva limbii române ce care o considerau nedemnă de a fi vorbită ca şi limba ţigănească. În şcoli limba română era chinuită şi batjocorită. Revenind la Simion Zelea, acesta avea un fiu, pe Niculai, pădurar căreia sătenii au preferat să-i

spună, în loc de Zelinschi, cum era trecut în acte în mod abuziv, Păduraru sau Codreanu.

Niculai s-a căsătorit cu românca Maria Anticu şi au avut împreună un fiu Ion, care a trecut în Moldova în 1898 şi a devenit profesor de limba germană la liceul din Huşi. Ion s-a căsătorit cu Eliza Brauner, fiica româncei Marţia Sârghi şi a lui Carol Brauner, român ortodox după mamă (Cernea) şi german după tată (Adolf Brauner – bavarez).

Corneliu Zelea-Codreanu este fiul lui Ion Zelea-Codreanu şi a Elisei Brauner. În concluzie Căpitanul a moştenit un fluviu de sânge moldovenesc curat, din partea strămoşilor dinspre tată, şi doar o picătură de sânge german dinspre mamă. Căpitanul, strănepot al pădurarului Zelea, a fost lovit cu aceleaşi arme mişeleşti pe care le-au inventat şi folosit străinii împotriva străbunicului său. Prin denigrarea întemeitorului Mişcării Legionare s-a încercat denigrarea Mişcării Legionare însăşi. Străinii

rău-voitori, dar şi românii vânduţi au căutat să-l murdărească pe Corneliu Zelea-Codreanu minţind asupra originii sale şi punându-i în sarcină fapte pe care nu le-a făptuit, pentru ca în acest fel să scoată din sufletul românesc şi să ciuntească istoria românilor. Aceste hiene s-ar bucura ca neamul românesc să rămână fără istorie şi fără biserica pentru care şiruri de voievozi şi de eroi – cum a fost şi Căpitanul – s-au jertfit aşa încât neamul nostru chinuit să nu aibă acces la Mântuire şi la înviere.

Horia Sima, comandantul Mişcării Legionare

3 iulie 1906 – 25 mai 1993

După arestarea Căpitanului Corneliu Zelea-Codreanu, în 193 8, şi după uciderea în luptă a profesorului Vasile Cristescu – omul destinat de Căpitan să ia conducerea Mişcării Legionare după arestarea sa – a venit la cârma Legiunii distinsul profesor de fii osofie Horia Sima – comandant legionar. El făcea parte din primul cuib întemeiat după cel al văcăreştenilor, condus

de avocatul Andrei Ionescu, care a murit de T.B.C. în temniţa de la Aiud. Din cuib mai făcea parte şi Ion Belgea şi dr. Iosif Dumitru. Cel din urmă, a murit împreună cu alţi camarazi pe când veneau în ţară pe calea aerului pentru a întări rezistenţa din munţi, avionul în care se aflau fiind interceptat şi doborât de ruşi. Horia Sima acţionase în Banat, regiunea Caransebeş, şi se dovedise un foarte bun organizator. Căpitanul îl citează ca exemplu în cartea sa „Pentru Legionari".

Horia Sima era originar din satul Mândra – Făgăraş şi, ca elev în liceul din Făgăraş se dovedise mereu cel mai bun la învăţătură.

În grelele condiţii în care era pusă Mişcarea Legionară după arestarea Căpitanului şi moartea lui Vasile Cristescu, prigonită de regele trădător Carol al II-lea şi de omul fărădelegii Armand Călinescu – unealta masoneriei şi a regelui – luă conducerea Legiunii Horia Sima, ca unul care lucrase în provincie şi nu era prea cunoscut în Bucureşti de Siguranţă.

Era o misiune foarte grea şi plină de riscuri. Dar el temerar, a acceptat-o. Se ştie ce a urmat. Condamnarea Căpitanului la zece ani de temniţă şi uciderea sa mişelească în timpul detenţiei. Legionarii nu au putut accepta această crimă şi au organizat în Germania o echipă condusă de avocatul Miti Dumitrescu pentru pedepsirea lui Armand Călinescu şi a regelui Carol al II-lea care nu a putut fi însă prins.

Miti Dumitrescu a comunicat hotărârea sa lui Horia Sima şi lui Constantin Papanace.

După uciderea lui Călinescu la 21 septembrie 1939 a urmat răzbunarea dură a călăilor generaţiei naţionalist-creştine, prin uciderea a peste 250 de legionari dintre fruntaşi, aflaţi în lagăre şi în fiecare capitală din judeţ.

Dar Horia Sima consideră că regele care răpise libertăţile poporului român, instalase dictatura sa personală în ţară şi mutilase graniţele României Mari, nu mai e demn să rămână pe tronul României şi

pregăteşte doborârea lui. Reuşi să-l doboare şi să-l alunge pe marele ucigaş trădător de ţară. Urmă scurta şi nefericita guvernare cu Ion Antonescu, omul nefast care va arunca iarăşi în prigoană Mişcarea Legionară. Cei care au putut au fugit în străinătate, ceilalţi au suportat ani grei de temniţă şi condamnările la moarte dictate de Antonescu cu o cruzime de om nebun.

Au venit timpuri grele, necazuri mari. Războiul şi ocuparea ţării de către bolşevismul rusesc la 23 august 1944. Un blestem parcă peste neamul românesc.

Şi totuşi legionarii nu renunţă la luptă şi la crezul lor. Horia Sima organizase la Viena un Guvern Naţional şi o Armată Naţională care să continue lupta contra comunismului.

Legionarii rămân pe aceeaşi poziţie de totdeauna cu flamura ridicată. Până la urmă vor face acelaşi lucru toate popoarele lumii civilizate: vor lupta împotriva comunismului. După terminarea războiului organizează lupta legionarilor în ţară, sub conducerea profesorului

Nicole Petraşcu, secretar general al mişcării Legionare. În străinătate cei mai mulţi duc lupta mai departe sub comanda lui Horia Sima, prin trimiterea de echipe în ţară şi prin scris.

Comandantul a avut un condei inspirat. În tot ce-a scris e de necombătut. Şi n-a scris puţin.

Ca luptător în străinătate s-a dovedit un om permanent în acţiune şi mai presus de ceilalţi. După război Comandantul Horia Sima a trecut prin grele împrejurări, prin mai multe ţări: Italia, Franţa, Spania.

Anii lui zbuciumaţi, cei din urmă, o bună perioadă i-a petrecut în Spania la Madrid. Moare în Germania la 25 mai 1993 la Ausburg de unde va fi adus în Spania de către camarazii săi şi înmormântat aproape de Barcelona, la 20 km sud lângă soţia lui Elvira.

Moartea sa a produs o mare durere în inimile celor care l-au cunoscut şi a celor care nu l-au cunoscut, dar erau legionari.

El lasă în urmă o operă prodigioasă, care rămâne

ca o operă de referinţă pentru cei care vor să cunoască trecutul Mişcării Legioaare şilupta ei.

Fie-i ţărâna uşoară şi odihnească-se în pace! A fost un suflet zbuciumat şi eroic. Acum la pomenirea lui ne rugăm Lui Dumnezeu să-i ierte păcatele şi să ni le ierte şi pe ale noastre şi ca gândurile lui de iubitor de ţară, de neam şi de Dumnezeu să inspire tinerii buni ai poporului român.

Scrisoare către domnul Cătălin Zelea-Codreanu.

Bacău, 23 august 2.000 Dragă nene Cătălin, Azi am primit scrisoarea matale şi mă bucură la fel şi pe mine că încă suntem în viaţă şi ne mai putem uşura inimile de greul zilei şi de povara anilor, prin aceste mici mesaje camaradereşti.

Am trăit împreună în temniţă momente când lupii beznelor sfâşiau carnea noastră, momente care azi aduc bucurie şi linişte în sufletele noastre pentru că nu ne-am lăsat îngenunchiaţi, nu ne-am lepădat de crezul nostru şi nu l-am părăsit pe Căpitan.

Dragă nene Cătălin, am fost şi eu la sfinţirea sediului Partidului „Pentru patrie”, şi eu nu am auzit acele cuvinte puse pe seama vorbitorilor care au fost în număr de patru, vorbire la care şi eu am fost solicitat de ing. dr. Constantin Iulian, şeful partidului, dar fiind extrem de obosit, l-am rugat să mă păsuiască de data aceasta.

Cu mâna pe inimă afirm că sunt născociri rău-voitoare. Poate să fi fost discuţii în afară, fiindcă de vorbe rele nu ducem lipsă nici noi. Dar ele se vor stinge în faţa faptelor. Acel sediu eu îl consider un miracol raportat la puterea noastră materială, un dar de la Dumnezeu, şi va trebui să devină un altar al redeşteptării naţionale şi creştine a neamului nostru.

Dacă Mişcarea Legionară va renaşte, această fiind cea mai bună cale a mântuirii şi poate singura atunci ea se va renaşte pe temelia fondatorilor ei – cei cinci – în frunte cu Corneliu Zelea-Codreanu „Căpitanul”, pe spiritul lor.

Horia Sima nu face parte din fondatorii Mişcării Legionare, ci este un continuator care a dus lupta mai departe, neobosit până la moartea sa.

Corneliu ZeleaCodreanu este Căpitanul, iar Horia Sima comandantul.

După părerea mea, şi nu vreau să fac aici o pledoarie împotriva celor de rea credinţă care face rău tuturor prin acele scorniri tenebroase, dar afirm cu toată convingerea că Horia Sima a făcut mai mult decât toţi gălăgioşii, absenţeiştii, dezertorii. Mulţi după strangularea Căpitanului au stat deoparte. S-au făcut şi greşeli poate, fiindcă acolo unde-i lucru omenesc e şi greşeală. Eu nu am nicio calitate de a judeca fapte la care nu am participat şi nici nu-i locul lor în aceste rânduri de suflet pentru amândoi.

Oricum Horia Sima dacă ar rămâne numai cu doborârea lui Carol al II-lea şi tot a făcut ceva pentru ţară şi Legiune.

Dacă ar rămâne numai cu deshumarea

Căpitanului, a Nicadorilor şi a Decemvirilor şi a altor martiri şi înmormântarea lor creştinească zic tot a făcut ceva mai mult decât alţii. El a ţinut drapelul luptei pentru Hristos, pentru civilizaţie necoborât, ca pe timpul lui Ştefan cel Mare şi Sfânt, la Viena.

Să nu se uite că nebunul de Ion Antonescu a cerut să schimbe salutul legionar, cu „Trăiască Legiunea şi Generalul".

Câtă impostură din partea lui, câtă deraiere mintală! Ce legătură avea el cu Legiunea? E ca şi cum l-am pune pe Dalai Lama patriarhul Bisericii noastre. Horia Sima nu a acceptat această ingerinţă această profanare a memoriei Căpitanului. El a spus: salutul rămâne neschimbat, fiindcă noi vrem să trăim în „Duhul Căpitanului".

Repet, eu nu am auzit la oficialii noştri acele cuvinte, care ar indigna pe oricare camarad loial cu sine şi cinstit. Legionarii, aşa cum spune Căpitanul sunt morţii noştri căzuţi pentru Dumnezeu, neam şi Legiune.

Cei ce mor în credinţă legionară rămân membri ai Mişcării Legionare şi dincolo de moarte. Legionari în viaţă sunt cei ce trăiesc dogmele creştine şi întru totul normele legionare.

Dacă toţi am respecta poruncile morţilor şi am trăi în fapte, am fi toţi în unitate. Dar mulţi trăiesc în suprafaţă şi nu în conţinut. A îmbrăca cămaşa verde şi a-ţi pune diagonala pe piept şi a îngâna vorbe fără fapte, nu te legitimează că eşti legionar.

Nene Cătălin, iartă-mă că am făcut această incursiune pe un teren atât de spinos. Dar aceasta exprimă starea mea sufletească sinceră şi hotărâtă de la care nu vreau să mă abat, mai ales acum în pragul de luat rămas bun de la cele trecătoare.

Vreau să rămân alături de morţii „sfinţi” şi să nu mă ruşinez atunci când ne vom reîntâlni. Dacă mai pot face ceva pentru cei ce vor să ne urmeze drumul, o fac cu toată bucuria şi dăruirea, din tot sufletul.

Te îmbrăţişez cu toată dragostea şi camaraderia

care ne leagă în cuget şi-n simţire, dragoste care s-a cimentat în acele momente de grea cumpănă pentru neamul nostru când împreună cu alţi camarazi eram una.

Sănătate soţiei dumneavoastră din partea mea şi a soţiei mele.

Salutări la toţi ai noştri.

Vom pieri oare ca nişte netrebnici?

Tot mai mult mă poartă gândul înapoi, ca o evadare din actualitatea tristă şi dureroasă, care apasă precum un blestem asupra neamului românesc.

În Rusia se făcea, în anul 1917, o experienţă nefastă pe un popor necăjit: aplicarea comunismului, o doctrină social-ateistă, internaţionalistă, cu luptă de clasă, cu un partid unic de conducere şi cu răpirea tuturor libertăţilor omului cu aplicarea prin forţă a doctrinei. Ea a fost impusă cu ajutorul Occidentului şi al evreilor.

Apusul, respectiv Roosewelt şi W. Churchil (duşmani ai omenirii) – a creat o stare politică prin care

i-a dat putinţa lui Stalin să aplice comunismul în încă alte multe state, între care şi România.

Comunismul era o cămaşă pe care trebuiau să o îmbrace popoarele, cămaşă care nu se potrivea pe corpul oamenilor, dar pe care erau siliţi să o îmbrace. Şi, deşi în Rusia se aplicase fără succes timp de 27 de ani şi cu peste 20 de milioane de ucideri, Sovietele încercau acum comunizarea şi a tuturor statelor lăsate sub mâna lor. Lucru era cu atât mai greu cu cât oamenii erau mai legaţi de Dumnezeu, mai culţi, mai spiritualizaţi.

A susţine că nu există decât materia era o eroare grosolană (anume manevrată), căci existenţa spiritului se făcea evidentă la tot pasul. A recunoşate că materia a născut spiritul, care era fiul ei, era o erezie, un non-sens, deoarece spiritul este de altă natură decât matreria şi superior ei.

Cum putea materia să sară din tiparul ei şi să nască spiritul? Un bastard frumos şi admirabil. E ca şi când un robot ar naşte un om.

A admite că proprietatea privată e răul cel mai mare al oamenilor (un furt – după Karl Marx) şi deci trebuie luată de Stat, ca singur proprietar, era o altă erezie, căci dorinţade proprietate e un instinct cu care omul se naşte şi fără de care nu există progres. Omul nu va munci cu dragoste şi spor, ci în silnicie şi limitat, ştiind că nu se poate bucura de rodul muncii sale.

Aceasta înseamnă a-l coborî pe om de la starea lui de continuator al planurilor pozitive ale lui Dumnezeu pe pământ, la simplu instrument şi unealtă de producţie. La fel egalitarismul material (comuniştii fiind cei mai feroci beneficiari ai muncii altora) înseamnă a-i da unui leneş cât unui virtuos, în timp ce natura este ea însăşi o zidire inegală.

Dar toate s-au cerut şi s-au impus prin constrângere, prin forţă.

Atacând religia, se submina piedestalul care ţinea moravurile la un nivel înalt, se ridica frâna care le ţinea sus.

A spune că nu există Dumnezeu înseamnă a-i lua omului teama de păcat şi a-i da libertatea să facă orice vrea, orice fărădelege, numai să nu fie prins şi să se simtă bine aici pe pământ. A-i arăta omului că nu există viaţă veşnică şi o răsplată a faptelor de pe pământ înseamnă a-i reteza orice avânt spre fapte nobile şi generoase, orice pornire de cucerire a cerului şi a împărăţiei lui Dumnezeu. Căci dacă nu este o altă lume de ce se mai luptă pentru ea?

În felul acesta primesc frâu liber instinctele primare, egoismul creşte, lupta între oameni se înverşunează, căci mila este exclusă şi binele încetează a se face. Răul are drum liber. Deşi toate acestea erau evidente, totuşi popoarele est-europene au fost silite să aplice comunismul timp de 45 de ani.

În acest răstimp, mânaţi de un vis bolnav fals şi de o propagandă iscusită şi interesată, fără să mai judece, comuniştii de la noi, dirijaţi de nişte consilieri sovietici, josnici, lacomi şi duşmani ai noştri, şi de agenţi străini

de neam, mai ales evrei, a făcut cele mai mari fărădelegi, au răpit libertăţile şi au pus Statul Român în opoziţie cu naţiunea română, printr-o dictatură sui-generis numită democraţie de tip nou, popular.

Dar ce n-au făcut? Se cunosc asupririle, temniţele, lagărele de deţinuţi, crimele Securităţii, expropierea caselor, distrugerea oraşelor şi planul unui nebun de a distruge satele, înfometarea populaţiei, robirea tuturor. Şi direcţia spre care ne împingeau era numită „spre epoca de aur a omenirii", furajând poporul cu promisiuni şi mutând virgula acolo unde le convenea, joc fără acoperire.

Cum ne găsim acum?

Efectele ies la lumină treptat şi sunt dureroase şi grave.

a) Intelectualii români distruşi pe capete. Puţini din cei vechi au rămas. Numai intelectualii unguri şi evrei au fost cruţaţi. Ei nu au fost culeşi şi închişi. De asemenea, căpeteniile oştirii române au fost nimicite în

închisoare.

Burghezia distrusă, aici intră şi intelectualii, dar eu vorbesc de cei ce aveau poziţii economice avantajate.

ţărănimea sărăcită, neîndestulată şi batjocorită, lovită în moalele capului. Să nu uităm că ei, cei ce munceau pământul şi produceau grâul nu puteau să cumpere o pâine la oraş.

d) Să nu uităm iarăşi că la aşa-zisa Revoluţie, puţinii intelectuali vârstnici n-au putut dirija şi valorifica jertfa de sânge a tineretului. Ion Iliescu, fost ateu şcolit la Moscova – astăzi libercugetător (dar face semnul crucii din creştet până la brăcinari) – a captat-o, i-a deturnat ţelurile şi a întors-o; iar prin mineriade a impus vechii comunişti la putere şi a încercat un comunism cu „faţă umană”.

Interesul naţional şi lupta pentru binele public a scăzut considerabil.

Corupţia s-a întins ca o plagă pe trupul ţării. Se afirmă stăruitor că însăşi cei mai de sus sunt cei mai

corupţi. Şi asta e foarte grav! Limba lor e mincinoasă şi nu voiesc înfăptuirea binelui pentru popor.

Mortalitatea a cresuct îngrijorător.

h) Desfrâul a luat proporţii mari; pentru prima dată se constată la noi fenomenul unor emigrări de fete romînce în Turcia şi pe alte tărâmuri, pentru a trăi în desfrâu, valorificându-şi goliciunea trupului, Petru C. Baciu singurul lor avut şi unică aspiraţie – rezultat al unei educaţii atee, pângărind şi zdrobind chipul frumos – Templul Duhului Sfânt – dat de Dumnezeu spre măreţia slavei sale. Trupul n-are durată. El va muri, dar sufletul rămâne veşnic.

i) Neîncrederea în conducători e un fenomen alarmant în România de azi: ţara e condusă de echilibrişti şi saltimbanci.

j) O epuizare fizică şi o decădere morală a pus stăpânire pe sufletul multora.

k) Bolile, mai ales cele nervoase, cardiace şi ftizice s-au înmulţit.

Vom pieri oare ca nişte netrebnici?

Nu. Nu vom pieri! Dar nu vom fi salvaţi prin cei ce ne conduc azi. Sunt prea arivişti, străini de sufletul Neamului Românesc şi de durerile lui.

Vom ieşi la lumină prin mila lui Dumnezeu. Sunt convins că Dumnezeu va întoarce lucrurile în favoarea noastră. Dar nu pentru vrednicia noastră, a celor de acum, ci pentru jertfele celor ce au fost înaintea noastră. Găseşte Dumnezeu calea mântuirii noastre, nebănuită de noi. Sunt convins de asta.

Dar noi ce facem? Să ne întoarcem la Dumnezeu, la valorile noastre din trecut, la învăţătura şi jertfa Căpitanului, la jertfa lui Moţa şi Marin şi a atâtor martiri legionari, la tenacitatea în luptă a Comandantului, ghid de viaţă românului de azi – chezăşia biruinţei de mâine.

Să reaprindem focul iubirii de Dumnezeu şi de ţară! Să iubim neamul nostru! Să nu aşteptăm de la alţii ajutorul, ci de la Dumnezeu, şi de la noi înşine!

Să nu uităm că drama omului de azi, drama vieţii

noastre sălăşluieşte în răul din inimile noastre.

În sfârşit să fim mai serioşi şi să reaprindem sentimentul răspunderii noastre pentru viitorul României şi ai fiilor ei de pretutindeni!

Să păşim, dar, hotărâţi în luptă cu puterile răului, în lupta dintre moarte şi înviere.

De ce am pierdut graniţele în 1940

Conducătorii noştri de atunci duceau o politică externă sentimentală, cu încrederea în vechii aliaţi ai României: Franţa şi Anglia. Nicolae Titulescu ducea o politică iudeofilă şi procomunistă.

Se uita că Occidentul devenea treptat internaţionalist, ateu şi comunizant.

Franţa ajunsese la un guvern procomunist, prietenă a ruşilor, era coruptă şi nu ne mai puteam rezema pe ajutorul ei. Ungurii, aceşti barbari moderni ai Europei, strigau continuu asupra noastră.

Nemţii ne-au solicitat prietenia, ne-au oferit armamentul cel mai modern şi la cel mai ieftin preţ, nu

ne-au pus condiţia de a renunţa la prietenia cu Franţa şi Anglia şi se ofereau să ne garanteze toate graniţele ţării. Dar noim refuzat această prietenie şi am greşit.

A urmat pactul Ribbentrop-Molotov, prin care am pierdut Basarabia şi Bucovina de Nord.

Nemţii s-au îndreptat spre Ungaria şi ne-au impus prin dictatul de la Viena, cedarea a jumătate din Transilvania către Ungaria. Apoi am pierdut şi Cadrilaterul.

Vinovaţii: politicienii acelei perioade şi cel mai vinovat – regele criminal Carol al II-lea, care a răpi drepturile poporului român şi a instalat dictatura personală. Vinovat este şi Nicolae Titulescu, care a dus o permanentă politică împotriva Germaniei şi Italiei, fără să asigure prin ceva eficient viitorul României. Ba mai mult, în cazul Etiopiei, singura ţară care a aplicat sancţiuni economice Italiei a fost România, în timp ce celelalte state vecine îşi vedeau de interesele lor.

Groparii neamului.

Groparii de ieri ai Neamului Românesc, vopsiţi în culorile democraţiei, cu mintea zăvorâtă în tiparele socialismului de tip moscovit – pe care l-au molfăit şi l-au servit timp de aproape de jumătate de veac, îl năucesc iarăşi pe bietul român cu aceleaşi promisiuni neonorate în ţara laşităţii şi a tuturor fărădelegilor. Aceşti oameni au uitat ce au făcut sau ce nu au făcut în anii negri de domnie şi de anarhie comunistă. Trăim cea mai mare dramă. Ţara nu mai are valori morale şi nici resurse materiale.

Inflaţie de „patrioţi”, puzderie de partide fără trecut de luptă, cu doctrine improvizate, fabricate pe moment, antagonice, cu oameni „murdari”, fac fel de fel de alianţe, nu pentru a sluji ţării, ci pentru a obţine ciolanul. Suntem dezumanizaţi. Am rămas poporul cel mai înapoiat politiceşte şi cu un nivel moral scăzut. Nu mai avem încredere în puterea minţii noastre, a sufletului şi a braţului nostru, nu mai dispunem nici de spiritul de solidaritate civică. S-a eternizat la români

ideea: furăm, trândăvim şi ne căciulim la cei care ţin într-o mână cambia şi în alta poliţa. Statul de drept, justiţia, redresarea morală şi materială au rămas deziderate. Nu ne putem ridica curajoşi din prăpastia momentului. Avem nevoie de oameni de calitate, de oameni pentru care cuvântul dat să fie lege în primul rând pentru ei.

Comuniştii – cele mai respingătoare jivine, cei mai mari profitori de pe urma muncii altora – lupii – ciobanii de altă dată a peste 20 de milioane de „oi" aceşti slujitori ai interesului personal, care au făcut din om o unealtă de producţie, răsturnându-l din raportul de stăpân şi beneficiar al muncii sale, în cel de slugă; comuniştii, deci, cufundaţi în teluric până la idolatrizare însăilează promisiuni fără un conţinut spiritual şi fără un trecut de fapte care să le facă veridice.

Dorinţa după putere şi goana după căpătuire s-a întins ca o epidemie cât ţine pământul românesc. Un egoism feroce stăpâneşte pe tot omul. Justiţia, şcoala,

sănătatea, biserica sunt bolnave. La fel tineretul, cu mici excepţii, e stăpânit de un modernism halucinant. Importăm toate relele apusului utilitarist şi descreştinat. Noi nu mai avem istorie, nu mai avem părinţi. Suntem o corabie fără busolă. Fără să ne găsim reperele morale necesare vom cânta zadarnic în fiecare zi. „Deşteaptă-te, române!”

Un singur om a încercat să desovietizeze ţara: Victor Ciorbea. Dar a fost doborât de cei care ar fi trebuit să-l sprijine, aflaţi în cârdăşie cu bolşevicii deghizaţi.

Iluzionistul Emil (mai talentat decât Iosefini) justifică eşecul său monstruos (vezi numai renunţarea la Basarabia şi Bucovina) cu motive care nu stau în picioare în politică.

Bunele idei şi bunele intenţii – dacă le-a avut – nu au valoare atunci când rezultatele sunt negative.

Justificările joacă rolul de calmant, pentru a uita durerile a patru ani de scufundare în abis.

Valoarea unui conducător începe din clipa când este gata să-şi dea viaţa pentru convingerile sale. Un erou nu părăseşte câmpul de luptă. Se împotriveşte şi moare luptând. Un neam trăieşte şi se onorează din moartea celor martirizaţi şi îşi construieşte viitorul pe faptele şi pe osemintele lor.

Un sutaş, Corneliu Codreanu (n. 13 sept. 1899), într-o zi de mare sărbătoare (24 iunie 1927, Sf. Ioan Botezătorul), chema neamul său la înviere.

Cei care au răspuns chemării sale, azi ca şi ieri stau gata de jertfa. Să răspundem cu toţii, cu toată puterea faptelor noastre şi din tot sufletul, chemării sale. Aceasta fiind cea mai bună cale a mântuirii poporului român şi poate singura.

Alegerile – joc sinistru.

Trăim într-o lume în care faptele nu acoperă promisiunile.

Droaie de demoni – pitici-vicioşi-plini de păcate – s-au năpustit cu promisiuni de oameni nebuni, la

urechile bietului alergător, de s-a înlăcrimat şi cerul.

Pumnalul gândirii lor piezişe a străpuns şi de data aceasta inima însângerată a săracului român, care în neagra lui aşteptare – aşteaptă.

De zece ani rătăcim încoace şi încolo. Paşii celor care ne conduc pe ultimul drum – acea hoardă dezgolită de orice ruşine – se târăsc ca mersul şarpelui care niciodată nu umblă drept. Dar la secetă şi grindina e bună.

Această victorie a comuniştilor trezeşte mintea şi asmuţă furtuna.

Licăritul zării s-a închis pentru cei mulţi şi „oile” nu se vor mai lăsa sfâşiate de lupi.

Veacul se va scurge mereu şi va aprinde o dimineaţă. Gene încărcate de lacrimi vor străluci ca soarele sfânt. Jivinele îmbăiate în huzur – putrede de mirosul clocit al nemuncii, hoţiei şi minciunilor – vor dispărea ca un abur, vor pieri ca un duh rău şi un aer curat va ţâşni din inimi arzătoare, însetate după înfloriri

eterne.

Marea crimă.

Motto: „O, neam al meu bătut de viscol şi cenuşe în lanţuri şi zăvoare ai gemut.

Şi când ai vrut să-nfrunţi robia şi cătuşe.

Trădarea a venit şi te-a vândut”.

(Cântec legionar)

Ziua de 30 noiembrie 1938 se anunţa obişnuită pentru poporul român, cu soare de toamnă ca un bulgăr roşu şi o dimineaţă caldă de amiază.

Treceam liniştit prin centrul oraşului meu natal, Bacău, spre Liceul Comercial, unde eram elev. Deodată tăcerea şi liniştea oraşului a fost spartă de puternicele glasuri ale vânzătorilor de ziare, care răspândeau sinistra veste: împuşcarea lui Corneliu Zelea-Codreanu şi a alţi 13 legionari, care ar fi încercat să fugă de sub escortă. Oamenii nedumeriţi, îngroziţi se îmbulzesc să cumpere ediţia specială a ziarului local „Bacăul”, care anunţa odiosul asasinat.

Ce inimi veştejite, ce minţi bolnave, ce duhuri rele au pus la cale această mişelie, aruncând iarăşi în sânge zorii izbăvirii românilor? Un nou blestem, o nouă osândă se rostogoleşte peste sufletul neamului meu.

Nu voi relata modul josnic al asasinării celor 14 legionari şi nici conţinutul comunicatului dat de oficialităţi. Acestea sunt cunoscute de tot românul. Vreau să rememorez, pentru cei cinstiţi şi în special pentru tineri, o stare de spirit trăită de majoritatea românilor, aruncată pentru multe veacuri poate în cea mai neagră noapte a tuturor timpurilor: uciderea lui Corneliu Zelea-Codreanu.

Vestea s-a împrăştiat fulgerător, iar cerul cenuşiu a devenit mai apăsător, oamenii mai neliniştiţi şi mai trişti.

Femei şi bărbaţi, tineri şi bătrâni se opreau în faţa Catedralei „Sf. Nicolae”, se descopereau şi făceau semnul crucii, rostind în gând cele creştineşti, fiecare după puterea minţii şi a sufletului. Emoţiile tuturor sunt

greu de descris. Ostaşi cu baioneta la armă patrulau pe străzi şi păzeau Prefectura ca pe o cazemată. Vodă – ucigaşul declarase stare de asediu. Niciun protest din partea nimănui.

Legionarii puteau fi vânaţi şi ucişi fără nicio responsabilitate. Mă consider un privilegiat că am văzut şi că pot mărturisi această dramă a neamului nostru – cea mai mare crimă politică – o dramă care se consuma într-o tăcere prevestitoare de furtună. Noi morminte se vor deschide pentru legionari şi sângele lor va înroşi caldarâmurile pe tot cuprinsul ţării.

A venit apoi nesaţiul crud al hoardelor asiatice. Într-o îmbrăţişare cu diavolul vor urzi şi săvârşi noi şi monstruoase crime, cu complicitatea alogenilor şi laşitatea multor români, pentru a ne scoate din istorie, pentru a ne desfiinţa ca neam. Au trecut ani lungi şi grei.

Duşmani mulţi ca iarba au pierit cum pier toate urâciunile pământului.

Dumnezeu, trimiţând la timpuri de urgie solii Lui, am rămas creştini şi ascultători de poruncile Lui, cuminecându-ne cu jertfele martirilor şi închizându-ne ca într-o cetate de nebiruit cu măreţia faptelor lor.

Căpitanul spunea: „Neamul românesc nu a trăit prin milioanele de laşi care şi-au pus gâtul în jugul străinului, ci prin Horia, Avram Iancu, Tudor Vladimirescu şi toţi eroii, pandurii lui care şi-au pus flintele în spate urcând potecile munţilor şi ducând cu ei scânteia şi onoarea libertăţii. Prin ei a şi grăit neamul românesc şi nu prin majorităţile laşe şi cuminţi.

Eroii învinge sau mor, indiferent. Neamul trăieşte din moartea lor şi se onorează din onoarea lor. Rămân în istorie nu cei care învinge sacrificând linia de viaţă a neamului, ci acei care învinge sau mor dar se menţin pe linia lui de viaţă”.

Şacalii „Şacalii vor urla în palatele lor şi lupii în casele lor de petrecere. Vremea este aproape să sosească şi zilele ei nu vor zăbovi”. (Isaia 13; 22). Noi spunem că

zilele acelei vremi au sosit.

Iată omul-fiară pe care l-a zămislit „epoca celei mai drepte orânduiri”. Iubirea aproapelui, podoaba cu care Dumnezeu l-a înzestrat pe om, cununa mândriei lui, l-a părăsit transformându-l într-un şacal. Multilateralul faliment al unei concepţii nefireşti, comportarea barbară al celor care au condus şi conduc acest neam fără de noroc, iresponsabilă şi criminală, a întunecat demult sufletul şi speranţele bietului român.

Zvârcolindu-se ca o femeie în durerile facerii, oameni privesc pieziş, cu amărăciune, cu feţele întunecate, schimonosite de neîndestulare şi deznădejde.

Privesc în ochii lor şi ascult durerea inimii lor ca pe un vuiet surd venit din adâncuri. Copii zdrobiţi înaintea părinţilor lor, ca şi deţinuţii politici timp de 50 de ani, nu au niciun respect, nicio consideraţie din partea acelora care beneficiază de jertfa sângelui lor. Nici măcar în Biserică – o rugăciune pentru sufletele lor. Mai mult, ei sunt prigoniţi pe faţă sau în ascuns. O

lume „pe dos” – otrăvită – care a cultivat ura la adăpostul unor promisiuni şi lozinci schiloade, lipsite de orice sentiment omenesc, acuză de eşec aceeaşi lume – apocaliptică – pe care de fapt ei au creat-o şi aparţine lor, foştilor.

Cuvintele lor diabolic meşteşugite le folosesc ca pe arme ucigătoare. „Rebusiştii roşii” le aşază şi le mută, precum mută virgula la cifre în statistici – socialism biruitor – scoţând apă cu ciurul din izvoarele izbăvitoare. Cârdăşia corupţiei curge şi dispare, precum viaţa omului din timpurile de groază, din crunta dictatură comunistă. Ea vine nu din vremi îndepărtate, ci din „epoca de aur”, când luceferi pe cer şi puzderie de stele luminau sinistrele însemne: secera şi ciocanul.

Jefuitorii de ieri – profitori cu lung stagiu în ale minciunilor, hoţiilor şi fărădelegilor – mint şi jefuiesc în continuare poporul prin cele mai rafinate falsuri, escrocherii şi perfide aranjamente şi neruşinate alianţe. Lupta împotriva corupţiei este asemeni unei prostituate

obscen dezgolite, care se vinde oricui, gălăgios se destrăbălează, furând şi arătând cu degetul către alţii. Ea nu este decât praful aruncat în ochii noştri, farmazonii politici, care îşi trăiesc din plin lăcomia şi desfrâul cărnii, precum şacalul hulpav care înghite pe nemestecate hoitul.

Aurel Mihai Indreica.

La 13 februarie 2001 trece în veşnicie Aurel Mihai Indreica. El pleacă dintre noi pe neaşteptate, împlinind chemarea eternă a cerului.

A văzut lumina zilei şi a privit spre cer la 13 mai 1922, în comuna Corund – Harghita. Rugător şi luptător, el şi-a închinat întreaga viaţă slujirii Lui Dumnezeu şi neamului său. Cei mai frumoşi ani ai tinereţii i-a petrecut în temniţele antonesciene şi comuniste. Peste 16 ani, în anul 1942 este arestat de Siguranţa Statului, judecat de Curtea Marţială pentru activitate legionară în cadrul Frăţiilor de Cruce – Blaj şi condamnat.

Va fi pus în libertate după mai mulţi ani, dar nu pentru mult timp. După ocuparea ţării de către bolşevismul rusesc, el îşi va relua lupta începută ca frate de cruce şi, în luna ianuarie 1949, va fi din nou arestat şi condamnat cu Lotul Legionar din Cluj, împreună cu surorile sale, Eugenia şi Mărioara – studente – care vor primi zece ani şi respectiv şase ani de închisoare.

La arestare Aurel era căsătorit cu Margareta Pintilie din Bacău şi avea un copil Dănuţ. Soţia l-a aşteptat cu devotament 12 ani.

L-am întâlnit în Delta-Dunării, la Grindu, apoi pe Bac, la stuf şi Periprava. Am trudit şi ne-am dus osânda împreună. Bun camarad, gata de sacrificiu, împreună cu colegul său din Cluj, profesor Ion Maxim şi alţi camarazi mai tineri, la Periprava, la camera de „inapţi” (oameni bolnavi care nu puteau lucra), am format o echipă de sacrificiu, care înlocuiam la corvezi mai grele pe cei mai bătrâni şi mai bolnavi.

La acea cameră de „inapţi”, camarazii m-au ales

pe mine şef de cameră pentru treburile zilnice în raport cu administraţia. În această situaţie, când eram scoşi la corvezi în portul Periprava, eu mă opuneam gărzii care ne cerea efort peste puterile noastre, deşi nu primeam hrana care ni se cuvenea. Seara, când ne întorceam în colonie, eram oprit la poartă şi băgat la „neagra”, la carceră fără mâncare, pentru neexecutare de ordin. Aurel Indreica, prof. Ion Maim şi alţi camarazi nu mâncau bucăţica lor de pâine pentru a mă ajuta să rezist pentru atunci şi pentru alte confruntări cu administraţia. Şi nu erau puţine.

Acum, noi, cei care l-am cunoscut pe Aurel Indreica, am suferit şi am luptat împreună, ne plecăm cu recunoştinţă în faţa sufletului său mare şi rugăm pe Bunul Dumnezeu să-i primească faptele şi să-l odihnească în pace, iar exemplul lui de dăruire, luptă şi înaltă trăire să-i inspire şi pe cei tineri, care vor veni să ne înlocuiască.

Să nu ne pierdem o clipă legătura cu morţii noştri

dragi, prin rugăciune şi fapte care sunt de-a pururea biruitoare.

Dormi în pace, dragă Relu. Vei fi prezent mereu în inimile şi rugăciunile noastre.

Nicu Păun (1912 – 2001)

Soldat pe baricada idealului legionar, aşa cum singur se defineşte în cartea sa „Audiatur et altera pars" – lucrare cu evocări ale unor momente istorice şi cu date menite a restabili adevărul privitor la Mişcarea Legionară – Nicu Păun a plecat la cele veşnice pe 17 iunie 2001.

Născut la 8 mai 1912, el a fost animat de dragostea de Neam din vremea primilor ani de studenţie la Facultatea de Drept din Iaşi, când s-a înregimentat în Mişcarea Legionară. Şi a rămas credincios crezului său până la moarte.

Drumul vieţii sale a fost greu, plin de încercări şi sacrificii, fiindcă însăşi viaţa legionară e aspră şi cere

renunţări şi dăruire, chiar până la jertfa supremă. La toate acestea s-au adăugat însă răutatea şi cruzimea duşmanului.

A fost arestat în mai multe rânduri, iar în anul 1948, când patria era cotropită de invadatorul bolşevic, el s-a retras în munţii Buzăului, făcând parte dintr-o echipă de rezistenţă. Ulterior a fost arestat şi purtat prin mai multe lagăre de muncă şi închisori: Aiud, Baia Sprie, Cavnic. A fost pus în libertate în 1964, dar nu şi redat familiei. A mai suferit încă trei ani de lipsuri şi constrângeri – în regim semipenitenciar – la Periprava, în aşa numitul domiciliu obligatoriu.

În lupta sa a avut şi satisfacţii. L-a cunoscut pe Căpitan, a stat de vorbă cu el şi i-a fost unul dintre apărători în procesul nedrept intentat în anul 1938.

De asemenea, Nicu Păun a cunoscut la Iaşi şi pe parcursul activităţii sale o serie de şefi legionari, a avut camarazi deveniţi eroi şi martiri.

L-am cunoscut pe Nicu Păun pe drumul C.F.R.

Aiud-Barşov, când ne întorceam de la sfinţirea monumentului „Calvarul Aiudului”. Era o persoană meditativă şi vorbea puţin.

Dumnezeu să-l odihnească între drepţii săi!

Morminte noi.

Se sting, rând pe rând, supravieţuitorii legionari care au reuşit să se elibereze din temniţele antonesciene şi comuniste, după ani mulţi şi grei de suplicii şi mucenicii.

Se sting, rând pe rând, camarazii noştri împreună cu care, aici, pe pământ, am legat clipe fără de moarte, sorbind ca pe o rugăciune pătimirea şi durerea atâtor răstigniri.

La 21 noiembrie anul 200 0 – Intrarea în Biserică a Maicii Domnului – împlinind eterna chemare a cerului, s-a stins din viaţa terestră camaradul Constantin Bucur – fost şef al unităţii „C” din gupul F.D.C. 47 „Ştefan Vodă” – Bacău.

În anul 1942, pe când era student la Academia de

înalte Studii Comerciale şi Industriale din Bucureşti, a fost urmărit de Brigada Specială a Comisarului Aurică Curelea, iar la o percheziţie, printr-un agent al Siguranţei Statului i s-a strecurat în buzunar un pachet cu broşuri legionare. A fost condamnat la 25 de ani de muncă silnică.

S-a eliberat după 23 de ani, în vara lui 1964. Trecuse prin cele mai crunte închisori, Aiud şi Piteşti, fusese chinuit în minele de plumb de la Valea Nistrului şi Baia Sprie.

La 30 noiembrie 2000 – Sfântul Andrei, ocrotitorul românilor – de ziua numelui său, s-a mutat la cele veşnice şi camaradul Andrei.

Bontaş – succesorul lui Constantin Bucur la conducerea unităţii „C" din grupul F.D.C. nr. 47 „Ştefan Vodă" – Bacău.

El fusese arestat în aprilie 1942, pentru activitate legionară, printr-un agent pe care Siguranţa Statului îl introdusese între F.D.C.-işti.

A fost condamnat de către Curtea Marţială – Galaţi la 10 ani muncă silnică, pentru înaltă trădare. În 1952 a primit o nouă condamnare de 25 de ani muncă silnică – pedeapsă pe care nu a executat-o în totalitate.

Cei doi, Constantin şi Andrei, vor fi împreună cu camarazii mai înainte plecaţi în împărăţia lui Dumnezeu cu Legiunea cerească a Arhanghelului Mihail – pe care au visat-o Căpitanul, Moţa şi Marin şi pentru care au murit şiruri de martiri.

Dumnezeu să-i odihnească şi veşnică să le fie amintirea şi pomenirea.

Alaiul drăcesc

Motto: „Laşitatea poate fi uneori mai odioasă decât violenţa”.

Nicolae Steinhardt.

Alaiul drăcesc şi întunecatul lui dans delirant cu oameni (ne) buni de legat şi duşi la balamuc – otrăvuri –

cu suflete împovărate de păcate, aceiaşi saltimbanci care şi-au bătut joc de chipul uman şi de Dumnezeu, năpustindu-se iarăşi peste bietul român cu promisiuni – de latră şi câinii la ele – nepăsători la durerile lui şi neînfricaţi de judecata cerului, acest alai s-a consumat ca şi scrâşnetul de zăvoare, cătuşe şi lanţuri, de oase strivite şi de suflete chinuite între zidurile temniţelor cu care au însângerat şi guvernat ţara timp de 50 de ani. Aceşti geambaşi – nărăviţi – hăitaşii de ieri, pricepuţi la toate şi duhnind a de toate, tari la minte şi săraci la suflet, cu burţile ghiftuite, cu gâtlejurile muncite de vorbe goale, cu fast ameţitor de surle şi tobe, aduc celor năpăstuiţi „vestea cea mare", că au izbutit, slăvindu-se cu marea lor reuşită, punând pe fruntea ţării o nouă pată de sânge şi de ruşine, o nouă noapte rece. Ca o mustrare geamătul atâtor martiri schingiuiţi şi ucişi strigă din neştiute morminte, iar cei vii aşteaptă zadarnic.

Aceşti nebotezaţi sau botezaţi, dar nu cu toată apa sfântă din cristelniţă, „binefăcătorii" de ieri ai neamului

românesc, care au înmulţit sărăcia şi tâlhăria, au distrus proprietatea, armata, biserica, justiţia, au distrus şi pângărit suflete. Aceşti perverşi laşi şi duplicitari, care au lăsat moştenire un întreg cortegiu de jafuri, asasinate şi ţintirimuri, prin viclenie şi prefăcătorie au reuşit iarăşi să ne umilească suferinţele şi speranţele.

Ei sunt veşnici şi vor trebui să rămână veşnici, după modelul lui Lenin. De aceea, când vor trece în odihna tartarului, să fie conservaţi în mărime naturală, în borcane cu spirt, etichetaţi cu demnităţile avute şi aşezat într-o grădină cu lighioane, pentru a-i „admira" posteritatea şi pentru a le fluiera hoiturile.

România de azi.

România de azi a ajuns paradisul succesorilor comuniştilor, paradisul hoţilor, paradisul profitorilor de toate categoriile şi toate acestea în seama poporului român de parcă ţara aceasta le-a fost dată de Dumnezeu numai lor, tâlharilor, a fost dăruită numai lor celor tirani.

Cei care ne conduc astăzi pe ultimul drum fac larmă mare la urechile celui asuprit şi chinuit, care nu mai nădăjduieşte să iasă din întuneric. Actualii conducători, aşa-zişi democraţi s-au ridicat pe seama statului prin rapt. Comuniştii, foştii conducători de ieri, aflaţi în poziţie de stăpâni, au avut posibilitatea să jefuiască rapid şi au furat tot ce s-a putut, şi jefuiesc în continuare din puţinul ce a mai rămas.

Omul, aici, pe pământ, trebuie să fie ca într-o slujbă ostăşească, pentru că viaţa i-a fost dată să slujească binelui aproapelui şi lui Dumnezeu.

„Niciodată în lume nu s-a văzut un tablou mai revoltător, mai dureros şi mai obraznic precum la noi” – spunea Corneliu Zelea-Codreanu.

Nu-i de ajuns să nu te mai numeşti comunist, şi trebuie să-ţi schimbi moravurile din rele în bune, trebuie să devii altul în Duh şi în faptă. Să socoti Neamul şi Patria drept cele mai înalte temeiuri al rostului tău în viaţă şi să te jertfeşti întru apărarea lor. Trebuie dară să

ne întoarcem cu faţa la trecutul marilor noştri înaintaşi, la tradiţie, căci ea este glasul străbunilor, chemare pentru urmaşi.

A te lepăda de neam, de Patrie şi de tradiţie înseamnă a nu avea părinţi, a fi asemenea copiilor bastarzi şi a nu putea deveni la rândul tău părinte.

Noi, ce-i care ne-am înregimentat în Mişcarea Legionară, trăim bucuria tăcută că am făcut parte din cea mai frumoasă armată a lumii, ARMATA INVINCIBILĂ A CRUCII LUI HRISTOS. Lupta noastră, suferinţele noastre, moartea noastră sunt istoria nescrisă a Neamului Românesc.

Noi, legionarii, suntem spuza care arde mocnit, suntem scânteia de viaţă nouă pe care vrem să o redăm lumii.

De peste şapte decenii slujim neamului nostru creştin cu loialitate şi necondiţionat. Unii oameni ne condamnă fără a ne cunoaşte faptele. Lupta noastră a fost nu numai legitimă, ea a fost vitală pentru

supravieţuirea în istorie a Neamului românesc şi a ţării noastre creştine.

Să ne descătuşăm din patimi şi să devenim oameni liberi, utili neamului nostru şi plăcuţi lui Dumnezeu.

Împletind virtuţile primilor martiri creştini cu suferinţele şi martirajul nostru, să facem din lupta noastră o nouă naştere a omului, Petru C. Baciu o nouă România, având ca scop final învierea din împărăţia lui: Dumnezeu.

Pentru aceasta ne trebuie curaj şi dăruire.

Să nu ne fie frică de moarte!

În legionarfricamorţiitace!

Mergem spre dezintegrarea României?

Cuvântul dureros sărăcie este rostit astă/i până la exasperare de însăşi cei care au ruinat ţara, au purtat simbolurile Kremlinului „secera şi ciocanul”, au urât cultura, lumea civilizată. Biserica şi libertatea. Este rostit de cei care au eternizat în principiu de viaţă minciuna, hoţia, crima şi nemunca.

Ei s-au îmbrăcat în haina nevinovăţiei, pre sine iertându-se, dându-ne lecţii de civism, legalitate şi democraţie.

„Aceste W.C.-uri văruite” împrăştie prin cuvintele lor; vulgare şi perverse, duhoarea fetidă cu care au infestat ţara timp de jumătate de veac.

Comuniştii, îngerii negri căzuţi din infernul lui Lucifer. au viziunea lor exclusivistă. Fiara din ei ţine în dinţi şi în ghiare puterea ca pe o pradă şi nu vor să o scape.

Nelegiuiţii de ieri s-au transformat peste noapte în legiuitorii şi apărătorii democraţiei şi vor să fericească în continuare Poporul Român, ei care au distrus ţara, material şi moral” târând-o în cea mai neagră mizerie.

Mintea lor bântuită de ’nălucă” scorneşte fel de fel de şarlatanii pentru a ascunde trecutul şi a minimaliza suferinţele Neamului şi a se exclude de la răspundere.

Ţara nu poate fi redresată şi mântuită de cei care au dărâmat, au pângărit şi au pus sub blestem viitorul

unui popor blajin care îşi trăieşte neputinţa şi care nu mai e capabil să săvârşească fapte mari, demne de istoria lui şi de admiraţia altor popoare.

Adormirea conştiinţelor la adăpostul formulelor ca: democraţie, reconciliere, dă posibilitatea agenţilor Moscovei care au molfăit timp de cincizeci de ani, lozinci şi ataşament pentru sistemul sovietic, în culori diferite, dar cu aceleaşi practici şi scop unic, să aplice dictonul „distruge pe cei ce gândesc altfel”. Maşina lor de propagandă, precum şi practica „pumnului” murdăreşte totul, inclusiv memoria morţilor şi martirilor noştri. Dimensiunea tulburătoare a atâtor mutilări de suflet, de schingiuiri şi ucideri de trupuri, pare a fi o amintire îndepărtată. Rugina e mai tare decât fierul. Dar esenţa vieţii e actul creator.

Noi nu mai dispunem nici de cultul muncii şi nici de spiritul de solidarizare civică, nici de justiţie, nici de oameni vrednici de a fi o elită conducătoare. Statul de drept a rămas un deziderat. Comuniştii sunt democraţi şi

ştiu doar una şi bună: troaca să nu le fie luată de sub rât.

Ei au fost mai abili că au ştiut să se folosească temporar de serviciiie „burgheziei credule” pentru ca apoi să-i taie capul. Atenţie şi vouă, celor de azi! Ei au fost beneficiarii tuturor schimbărilor şi beneficiază în continuare de roadele sângelui celor care au murit.

Am asistat şi asist mereu ca martor tăcut la convorbirile din autobuze, la cozi, la televizor: tribalism, trivalism, balamuc.

Ţara a fost împinsă lent şi iresponsabil spre calvarul pe care îl trăim cu toţii nu numai minerii. Mergem către dezagregarea Statului Român?!;

Comunismul a transformat ţara într-o calamitate naţională. Rugul suferinţelor ce îndură poporul român este urmarea ineluctabilă a nevredniciei şi ignoranţei celor care au participat, la conducerea destinelor româneşti de la Marea Unire până azi.

Sunt la vârsta când nu mai pot arunca nechibzuit cuvintele la întâmplare. Comunismul a întrerupt destinul

omului. În comunism nu se poate vorbi de un destin al valorilor umane. Viaţa omului nu mai curge în matca ei firească. Numai regăsindu-ne vom putea răzbi, vom putea trăi după cele mai înalte percepte ale vieţii.

Nu putem clădi viitorul decât cu faţa spre istorie privind spre trecut.

Pentru a reforma materia trebuie trezit spiritul şi aşezat deasupra materiei. Nu-i totul să munceşti şi să produci. Nu cantitatea de materie determină conştiinţa socială, ci conştiinţa socială determină organizarea materiei. Salvarea poporului nostru nu depinde de ceea ce fac sau nu fac alţii, ci de conştiinţa neînduplecată a propriilor noastre posibilităţi şi de punerea în valoare a zăcămintelor sale spirituale inepuizabile.

Dar pentru aceasta avem nevoie de haină românească şi de oameni lucizi!

Jilava II.

Motto: „Haite de bestii, crude, flămânde Au năpădit al ţării pământ.

Geme Jilava, neagra-nchisoare.

C-a fost sortită pentru români”.

(Cântec legionar) îmi adun gândurile fărâmate, viscolite de trecerea anilor şi privesc înapoi: cruzimi, ziduri vrăjmaşe şi înfricoşătoare, cu monştriii însetaţi de jertfe omeneşti, cu oameni care nu mai erau oameni, cu identitatea strivită într-un singur epitet: „măi, banditule”. Ultimele două versuri din motto spun totul despre acea neagră închisoare.

Jilava – reduitul – morman uriaş de pământ – cu morţii vii sub ascunzişurile tăinuite şi azi.

Mă „amuză” ridicolul situaţiei în care gardianul ţigan lovea

(**Răstigniri ascunse** generali care trebuiau să ia poziţia de drepţi în faţa lepădăturii care-l întreba: „Tu ce meserie ai avut, măi, banditule?” „General, să trăiţi, domnule sergent” – i se răspundea.

„General? Tu-ţi aşa şi pe dincolo”. Se năpustea asupra deţinutului şi-l lovea până cădea la pământ vânăt

şi plin de sânge. Victima era cărată pe braţe în cameră.

Dacă aş fi putut să am un jurnal în care să consemnez acele monstruoase schingiuiri şi răsturnări morale – incredibile pentru omul de azi, cu o minte sănătoasă – nimeni nu ar mai putea să nege sau să se îndoiască de aceste fapte abominabile – precum o fac acum unii, în necunoştinţă de cauză. Şi totuşi acestea s-au petrecut. Dar responsabilii de crimele şi chinurile de atunci ne administrează şi astăzi din plin cuvinte defăimătoare neîncetat.

Cerul sufletesc al lor rămâne închis, băltind în mocirla tragicului de ieri şi a comediilor ridicole de azi. Sub firma democraţiei care nu le este proprie, ei aşază cu viclenie cuvinte şi clişee mereu în coliziune, care duc societate românească la pieif e.

Noaptea tranziţiei.

De pbste şase decenii suntem furajaţi cu promisiuni şi pronosticuri de mari fericiri. Reformăm, tfărizităm, urcând pe cele mai înalte culmi ale bunei

stări, coborând în gol şi în moarte.

Această farsă, această ciudată evidenţă, ascunde dezastre economice, nenorociri sociale şi naţionale. România mereu ţara formelor, reformelor şi a uniformelor încă din timpul nelegiuitului rege Carol al II-lea a trăit arbitrarul, dispreţul de om şi de avutul lui, îngrădirea libertăţii până la suprimarea insului. A venit apoi anarhia comunistă – revoluţie şi contrarevoluţie – care ne-a aruncat în cea mai crâncenă sărăcie, în cea mai neagră prăbuşitre economică şi morală.

Am trăit şi trăim calea lungă ale unei orânduieli-neorânduieli în care nu facem altceva decât să scriem cu suferinţe şi cu sânge românesc; – Una din cele mai pângărite şi dezonorante pagini ale istoriei noastre.

Tranziţia mereu întreruptă, mereu cotită, invadată de minţi nefaste, infestată cu drojdia unei gândiri bântuite de „apa morţilor”, se răsuceşte ca un şarpe pe un jăratec fără nicio undă de lumină, aducând pagubă

grea, ruinând în continuare şi pauperizând pe bietul român.

Din cârpeli nu va ieşi haină nouă niciodată. Comunismul l-a ticăloşit pe bietul cetăţean încât el nu mai are putere să reţină patimile, umilinţa, sărăcia şi surghiunul în care a trăit decenii.

Măcinat şi copleşit de greul zilei, voinţa lui de a ieşi din acest marasm s-a stins. Aşteaptă ca binele să i-l aducă alţii. Nu mai avem istorie, nu mai avem părinţi, nu mai avem coeziune. Fiecare om aleargă de unul singur pentru interesele proprii, mulţumindu-se cu puţin, uitând de Dumnezeu şi de poruncile Lui. trăind ţâră nicio preocupare spirituală, uitând că binele tuturor e şi binele lui. Aceiaşi comunişti care s-au folosit timp de 45 de ani de munca şi de bunurile poporului român, au astăzi de toate şi buicesc în dauna celor mulţi şi nu vor să restituie poporului ceea ce a mai rămas de pe urma jafului lor. Comuniştii şi-au schimbat doar firma nu şi năravul. Ei au minţit, au înşelat poporul şi nu vor să

recunoască dezastrul în care l-au aruncat. Nu vor să recunoască întregul cortegiu de crirne şi sălbăticii săvârşite împotriva poporului român.

S-au consumat mai multe de două cincinale şi vor mai trece altele de când noii ’trâmbiţaşi roşii „tulburători de ape stăpânesc puterea fără niciun rezultat îmbucurător pentru cei oropsiţi ai sorţii. De ce? Pentru că omul la noi s-a prăbuşit atât de grav, încât nu mai are nimic din măreţia omului de aitădală, nu mai are curaj, demnitate şi onoare. Românul şi-a pierdut judecata dreaptă şi s-a ofilit de când tot dă înapoi ca racul, acceptând robiile.

Biserica tarata în ipocrizia politicienilor.

Suntem martorii trişti ai unor vremuri paradoxale cu categorice semne de urgie, care întrunecă inimile noastre, ale celor de azi şi drumul celor de mâine. Îndurerat, constat că biserica noastră străbună, credinţa noastră se află în grea cumpănă. Clerul riscă să fie atras într-o mare capcană, de a-i legitima pe criminalii unor

generaţii de români.

Iar poporul român este îndreptat spre uitarea virtuţiloq creştine, spre prăbuşirea sufletească.

Momentele de manifestare publică de la finele anului trecut stau mărturie pentru aceste afirmaţii.

Noi, românii, nu avem dreptul decât la lacrimi tăcute. Ani văzut în perioada 17 – 22 decembrie 2001, târle de impostori, dă vinovaţi, patronând ceremonii dramatice.

Arde credinţa şi românismul în foştii comunişti şi securişti precum fierbe sângele într-o reptilă sau într-un rac mort.

Energumeni, şarlatani, mincinoşi, profitând de scurgerea timpului în care urzeli au acoperit conştiinţe şi au învăluit în norii negri infamii şi mişelii spre veşnica uitare, aşază coroane pe ţărâna sfântă a morţilor noştri ucişi de ei. Păgânii de ieri. care au dărâmat altare, au prigonit slujitorii bisericii au impietat şi au împilat pe Hristos, au întemniţat şi au ucis pe credincioşi, ameninţă

din nou biserica, civilizaţia şi tihna ei cu o farsă şi mai tragică şi mai vicleană. Deghizaţi în ’miri” ai bisericii, târând după ei preoţii şi arhierei, pentru acoperire, oameni fără demnitate şi fără trăire în Duh, ipocriţii, javre, vetuste, promoscovite. trândavi neobosiţi, mângâie pamblici tricolore sub soarele palid care aminteşte de strigătul nădejdiilor de atunci ale copiilor noştri ucişi. Oameni lipsiţi de sensibilitate sufletească, reciclaţi în democraţi şi creştini, în dizidenţi şi revoluţionari, au transformat această durere a neamului de acum 12 ani, într-o perfidie la scară naţională, care îi poate înşela doar pe cei orbi intelectual şi sufleteşte. Istoria noastră este falsificată şi forfecată de o conjuraţie şi infamă.

Economia noastră este jefuită sistematic. Iar sufletele noastre sunt bombardate cu mizerie spre a fi ucise.

Impostorii, infirmii mintali şi imoralii veacului au făcut din mormintele copiilor căzuţi în decembrie 1989

şi din acele ale părinţilor lor mai înainte doborâţi o tribună a demagogiei un piedestal pentru viciile şi neruşinarea lor. Ucigaşii nu au fost dezvăluiţi lumii pentru a fi descoperiţi în hidoşenia lor autorii asasinatelor din ultimii 60 de ani.

E frumos să fii creştin. E dreptul oricui să fie şi să se manifeste. Dar a fi creştin înseamnă căinţă şi rostirea adevărului. Tăinuirea adevărului este păcat de moarte împotriva Duhului Sfânt. A recunoaşte un păcat, o rătăcire e un act de eroism chiar. Mărturisirea şi întoarcerea la calea dreaptă aduce iertarea şi mântuirea. Cei ce nu vor putea trăi acest eroism mai jos decât bestiile vor cădea.

Itinerarul detenţiilor mele începând cu 30 noiembrie 1948 – arestat la Ministerul de Interne

30 noiembrie 1948 – 30 decembrie 1948, arestul I Interne;

30 noiembrie 1948 – 12 martie 1949, arestul II Interne;

12 martie 1949 – 29 martie 1949, Securitatea Iaşi;

29 martie 1949 – 24 aprilie 1949, închisoarea Suceava;

24 aprilie 1949-septembrrie 1949, Securitatea Bacău;

Septembrie 1949-martie 1951, închisoarea Suceava;

Martie 1951 – aprilie 1951, închisoarea Jilava, Aprilie 1951 – mai 1951, închisoarea Piteşti;

Mai 1951 – Iunie 1951, închisoarea Jilava;

Iunie 1951-Septembrie 1951, închisoarea Militară Iaşi;

August 1951 – Proces – Tribunalul Militar Iaşi;

10 septembrie 1951 – 30 Septembrie 1951, închisoarea Jilava; 30 septembrie 1951 – martie 1952, Canal Poarta Albă; Martie 1952-Octombrie 1952, Canal Peninsula;

Mai 1952-operat la Spitalul Canal Poarta-Albă;

Octombrie 1952-iulie 1953, Canal – Capul Midia;

Iulie 1953 – 18 iulie 1954, Lagăr Borzeşti-Oneşti;

18 Iulie 1954-Martie 1956 Securitatea Bacău;

Martie 1956-Mai 1956, închisoarea Iaşi;

21 martie 1956-Sentinţa nr. 82 – 10 ani muncă silnică;

Mai 1956-Iulie 1956, închisoarea Jilava;

Iulie 1956-Aprilie 1957, închisoarea Aiud, celular;

Aprilie 1957-Iulie 1957, Interne;

25 Iunie 1957 martor la Procesul lui Costache Oprişan şi a căpeteniilor legionare;

Iulie 1957-August 1958, închisoarea Aiud celular; August 1958-Octombrie 1958, Grindu-Periprava; Octombrie 1958-Aprilie 1959 Bac la stuf; Aprilie 1959-Octombrie 1959, Periprava; Octombrie 1959-Aprilie 1960, Bac recolat stuf; Aprilie 1960 – 29 Iunie 1961 Periprava; 29 Iunie 1961 – eliberat de la Periprava; 9 Iunie 1975-percheziţie la domiciliuBacău str. Martir.

Crişannr.16; 9Iunie 1975 – 11 Octombrie 1975,

ancheta la Securitate în stare de libertate;

11 Octombrie 1975-arestat la Securitatea Bacău;

11 Octombrie 1975 – 23 Noiembrie 1975, arestul Securităţii.

Bacău, 25 Noiembrie 1975-judecat la Bacău de către Tribunalul.

Militar Iaşi care s-a deplasat la Bacăuam primit 6 ani pentru propagandă legionară;

(Petru C <Saciu

23 noiembrie 1975 – 6 ianuarie 1976 – Penitenciarul Bacău;

6 Ianuarie 1976-l Martie 1976 – închisoarea Rahova – Bucureşti;

IMartie 1976 – 30 Martie 1976 – închisoarea Jilavaspital; Aprilie 1976-închisoarea Rahova; Aprilie 1976 (Noaptea învierii) – 7 august 1977, închisoarea.

Zarca Aiud;

7 August 1977-eliberat din Zarea Aiudului;

7 august 1977-septembrie 1977 arestul Securităţii

Bacău; 9 august 1977 eliberat.

Omisiuni: 1 aprilie 1952-mai 1952, Securitatea Constanţa; 15 decembrie 1952 – 15 ianuarie 1953, Securitatea Craiova;

Toate aceste date conţin şi mici erori: Ele nu au nicio importanţă.

Plec.

Plec, căci sufletul mi-i de acum şi-a-nceput călătoria. Eu v-aştept pe lungul drum Sus la cer ni-i veşnicia.

Paşii mei s-or strânge lin Ca şi florile în glastre Ca şi tristul meu suspin Ca şi lacrimile voastre.

!

Plec, lăsându-vă trecutul să vă fie spadă, scutul. Dar să ştiţi n-am fost mai bun

(ăştigniri ecunse.

Decât fraţii mei de drum i Răstigniţi în greu surghiun Eu vă rog a nu mă plânge.

Chiar de s-o ivi la geam.

Picuri grei de sânge!

Interviu

Iunie 1997-Bacău.

Domnul Nicoale Trofin ar dori de la mine un interviu pentru volumul doi al cărţii sale „Strategia diabolică a forţelor oculte”. Dânsul vine cu câteva întrebări şi mă consideră în măsură să răspund la ele, ca fost deţinut politic.

Răspund cu plăcere, dar răspunsul meu îl consider cu totul insuficient pentru problemele care îl interesează pe dumnealui.

Nicolae Trofin: Pentru început aş dori să-mi spuneţi despre poetul Petru Baciu, poet care s-a născut în dumneavoastră înainte de calvarul de 15 ani în închisorile comuniste, în timpul acestor ani sau după, având în vedere afirmaţia lui Cioran că numai suferinţa pricinuită de idealurile naţionale pe care le-aţi propovăduit cu timp şi fără timp.

Poeziile dumneavoastră dovedesc această suferinţă

şi acest martiriu peste care aţi trecut nu numai dumneavoastră. Dumnezeu ştie cum l-aţi trecut.

Petru Baciu: Eu caut să fiu un om modest şi fără pretenţii literare deosebite. Poezia mea a apărut pe drum ca un mijloc al exprimării stărilor în care mă aflam. Nu intenţionam înainte să scriu, mă interesa lupta şi acţiunea, nu scrisul. Dar scrisul a venit fără să-l caut; a curs din stările de fapt prin care treceam. El e un act autentic, o mărturie a unor vremi aprige trăite. Suferinţa, desigur, poate înnobila pe om, dar îl poate şi înnrăi, dar şi prăbuşi. În ea unii se regăsesc, dar alţii se pierd.

Depinde de mediul în care stai şi de concepţiile pe care le împărtăşeşti. Astfel, grupul de comunişti „fruntaşi" de la Caransebeş au ajuns la ură şi răzbunare, iar legionarii şi alţi deţinuţi politici au ajuns la iubire şi iertare.

Nicolae Trofân: Mircea Eliade credea în biruinţa Mişcării Legionare.

Credeţi că sămânţa acestei biruinţe au fost

chinurile pe care legionarii le-au suferit în temniţele comuniste care nu erau decât nişte malaxoare ale evreilor, sămânţă care a încolţit din nou după 1989 când Dumnezeu a pus capăt într-o oarecare măsură strategiei diabolice de a distruge tot ceea ce este suflet şi spirit naţional?

P. B.: Orice jertfă curată, pornită din patriotism, credinţă în Dumnezeu, nepătată de impulsuri egoiste, făcută pentru binele tuturor, nu poate fi zadarnică, ea dă rod.

N. T.: Credeţi că moartea în 1993 a lui Horia Sima, Comandantul Mişcării Legionare a dărâmat sufletele legionarilor sau le-a întărit în ideea că spiritul lui Sima va renaşte în fiecare dintre noi?

P. B.: Moartea comandantului Horia Sima a fost un eveniment oarecum aşteptat. Vârsta lui era foarte înaintată, aşa încât urma să vină din cauza bătrâneţii. Pentru cei ce l-au iubit de „bună seamă, ea a fost un act dureros ca pentru orice persoană iubită care trece pragul

vieţii terestre. Dar n-a fost un act zguduitor. Legionarii au rămas neclintiţi în credinţa lor şi în idealul pe care l-au urmărit şi îl urmăresc încă!

Ceea ce a zguduit profund pe cei mai mulţi fii ai României a fost uciderea mişelească a Căpitanului, Corneliu Zelea-Codreanu, Fondatorul Mişcării Legionare, în29/30 noiembrie 1938.

Dar şi atunci legionarii, frânţi de durere, n-au renunţat la luptă. Ei au continuat-o în condiţii extrem de grele. Dacă Mişcarea Legionară se va renaşte – aceasta fiind cea mai bună cale a mântuirii poporului român şi poate singura – atunci ea se va renaşte pe temelia.

Iţăsttgniri ascunse fondatorilor ei – cei 5 – în frunte cu Corneliu Zelea-Godreanu Căpitanul ei, pe spiritul lor.

Horia Sima nu face parte dintre fondatorii Mişcării Legionare, ci este un continuator care a dus lupta mai departe, neobosit, până la moartea sa.

Corneliu Zelea-Codreanu era Căpitanul iar Horia

Sima Comandantul.

N. T.: Credeţi că Mişcarea Legionară ar putea să ne reaşeze pe aceeaşi temelie, evident dacă va găsi contextul politic din perioada interbelică?

P. B.: împrejurările s-au schimbat mult în România de la întemeierea Mişcării Legionare din 1927 şi până acum. Tot aşa şi în lume. Dar spiritul legionar nu a murit. El va însufleţi pe mulţi care doresc binele României şi în condiţii prielnice, generale, el va rodi. Şi s-ar putea ca el să fie împărtăşit şi de alte popoare.

N. T.: Astăzi când conducerea ţării este la discreţia francamsoneriei, care este creaţia evreilor în scopul conducerii şi distrugerii lumii creştine; cum va putea renaşte Mişcarea Legionară la faptul de a se face simţită nu numai prin câteva publicaţii la Timişoara, Sibiu, Bucureşti, ci şi prin acţiuni concrete nonviolente pentru redresarea situaţiei dezastruoase în care se află ţara?

P. B.: Prin captarea tineretului, printr-o educaţie eroică a fiilor patriei din fragedă tinereţe, printr-o trezire

a multora din somnul în care dorm, şi prin arătarea primejdiei ai căror nori se ivesc, şi prin identificarea ei. Aici tineretul are cel mai mare rol, fiindcă instinctul lui de apărare nealterat sesizează primejdia în chip firesc, şi tot aşa ia poziţia de apărare.

Marii rabini care ţintesc la conducerea lumii de către evrei şi subjugarea tuturor naţiunilor, au făcut o afirmaţie care trebuia să fie secretă, dar care a fost prinsă de noi, românii, că „în România bătrânii au putut fi înşelaţi, dar tinerii nu”. Fiindcă tinerii, în faţa primejdiei au reacţionat dintr-un instinct sănătos de apărare.

N. T.: S-au pus pe seama legionarilor foarte multe crime dar în realitate nu au fost decât patru reacţii îndreptăţite dacă pot spune, în schimbul miilor de legionari ucişi sălbatic, mulţi fără a fi judecaţi precum şi în închisorile comuniste de mai târziu.

P. B.: Legionarii au fost puşi în situaţii critice, dificile! dramatice, ori răspundeau la ele, ori dispăreau

de pe arena politică. Abuzul contra lor a fost imens.

Cunoaştem greşelile omeneşti ale legionarilor, cu acele câteva cazuri nefericite. De cinzeci de ani buimăcesc mintea românului tocmai acei care au practicat crima şi terorismul de stat. Legionarii au regretat, s-au predat şi şi-au asumat răspunderea şi şi-au primit pedeapsa (moartea).

N. T.: N. A. T. O. nu este altceva decât un instrument masonic şi o colaliţie prin care alături de O. N. U.F. M. I., Banca Mondială urmăreşte crearea acelui guvern unic care va face după cel de-al treilea război mondial programat a începe anul acesta sau în viitor între arabi şi evrei care vrea captarea de state în vederea menţinerii intereselor evreieşti, în vederea împlinirii visului diabolic iudaic de a stăpâni lumea.

P. B.: Cu privire la N. A. T. O., ştim prea puţine lucruri şi nu suntem în măsură să facem aprecieri precise şi de necombătut. Vedem că cele mai multe naţiuni din fosta sferă de influenţă sovietică doresc să

intre în N. A. T. O. De ce? Au ele, de bună seamă, rezonnele lor. Dar eu nu le cunosc şi, deci, nu pot face aprecieri pertinente. În ce priveşte ordinea nouă, aşa cum se preconizează ea nu poate fi realizată fiindcă ea vrea să distrugă naţiunile şi creştinismul. Se vrea un haos etnic în care să se amestece şi să se topească toate naţiunile şi în care să dispară notele specifice ale tuturor naţiunilor. Din acest creuzot trebuie să iasă acel om „internaţional" nemaiaparţinând vreunei naţiuni sau rase.

Dar naţiunile nu sunt ficţiuni, să le distrugi cum vrei. Ele sunt entităţi naturale, aşa cum le-a lăsat Dumnezeu, cât şi condiţiile istorico-geografice în care s-au dezvoltatat. A lucra contra lor înseamnă a lucra contra Lui Dumnezeu, contra operei Sale.

Iar creştinismul este direct opera lui Dumnezeu şi Dumnezeu este atotputernic. Poate fi învins? Nu! Poate lăsa ca opera Lui să fie distrusă? Nu! Iată ce spune lumii El prin profetul Isaia:

Cap.42, Versetul 8 – Eu sunt Domnul şi acesta este numele Meu. Nu voi da nimănui slava mea şi nici chipurilor cioplite cinstea Mea.

Cap.43, Versetul 11Eu sunt Domnul şi nu este izbăvitor afară de Mine.

Versetul 12Eu sunt cel ce am vestit, cel ce am izbăvit şi cel ce am prezis şi nu sunt străin de voi. Voi sunteţi martorii Mei, zice Domnul.

Versetul 13 – Eu sunt Dumnezeu din veşnicie şi de aici încolo Eu sunt! Nimeni nu poate să iasă de sub puterea Mea şi ceea ce fac Eu, cine poate strica?

N. T.: Nu credeţi că Mişcarea Legionară va fi o scânteie în mijlocul unei căpiţe cu paie ude sau ca lătratul unui căţel în faţa unui elefant, după cum spun Protocoalele înţelepţilor Sionului?

P. B.: în contextul actual influenţa Mişcării Legionare e foarte mică şi curentele actuale sunt foarte mari.

Dar s-ar putea ca „scânteia” care mocneşte sub

paiele ude, şi la un vânt prielnic să ,,aprindă ,,paiele.

N. T. Astăzi este mai mult nevoie de spiritul legionar nonviolent ca oricând. Credeţi că se va putea face ceva? Contractul domnului Constantinescu s-a transformat în contractul cu F. M. I. Românii mai pot oare răbda? Dacă da, până când? Oricum dacă ei nu fac nimic pentru o adevărată schimbare merită soarta pe care o au.

P. B.: Nu vom pieri! Vom ieşi la lumină prin mila lui Dumnezeu. Sunt convins că Dumnezeu va întoarce lucrurile în favoarea noastră, dar nu pentru vrednicia noastră, a celor de acum, ci pentru jertfele celor ce au fost înaintea noastră. Găseşte Dumnezeu calea mântuirii noastre nebănuita de noi. Sunt convins de asta.

Dar noi ce facem? Să ne întoarcem la Dumnezeu, la valorile noastre din trecut, la învăţătura şi jertfa Căpitanului, la jertfa lui Moţa şi Marin şi a atâtor martiri legionari, la tenacitatea în luptă a Căpitanului ghid de viaţă a românului de azi şi chezăşie a biruinţei de mâine.

Să reaprindem focul iubirii de Dumnezeu şi de ţară! Să iubim Neamul nostru! Să nu aşteptăm de la alţii ajutorul, ci de la Dumnezeu şi de la noi înşine. Să nu uităm că drama omului de azi, drama vieţii noastre sălăşluieşte în răul din inimile noastre.

În sfârşit, să fim mai serioşi şi să reaprindem sentimentul răspunderii pentru viitorul României şi a fiilor ei de pretutindeni! Să păşim hotărâţi în lupta cu puterile răului, în lupta dintre moarte şi înviere.

Mişcarea Legionară e împotriva oricărei înstrăinări a unui pământ românesc. Nu avem dreptul să renunţăm la ceva ce nu e numai al nostru, ci şi a generaţiilor de după noi.

Cei ce fac acest tratat îşi iau răspundere enormă, care după părerea mea, nu e bine inspirată şi ar putea avea urmări dintre cele mai rele.

Dar eu cred că până la urmă Dumnezeu va avea grijă de poporul român şi-l va ocroti.

Cătălin Zelea-Codreanu

— La marea despărţire – Lacrima durerilor martirizatei familii a profesorului Ion Zelea-Codreanu a încetat de acum prin plecarea la cele veşnice a celui din urmă fiu, Cătălin.

Se stinge în postul mare al Paştelui anului 2002, în ajunul săptămânii Patimilor Mântuitorului Iisus Hristos, după lungi şi grei ani de temniţă, după lungi şi grele suferinţe trupeşti şi sufleteşti, după

(**Răstigniri ascunse** mai multe operaţii şi ani de boală şi după ce îşi va fi înmormântat pe toţi cei dragi ai lui: părinţii, fratele mai mare Corneliu, supranumit Căpitanul, întemeietorul Legiunii Arhanghelul Mihail, care a fost strangulat din ordinul blestematului rege Carol al II-lea, sub preşedinţia şefului guvernului, nefericitul Miron, patriarh al României, al doilea frate Ion, împuşcat în noaptea de 21/22 septembrie 1939 de clica trădătoare a aceluiaşi rege nebun, Horia, al treilea frate împuşcat de autorităţile tiranului Ion Antonescu, omul nefast, care, deşi, în anul 1940 a îmbrăcat cămaşa

verde, a prigonit şi a ucis pe legionari. Penultimul frate Decebal, moare alungat din spital în spital pentru că se numea Codreanu şi va înmormânta pe cele două surori Silvia şi Indenta, soţia lui Ionel Moţa care moare pe câmpul de luptă în Spania, când bisericile ei erau pângărite şi dărâmate de batjocoritorii sângelui dumnezeiesc la 13.1.1938.

Societatea românească a trăit şi trăieşte un trist fenomen optic „orbul găinilor", trăieşte o orbire colectivă.

Ea nu cunoaşte durerile şi suferinţele celor care i-au vrut binele şi au vrut să-i clădească o soartă mai fericită pe pământul strămoşilor, nu-şi cunoaşte morţii sfinţi, pentru că puterea a fost în mâinile ucigaşilor, instrumentele de comunicare radio, televizor, presa stau în mâinile lor, iar vocile celor drepţi au fost sistematic interzise şi sunt osândiţi în continuare.

Nu mai avem onoare, nu mai avem conştiinţă, nu mai avem cuvânt. Dorinţa de schimbare în bine a

omului şi ridicarea lui pe o treaptă morală şi spirituală superioară au fost înăbuşite.

L-am cunoscut pe Cătălin Zelea-Codreanu la Periprava. Era împreună cu fratele său Decebal. Am stat în aceeaşi baracă toţi şi am rămas buni prieteni şi camarazi buni până la plecarea lui la cer. De Pastele anului 2001 am primit de la el ultima scrisoare: „Dragă şi bunule prieten Petre Baciu, în primul rând Hristos a înviat!

Condoleanţe pentru soţia pierdută. Dumnezeu a luat-o acolo sus şi aceasta, cred, după multe şi grele încercări pe care le-a trăit alături de tine în viaţa aceasta.

Ea, sotia ta, nu a murit, trăieşte de-acum acolo, sus, în cer. Veghează şi te apără. Închide ochii şi priveşte cu cei ai sufletului şi o veivedea caeaeste mereu alături de tine.

Dumnezeu să o odihnească! Ea face parte dintre martirii noştri. Şi Indenta, sotia lui Ion Mota, a murit de curând. Acum este împreună cu Ionel, pe care nu l-a

părăsit niciodată.

În ce mă priveşte pe mine la 90 de ani nu mai văd deloc cu ochiul drept şi foarte puţin vad cu ochiul stâng. Acum, când scriu, o fac mai mult pe dibuite. Am fost programat de câteva ori pentru schimbarea cristalinului, dar din cauza bolii m-a amânat mereu. Acum am programare pe 23 aprilie 2001.

Să dea Dumnezeu să fie bine. Cred că ai auzit că a fost refăcută troiţa de la Tancabesti. Autorii sunt Cristi Ivanov împreună cu prietenii din cuibul lui.

Dumnezeu să le ajute să aibă parte de noi bucurii şi alte satisfacţii caacestea.

Îţi doresc sănătate şi linişte sufletească".

Cătălin Zelea-Codreanu.

De Anul Nou 2002 nu a mai putut să-mi mai răspundă. Avea printre altele şi fracturat degetul mare de la mâna dreaptă. Mi-a răspuns sotia lui Ileana cu urări pline de speranţă.

Cătălin Zelea-Codreanu a trecut prin cele trei

barbarii: carlista, antonesciana şi comunistă care i-au schingiuit nu numai sufletul, dar şi trupul căci nici pe el nu l-au ocolit arestările şi temniţa cu întreg cortegiul de suferinţe, Venea în lagărul de la Periprava de la Aiud după o condamnare de 10 ani de temniţă grea.

A trăit dureri mari sufleteşti. În inima lui nu au sălăşluit bucurii, mereu i-a fost îndoliată. El nu a avut nici copilărie tihnita, nici tinereţe, nici odihna la bătrâneţe.

Tatăl sau a luat parte la marele război de întregire naţională, **Răstigniri ascunse** cade rănit pe câmpul de luptă; apoi lăsat la vatra, căminul sau va fi mereu răscolit de agenţii siguranţei şi de baionetele jandarmeriei, purtat din arestare în arestare şi întemniţat.

Urmează apoi la cazne fraţii lui pana la suprimarea lor.

Pentru familia Codreanu, iubirea de tara şi ne-am a fost un izyor permanent de lacrimi şi dureri.

Ticăloşia omeneasca nu a avut margini. Dar toate

acestea nu l-au clătinat pe Cătălin Zelea-Codreanu, nu i-au schimbat convingerile şi nu l-au încovoiat. Aplecat cu inima plină de încredere în dreptatea luptei începută de fratele sau Corneliu, Căpitanul Legiunii, înfiinţata Ia24 iuniel927.

Nu am putut să-l conduc pe ultimul drum şi să-i aşez o floare pe proaspătul mormânt.

Dar ne vom revedea!

Ne vom revedea cu toţi cei dragi la lumina Marii învieri pe care Iisus apregatit-o tuturor, cumoarteapre moarte călcând.

Până atunci, cei rămaşi, să ne curăţim şi să ne unim inimile şi să ne ridicam gândul la sufletele celor plecaţi.

O, voi soldaţi ai lui Iisus rugaţi-vă acolo, sus incer şi pentru noi, pentru sfărâmarea zidului de ura şi de mişelie care ne împresoară.

Dragă Cătălin, tăcutele tale dureri şi grelele tale suferinţe împreună cu cele ale celor mai înainte plecaţi

vor fi hotărâtoare la ceasul Marii Judecaţi.

Dormi în pace, drag camarad, şi veşnică să-ţi fie pomenirea!

30 aprilie2002, Bacău.

Andrei Costin.

Dumitru Rosetti Tescanu căsătorit cu Alice Jora a avut trei copii. Un băiat Tetel şi două fete, Maruca şi Nelly.

Maruca se căsătoreşte cu Mihai Cantacuzino Nababul, aşa i se mai spunea fiindcă era un om bogat, şi vor avea doi copii: Alisson şi Constantin Bâzu. Acesta din urma era o figura aureolata cu temerara şi cutezanţa zborurilor sale ieşite din comun. A făcut şi la Bacău o demonstrate de mare curaj pe poligonul de instrucţie a celor două regimente. Era după anul 1930 şi am asistat şi eu ca elev în cadrul şcolilor care veniseră să-l vadă. Din avion, răsturnat pe o parte, smulgea cu mana steguleţe înfipte în pământ. Îmi amintesc cum avionul a coborât cam aproape la doi metri deasupra unor ostaşi,

desigur asta pentru a demonstra măiestria sa şi a produce senzaţii. Ostaşii speriaţi s-au culcat la pământ. Lumea făcea haz şi probabil şi ei.

Bâzu a luat parte la războiul din Răsărit şi a doborât multe avioane ruseşti. Faptele sale deveniseră celebre şi era spaima ruşilor.

Maruca a divorţat de Cantacuzino şi târziu s-a căsătorit cu George Enescu. Era o femeie foarte frumoasă. A fost domnişoara de onoare a reginei Elisabeta. Aici îl va cunoaşte pe George Enescu care făcea parte din salonul muzical al palatului.

A trăit în mod uşuratic, alegându-şi parteneri. Pe George Enescu, care o iubea foarte mult, l-a acceptat ca soţ după 15 ani de concubinaj. S-a refugiat în Franţa după ce conacul de la Tescani a fost confiscat de comunişti, jefuit, biblioteca triata de cărţi de valoare unica arse, pângărind astfel memoria marelui muzician.

În Franţa Maruca a divorţat. L-a îngrijit – sanitara – sora lui Dumitrescu Zăpada. La Paris a mai fost ajutat

de fostul sau elev, evreul Ehudi Menuhin, înnobilat în Anglia de regina cu titlul de Lord.

Băiatul lui Ehudi Menuhin a fost prieten cu Prinţesa Margareta fiica regelui Mihai I. Se spune ca familia lui George Enescu respectiv Andrei Costin, nepotul lui Maruca, nu a fost de acord ca oasele lui George Enescu să fie aduse la Tescani.

A doua fata, Nelly, sora mai mica a Marucai, s-a căsătorit fără acceptul familiei cu Max Costin un bărbat frumos, muzician, profesor la Conservatorul din Cluj. A avut trei copii: Sonia, Andrei, pilot de mare talent şi Lucia.

Andrei Costin şi Bâzu Cantacuzino verişori, erau buni prieteni şi veneau de multe ori împreună fiind adolescenţi, la Oneşti cu motocicleta condusă de Bâzu. Veneau şi cu mas ina condusă tot de Bâzu, împreună cu Maruca şi George Enescu. Aici aveau o casă de pe prispa căreia admirau munţii Casinului, Berzuntiului şi ai Oiruzului. Dar pasiunea nu a durat mult, totul a fost

dărâmat, pângărit şi pus sub blestem de hoardele asiatice’s i ticăloşia comunistă.

În timpul prigoanei deslantuita de Carol al II-lea împotriva Mişcării Legionare, pilotul Andrei Costin a vrut să scoată din tara pe Victor Dragomirescu figura importanta a Legiunii. Aproape de Dunăre, avionul a fost reperat şi doborât la 11 februarie, 1939.

Victor Dragomirescu încă viu a fost ars la crematoriu, iar Andrei Costin desfigurat, cu oasele fărâmate a fost internat în Spitalul Saint Vicent de Paul. Era o masa de carne înfăşwat tot în bandaj, inclusivochii.

După o jumătate de an îşi recăpăta vederea. Aici îl va îngriji cu devotament şi dăruire Gina Din taranca din Transilvania, infirmiera.

Andrei Costin, îndrăgostit şi cucerit de devotamentul cu care l-a îngrijit într-o situaţie atât de grea, după restabilire se va căsători cu ea chiar în Spitalul catolic, binecuvântat de Monseniorul Ghika.

Andrei Costin a rămas desfigurat, dar om de mare prestanţa şi mare devotament crezului său, Mişcării Legionare.

În toamna anului 1940, va fi pentru scurt timp şeful organizaţiei Legionare ajudetului Bacău.

Odată cu retragerea armatei germane din România, 23 august 1944, va pleca şi el în Germania şi apoi în Franţa. Aici se va întâlni cu inginerul Mihăiescu cu care va lucra în cadrul trupelor americane.

La Paris se va întâlni cu Horia Sima care venea din Italia, unde fusese ţinut în lagăr. În vara anului 1947 va pleca cu sotia lui Gina în Argentina, la Buenos-Aires, unde Andrei Costin va deveni pilotul preşedintelui ţării. Aici cu ocazia încercării unui nou avion s-a prăbuşit.

A fost declarat erou naţional argentinian şi înmormântat la Buenos Aires.

Strada pe care el a locuit îi poartă numele.

Alexandra Bassarab.

Băcăuan, fiu de militar, pictor de mare talent.

Familia sa a locuit pe strada „general Averescu”. A avut un frate magistrat la Chişinău şi o soră profesoara de geografie la Liceul Comercial din localitate, Otilia care s-a căsătorit cu inginerul silvic Căpitanu’ şi au locuit pe strada Păcii.

Alexandra Bassarab a absolvit Liceul Ferdinand din Bacău, apoi Facultatea de specialitate din Bucureşti.

A fost un luptător de mare dăruire. A intrat de tânăr în Mişcarea Legionară. L-a cunoscut pe Căpitan care îl aprecia şi îl iubea mult. Avea grad şi l-a numit şeful legionarelor din Bucureşti. Era un om deosebit de modest. Servea masa la cantina Politehnicii şi venea tot timpul în compania Nicoletei, şefa Cetăţuilor pe tara.

A executat mai multe portrete ale Captanului, precum şi un desen reprezentându-i pe cei doi martiri Mota şi Marin căzuţi în crâncena încleştare din Spania însângerată de comunişti.

Destinul sau a fost tragic şi zguduitor ca a atâtor camarazi. Condamnat de ura cea fără de margini a lui

Ion Antonescu împotriva legionarilor este trimis în batalioanele morţii de la Sarata-Bolgrad şi cade vitejeşte în faţa Odessei în şanţurile în flăcări pline cu nenumăraţi morţi. A fost împuşcat pe la spate.

A fost un ucenic devotat al Căpitanului. Moare intru răscumpărarea păcatelor neamului romanesc.

Pomenesc succint numele lui Bassarab ca un omagiu deosebit pentru marea lui credinţa şi marea lui dăruire.

Mulţumim lui Dumnezeu pentru onoarea de a-l fi avut fiu al Bacaului fruntaş. legionar, erou şi martir al luptei noastre creştine, călăuzitor şi ostaş al nepieritoarelor virtuţi romaneşti.

Petrică Tocu.

Gălăţean, comandant legionar, secretar particular al Căpitanului. A fost cununat de inginerul Gh. Clime. El povesteşte: când s-a hotărât să se căsătorească l-a încunoştinţat şi pe Căpitan’s i ca şi-a ales naşi pe inginerul Gh. Clime şi pe soţia sa d-na Florica.

Căpitanul l-a felicitat şi s-a bucurat mult pentru alegerea nasjlor spunând că a crezut ca doreşte să-l cunune el şi nu-l putea refuza. Dar uite am mai cununat pe cutare şi pe cutare şi nu le-a mers bine.

Petrică Tocu povesteşte: când a fost gata Casa Verde în 1936, Căpitanul era plecat în provincie. Camarazii care lucrau la instalarea Căpitanului au adus mobila de la Arad cea mai frumoasă şi mai luxoasa la vremea aceea.

Băieţii şi d-na Codreanu se bucurau mult, crezând că îi vor face o bucurie plăcuta Căpitanului. Dar când s-a întors din provincie şi a văzut acea mobila extra, a dat ordin să o scoată şi să o trimită imediat de unde au adus-o.

Necăjit spunea: „Ce o să zică şi despre mine lumea, că m-am burghezit şi eu pe seama luptei. Mie îmi ajunge un pat. Afară cu ea!”

Când dupamoartea generalului Gh. Cantacuzino – grănicerul – şeful partidului „Totul pentru tara”,

Căpitanul îl numeşte şef pe Ing. Gh. Clime. Acesta la ceremonia de instalare a ţinut un discurs scurt: „Primesc cu bucurie şefia partidului şi Dumnezeu să-mi ajute să mor pentru Legiune şi Căpitan”.

Când Carol al II-lea în 1938, desfiinţează partidele şi dezlănţuie prigoana împotriva Mişcării în 1938, Căpitanul se hotărăşte să plece în Italia împreună cu familia unde va continua volumul II la lucrarea sa „Pentru legionari”.

Era cu puţin timp înainte de plecare şi avea paşapoartele în buzunar, pentru el, sotia lui şi fiica adoptiva, CStalina, când se prezintă la sediul Mişcării şi-i cere Căpitanului o întâlnire şeful organizaţiei naţionaliste din una din ţările baltice.

Căpitanul nu-l refuza. L-a primit bucuros şi era incantat de modul cum acesta vedea problemele în discuţie. Vorbeau în limba franceză.

Pentru a doua zi Căpitanul programase o vizita la Predeal, unde Mişcarea avea o cabana, pentru a-şi lua

rămas bun de la acele locuri pe care le-a iubit mult. L-a invitat şi pe acesta şi pleacă împreună.

Căpitanul i-a vorbit de prigoana care se pune la cale împotriva sa de către regele Carol al II-lea, precum şi de faptul că s-a pregătit să plece în Italia.

Acesta îl sfătuieşte că nu-i bine să plece. Mai multă siguranţă poate avea în ţară. Uite, tot în Italia, în anul cutare, s-a refugiat şeful unei organizaţii naţionaliste din Estonia, parcă, şi a fost ucis pe o stradă din Roma.

Autorităţile estoniene au protestat vehement şi au cerut să li se restituie trupul. Italienii l-au aşezat într-un coşciug şi l-au expediat solicitanţilor.

Ei, bine în ţara, comuniştii i-au făcut funerarii naţionale şi l-au declarat erou naţional.

Din acel moment Mişcarea sa a fost redusa la tăcere. Cum s-ar spune le-a închis gura, arătând ca ei respecta şi cinstesc valorile naţionale.

Căpitanul a ascultat, a ascultat cu mult interes.

Ajuns la Bucureşti a rupt cele trei paşapoarte spunând: Nu mai plec! Rămân în ţara sa împart soarta Mişcării!

Gheorghe Filimon.

Născut la 13 iulie 1909 în comuna Blăgeşti, jud. Bacău, din paring ţărani, vrednici gospodari. Prin munca lor au acumulat o avere, constând din aproape 80 de hectare de pământ, animale, vite, cai cca. 20 decapetesi450 deoi acestea panalavenirearusilor. şcoala primară a făcut-o în comuna natală. A urmat Liceul Ferdinand I din Bacău, apoi Facultatea de Drept din Iaşi. În anul 1936 s-a înscris în baroul avocaţilor din Bacău făcând stagiul pe lângă avocatul Alexandru Ciulei, care îl folosea în special trimiţându-l la judecătoria Buhuşi să studieze în prealabil dosarele muncitorilor daţi afară din Fabrica de ţesătorie din cauză că majoritatea făceau parte din Mişcarea Legionară. Ei erau din Comuna Zăneşti, jud. Neamţ, din care aproape 8.000 de muncitori care lucrau la Fabrica Buhuşi erau

legionari.

Directorul general al Fabricii era un evreu, Tabar se numea, şi mai avea 4 directori tehnici romani: Cireş, Mihăilescu, Mârza şi încă unul.

Avocatul Alexandru Ciulei era şeful organizaţiei legionare la Bacău, având gradul de comandant legionar.

Îl lua pe Gh. Filimon la toate sfinţirile de troiţe la Târgu-Ocna, la Buhusi şi injud. Vrancea. În timpul prigoanei lui Armand Călinescu în anul 1938, a fost băgat în lagăr la mănăstirea Dragomirna, avocatul Alexandru Ciulei, avocatul Eugen Dragomir şi preotul Crişan în primăvară.

În luna mai a ridicat un nou lot din care a făcut parte şi Gh. Filimon, avocatul Constantin Bontaş şi muncitorul Roşu care au fost depuşi în lagărul de la Vaslui unde erau circa 580 de legionari. Majoritatea, 90 % din ei erau intelectuali, avocaţi, profesori, preoţi, medici şi câţiva ofiţeri.

Din luna decembrie 1938 a început trierea şi săptămânal erau pusi în libertate până la 6 – 7 ostateci. Gh. Filimon a ieşit afara împreună cu avocatul Constantin Bontaş au fost pusi în libertate în primăvara anului 1939. Din 1940 luna septembrie, pana în 21 ianuarie 1941 a fost ajutor de primar al urbiei Bacău. Nu a avut conflicte cu nimeni. S-a purtat frumos cu toată lumea inclusiv cu evreii fata de care nu a făcut discriminări. Primăria avea program de lucru şi după-amiază, luni, miercuri.

Primul anchetator al său a fost Zieter Paul care la prima confruntare s-a repezit la el şi l-a strâns de gât cu ambele mâini. cerându-i să spună dacă s-a întâlnit cu profesorul Vasile Stoian când a venit din Germania. Apoi a fost cercetat de un evreu originar din Piatra-Neamt, pe numele de Şerban. Nu i s-a găsit nicio vinovăţiee şi a fost pus în libertate.

Horia Groza.

La şcoala Primară nr. 1 din Bacău, situata Ianga

Teatrul Licurici, azi demolata, a fost director înainte de anul 1940. institutorul Horia Groza. Această familie a avut 4 copii: doi băieţi şi două fete. Fiica cea mai mare a fost căsătorită cu un judecător de la Judecătoria Urbana Bacău care a murit în războiul din răsărit. A! doilea copil a fost Horia care a terminat liceul în 1931. Era foarte talentat la limbi străine şi literature. Totuşi a urmat Facultatea de Agronomie şi a ajuns profesor universitar la Facultatea de Agronomie din Bucureşti.

Fiind un cadru deosebit de pregătit în timpul lui Gh. Gheorghiu – Dej a făcut o lucrare pentru organele de resortsi i-au acordat un premiu de 100.000 de lei. Suma uriaşă la timpul acela. Înainte de a primi premiul serviciul de cadre l-a descoperit că a fost membru marcant al Mişcării Legionare la Bacău.

A fost scos de la catedra şi trimis ca inginer agronom la o ferma agricola pe Ianga Arad. Aici în perioada iunie sau iulie a acelui an, când a fost transferat, în 1954, o gireada de grâu netreierata de la

ferma unde lucra el a luat foc. Organele Securităţii din Judeţul Arad l-au învinuit ca el ar fi autorul aşa-zisului sabotaj. L-au arestat şi l-au torturat ca să recunoască, pana la ucidere. Sicriul sigilat cu corpul neînsufleţit al inginerului şi profesorului universitar al profesorului Horia Groza a fost adus la Bacău şi predat familiei; însoţit de doi securişti care nu i-au permis familiei să ridice capacul să-şi ia rămas bun şi i-au supravegheat înmormântarea sa pana la coborârea în cavoul familiei care se afla în Cimitirul Central în partea dreaptă la capătul Bisericii.

În toamna aceluias an, Horia Groza a fost invitat la Cabinetul lui Gh. Gheorghiu-Dej pentru a primi premiul pentru deosebita sa lucrare. Mai erau şi alţi premianţi invitaţi. Când s-a strigat numele lui Groza şi a fost poftit să intre în cabinetul lui Dej, a intrat soţia sa cu cei doi copii de mana o fetiţă şi un băiat care aveau vârsta între şapte şi opt ani. În această situaţie Gheorghiu Dej întreabă pe soţia sa de ce nu s-a prezentat soţul.

Aceasta i-a povestit toată drama sa în mod amănunţit. Dej i-a spus că va dispune să se cerceteze cazul său şi că va lua măsuri împotriva celor vinovaţi, şi i-a adresat rugămintea sotiei lui Horia Groza sa nu crească copii cu ura împotriva partidului comunist.

După câţiva ani sotia lui tot inginer agronom şi cadru universitar, moare în anul 1961. Copii au terminat tot Facultatea de Agronomie şi au lucrat în sectorul agricol. Vara ei veneau la mătuşa lor dr. Florica Son, sora tatălui lor. Florica Son avea o fată foarte frumoasa în Bacău care locuia pe strada Cuza Voda. Casa exista şi astăzi, cumpărată de la moştenitori de către un salariat de la Direcţia Muncii, şeful Oficiului de Pensii.

Profesorul Universitar şi inginer Horia Groza a fost un mare fiu al Bacaului, cu o cultură aleasa, hotărât şi dârz care a preferat moartea decât să subscrie demnitatea sa minciunilor care i se puneau în spate. Moartea sa martirica îl aşază în panteonul legiunii cereşti alături de toţi mucenicii legionari – iată şi

inscripţia de pe crucea sa:

Nicolae Groza 1885 – 1940 – institutor (tata);

Horia Groza 1910 – 1954-inginer;

Maria Groza 1911 – 1961 – inginer (sotie);

Eugenia Groza1889 – 1970 (mama)

Florica Son 1898 – 1970 doctor (mătuşă)

Ion Son 1900 – 1958 doctor.

Mariason 1871 – 1945.

Anton Lazăr.

Dobrogean, din comuna Casincea, judeţul Tulcea. A făcut Facultatea de Bell-Art din Bucureşti şi a fost numit profesor de caligrafie şi desen la Liceul Comercial din Bacău. După ianuarie, 1941 a plecat la Vaslui pentru a i se pierde urma. Era legionar. La Vaslui s-a căsătorit cu o profesoara de limba franceză care avea o căsuţă la Iaşi pe str. Păcurari. Sotia a avut un cancer şi a murit de tânără. A fost înmormântata la Vaslui.

După decesul sotiei, profesorul Anton Lazăr se transfera la Cluj ca asistent la Faculatatea de Bell-Art.

Aici ungurii au stăruit să-l căsătorească cu o unguroaică, dar el a refuzat. Atunci ungurii l-au urmărit, i-au cercetat trecutul şi au descoperit că a fost legionar.

L-au dat afară din facultate şi a fost nevoit să ocupe un post de profesor de desen şi caligrafie la Alba-Iulia unde a lucrat pana la pensionare.

La Cluj s-a căsătorit cu o doctoriţă, şefa laboratorului de la Policlinica Medicala din oraş, fiica de preot din Roman. A avut o fetiţă, inginer chimist în Cluj. Ea s-a căsătorit cu un cadru u niversitar din Cluj şi are un băieţel. Fata profesorului Lazăr i-a trimis lui Ghiţă Filimon cinci tablouri pictate de tatăl ei. Când profesorul Lazăr se ducea la Tulcea se oprea de multe ori şi în Bacău. În perioada septembrie 1940 – ianuarie 1941, Anton Lazăr a lucrat mult pentru Mişcarea Legionara la Bacău, pe care l-a iubit şi nu l-a uitat. Avea marea plăcere de a face5 excursii în străinătate unde schiţa viitoarele lui lucrări după care picta anumite tablouri. A fost în Crimeea, în Albania, Croaţia şi alte

locuri. Pe Coasta Dalmaţiei a avut un infarct cardiac, apoi altul la Bucureşti.

S-a născut în anul 1912 şi a murit în anul 2.000, aproximativ.

Cât a funcţionat ca profesor la Cluj la Facultate în holul teatrului din Cluj pe un perete întreg din hol a pictat una dintre marile batalii a lui Mihai Viteazul pentru care a primit premiul, lucrarea fund un mare succes, o deosebită frumuseţe.

În timpul Mişcărilor Sindicale din Polonia avocatul Gh. Filimon i-a făcut o vizita de trei zile, timp în care l-a purtat prin tot Clujul. A vizitat casa lui Emil Racoviţă, profesor de speologie (peşteri).

Pe Dealul Feleacului a vizitat marea fabrica cu o lungime de mii de metri în care lucrau circa 2.000 de oameni numai romani, aduşi din Oltenia pentru a contracara şovinismul şi obrăznicia maghiara.

Lagărul din Vaslui.

Scoala Normala din Vaslui, stricatul rege Carol al

II-lea şi sluga sa, pocitania hidoasa Armand Călinescu, au transformat-o în lagăr. Clădirea a fost împrejmuită cu noua rânduri de sarma ghimpata, gard înalt de 4 – 5 metri.

Avea în afara cinci rânduri după care urma un culoar de 2 – 3 metri în care se plimbau sentinelele, apoi alte patru rânduri de sarma ghimpatainauntru. Acest gard nebunesc era inexpugnabil.

În primăvara anului 1938 încep arestările de legionari. De la Bacău au fost arestaţi şi trimişi în lagăre mai multe loturi mici de câţiva oameni.

Avocatul Gh. Filimon, avocatul Costică Bontaş casierul organizaţiei judeţene şi muncitorul Roşu din Comăneşti vor forma un lot. Ei vor fi conduşi la Vaslui de plutonierul Faghel Mihai cu care avocatul Gh. Filimon a făcut armata la 6 Vânători T. R. din Bălţi.

În gara la Mărăşeşti când au schimbat trenul Gh. Filimon îl întreabă pe Foghel: „Unde ne duci, mai frate, vrem să ştim şi noi!” Acesta le spune ca în lagărul de la

Vaslui.

Când au coborât în gara Vaslui au luat-o prin oraş direct spre lagăr. Traseul pe care au mers era locuit numai de evrei care i-au bombardat cu pătlăgele murate, oua stricate, pietre şi veneau aproape de ei şi-i scuipau.

Comandantul lagărului era un locotenent-colonel de jandarmi ajutat de doi locotenenţi.

A doua serie a fost luată în luna mai. Dormitorul în care au fost depuşi era orientat spre clădirea în care locuia colonelul cu soţia sa, o femeie tânără şi foarte frumoasă. În acel dormitor erau băgaţi circa 70 de deţinuţi. Printre ei se afla şi un diacon de la Mitropolia din Chişinău, pe nume Brighidău care avea o voce de tenor extraordinara, de o frumuseţe deosebita. În fiecare după-amiază între orele 17 – 18 camarazii îl rugau să le cânte romanţe.

În mod obişniut ferestrele erau deschise. Locuinţa comandantului lagărului era la circa 7 – 8 metri distanta de clădirea ostaticilor. Când Brighidău începea să cânte,

sotia colonelului deschidea fereastra şi asculta.

În camera unde era închis Gh. Filimon, legionarii au descoperit un tumator, agent al Siguranţei, originar din Botoşani. Alături de dormitor era cabinetul medical unde venea zilnic dimineaţă o oră sau două un căpitan-medic care dădea consultaţii.

Informatorul mergea zilnic la cabinetul medical, fapt ce le-a dat de gândit legionarilor şi li s-a părut suspecta ieşirea lui la medic în fiecare zi.

Într-o dimineaţă, doi legionari au pândit momentul când a vrut să intre în cabinet şi, l-au tras deoparte şi i-au făcut percheziţie. Au găsit asupra lui mai multe note informative care, după declaraia lui le strecura în buzunarul halatului medicului care la rândul sau le înmână colonelului comandant-şef. Informaţiile se refereau la modul cum se comporta fiecare şi ce discuţii purtau.

Informatorul a fost judecat de către un grup de legionari care după ce l-au bătut bine, într-o pătură, a

fost scos afară din camera şi lepădat în poarta lagărului de unde l-a luat colonelul şi l-a mutat în alta camera. Au urmat apoi represaliile. Diaconul Brighidău a fost mutat într-o cameră opusa a lagărului, iar celor rămaşi le-a redus alocaţia de hrana cu 50 %.

Începând din luna octombrie s-a dispus de la centru trierea şi se puneau în libertate grupuri mici de 2 – 3 oameni pe săptămână.

Avocatul Gh. Filimon împreună cu Costică Bontaş au fost eliberaţi în primăvara anului 1939. Colonelul Ignat a fost pus mai devreme în libertate fiind bolnav.

Roşu din Comăneşti a rămas în lagăr şi cei eliberaţi nu au mai aflat nimic despre el. Târziu, în perioada comunistă nişte deţinuţi din com. Racaciuni-Jud. Bacău, au adus vestea ca el a murit în detenţie la Canal.

În lagăr erau 580 de legionari. Au fost acolo oameni deosebiţi: Iordache Nicoară, Victor Puiu Gârcineanu, preot Vasile Boldeanu, fraţii Noveanu toţi

trei: Vasile, Artur şi Nicodim, şi mulţi alţii.

În lagărul de la Vaslui erau încarceraţi 120 de preoţi ortodocşi număraţi de colegii lor deţinuţi când aceştia erau aşezaţi în front şi transferaţi apoi în alt lagăr.

Aceasta se petrecea când înalt Preafericitul Miron Cristea Patriarhul României era Prim-ministru ţării.

După triere au rămas în lagăr un număr de vreo 150 – 170 de legionari.

Ion Antonescu după 21 ianuarie! 941 a reînfiinţat acest lagăr undeaconcentrattineretdinF. D. C. Şi se lucrau acolo cărămizi.

Bacăul a avut pe Ion Cotfas, Andrei Bontaş şi Constantin Popovici, condamnaţi toţi trei la 10 ani munca silnica pentru activitate legionară.

În vara anului 1942 am vizitat şi eu şi Eugen Berza lagărul. Cu Ion Cotfas a fost ultima întâlnire, căci după două luni a murit acolo de tifos. Ion Cotfas a fost secretarul grupului F.D.C. 47 „Stefan Voda” – Bacau.

A fost un suflet mare. Harul Domnului şi mila Lui sunt cu aleşii Lui. Dumnezeu l-a iubit şi l-a mutat de la pământ la cer – smulgându-l poate din chinurile viitoare.

Eduard Racoviţă.

În toamna anului 1946, când s-au făcut primele „alegeri libere" de către comunişti, avocatul Eduard Racoviţă avea cam 60 de ani. A candidat ca liberal alături de Guta Tătărăscu, ambii transfugi şi aciuiaţi în B. P. D. (Blocul Partidelor Democratice). Era căsătorit cu o profesoara care avea o fată din primul mariaj. Locuia în Bacău pe strada Ioniţă Sturdza. Casa mai exista şi azi, nu a fost demolata.

Liberal, senator de drept, adică permanent, fără a mai fi ales deoarece fusese senator în trei legislaţii. Era specializat în drep comercial. Făcea parte din societatea unui mic grup de avocaţi: Alexandra Ciulei – legionar, Teodor Pompiliu Nicolau – mare liberal, Pompilica Florescu – cuzist şi Gheorghe Filimon – legionar. În

fiecare zi înainte de a intra în Tribunal se întâlneau în localul lui Ion Dragoi situat lângă Grădina Publica.

Eduard Racoviţă era un mare gurmand, iar doamna Dragoi o rafinata bucătăreasa. Îi plăcea mult cum găteşte fasolea cu carnat. Se consumau aici şi alte delicatese: urda cu mărar, pastrama de capra aduse de Ghiţă Filimon de la gospodăria tatălui său.

O dată cineva a dus pastrama de capra sălbatică care era foarte teioasa şi se musca greu din ea. Eduard Racoviţă le-a dat secretul pentru frăgezirea ei şi anume: le-a recomandat să facă o mămăligă mare şi să răstoarne ceaunul peste pastrama şi să o lase acoperita o oră. aşa au făcut şi când au scos pastrama se topea în gură.

În barou, Eduard Racoviţă se manifesta violent împotriva comuniştilor. Îi ocara în tot felul, iar pe Dionisie Ionescu, prefectul comunist îl blestema aprig.

A fost arestat de Securitate şi bătut crunt de Zilter Paul şeful şi Avram Mahalu ambii evrei. L-au zdrobit pana ce l-au băgat în spital. După ce doctorii l-au

reparat puţin, a fost adus iar la securitate. Aici a luat-o de la capăt cu samavolniciile lui Zilter şi Mahalu. Racoviţă nu s-a lăsat îngenunchiat. Striga împotriva lor, tipa, acuza. Până la urmă a fost ucis.

Avocatul Nica, liberal, povesteşte lui Gh. Filimon, toată drama sa. A fost de tot curajul şi s-a înfruntat cu comuniştii până la moarte, de care el nu s-a temut şi a ştiut să o pimeasca cu demnitate.

Coşciugul cu osemnitele sale a fost sigilat şi predat sotiei sale, care îl va înmormânta la Cimitirul Central din Bacău. După înmormântare, sotia împreună cu fiica sa vor pleca din localitate, iar după şapte ani, ea va vinde locul de veci a defunctuluiu, unui cetăţean, care îl cunoştea pe avocatul Gh. Filimon. Cetăţeanul a făcut din mormânt un semicavou cam după şapte-opt ani de la moartea sa. Când a săpat şi a ajuns la coşciug constata că nu era putrezit. În apropierea mormântului lui Racoviţă se afla şi Gh. Filimon care vorbea cu avocatul Smolinski din Roman şi aprindea o lumânare

intru pomenirea celor dragi ai săi lamormantul familiei sale.

La un moment dat cetăţeanul care a cumpărat locul, vine speriat la Gh. Filimon şi-i spune: uite ce am descopeit când am ridicat capacul sicriului, conu Edy era decapitat. Capul sau era pus între labele de la picioare.

Avocatul Gh. Filimon deşi a fost invitat să vadă groaznica scena, nu a avut tăria să se ducă. Îi făcea rău.

Fusese şi el torturat şi întemniţat de multe ori. Acesta a fost sfârşitul senatorului Eduard Racoviţă şi faptele bandei de criminali condusă de evreii de la Securitatea Bacău.

Dionisie Ionescu.

Prefect al judeţului Bacău după 23 august 1944. Tatăl sau a fost avocat la Societatea Petroliera Steaua Romană (societate româno-americană).

Dionisie Ionescu a făcut Dreptul la Paris unde a cunoscut pe George Marchais şi a devenit comunist. El

mai avea un frate, funcţionar superior la Banca Naţională.

Era un om bine pregătit, dar nu a reuşit să-şi facă o clientelă. Avea un post de avocat la Fabrica Zingher Jan (ovreu) de pe Strada Postei. A fost inscirs în P. N.tsi a activat în perioada când şeful organizaţiei de judeţ era avocatul Constantin Nădejde, care avea o mică tipografie şi era administrate de Ghinet, căsătorit cu o evreică. Tipografia funcţiona într-o clădire situata cam pe unde-şi afla sediul Arhivele Statului acum.

În aceasta clădire se afla şi o sală în care se ţineau şedinţele Partidului ţărănist.

Dionisie Ionescu era considerat de stânga. El avea un nucleu de evrei toţi comunis. ti şi ţineau şedinţe în secret în casa lui Constantin Nădejde. Avea legătură cu un grup de evrei din Cernăuţi care la rândul lor făceau legătura cu comuniştii de peste Nistru din U.R.S.S. Era un adept şi un apropiat a lui Ana Pauker care a fost şi ea la Paris. Ana Pauker era o jidanca, fiica unui negustor

de cereale de la Cadareşti-Vaslui.

Dionisie Ionescu a fost avansat şi numit ambasador la Cairo sub Gh. Gheorghiu-Dej părăsind postul de prefect al judeţului Bacău. Când pleca o dată la Cairo, organele vamale făcându-i un control au descoperit ca ambasadorul scotea din tara o mare cantitate de aur. Aceasta se petrecea când Gheorghiu-Dej era Secretar General.

A fost scos de pe postul de ambasador şi numit şeful protocolului P.C.R. la Bucureşti.

Era căsătorit cu o servitoare care a slujit la familia Gheorghe Buzdugan, mare moşier, Preşedintele înaltei Curţi de Casaţie şi Regent cu Patriarhul Miron Cristea şi Prinţul Nicolae când Mihai I era minor din 1927 pana în anul 1930 când a fost răsturnat de tatăl sau, blestematul Carol al II-lea.

Dionisie Ionescu avea un băiat care se ocupa de moşie. Mama lui Dionisie era sora cu tatăl lui Mircea Condopol, legionar, care a fost împuşcat în noapte de

29/30 noiembrie 1939 la Bacău împreună cu alţi doi legionari. Deci era var primar cu Mircea Condopol.

Avocatul Gheorghe Filimon, în timpul când Dionisie Ionescu era’s eful protocolului l-a întâlnit la Bucures. ti în preajma Universităţii. Când acesta se îndrepta spre el pentru a sta de vorbă, a intervenit imediat un individ, probabil agentul care îl însoţea. Dionisie l-a împins cu mana pe agent apoi au stat de vorbă. L-a întrebat pe Ghiţă Filimon de foştii prieteni, avocat Lacatusu, care ajunsese pe post de magistrat, Marcel Groapa, Jenica. Urziceanu din Bereşti-Bistriţa şi alţii.

Când s-au făcut inscierile în Baroul Avocaţilor la 6 martie 1948, povesteşte avocatul Gheorghe Filimon, deşi legionar notoriu, fost ajutor de primar în perioada 6 septembrie 1940 – 21 ianuarie 1941, a fost şi el acceptat şi susţinut de Dionisie Ionescu, dar s-a opus să-l accepte în Barou pe avocatul Grigore Urziceanu, deşi nu făcuse niciun fel de politics, pentru simplul fapt că era frate cu

Ghiţă Urziceanu, cuzist, fost secretar de stat la interne în perioada guvernării cuziste şi maiavea acesta incaun of.

În perioada alegerllor din 1937 când partidele toate făceau propaganda electorală la o întrunire electorală din Comuna Ferdinand-Bacau, Dionisie Ionescu întâlnindu-se cu Ghiţă Urziceanu desigur pe poziţie de adversitaie, acesta i-a dat două palme lui Dionisie. Pentru acest lucru l-a eliminat pe fratele sau Grigore Urziceanu din Baroul avocaţilor. În favoarea sa intervine Hie Grimberg din Moineşti, mare ideolog comunist care îi reproşează ca omul nu are nicio vină şi pentru faptul că e frate, nu se justifies excluderea lui din Barou, reproşându-i că de ce el îl tolerează pe Gheorghe Filimon care a fost mare legionar. Atunci Dionisie Ionescu în Consiliul Baroului s-a exprimat în faţa tuturor: „Îmi pare foarte rău că trebuie să-l sacrific pe Ghiţă Filimon pentru Grigore Urziceanu, pentru faptul ca Hie Grimberg stăruie să-l înscrie pe Grigore Urziceanu şi eu nu pot accepta”.

Dionisie Ionescu a murit la Bucureşti cam prin anul 1987 şi a fost înmormântat la Mănăstirea Cernica.

Are la cap o cruce pe care e scris numele sau, Dionisie Ionescu, avocat şi anul decesului.

Poldi Filderman.

Era al patrulea băiat al familiei Filderman. Bătrânul tata mai avea şi o fiică. Poldi, căci aşa era cunoscut de toţi, de mic copil avea o boală de sistem şi a fost crescut pe o targă, în pat special.

A făcut Dreptul la Paris. Aici îl va cunoaşte pe Georges Marchais şi va deveni socialist. A fost coleg de liceu cu avocatul Gheorghiţă Raileanu, Gheorghe Urziceanu, Antoniu şi alţii.

După instalarea comuniştilor la putere a fost numit secretar de stat. S-a înţeles cu fraţii şi sora lui şi au împărţit averea tatălui între ei. Partea ce i se cuvenea lui Poldi a primit-o în bani, cu care a cumpărat circa 100 de tablouri de mare valoare executate de mari pictori. De exemplu a achiziţionat câteva tablouri a marelui pictor

roman Beria, fiul marelui avocat din baroul Bacău.

Poldi Filderman era căsătorit cu o româncă foarte frumoasă. El era socialist lângă Titel Petrescu. A intrat în conflict cu comuniştii care l-au debarcat din funcţie.

A fost înscris în Baroul Bucureşti şi a practicat avocatura. Era bine pregătit profesional. La Bucureşti a fost angajat într-un proces al unui colonel-comandant de regiment, care a luptat pe frontul de răsărit şi era trimis în judecată pentru crime de război. În apărarea sa colonelul a pus martori pe ordonanţa sa şi un alt fost militar.

În faţa instanţei procurorul a pus întrebarea martorilor, cum au venit la Bucureşti şi cu cine au luat contact. Ei au fost aşteptaţi în Gara de Nord de către o ruda a colonelului, şi duşi acasă la Poldi Filderman care i-a sfătuit ce trebuie să declare în instanţă în apărarea colonelului.

Fata de cele declarate de martori, procurorul de şedinţe a dispus arestarea pe loc a avocatului Leopold

Filderman. Nu l-au condamnat, dar l-au trimis într-un lagăr în Ialomiţa, probabil Slobozia.

În lagăr era şi avocatul Gheorghe Urziceanu depus în alta baraca, vecina cu a lui Poldi.

Gheorghe Urziceanu afla de sosirea lui Poldi şi într-o noapte se strecoară, căci era uşor, şi se introduce în baraca sa. Ajuns la patul său, Urziceanu îi da „Buna seara”. Acesta nu l-a recunoscut pentru că era întuneric şi întreabă: „cine eşti tu, care îmi dai Buna seara?” „Cum, nu mă mai cunoşti, răspunde Ghiţă Urziceanu, am fost colegi de liceu şi colegi în avocatura. Sunt Gheorghe Urziceanu!”

Atunci Poldi a tresărit de emoţia surprizei şi a exclamat puternic: „Cum, şi tu eşti aici în lagăr?” Apoi s-au dat la poveşti. După un timp lagărul s-a desfiinţat şi ambii ostateci au fost pusi în libertate.

De aici Poldi a venit la Bacău pentru a-şi lua rămas bun de la avocatul Gheorghe Raileanu, avocat Jac Sapira (evreu), avocatul Suceveanu şi alţii.

După moartea lui Raileanu, soţia sa a dat tablourile fratelui său, profesor universitar la drept, Grig Teodoru. Asta s-a petrecut târziu.

Filderman pleacă de aici la Paris unde va fi vizitat de Gheorghe Raileanu. Filderman grasia cu sunetul lui „r” ca francezii. Avea prieteni la Paris pe Sandu Mârza, fiul unui preot din Roman căsătorit cu o franţuzoaică care avea o fabrica de pielărie. La toţi prietenii care îl vizitau le dădea cadou cate o haină de piele.

Gheorghe Urziceanu povesteşte lui Gheorghe Filimon că s-a întâlnit ultima oară la Bucureşti cu Poldi Filderman la Balta Albă şi au stat de vorba o oră jumătate, de fata fiind şi sotia lui Urziceanu, Florica Badiu pe numele vechi. În timpul detenţiei soţului ea a lucrat la spălat vasele la un local. Ea este fiica generalului doctor Badiu din Bacău care s-a sinucis prin împuşcare în 1941.

Alexandru Safran.

O casă veche cu un cerdac şi cu stâlpi din

cărămidă tencuiţi care sprijineau prelungirea tavanului, o masa şi două band sub un tei mare, care în zilele calde da vara în mica gradinufa răcorea pe cei adunaţi la umbra lui, colegii viitorului rabin Alexandru Safran, a fost casa părinţilor săi, astăzi demolata – aşezată în spatele Pieţii Centrale a Bacaului.

Avocatul Gheorghe Filimon, coleg de liceu cu el povesteşte: Safran era foarte deştept şi bun coleg. Sâmbătă o sărbătorea, nu lucra. La clasa venea şi stătea cu mâinile lejer pe genunchi, cu îngăduinţa profesorilor care îi respectau convingerile sale religioase şi nu-i cereau participare la lecţii. A mai avut un frate care a fost tot rabin la Ploieşti.

A scris mai târziu memoriile vieţii sale pe care colegul lui avocatul Gh. Filimon le-a citit. Din aceste memorii retine ca Safran a stat de vorba cu Corneliu Zelea-Codreanu şi în urma convorbirilor a dedus că nu era antisemit. Tot din memoriile sale colegul sau retine ca evreii care au reuşit să fugă din nordul Ardealului în

România pentru a scăpa de măcelul hortist. Între anii 1941 – 1944 erau ameninţaţi să fie îmbarcaţi în vagoane şi transferaţi în Transnistria.

Trenurile erau chiar pregătite. Rabinul Safran fiind informat de aceastfi pregătire a apelat la Mitropolitul Ardealului Nicolae Balan. L-a rugat să vină la Bucureşti să-i spună ceva urgent de mare importanta care nu mai îngăduie timp.

Mitropolitul Nicole Balan s-a deplasat la Bucureşti la locuinţa rabinului Safran, care a îngenunchiat în faţa Mitropolitului şi l-a implorat să intervină pe lângă Mareşalul Antonescu şi să oprească deportarea evreilor refugiaţi din nordul Ardealului vremelnic răşluit de unguri, în Transnistria care de-acum erau îmbarcaţi în vagoane.

Din casa rabinului Alexandru Safran, Mitropolitul Balan a dat telefon la preşedinţie lui Ion Antonescu, rugându-l să-l <Rdstigniri ascunse primească în audienta deoarece are de comunicat ceva urgent şi de

mare importanta.

Ion Antonescu l-a invitat pe Mitropolitul Balan pentru a doua zi la ora două la el acasă, la masă.

La ora două şi jumătate rabinul a primit telefon de la Mitropolit din casa Mareşalului Antonescu, să fie liniştit ca lucrurile s-au rezolvat. Evreii refugiaţi din Ardealul de Nord, alungaţi de cruzimea şi urgia maghiara vor fi pusi sub protecţia legilor romane şi nu vor mai fi deportaţi în Transnistria. Erau zeci de trenuri care aşteptau.

Alexandru Safran a fost omul palatului, a fost numit de regele Carol al II-lea rabin şef în România, având contra-candidat un rabin din Botoşani. Regele l-apreferat pe Safran.

Mai târziu rabinul Alexandru Safran a fost înlăturat de comunişti l-a stăruinţa rabinului. Rozen Mozes, originar tot din Bacău, din oraşul Moineşti, care era mare comunist.

Avocatul Gheorghe Filimon împreună cu un coleg

evreu Zeilic Max a luat parte la o slujbă la sinagoga din Bacău din str. Ştefan cel Mare a ascultat o prelegere a rabinului Mozes care era un om cult dar foarte răutăcios şi răzbunător.

Alexandru Safran avea două fete şi a plecat din România fără bani fiecare cu câte o valiza. Ajuns la Budapesta acolo a cerut sprijinul comunităţii evreieşti, care le-a dat bani şi în final s-a stabilit în Elveţia ca rabin şef. Când Alexandru Safran a venit o dată la Bacău, avocatul Gheorghe Filimon, a rugat comunitatea evreiască să-l informeze pe rabin ca prietenii din colegii de la liceul Ferdinand I doresc să-l întâlnească pentru a se revedea şi a discuta amintiri din tinereţe. Şeful comunittii evreieşti Dumitru Cojocaru fost securist şi mare bătăuş nu a fost de acord cu cererea avocatului Gh. Filimon şi nu l-a înştiinţat pe rabin de cererea sa.

L-am cunoscut pe rabinul Alexandru Safran în 1935. Era profesor de ebraica la Liceul Comercial din Bacău unde eram şi eu elev. Un om mărunt cu barba

roşie, în plina tineree.

Ioan Lazăr Paraschiv.

La răstimpuri, din rândul luptătorilor naţionalist, cate unul pas este în veşnicie. Ne-am obis nuit să plece lângă martirii neamului mai ales cei aflaţi la vârsta senectuţii, dar câteodată Dumnezeu cheamă la El, om tânăr, dintre cei mai buni.

Nu de mult şi robul lui Dumnezeu Ioan Lazăr Paraschiv a trecut la cele veşnice. A murit în credinţa legionară.

Îl chinuiau mai mult bolile şi lipsurile. Nu era fericit decât în momentul când putea să dea o mână de ajutor.

Având puţin peste cinzeci de ani Ioan Lazăr Paraschiv, bibliotecar, cum era strigat de toţi, se străduia să împrăştie în jiirul sau lumina. A colaborat la scrieri importante despre oraşul sau Bacăul. A coordonat masive donaţii de carte românească, făcute prin intermediul Bibliotecii Judeţene, basarabenilor. I-a

îndrumat pe cei tineri intru cunoaşterea istoriei adevărate a neamului romanesc. Nu a lipsit la nicio manifestare de gând şi suflet romanesc organizată în oraşul lui Bacovia.

Era tăcut şi cumpănit, mai iute la fapte decât la vorba, aşa cum îi sta bine unui legionar. Om de mare caracter şi cu un suflet ales, Ioan Lazăr Paraschiv s-a stins cu speranţa în mântuirea neamului romanesc.

Personal nu am găsit niciodată cuvintele potrivite să-i mulţumesc îndeajuns pentru munca sa statornica la îngrijirea celor două cărţi de poezii pe care le-am publicat. A cules şi a îngrijit volumul meu de poeme din temniţa „Cine?" (Ed. Majadahonda, Bucureşti 1995) şi a contribuit decisiv la aranjarea celui intitulat „Inimi Zăvorâte" (Ed. Bunavestire, Bucureşti, 1989), s, ţiind ca aceste lucrări sunt mărturii hărăzite noii generaţii.

Îi mulţumesc astăzi, ştiind că mă aude de acolo, din împărăţia cerului.

Dumnezeu să te odihnească în pace camarade

Paraschiv!

Alexandra Ciulei.

Comandant legionar, pentru merite deosebite, a fost citat şi în cartea „Pentru legionari”. A condus Organizaţia de judeţ a Mişcării Legionare. În 1938 când Carol al II-lea dezlănţuie prigoana împotriva Mişcării avocatul Alex Ciulei este arestat şi băgat în lagăr la MănăstireaDragomira. – , S-a născut în comuna Deleni, jud. Vaslui, fiu de răzeş, fost ofifer activ la Regimentul 8 Vânători de Munte din Cernăuţi pana în anul 1936, când a părăsit armata, probabil pe caz de boala. Avea o mică pensie şi s-a stabilit la Bacău. Era licenţiat în Drept şi a profesat avocatura pana în anul 1944 când a trebuit să părăsească Bacăul din cauza invaziei ruseşti. A avut cabinet propriu de avocatura cât a locuit la Bacău.

A fost căsătorit cu Ana Topa, profesoara de Naturale. Ea era sora profesorului Universitar Leon Topa din Cernăuţi Familia Topa era legionară. Făcea

parte din anturajul profesorului universitar bucovinean Traian Brăileanu. La Bacău Alex Ciulei a intrat în Mişcarea Legionara şi a preluat conducerea judeţului. A organizat şi condus tabăra legionara din comuna Traian unde se lucrau cărămizi în vederea construirii unei biserici şi scoli primare. În anul 1937, el a condus şi tabăra de la Carmen Sylva. A sprijinit ridicarea mai multor troiţe la Tg. Ocna, la Buhuşi a participat la alte acţiuni legionare în judeţul Vrancea şi Neamţ.

Sub comunişti a fost întemniţat şi a executat patru ani de detenţie. În închisoare, avocatul Alex Ciulei a lucrat laconfecţionarea de valize. Sofia lui l-a părăsit. După eliberare, el se stabileşte la Câmpulung-Muntenia şi se va recăsători cu o asistenta medicala care îl va îngriji pana la capătul vieţii. A murit la Câmpulung unde îşi doarme somnul de veci.

Fosta sotie a rămas în Bacău a vândut casa lui Gaspar, fost procuror. Ea a murit la Bacău.

Alex Ciulei a fost stâlp al Bacaului. Căpitanul îl

iubea şi îi purta un deosebit respect. Era un om de mare dăruire şi modestie, cu care a cucerit multe inimi şi suflete romaneşti.

L-am văzut ultima oară pe avocatul Alex Ciulei în perioada 21 – 23 ianuarie 1941 la sediul cantinei legionare din Bacău. Era trist şi apăsat de greul evenimentelor şi nu vedea perspective luminoase. El spunea: „În timpul luptelor studenţeşti de la Iaşi armata era cu noi şi ne ajuta în confruntările cu bandele comuniste. Acum armata trage în noi”.

Virgil Velescu.

L-am cunoscut în anul 1995 la Bacău unde şi-a stabilit domiciliul şi de atunci am rămas în permanenta legătura cu dumnealui. S-a născut în comuna Traian la zece kilometri distanta de Bacău. A urmat Liceul teoretic la Roman după care s-a înscris la Politehnica din Bucureşti. Aici, majoritatea studenţilor erau legionari. Dumnezeu a vrut aşa, după cum dumnealui mărturiseşte, ca din 1934 sa păşească în rând cu cei

mulţi, cu legionarii.

După ce şi-a luat diploma de inginer, în scurt timp a reuşit să-şi demonstreze profesionalismul şi va fi angajat la Ministerul Lucrărilor Publice. Ajuns în această poziţie Ion Mofa, îi cere ajutorul în refacerea măsurătorilor pentru construirea Casei Verzi, sediul Central al Legiunii.

În timp ce se lucra, planurile clădirii au dispărut în condiţii necunoscute, dar inginerul Virgil Velescu le-a refăcut.

Cu această ocazie l-a cunoscut bine pe Căpitan, pe Ionel Mota şi pe mulţi lideri ai Mişcării Legionare. El povesteşte ca la alegerile din toamna anului 1937 când s-au anunţat rezultatele, inginerul Gh. Clime, şeful Partidului „Totul pentru tara” împreună cu mulţi camarazi se bucurau de marele succes. După liberali şi ţărănişti Mişcarea era a treia forţă politica în România cu toate că Eugen.

Cristescu, şeful Siguranţei, furase Mişcării după

cum declarase el mai târziu, peste 300.000 de voturi. Dar Căpitanul era trist şi abătut. El spunea: „Victoria noastră e ca un pom înflorit prea devreme”.

Inginerul Virgil Velescu s-a aflat de două ori în pericol de moarte. În septembrie 1939 după asasinarea primului ministru Armand Călinescu de către o echipa de legionari condusă de avocatul Miti Dumitrescu, atunci regele Carol al II-lea prin generalul Gh. Argeşanu deslantuie o mare represiune împotriva legionarilor, ucigând aproape 300 de oameni fără judecata expunând cadavrele lor în pieţe publice pentru a îngrozi pe romani.

A pierit atunci cea mai mare parte din elita legionară. Inginerul Virgil Velescu era trecut şi el pe acele liste de către Siguranţa Statului. Dar Mihail Ghelmegeanu pe atunci Ministrul Lucrărilor Publice a intervenit insistent şi a reuşit să-l salveze motivând că-i un specialist de care ministerul are nevoie. A doua oară la 21 ianuarie 1941, dar scapă cu fuga în Germania.

În lipsa a fost condamnat la 8 ani temniţa grea pentru procurarea de armament.

Datorită faptului că stăpânea bine limbile germana, franceza şi engleza a fost angajat la Ministerul Propagandei celui de-al treilea Reich unde a lucrat până la 15 decembrie 1942. În timpul cât a lucrat la Ministerul Propagandei a avut ocazia sa culeagă o serie de informaţii din care se desprindea indubitabil ca nemţii dacă vor câştiga războiul, teritoriul fostului impreiu austro-ungar va reveni Germaniei, iar romanii vor fi iminsi spre răsărit în Transnistria, România rămânândotaraagricola.

De aceea nu putea să-l iubească pe Hitler, conducerea Mişcării intrând la gânduri pentru viitorul ţării.

La finele anului 1942, împreună cu alţi camarazi aflaţi în Germania este arestat şi depus în lagărul de la Buchenwald. Motivul acestei acţiuni a fost evadarea lui Horia Sima, comandantul Legiunn de la Berchenbruch

şi plecarea la celălalt capăt al axei în speranţa ca poate va găsi acolo mai multă înţelegere pentru soarta României în Italia. Dar Mussolini era la remorca Germaniei şi l-a returnat pe Horia Sima lui Hitler, lucru pe care Virgil Velescu îl ştia când lucra în Ministerul Propagandei şi pe care l-a comunicat şefilor Mişcării.

Arestarea inginerului Virgil Velescu a fost o lovitură grea pentru legionarii din exil, fiindcă el era unul dintre oamenii de legătură între Horia Sima's i legionarii din libertate.

Cu Horia Sima se cunoştea din anul 1940 şi era în relaţii de colaborare când se pregăteau marile manifestaţii legionare din fata palatului regal pentru doborârea lui Carol, în toamna anului 1940.

La 3 septembrie 1940 împreună cu un grup de douăzeci de legionari ia parte la acţiunea de la Braşov pentru ocuparea postului de emisiune Radio-Bod, a telefoanelor şi a Jandarmeriei. Inginerul Virgil Velescu va fi rănit.

În Germania, ne spune Velescu, ca un timp Horia Sima putea ieşi clandestin din lagăr periodic pentru a da ordine sau când nu putea, trimitea pe profesorul Constantin Stoicanescu.

În lagărul de la Buchenwald erau de ţinuţi circa 50 de mii de oameni, majoritatea ruşi, polonezi şi evrei.

Rus îi şi polonezii mergeau la lucru la o carieră de piatră. Erau slabi şi prost hrăniţi şi li se cerea randament mare. Romanii aveau ocazia unui tratament mai privilegiat Au fost ţinuţi în baraci separate şi obligaţi să lucreze într-un atelier de reparat instrumente vizuale – binocluri. Deşi erau ţinuţi într-un regim mai bun, ei sufereau pentru faptul că erau privaţi de libertate şi expuşi morţii – bombardamentelor.

După evadarea lui Horia Sima au fost duşi la Buchenwald şi ceilalţi lideri legionari. Horia Sima a fost ţinut de unul singur în lagărul de la Sachenhausen, pentru a nu mai putea avea legătură cu ceilalţi legionari.

A fost ţinut acolo până la 23 august 1944 când

România a întors armele împotriva Germaniei. Atunci Hitler a dispus eliberarea tuturor legionarilor, deoarece nu mai puteau fi folosiţi ca „material” de şantaj împotriva lui Ion Antonescu. Cu o zi înainte de eliberarea legionarilor pe 22 august 1944, lagărul a fost bombardat de americani. Au ucis şase legionari, iar peste 40 au fost răniţi.

Toţi legionarii din lagăre au fost transportaţi cu trenul la Viena, unde la 24 august 1944 au înfiinţat Guvernul Naţional Roman condus de Horia Sima. Tot la Viena a luat fiinţă Armata Naţionals condusă de generalul Platon Chirnoaga. S-au organizat trei regimente cu voluntari romani. Scopul acestor două structuri era ca să atragă atenţia opiniei publice internaţionale despre cele ce se petrec în România şi a întreţine o rază de speranţa romanilor din tara. Un regiment la cererea expresa a legionarilor a luptat pe Oder împotriva ruşilor. Guvernul Naţional şi Armata şi-au încetat acivitatea după capitularea Germaniei. Nu

mai era nki o speranţă de a salva tara de cotropitorul ruso-comunist.

În aceste împrejurări după ocuparea Germaniei de către trupele aliate, Virgil Velescu a întocmit un memoriu în limba franceză în care a expus suferinţele ce le-a îndurat Mişcarea Legionara atât din partea lui Ion Antonescu cât şi a Reichului german pe care l-a înmânat lui Robert Murphy, consilierul diplomatic al generalului. Eisehower şeful cartierului general al aliaţilor amplasat la Frankfurt pe Main. În discuţia cu primitorul memoriului, Virgil Velescu l-a convins ca Mişcarea legionara nu face parte din grupările care au colaborat cu naziştii. Avizul sau pe memoriu l-a făcut pe general să nu-i prigonească pe legionari şi i-a considerat în afara grupărilor „colaboraţioniste”.

În virtutea demersului făcut de Virgil Velescu, legionarii s-au putut mişca liberi. Inginer Virgil Velescu se înscrie la Facultatea de economie politics a Universităţii din München şi obţine titlul de doctor în

aceasta specialitate.

A lucrat un timp ca inginer în Franţa, iar din 1964 a devenit redactor a secţiei în limba română a postului de radio Deusche Welle, Petru C. Baciu de unde va ieşi la pensie. În anul 1993 s-a întors pe pământul părinţilor săi, după un exil de 53 de ani, rămânând loial ţării şi neamului sau fala de care nu s-a îndepărtat. L-a iubit şi l-a servit cu toată dragostea şi cu toată puterea sufletului său.

Vai de inima patriotului, care alungat pe pământ străin, îndura dorul de patrie şi de cei dragi. Inginerul şi doctorul în ştiinţe economice Virgil Velescu a trăit aceasta durere, dar nu s-a lasar copleşit. Oriunde el şi-a făcut datoria către cei rămaşi, şi-a respectat jurământul de legionar.

Dumnezeu a voit şi l-a învrednicit ca aici pe pământ, pe drumurile vremii trecătoare să-l cunoască pe Căpitan, pe eroii Ionel Mota şi Vasile Marin şi alţi mucenici, şi să-i încununeze viaţa şi faptele cu crezul

legionar, nimb de strălucire fără apus, de care el nu s-a dezis.

Anonim şi tăcut pe drumul de foc şi de jertfa pe care de bunăvoie şi l-a ales, el scrie pentru destinul Mişcării Legionare o pagina de istorie pe care nimeni nu o va mai putea da înapoi.

George Brătianu.

Ionel Brătianu era fiul lui I. C. Brătianu care a avut şapte copii. Patru fete şi trei băieţi.

Ionel Brătianu a făcut studii în Germania şi era inginer-constructor de căi ferate.

A terminat studiile înainte de 1880. Prima sa lucrare de cale ferată a fost linia C.F.R. Bacau-Piatra Neamţ. Tot el a construit linia ferată Paşcani-Iasi şi a locuit într-o cameră în gara Ruginoasa-Cuza-Voda.

Acolo el a cunoscut-o pe Maria Moruzi, o femeie extraordinar de frumoasa şi tânăra care îl invita la masă.

În urma acestor relaţii Maria Moruzi a rămas însărcinată şi va naşte un băiat – Gheorghe Brătianu –

istoricul de mai târziu. Boierii din Moldova în special doamnele l-au sfătuit pe Ionel Brătianu să recunoasea copilul, să se căsătoreaspa cu ea şi după ce naşte copilul să dea divorţ, lucru pe care Ionel Brătianu l-a făcut.

S-a căsătorit, a recunoscut copilul şi apoi a divorţat. Copilul va fi crescut de mama.

După aproape zece ani. Ionel Brătianu neavând copii cu Sofia lui Pia (fosta sotie a lui Alexandra Marghiloman). s-a gândit să-şi cunoască copilul.

L-a invitat la el şi în momentulcând copilul a ajuns faţă în faţă cu tatail acesta l-a întrebat pe Ionel Brătianu: „Ce vrei domnule. de la mine, pentru ce m-ai chemat? Atunci Ionel Brătianu i-a răspuns băiatului, că este tatăl lui. După această întâlnire copilul a fost dus la Paris şi a ajuns profesor universitar la Facultatea de Istorie din Iaşi. Apoi la facultatea de lstorie din Bucureşti.

După 23 august 1944 comuniştii l-au arestat şi întemniţal la închisoarea din Sighet unde a fost omorât prin înfometare, frig şi boala. La Sighet i s-a cerut de

către comunişti să recunoască ca Basarabia este ţinut rusesc şi va fi pus în libertate. Dar el a refuzat să facă acest act mare de trădare şi a preferat să moară.

În anul 1937 George Brătianu semnează păctui de neagresiune: Corneliu Zelea Codreanululiu ManiuGeorge Brătianu şi C. Argentoianu.

Maria Moruzi devine proprietara castelului şi moşiei din Ruginoasa a domnitorului Alexandru Ioan Cuza.

Domnitorul Alexandru Ioan Cuza a avut doi băieţi făcuţi cu Maria Obrenovici pe care i-a recunoscut ca fii ai lui şi s-a înţeles cu soţia sa, doamna Elena, să-i crească la palat.

Maria Obrenovici era românca căsătorită cu un print sârb. Prinţul era în Serbia şi ea în Bucureşti cu domnitorul Alexandru Ioan Cuza.

În noaptea când domnitorul a fost detronat, femeia era împreună cu el la palat. Doamna Elena era la Ruginoasa.

Copiii când au depăşit vârsta de 20 de ani, unul s-a sinucis prin împuşcare, iar al doilea s-a căsătorit cu Maria Moruzi, mama lui George Brătianu.

În timpul când se aflau în Italia la Palermo în voiaj de nunta, a murit dar în prealabil i-a făcut lui Maria Moruzi testament pentru toată averea ce moştenise de la tatăl sau, domnitorul Alexandru Ioan Cuza, inclusiv palatul de la Ruginoasa.

Maria Moruzi s-a instalat în palatul de la Ruginoasa alungând-o pe doamna Elena Cuza, care se retrage la rudele sale care aveau o moşie aproape de Galaţi. Doamna Elena Cuza era sora lui Costache Negruzzi, care era bun prieten cu domnitorul Alexandru Cuza, făceau parte din grupul unioniştilor.

Regele Carol I a vrut să abdice de mai multe ori de la domnie, se pare de trei ori, din cauza intrigilor boierilor şi pretenţiilor la domnie a familiilor princiare care domniseră în Moldova şi în Muntenia.

Dar la sfatul lui I. C. Brătianu a rămas domnitor.

Când I. C. Brătianu s-a îmbolnăvit şi era pe patul de moarte Carol I împreună cu regina Elisabeta au venit să-l vadă. Carol I a îngenunchiat la patul lui I. C. Brătianu şi i-a sărutat mana pentru sfatul care I l-a dat de a nu abdica şi a părăsi tara.

Pana la primul război au fost numai două partide, al Conservatorilor condus de Barbu Catargi, Petre Carp şi alţi boieri, şi Partidul Liberal condus de I. C. Brătianu şi Dimitrie Sturdza.

Regele Carol I voia sa abdice din cauza boierilor înregimentaţi în Partidul Conservatorilor care se certau între ei şi pretindeau ca lor li se cuvine domnia.

Nu ne vindem tara „Preţul ieşirii noastre din comunism nu trebuie să fie vânzarea înrobitoare capitaliştilor străini, nici subsolurile noastre, **Răstigniri ascunse** nici bogăţiei solului, cu atât mai mult, a pădurilor. Este ideea cea mai primejdioasa, să salvezi prin capital străin ceea ce a fost distrus prin dezordinea noastră interna. Astfel de tranzacţii nu mai pot fi pe

urma reparate şi ne vom transforma într-o colonie". (Alexander Isaievici Soljeniţîn) „Nu ne vindem tara" lozinca care s-a strigat pe tonurile cele mai stridente în pietile publice, pe toate străzile şi oriunde, lansată de vechii vânzători, gurile cele mai spurcate, care timp de o jumătate de veac au trăit copios, cu neruşinare pe seama muncii altora, au practicat anarhia şi canibalismul – rechinii – vechii vânzători, care au'ş tiut şi de data aceasta să ademenească gloata flamanda, întunecându-i mintea cu lozinci şi fantasme, acei oameni de bâlci, deghizaţi în noi veşminte de democraţi.

Tara, pe care au vândut-o altă dată Moscovei, o vând acum, pentru a doua oară, oricui, altor stăpâni, cu o nepăsare zănatecă, numai lor să le meargă bine.

Stam pe ruine!

Am fost aruncaţi într-o sărăcie dramatica şi o barbarie fără precedent.

Suntem istoviţi! tara e flamanda!

Oamenii, cu braţele şi cu burţile goale, aleargă,

demonstrează pe străzi, fac greva foamei, hotărâre năprasnică şi cel din urma strigat.

În ţara unde curge binecuvântat belşug, cu holde de aur şi cer fermecat în fosta tara Românească se stinge strop cu strop mândria romanului de mii de ani. Suntem umiliţi la noi acasă!

Comuniştii acea banda de răufăcători la nivelul mondial, care au săvârşit cele mai abominabile crime, vinovaţi de dezastrul ţării, fac şi desfac, taie şi spânzura, fura şi vând. Aşezaţi sub baldachin de trandafiri, întronaţi pe crucile şi mormintele celor ucişi de ei, îmbătaţi de păgânătatea traiului lor buimac, acea banda de răufăcători, pre sine iertându-se prin amnistii şi graţieri ascunse, implorând reconcilierea dar tot cu ei la putere, s-au izolat de cei mulţi, după vechiul model şi năravşi închişi ca într-o cetate, domnesc într-o ţară numai a lor, bucurându-se de toate favoritismele şi privilegiile, smulse poporului cu sila, acumulează averi de dimensiuni fără limita prin corupţie şi complicitate la

corupţie.

Foştii calai-asupritori şi împilători şi-au păstrat funcţiile şi veniturile, şi nu li s-au limitat, la fel şi pensiile nu li s-au îngustat.

Au rămas aceleaşi smulse în anii de teroare.

Niciun vinovat, niciun condamnat, niciun spânzurat pentru crime împotriva umanităţii, niciun vinovat de dezastrul ţării. Doar foştii deţinuţi politici mai sunt supravegheati şi astăzi, dosarele lor fiind pe „teren”.

Nu s-a făcut niciun act de căinţă. nu s-a tăcut nicio purificare.

Aceiaşi oameni de ieri distrug vieţile şi sufletele noastre în continuare. Vechii vânzători – rechinii – transpira la „taraba ţării”. graşi, făţarnici şi versaţi în de toate. Prada. vând şi duc totul.

Biserica. reazimul de totdeauna a zbuciumatei noastre istorii, pentru care s-au jertfit atâtea valori şi suficte mari. şi-a pierdut de mult acea legătură vie cu

poporul. Slujitorii ei nu mai fac apostolat, cei mai mulţi transformându-se în funcţionari eclesiastici. Poporul s-a înstrăinat mai ales tineretul s-a îndepărtat de linia învăţăturii lui Hristos. Deşi aleargă mulţi la Biserică, oamenii vin fără Duh.

Pe mulţi slujitori nu-i mai interesează spiritul. ci materia. Năluca îmbogăţirii i-a momit şi i-a subjugat.

„Pricepeţi ca stăpânirea vi s-a dat de la Domnul şi puterea de la Cel Preaînalt. care va cerceta faptele voastre şi va pune la încercare gândurile voastre. Fiindcă deşi dregători ai Împărăţiei Lui, n-aţi judecat drept şi nici legea n-aţi păzit-o, nici n-aţi umblat după sfatul lui Dumnezeu". (Solomon, cap. 6 – 1,4) „Nu ne vindem tara", dar am vândut tot ce au clădit cu sudoare şi au aparat cu sânge părinţii noştri.

Strigoii.

Suntem agresaţi, suntem loviţi în amorul propriu, suntem traşi iarăşi pe roata infamiei.

Cu o înverşunare de haite şi cu o subtila viclenie

securisto**Răstigniri ascunse** bolşevica, rândaşii lumii de ieri, strigoii de azi, manevraţi din umbra de profesionişti slujitori ai satanei, răstălmăcesc ca şi în trecut totul, denaturează şi împilează adevărul până la grotesc, vrând să-l coboare pe om iaras. i pe treptele cele mai de jos, devastându-i sufletul şi aruncându-l în beznă.

Cât de emoţionante şi convingătoare sunt versurile poetului martir Radu Gyr în poezia Doina: i.

Toţi hingherii, toţi codoşii.

Joaca sârba târfei roşii:

Sârba temnicerilor.

Pe jalea durerilor.

(Temniţa Aiud 1946 – 1964)

La fel şi versurile poetului pătimirii romaneşti Octavian Goga în poezia sa Oltul:

Să verşi potop păgân pe ape.

Pe şesul holdelor de aur.

Să piară glia care poarta înstrăinatul nost tezaur, Ţărâna trupurilor noastre.

S-o scurmi de unde ne-ngropara.

Şi să-ţi aduni apele toate.

Să ne mutăm în altă ţară!

Da! Ca o fatalitate, cohorte de tineret au luat calea pribegiei mutându-se în altă ţară.

Foştii deţinuţi politici, supravieţuitori, mucenici ai schingiuirilor comuniste, cu sufletele triste şi tăcute, împovărate de durerea atâtor răstigniri ascunse, cu ajutorul Lui Dumnezeu şi prin contribuţia membrilor Asociaţiei foştilor Deţinuţi Politici şi a mai multor credincioşi au ridicat un monument în parcul Mircea Cancicov intru pomenirea veşnică a martirilor băcăuani ucişi în temniţele şi lagărele comuniste şi în luptele din munţi.

Jertfa lor e un adevăr cumplit şi cutremurător. Ea arde în candela veşniciei Neamului de-a pururi, iar rănile noastre a celor rămaşi nu s-au stins şi nu se vor stinge nicicând. „Arde tara de morminte”.

Infirmi morali, indivizi parşivi, otrăviţi de o

ideologie perversa şi criminala, complicii inchiziţiei bolşevice împotriva Crucii şi a Bisericii, Lui Hristos, rătăciţi solitari – ramaşi dincolo de vreme, pangares martirul nostru şi memoria morţilor sfinţi.

Cu jalbe şi insinuări adresate Primăriei Municipiului Bacău, aceştia au obrăznicia şi neruşinarea de a ne cere justificare în legătură cu faptele eroilor noştri şi ne somează să rectificam şi să eliminam două nume apreciind ei, ca aceia nu sunt eroi, ci terorişti.

Securişti, torţionarii noştri de ieri, politruci, activişti de partid, foşti mari culturnici ai Bacaului, azi îmbrăcaţi în odăjdii democrate ne dau noua certificate „de buna purtare” şi ne ameninţa cu tribunalele dacă nu primesc satisfacţie.

Acestor potere de funigei le răspundem: înlături pui de năpârca, înlături ucigaşi de părinţi şi de cele sfinte.

Luptătorii înscrişi pe acea placa de marmura nu mai aparţin nici unei organizaţii politice, nici unui

partid, nici unei categorii sociale şi nici legionari nu mai sunt. El SUNT EROI, MARTIRII ŞI MUCENICII NEAMULUI PENTRU CARE S-AU JERTFIT.

„Neamul romanesc nu a trăit prin milioanele de laşi care şi-au pus gâtul în jugul străinului, ci prin Horia, Avram Iancu, Tudor Vladimirescu şi toţi eroii şi pandurii lui care şi-au pus flintele în spate urcând pe potecile munţilor şi ducând cu ei scânteia şi onoarea libertăţii. Prin ei a şi grăit Neamul Romanesc şi nu prin majorităţile.

Rstigniri ascunse lase şi cuminţi. Eroii învinge sau mor, indiferent, Neamul trăieşte din moartea lor şi se onorează din onoarea lor. Rămân în istorie nu acei care învinge sacrificând linia de viaţă a neamului ci acei care învinge sau mor, dar se menţin pe linia lui.

Pământul romanesc e încă jilav de sângele celor mai buni fii. Ei au purtat şi au dus mai departe în istorie destinele neamului.

Ceea ce au clădit acei eroi nu va mai putea nimeni

dărâmă, chiar dacă duşmanii crucii vor pune iarăşi trotil altarelor şi troiţei noastre. Comunismul a fost şi va fi biruit veşnic în lupta lui cu Dumnezeu.

Nu veţi putea omora atâţia dintre slujitorii Lui câţi sunt ei în stare să moară pentru credinţa lor.

Domnilor foşti de toate şi pricepuţi de la toate mari patrioţi; Luptătorii anticomunişti din munţi nu s-au dus acolo să cânte internaţională, ci să apere cu arma fiinţa Neamului şi istoria lui ameninţate cu pieirea.

Pe câmpul de luptă se trage de ambele părţi!

Nistor Chioreanu

— Moşu – Doctor în drept, Comandant Legionar, şeful Regiunii Ardeal septembrie 1940 – 21 ianuarie 1941, „Moşu” nume care i s-a creat în lagărul de la Buchenwald, pe care l-a adoptat şi l-a purtat până la sfârşitul vieţii ca pe un etern talisman.

L-am întâlnit în staţiunea Vatra Dornei în luna mai 1993. Timp de două săptămâni cât am stat împreună i-am spus Moşu căci aceasta a fost dorinţa sa. A venit în

staţiune împreună cu soţia sa şi eu la fel eram împreună cu sotia. Aici s-a mai adăugat şi doctorul Teofil Mija venit nu din întâmplare, şi era şi el împreună cu sotia. Am format două echipe: una de doamne şi una de bărbaţi.

Eu cu doctorul Mija făceam şi serviciu de supraveghere. Eram urmăriţi.

Într-o seară când II conduceam la Hotel, trecând prin micul parc al staţiunii cam pe la ora 22, dintr-un tufăriş ni s-a pus bliţul în faţa fără niciun pic de ruşine.

Timp de două săptămâni am discutat de toate şi din toate timpurile. Era puţin obosit şi abătut. Cu câteva zile înainte de sosirea noastră a avut o cădere din cauza cordului chiar în biserica din staţiune. Îl chinuia gândul că nu mai poate duce la bun sfârşit două lucrări ale sale care priveau Mişcarea legionară. Lucru care s-a şi întâmplat în anul următor când m-am întâlnit cu soţia sa la 14 septembrie 1994 Aiud, aceasta mi-a spus că Moşu nu se simte prea bine şi a lăsat condeiul jos şi nu mai

poate continua opera începută.

În aceasta perioada la 25 mai 1993 primim şi vestea trista ca Horia Sima, Comandantul Mişcării Legionare a plecat la cele veşnice, Moşul urma la succesiunea conducerii.

Îmi spunea ca în primăvara printr-un curier primise de la Comandant 100 de dolari şi nişte insigne. Aceasta a fost ultima comunicare a sa cu şeful.

Printre multe altele mi-a vorbit de întâlnirea ce a avut-o împreună cu Nicolae Petrascu locţiitorul lui Horia Sima cu Iuliu Maniu într-un spital din Sibiu înaintea alegerilor din toamna anului 1946 la cererea sa.

Iuliu Maniu a cerut să-l ajute în alegeri la care Nicolae Petrascu a răspuns: pentru aceasta am venit domnule Preşedinte la dumneavoastră ca să vă ajutam.

S-a discutat atunci şi despre înţelegerea între Nicolae Petrascu şi guvernul de atunci făcută pentru a ieşi din clandestinitate, spunea N. Petrascu, şi ca să putem intra în viaţa normală.

Aţi făcut foarte bine dragule. foarte bine spunea Iuliu Maniu. Acum întreaga naţiune trebuie să fie solidara şi să ajute P. N. T. să câştige alegerile.

Iuliu Maniu era foarte încrezător. Bătrânul tribua nu s-a gândit la o aşa falsificare a scrutinului şi în acelaşi timp nu credea ca Puterile Apusene nu vor interveni pentru anularea alegerilor.

Dar în anul următor Iuliu Maniui şi conducerea Partidului au fost arestaţi pentru trădare de tara şi va muri la închisoarea din Sighet.

Nicolae Petrascu, spunea Moşu, a avut mai multe întâlniri cu Iuliu Maniu şi cu Ion Mihalache şi cu alţi oameni din vechile partide politice.

În calitatea sa de locţiitor a lui Horia Sima a dus tratative cu ei în vederea acţiunii comune pentru răsturnarea regimului comunist. Mi-a vorbit mult de Lucian Blaga activat în cuibul său şi de procesul care i se pregătea în anul 1941 din ordin.

Avocatul Ion Fruma liberal, despre care Moşul

mi-a vorbit foarte elogios, îşi luase sarcina sa organizeze apărarea sa împreună cu alţi colegi.

Ion Fruma în preziua judecaţii procesului pe care era sigur ca îl va câştiga a venit la el şi i-a spus: Dragă Nistore, în procesul tău a intervenit un neprevăzut! O fatalitate. Vin de la tribunal, unde am aflat că e ordin de sus să fie condamnat. Orice am face noi avocaţii e inutil. Eu te sfătuiesc să fugi, dar să ştii că eşti supravegheat.

În aceasta situaţi s-a hotărât să fugă în Germania şi a reuşit.

Se simţea acum obosit şi îşi cauta urmaşiil Era îngrijorat.

Bătrânul soldat copleşit de emoţia unui trecut zbuciumat dar măreţ, stăpânit încă de râvna tinereţii, plin de evlavie simţea nevoia unei descătuşări sufleteşti totale, purtându-şi povestirile pe cărări fără de popas şi fără întoarcere. Timpul care nu iartă pe nimeni presara veşnicii şi peste clipe bune şi peste cele grele.

Cu inima strivita de durere mi-a vorbit de

sinuciderea lui Nicolae Petrascu. Convingerea sa era ca acest om a fost asasinat. Nu se putea tăia la mâini şi spânzura în acelaşi timp.

Fusese mai întâi chinuit dar vremea marilor minciuni o trăim şi astăzi. Ea nu s-a stins. În ziua plecării din staţiune l-am condus la gara. Ne-am îmbrăţişat şi ne-am despărţit cu dorinţa de a ne revedea la

(Petru C Badu.

Alba Iulia, dar nu a fost să fie. M-am despărţit curând, aici pe pământ pentru totdeauna de omul de mare credinţă şi luptător neobosit pentru apărarea valorilor naţionals şi creştine.

Profitorii de ieri, jefuitorii de azi.

Propovăduitorii celei mai drepte orânduiri sociale, profitorii de ieri, stăpânii libertăţii omului şi a muncii lui, care a ucis tinereţea noastră în barbarii, cu ani lungi şi grei de pedeapsa, jefuitorii de azi, au devenit imuni la suferinţele şi lipsurile cele le îndura bietul roman.

Creierul lor de maimuţă a rămas tot în stadiul primar în afara spectrului statal, neputând pricepe necesităţile specifice ale ţării noastre, alegând un drum străin şi păgubitor.

Aceeaşi clasa conducătoare pervertita, milionara, partinica, nu vrea să renunţe la privilegii şi nu vrea să priceapă ca o societate se conduce mai întâi prin forţa spiritului. Da, mai întâi sufletul trebuie aparat şi eliberat de sub stăpânirea materiei. Aceeaşi cantitate de materie se poate împărţi în două moduri: echitabil şi hoţeşte. Deci, avem nevoie de oameni morali care ei să slujească societăţii şi nu invers. „Omul sfinţeşte locul”.

Să lucrăm deci, mai întâi la desăvârşirea lui, adică a noastră şi vom avea o societate dreapta, echitabila şi prospera.

Toţi vorbesc de corupţie (ne) legiuitorii fac legi, dar nicio întâmpinare pozitiva intru stăpânirea ei.

Nevinovaţii, de parcă ar coborî de pe alta planeta – indivizi rău-facatori, acuza pe alţii de propriile lor

fărădelegi, plimbându-şi odraslele lor, ochii şi trupul robit de plăceri peste mari şi peste tari.

Lipsiţi de orice moralitate, istovesc tara pana la pieire. Peste soarta bietului roman care nu se mai schimba în bine, azi ca şi ieri se aştern mereu bezne şi promisiuni viitoare.

Aruncat în deznădejde, tineretul, „TARA DE MAINE”, pleacă năvalnic în hăuri spre sperate împliniri, lăsând în urma oameni înfometaţi, bolnavi, fete ofilite cu ochi stinşi şi îngreunaţi de plâns, lăsând în urma pustiuri şi o tară devastata şi cotropita de noii vampiri şi o istorie înverşunată care moare. Nu de homosexuali are nevoie tara, nu de buricuri goale, nu de legalizarea prostituţiei ducem lipsa, ci de viitorii prunci curaţi, crescuţi în doine şi litanii cu fata la icoana, crescuţi în iubiri curate’s i în duhul părinţilor străbuni.

Cultivarea instinctelor animalice şi ridicarea lor la rang de virtuţi şi ideal, înseamnă a-l pune pe om în conflict cu ordinea fireasca a lumii.

Vorbim de drepturile omului până la delir, lezând tihna aproapelui, dar de datoriile lui care sunt tot atât de firești, din care să aleagă foloase reale, care să ducă la îmbogăţirea materials şi morala a societăţii din care va beneficia toată colectivitatea, nu se sufla nicio vorba. Peceriştii tac.

Societatea românească e în stare de coma. Cei ce ne conduc subordonează interesele neamului lor, intereselor străine.

Asasinate.

Un monarh a ucis un monarhist – iar un patriarh şef de guvern da binecuvântare omorârii aceluiaşi om care a interes la Biserica o întreagă generaţie.

Se împlinesc anul acesta 65 de ani de la marea crima istorica (din 29/30 noiembrie 1938): asasinarea lui Corneliu Zelea Codreanu, întemeietorul Legiunii, Arhanghelul Mihail" (24 iunie 1927) – Mişcarea Legionară.

Legiunea Arhanghelul Mihail a apărut în istorie,

ceruta de necesităţi, ca o manifestare a instinctului de apărare a poporului roman.

În 1918 se formase România Mare. Se împlinea un vis de veacuri al Romanilor: unirea celor trei provincii româneşti, Regatul cu Moldova (întreaga de data aceasta) şi Muntenia şi Ardealul; rămân în afara romanii macedoneni.

Dar situaţia nu era deloc roza. România ieşise sărăcita din război, şi trebuia să facă fata înăuntru propagandei comuniste dusă de bolşevicii din Răsărit şi de mişcări muncitoreşti cu sloganuri comuniste.

Cu un efort admirabil armata romană, la cererea maghiara, în două săptămâni zdrobi hoardele bolşevice ungare, ocupa Budapesta în 4 august 1919 şi înlătura primejdia comunistă la graniţa de Vest a României.

Dar în lăuntru nelinişte, demonstraţii comuniste, lupte studenţeşti. Evreii bogaţi voiau să ocupe prin cultura poziţiile cheie de conducere a României; prin medici, avocaţi, economişti etc. România era Canaanul

fiilor lui Israel.

Dar întâmpinară împotrivirea îndârjită a studenilor romani. Cel ce s-a ridicat şi a pregătit şi dus lupta încă 1919 împotriva cuceririi României de evrei a fost omul genial Corneliu Zelea Codreanu. Calitatea lui dominanta a fost organizarea.

El a reuşit în 1927 sa organizeze o mişcare naţională care să fie un scut al apărării României de orice primejdie. Legiunea Arhanghelul Mihail, care a crescut ca un bujor frumos pana în februarie 1938, când avea un număr impresionant de membri.

A identificat inamicul nr. 1 al României: Uniunea Sovietică şi comunismul ei; 2 – Corupţia interna întreţinuta pe toate căile de evrei; 3 – Asaltul evreilor pentru cucerirea ţării sprijiniţi de masoneria internaţională. Remediu: Un roman incoruptibil, energic, viteaz, plin de credinţa gata de orice jertfa pentru tara, care să cake cu picior de stăpân peste pământurile ei. Cu timpul evreii de la noi s-au întărit: ei

au cucerit 60% din comerţul ţării, 80% din industrie şi 40% din presa.

Ceva uimitor!

Dar şi romanii s-au întărit; conştiinţa naţională a crescut, un comerţ legionar se dezvoltase frumos. Totul părea a arăta un viitor nu numai frumos, ci măreţ României. Se ridicase în România un tineret

(**Răstigniri ascunse** de o măreţie unica, fără egal, în toată lumea. Şi el lupta ca România să fie a romanilor.

El nu urmarea evreul în sine, ca rasa, ci numai moravurile lui şi tendinţa de a cuceri România.

Şi când toate speranţele de realizare a unei Romanii superbe, model pentru lume, erau gata a se înfăptui, veni dezastrul, masoneria a dat lovitura, a distrus Mişcarea Legionara prin cel mai criminal om ce a stat vreodată în fruntea României şi cel mai mare trădător de tara, regele Carol al doilea, în veci blestemat.

Au urmat arestări, lagăre, uciderea nevinovaţilor.

Sute de morţi şi mucenici legionari au fost atunci. Tara s-a umplut de morminte legionare. Era dansul morţii nebune, dezlănţuite de un nebun. Niciodată n-au căzut pe pământul ţării capete mai idealiste, mai luminate, mai devotate binelui public. Şi unii n-au căzut simplu, ci în mucenicii. Şi răul a curs, apoi în valuri.

Al doilea val l-a dezlănţuit generalul Ion Antonescu, om integru pana aici, dar care se manifesta cu o ură, o furie sălbatică şi neomenie ce a trecut orice măsură. Mii de morminte legionare au rămas în urma lui.

Şi în sfârşit, al treilea val dezlănţuit de comunişti, în munţi, în vai, în câmpie, în temniţe, ei au semănat alte morminte legionare. Dar chinurile prin care au trecut i-au sfinţit. Ei nu sunt simpli morţi, ci sunt morţii sfinţi, martiri şi mucenici. Mucenici ai Neamului romanesc, sunt martiri ai luptei împotriva comunismului, şi au sfinţit pământul pe unde sunt îngropate trupurile lor.

Noi ne mândrim cu aceşti eroi. Ei au înfruntat prigoane care au durat 50 de ani. Rezistenta lor în condiţii extreme va sa uimească lumea. Ei au dovedit ca spiritul legat de Dumnezeu printr-o mare credinţa poate menţine ani îndelungaţi corgul supus distrugerii prin cele mai grozave mijloace.

Rezistenta lor îndelungată în condiţii extreme de ucidere lenta a desfiinţat cunoaşterea ştiinţifică a lumii cu privire la durata rezistentei omului. Aceasta dovada a depăşit orice aşteptare. Ferice de Neamul romanesc care a dat atâtea jertfe curate în acest timp apocaliptic.

Expediţie legionara în Spania: noiembrie 1936 – ianuarie 1937, Când viaţa unui popor este ameninţată, când se cutează asupra credinţei, moralei, civilizaţiei, când Dumnezeu este lovit şi huiduit, naţiunea e pusă în stare de legitima apărare, nu omori, ci lupţi pentru patrie, pentru credinţa, pentru Dumnezeu" (Neculai Totu' însemnări de pe front).

În toamna anului 1936 opt legionari pleacă în

Spania însângerată, pentru apărarea Crucii şi a Mântuitoralui Christos. Dr. Ion Mota, general Gh. Cantacuzino, ing. Gh. Clime, av. Nic. Totu', Preot Dumitru Borşa, dr. Vasile Marin, av. Alex. Cantacuzino şi BanicaDobre.

La 13 ianuarie 1937 ION MOTA ŞI VASILE MARIN aduc jertfa suprema în faţa Madriduiui la Majadahonda, loviţi de acelaşi proiectil poate romanesc căci Nicolae Titulescu a înzestrat armatele comuniste din Spania cu tunuri şi avioane plătite din sudoarea creştinilor din România, proiectil tras poate de patrioţii" lui Walter Roman (Neulander) şi Ana Pauker, agenţii Moscovei care după 23 august 1944 vor însângera şi pustii România.

O, voi ostaşi ai lui Iisus care aţi biruit moartea, cu moartea voastră înfruntând asaltul drăcesc al celor ce voiau să doboare aşezarea creştină a lumii, voi cu iubirea voastră pentru Christos, acolo departe în Spania aruncată în scrum, sub zările de sânge, sub ploaia de

schije şi jar, aţi deschis porţile veşniciei destinului legionar şi Neamului nostru creştin, cu zguduitoarea voastră vitejie cu sfânta voastră jertfa.

Au trecut de atunci decenii şi vor trece veacuri. Sub urletul fiarei apocaliptice şi huruitul tancurilor, sub bubuitul tunurilor şi geamătul pământului se prăbuşeau altarele lui Hristos, trosneau şi se mistuiau în flăcări oasele creştinilor răpuşi de hoardele păgâne. Preoţi cu fata arsa de artificii erau spânzuraţi în altare; măicuţe pângărite şi apoi spintecate cu sânii străpunşi de baionete, citeai pe feţelelor însângerate grimasa chinurilor, icoanele cu chipul lui Christos mitraliate şi scoroj iţe de dogoarea focului.

Cine mai poate reda acum vaietele şi plânsetul de atunci, sau urletul animalic al sodomiţilor" din acele zile de sânge şi fum. Toate acele mucenicii; precum nemernicii şi înfiorări au intrat în neant. Cercetătorii, istoricii, scriitorii, oamenii de cultura tac! Scriu după 66 de ani de la acea mare încleştare stăpânit de atâtea

dureri, cu ochii umezi şi gândul înfipt în trecut, încerc să sparg cătuşele vremii şi să parcurg distanta timpului. Scriu pentru contemporanii mei de atunci, şi de azi, pentru acei care au stat în vecinătatea morţii, scriu pentru acei care au trecut prin moarte, pentru cei morţi, dar scriu şi pentru acei misei care au purtat în mâinile lor făcliile întunericului din Apocalips şi au crezut că-l pot învinge pe Dumnezeu.

Ei nu au înţeles nimic din crâncena încleştare a celor două lumi.

Războiul împotriva legionarilor lui Iisus continua şi azi. Acestor, neostoiţi cotropitori, dascălii negaţiunii, fraudulos democraţi şi pseudo-crestini, le punem o întrebare: de ce ne-aţi luat ţinta pe noi pentru răutatea voastră, pentru fărădelegile voastre, pentru crimele voastre?

Trupurile noastre sunt pline de rani, de lovituri, de biciuiri, iar aducerile aminte ne îngrozesc., Arde Tara de morminte”. Trăim şi azi aceeaşi prăbuşire de iad. De

peste cinci decenii nu faceţi altceva decât să ucideţi în sufletul bietului roman certitudinea vieţii viitoare, certitudine adusă de Mântuitorul Iisus Christos.

Mana forţelor luciferice lucrează. Trăim parcă ceasul cel din urmă. Suntem o ciurda manata parcă de o putere hipnotica. Nu ne mai amintim nimic din trecut, din cele întâmplate. Am uitat schingiuirile, am uitat morţii şi nu percepem ca şi azi ne aflam în faţa aceloraşi schingiuitori, fără mila pentru cel obidit, fără morala, fără Dumnezeu.

Acum, cu sufletul greu, răzleţiţi, sfârtecaţi, să ne strângem la adăpost, la singura căldura şi alinare, tărie şi reconfortare a noastră readucătoare de putere, la picioarele lui Iisus, în pragul orbitoarei străluciri a cerului – la icoana". (Ion Mota)

Orice prăpăd, orice urgie ar mai veni peste noi, mai mult decât acest vesmânt pământesc-trupul, nu ne mai poate lua!

Generalul Gheorghe Cantacuzino Grănicerul.

O vizita făcută studenţimei romane din Cemduti – 1935

La sfârşitul primăverii anului 1935, preşedintele Centrului Studenţesc din Cernăuţi, Dumitru Strachinaru, care era şi preşedintele de onoare al „Societăţilor de Arcaşi" din Bucovina face o invitaţie Generalului Gh. Cantacuzino Grănicerul, eroul de la Caşin de a face o vizită studenţimei cernăuţene cu care ocazie să ţină o conferinţă. Generalul care era şi preşedinte al „Partidului Totul pentru Tara" accepta invitaţia.

Într-o sâmbătă la ora 4 după-amiază, cu rapidul Bucureşti Grigore Ghica Voda, generalul Gh. Cantacuzino soseşte în gara Cernăuţi, aşteptat fiind de sute de student, de preşedintele Centrului Studenţesc de preşedinţii societăţilor studenţeşti, de un mare număr de intelectuali, membri ai partidului „Totul pentru Tara" printre care erau: profesorii Traian Brăileanu, Barbu Slusanschi, Leon Topa, avocaţii Neagoe Flondor, Ionel Turcanu, Suceveanu, Filon Laurie, inginerii Nicu Lupu,

Iancu Popescu şi mulţi alţii.

La ora şase în aceeaşi după amiaza a avut o consfătuire cu preşedintele Centrului Studenţesc mai sus amintit şi cu preşedinţii societăţilor studenţeşti după cum urmează: Octavian Olinici al societăţii „Dacia" Vasile Posteuca al societăţii „Arboroasa", Petru Carciu al societăţii „Junimea", Teofil Călinescu şi Traian Vasileovschi ai întrunirilor Academice „Bucovina" şi Moldova". Este menţionat faptul ca societăţile studenţeşti din Cernăuţi nu erau organizate pe specific de studii ca la celelalte centre universitare, ele aveau la baza sistemul medieval, conservativ şi tradiţional în funcţie de trecut istoric şi ţinut geogragrafic, cu respectarea tradiţiilor create de-a lungul timpului. Aceste societăţi îşi aveau existenta încă din stăpânirea austriacă începând cu anul 1885 odată cu înfiinţarea universităţii din Cernăuţi. Acest system de organizare l-a incantat pe oaspete, el îl cunoştea din tinereţea sa, pe care a petrecut-o şi în unele oraşe occidentale.

Duminica între orele 10 – 12 însoţit de avocatul Filon Laurie comandant legionar, a vizitat sediile societăţilor studenţeşti unde era aşteptat de comitetele respective şi de un mare număr de membri. Deosebit de incantat a fost generalul Gh. Cantacuzino la vizitarea „Întrunirilor Academice Bucovina şi Moldova”, unde avocatul Filon Laurie era încă membru activ.

Aceste societăţi erau conservative şi îşi aveau originea la vechile societăţi studenţeşti din Padova, Bologna, Heidelberg, Freiburg, Praga şi altele. Întrunirile „Bucovina şi Moldova” asigura membrilor săi o educaţie serioasa prin discipline în interior şi exterior, la baza educaţiei fiind păstrarea demnităţii şi cultul onoarei în care scop se folosea duelul cu sabia denumit „menzura”. A fost primit de seniorii acestor întruniri adică preşedinţii. Pus în tema cu cele de mai sus, după câteva discuţii a cerut două săbii, invitând la o întâlnire pentru câteva exerciţii pe oricine din cei prezenţi. S-a oferit avocatul Filon Laurie recunoscut ca

un mare maestru al duelului. După câteva exerciţii toţi cei prezenţi au rămas uimiţi de măiestria mânuirii sabiei de către oaspete. De altfel se ştia că generalul Gh. Cantacuzino, mai ales în tinereţea sa, era un as al duelulului, şi ca a avut mai multe dueluri. Problemele de onoare le rezolva prin duci şi nu în instante judecătoreşti.

La plecare oferindu-i-se cartea de aur a întrunirilor generalul Gheorghe Cantacuzino a menţionat: „de îndată ce am sosit aici, m-am simţit în elementul meu, aici am dat de cruce sabie şi lege”.

La ora patru după amiaza în sala Teatrului Naţional a avut loc întâlnirea cu publicul cernăuţean. Sala era plina pana la refuz. La ridicarea cortinei pe scena a apărut eroul de la Turtucaia Coti şi Caşin într-o deosebita ţinută cu o privire patranzătoare cu parul alb şi cu o respectuoasa barba, înconjurat de o garda de şase studenţi în cămăşi verzi. Asistenta din sala era formata în majoritate din studenţi, mare parte în costum naţional,

din intelectuali de toate categoriile şi de ofiţeri, aceştia în ţinută civilă pentru a nu încălca regulile militare, mai ales ca peste tot mişunau agenţii lui Eugen Cristescu, de departe totul fiind supravegheat de Comisarul regal maiorul I. Burada venit special de la Iaşi. La încetarea ovaţiunilor şi aplauzelor generalul Gh. Cantacuzino saluta publicul simultumeste pentru simpatia arătata şi cere ca în calitatea ostaş să vorbească de drapel, simbolul dragostei de Patrie. În unanimitate sala aproba. Se trăia un moment de istorie. Pe scena se afla eroul de la Turtucaia, de la Coti unde împreună cu generalul Praporgescu a fost îngropat de explozia unui obuz german, de unde numai el a scăpat rănit fiind, pierzând un ochi. Eroul de la Caşin unde organizând o brigadă de grăniceri a respins atacul german, primind numele de Grănicerul şi totodată fiind avansat la gradul de general. Oaspetele şi-a început conferinţa dând o definiţie drapelului, a arătat ce înseamnă drapelul pentru orice cetăţean şi mai ales pentru un ostaş, ca a fi în armata

înseamnă a fi sub drapel. El reprezintă simbolul dragostei de Patrie ce trebuie apărată cu preţul vieţii. A arătat ca culorile drapelului au fost alese ca semn reprezentativ încă din timpul revoluţiei de-l 848. A vorbit de insignele purtate de legionarii romani şi luptătorii daci. În continuare a înşiruit unele evenimente istorice ale moldovenilor şi muntenilor în marile batalii purtate sub conducerea marilor noştri voievozi ca Mircea cel Bătrân, Ştefan cel Mare şi Sfânt, Vlad Ţepeş, Mihai Viteazul, Ion Voda cel Cumplit şi alţii, întotdeauna şi mereu având ca pavăza şi îndemn drapelul. A amintit de soarta steagului lui Ştefan cel Mare, care a ajuns la muntele Athos şi a fost adus în ţara după anul 1920 şi depus la Muzeul Armatei din Bucureşti.

Personal, ca ofiţer fund, vorbitorul a arătat ca pentru a-şi îmbărbăta ostaşii în timp de război şi pentru a întări în sufletul lor dragostea de Patrie, se afla întotdeauna în fruntea lor.

În timpiil conferinţei generalul Gh. Cantacuzino a fost mereu aplaudat iar la terminare toată asistenta ridicându-se în picioare l-a omagiat.

După conferinţa a urmat un program artistic compus din cântece şi recitări din care nu au lipsit melodii de Ciprian Porumbescu „Doina” lui Eminescu şi „Horia” lui Aron Cotruş.

La plecare întreg publicul a intonate „Trei culori”. Pentru întreaga studenţime cernăuţeană cât şi pentru cei prezenţi la aceasta întrunire-vizita Generalul Gh. Cantacuzino Grănicerul a constituit o mare bucurie pe care cei care mai trăiesc o simt şi azi.

Condus la gara de acelaşi alai, care la primit înainte de a se urca în vagon, generalul Gh. Cantacuzino le-a mulţumit pentru ospitalitatea oferită, manifestându-şi totodată satisfacţia pentru patriotismul, credinţa şi tradiţionalismul de care da dovada poporul roman cu tot cosmopolitismul creat aici de fostul regim habsburgic în dorinţa desnaţionalizării sale.

Cu rapidul Grigore Ghica Voda-Bucureşti oaspetele a părăsit oraşul Cernăuţi.

Privesc înapoi.

La început de an nou, privesc înapoi. Decor, ceremonii, lichelism naţional, promisiuni demagogice, orgolii, uraciuni, figuri slute şi obeze, politicieni abjecţi, fără respect pentru om, pângăritori de cele sfinte, şi profanatori de adevăr.

Carierişti, falşi revoluţionari cu lung stagiu de Iuda, trădătorii care au „întinat idealurile comunismul (Ion Iliescu)" sunt beneficiarii sângelui vărsat în decembrie 1989 şi al acelora care au murit între zidurile însângerate ale temniţelor, sau cu arma în mâna pe crestele de foc ale munţilor, ducând mai departe, în istorie, destinele neamului şi demnitatealui, Toţi aceşti politicieni nelegiuiţi şi profitori ridica valuri de furtuna împotriva acelora care le contesta meritele şi nu sunt alături de ei.

În „fosta" Tara Românească singurele pasiuni,

deloc neobositoare, care îi stăpânesc pe cei ce conduc, sunt politicianismul şi hoţia.

Politicienii noştri – inexplicabil pentru capacitatea unui om virtuos care munceşte onest – şi-au ridicat palate fermecătoare de care am auzit doar în basmele copilăriei noastre. Palate fantastice – cetăţi inexpugnabile – care par să demonstreze, probabil, cele afirmate de Proudhome cum ca proprietatea este un furt". Aceşti proprietari, care şi-au obţinut proprietăţile din furt, iată au ajuns pe culmile luminoase ale comunismului biruitor".

Dincolo de ei? Deznădejde şi jale! Inimi cernite, trăiesc iluziile unei alte lumi abia sperate, trăiesc agonia unui sfarsjt nefericit şi chiar înfricoşător.

Am intrat în anul 2004 mai împovăraţi, mai săraci şi mai vinovaţi pentru soarta noastră care nu se schimba în bine. Nu am învăţat nimic din căderile trecutului şi nu am reparat din erorile lui, nu am înlăturat răul care ne ucide pe toţi. Dar nu numai că nu am înlăturat răul, ci

am înlesnit şi am încurajat şi am aparat în mod criminal creşterea lui.

În zilele ajunului de Moş Crăciun am privit pe sticla televizorului camere întunecate cu copii abandonaţi, camere cu oameni prăbuşiţi, figuri sinistre, cioburi ridicole rămase din adevăratul om, primind daruri şi bucurându-se pana la lacrimi şi slăvind gestul binefăcătorilor lor. Am văzut tot pe aceeaşi sticla şi alte tablouri zguduitoare, în pieţele publice oameni istoviţi, ruine cu mâinile tremurânde, care se înghesuiau să apuce o bucăţică de carnat şi o strachina de fiertura iar reporterii TV aţinându-le calea, ca nişte lupi, pentru a le lua scurte declaraţii. Aceşti oameni, Tara de ieri, precum şi valizii apţi de munca, ajunşi cerşetori, fericeau gestul stăpânilor de azi la fel cum altă dată băteau din palme şi preamăreau Partidul Comunist, partid cam cu aceiaşi componenţi ca şi cei ce ne conduc azi.

Întreb de unde aceste daruri? Nu din mai multul

lor în detrimentul oropsitului?!

Oameni dolofani, coconi ghiftuiţi, scoboraţi o clipă din lumina de argint şi cristal a palatelor pentru reclama, făţarnici, arunca o farmitura poporului înfometat şi înşelat care de şase decenii aşteaptă zorii răsăritului pentru mai bine şi care nu mai vine.

Arunca o firimitura acestui popor pauperizat şi inge-nuncheat, despuiat de demnitatea sa, din banii muncii şi trudei lui.

Aceşti profeţi mincinoşi, ai binelui, bine aşezaţi fraudulos în jilţul de aur, şi făloşi democraţi, ostenesc şi ne pricopsesc" an de an cu noi promisiuni.

Câtă uscăciune în sufletele lor, şi cât dezastru aduc ţării răsfăţul lor. Privind la sticla televizorului am cugetat: o, lumenvrajmasita, fiara sieşi este! ian. 2004, Bacău.

Să nu ne amăgim.

Era demonica ne poartă ca o mustrare dincolo de delirul zilei de azi spre acele vremi cu o lume ridicola,

când pieţele publice transformate în menajerii cu oameni îndobitociţi, ca într-o pădure adâncă strigau în neştire: moarte, moarte, moarte imperialiştilor americani, împinşi de la spate de aceiaşi hăitaşi ca într-o cavalcada de parcă viaţa începuse odată cu ei.

Să nu ne amăgim! Hăitaşii de ieri sunt regizorii de azi şi toată înjghebarea lor urmăreşte un singur scop: lor să le fie bine! Vremea rămâne cu strășnicie tulbure şi anevoioasa!

Suntem conduşi de aceeaşi lume vinovata de nelegiuiri şi crime, de aceiaşi oameni care corsftinua să se menţină deghizaţi văcsuiţi ca o „sorcova” şi împopoţonaţi cu merite nemeritate, lovesc uşor pe umăr pe noii stăpâni urându-le bun venit, osteniţi şi istoviţi de aşteptare.

Unde ai fost Maiestate? şi dacă ai fost de ce ai acceptat umilinţă ca mai marii zilei să te aşeze la rând cu cei care au răsturnat şi au denigrat coroana, Tu Maiestate care la 23 august 1944 în calitate de

comandant suprem al ordonat armatei să treacă de partea puterilor unite? Iar IPSS Patriarh – Şeful Bisericii Naţionale, nu era mai demn să fi stat la altar să vină George W. Bush să primească binecuvântarea (şi iertarea celor morţi) pentru regăsirea cu foştii aliaţi care, după ce au dat sute de mii de morţi şi răniţi până la Budapesta şi Praga, Marii comandanţi ai oştirii Romane au fost decimaţi în catacombele comuniste, părăsiţi de fraţii lor de peste ocean.

Tot ceea ce a fost bun roman, bun patriot şi bun creştin a fost ucis iar bisericile dărâmate.

Despre Iuliu Maniu, I. C. Brătianu, Gh. Brătianu şi toţi demnitarii ucişi la Sighet, sutele de mii de morţi ucişi în temniţele comuniste, de ce nu sufla niciun cuvânt pecerıştii?

De ce în 12 ani de aşa-zisa democraţie nicio oficialitate nu s-a deplasat la locurile de surghiun să aprindă o lumânare şi să aşeze o coroana la căpătâiul celor pe ale căror morminte se lăfăiesc? De ce Foştii

Deţinuţi Politici care au purtat pe umerii lor povara atâtor mucenicii, statornici şi fideli aceloraşi idealuri de libertate, nu au fost invitaţi? Un singur fost deţinut măcar să strângă mana preşedintelui Bush! Câtă ingratitudine?! Să dai mana numai cu demonii care au purtat pe frunte însemnele fiarei, şi în mâini armele a tot distrugătoare. Să nu ne amăgim, şi să nu uităm ca îngerii albi de azi care poarta în mâinile lor tortile luminii, sunt demonii de ieri care au purtat în aceleaşi mâini tortile urii. Când au fost cinstiţi?

În ciuda atâtor tiranii care au vrut să-l piardă, legionarul şi-a păstrat neîntinată conştiinţa şi a ştiut să înfrunte urgia până la limita extrema – moartea.

Servind şi păstrând neştirbita misiunea sa, ca un crampei de lumina şi nădejde pentru neamul sau prin grele prigoane, legionarul nu a îngenuncheat şi nu a subscris capitularii crezul său, ducând mai departe în istorie destinele neamului său.

Omul aici pe pământ este ca într-o slujba

ostăşeasca. Aşezat între iad şi Dumnezeu, între bine şi rău, vremelnic şi etern, vrăjmăşie şi iubire, ispita şi virtute şi bucurii, zilele lui sunt date pentru a sluji lui Hristos şi binelui aproapelui.

El este asemenea robului care suspina după libertate, asemenea năimitului care îşi aşteaptă plata.

Am strigat şi nimeni nu ne-a auzit. Am fost ucişi în chipul cel mai odios, arşi de vii, înmormântaţi de vii, dar nimeni nu ne-a cercetat.

Peste lupta noastră, peste suferinţa noastră, peste mormintele noastre, falsificatorii de adevăr şi de istorie vor să aşeze piatra uitării, piatra de mormânt. Dar legionarii nu pot fi scoşi din istorie.

Zilele unora dintre noi au fost mai grele, s-au depanat mai grabnic, firul vieţii lor a fost scurtat de prigonitori.

Adu-ţi aminte, Doamne, de ei!

Oameni rătăciţi, ieşiţi din minţi, duşmani ai lui Dumnezeu, au luptat cu înverşunare şi aprinsa ura

împotriva Crucii lui Hristos, înroşind cu sânge nevinovat văzduhul până la Cer şi vrând să distrugă valori sufleteşti, au înmulţit Cetele Sfinţilor şi a Mucenicilor Neamului.

O, voi eroi şi martiri, mucenici ai luptei pentru Hristos, care aţi urcat vitejeşte Drumul Golgotei biruind moartea pământească între zidurile de sânge ale temniţelor, sau pe crestele de foc ale munţilor, călăuziţi de lumina biruitoare a Sfintei Cruci aţi trăit zguduitoarea drama a sfintei chemări, răspunzând prezent la supremul apel al Mântuitorului Iisus Hristos, intru apărarea sfintei sale aşezări.

Din carnea voastră răstignita pe lemnul Crucii, sau străpunsă de pumnalul trădării şi mişeliei, vor creste glorii mari de noi mucenici care vor sta scut în faţa potrivnicului – biruinţa, ascunsa când zidul de ura şi mişelie se vaprabusi.

Cei care nu au trăit înjosirea zguduitoare, nebunia, cardăşia banditeasca la care omul era supus fără voia sa

şi împotriva conştiinţei sale, pentru a-l face complice, refuza să înţeleagă şi să primească mărturia noastră.

Ecouri, cu vaiete răpuse, ca un fior, mă poarta mereu în trecut. Se învolbura în suflet aducerile aminte, adâncuri de beciuri, cu igrasie şi dejecţii, adâncuri de mina, celule reci şi umede, oblonite cu uşi grele şi drugi de fier, mă urmăresc în somn, şi umbrele morţilor mei mă neliniştesc.

O idee se combate cu alta idee. Nu cu cătuşe, nu cu lanţuri, nu cu temniţă, nu cu crima.

Pentru noi, legionarii, nu a existat mijloc de apărare, şi nu exista nici azi.

Unicul judecător va fi Dumnezeu.

Îmi plec fruntea în faţa suferinţelor tuturor camarazilor mei vii, şi morţi, şi, în genunchi, mă rog, îmi cer iertare. Nu am fost mai bun decât ei.

Slava suferinţelor – lacrima de sânge – care va rodi bucurii viitoare.

Slava morţii celei dătătoare de viaţa veşnică!

Postfaţă.

Petruc. Baciu s-a născut la 12 iulie 1922, în Bacău, în vremea unei generaţii de luptători pentru neam şi cruce. Dumnezeu a vrut ca şi el, alături de mii de romani, să ducă mai departe lupta unei generaţii de eroi.

Datorită activităţii sale naţionalist-crestine din Frăţiile de Cruce – Bacău, a fost arestat şi deţinut, în perioada 1941 – 1942, la Siguranţa Statului din Bucureşti şi în temniţele de la Galaţi şi Văcăreşti.

Neînfrânt, tânărul naţionalist a participat la campania de eliberare a Ardealului de Nord. După terminarea războiului, s-a înscris la Academia de înalte Studii Comerciale şi Industriale din Bucureşti. Însă, evenimentele nu l-au lăsat să-şi ducă studiile la bun sfârşit.

La 14 mai 1948, în pragul unei noi prigoane împotriva legionarilor, Baciu s-a retras împreună cu studentul Gheorghe Ungurasu în munţi, în regiunea Uturea-Solont, unde au organizat un punct de rezistenta

anticomunistă armata. Batalioanele securităţii îi capturează acolo pe camarazii săi, studenţii Eugen Berza, Gheorghe Mihut şi muncitorul Mihai Erguveanu.

Pe 15 noiembrie 1948, după şase luni în care a fost hăituit de securitate, Baciu a coborât din munţi, la ordinul Comandantului Mişcării Legionare, pentru a trece frontiera spre Triest, cu un grup de studenţi.

În Bucureşti, grupul a fost arestat de securitate pe 29 noiembrie 1948, în urma unei trădări. Justiţia manevrata politic l-a condamnat pe Baciu la 10 ani de temniţă grea. A fost pus în libertate abia după 13 ani (1961).

La 10 octombrie 1975 a fost arestat din nou şi condamnat, pe baza unui dosar subţire şi contrafăcut, la şase ani de închisoare pentru propaganda împotriva orânduirii socialiste. În august 1977 a fost eliberat din Zarca Aiudului.

În cumpliţii ani de detenţie a trecut prin închisorile: Ministerial de Interne – arestul I şi II –

Văcăreşti, Galaţi, Suceava, Rahova, laşi, Bacău, Piteşti, Craiova, Jilava, Aiud, Zarca Aiudului, Poarta Albă, Peninsula, Capul Midia, Grindu, Periprava, Bac, Borzesti, Constanta şi Oneşti. a executat peste 15 ani de temniţă pentru" vina" de a fi un bun roman şi un apărător al credinţei creştine. Luptător pentru credinţa strămoşească, scriitor şi publicist a fondat împreună cu alţi camarazi şi condus revista de atitudine românească „Crezul nostru".

Autor a doua volume de poezii: „Cine?" şi „Inimi Zăvorâte" mesaj plămadit din zbuciumul şi drama unei generaţii mult chinuita (autorul însăşi fiind chinuit), trecută prin vâltoarea a trei dictaturi, deposedata şi azi ca şi ieri de dreptul de a se apăra, schilodita trupeşte ca şi primii martiri creştini.

A colaborat la revista – Buna Vestire periodic al Fundaţiei romane pentru cultura şi educaţie.

Puncte Cardinale, periodic independent de orientare Naţional Creştină.

Permanente, periodic cultural-politic-social, editor: Fundaţia „Profesor George Manu”.

Buciumul, curierul Partidului „Pentru Patrie”.

Conştiinţa sa frământata de nevoia cunoaşterii adevărului, de către „Tara de mâine” scriitorul depune încă o mărturie prin cartea sa **„Răstigniri ascunse”**.

Ea este un strigăt împotriva nedreptăţii ce i se face unui neam mereu „răstignit” de către acei pigmei, misei şi vicleni care după ce au însângerat tara, au doborât altare, au pângărit cele sfinte şi au pustiit aşezări omeneşti, au ucis valori spirituale, îşi arqga dreptul de a se numi „salvatori” împingând tot noroiul vieţii lor peste mormintele sfinte a celor căzuţi pentru cauza neamului lor şi dreptatea lui Dumnezeu, şi vor să pună pe seama victimelor o nouă „răstignire”.

SFÂRŞIT